

СЪДЪРЖАНИЕ

Януари. ЩЕ ПРИЕМЕТЕ СИЛА	3
Февруари. ПРЕОБРАЗЕНИ ОТ ДУХА	34
Март. ПРИНАСЯЩИ ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА	63
Април. ВОДЕНИ ОТ ДУХА	94
Май. СЪПРОВОЖДАНИ ОТ ДУХА	124
Юни. ПОД РЪКОВОДСТВОТО НА ДУХА	155
Юли. НАДАРЕНИ С ДАРОВЕТЕ НА ДУХА	185
Август. ВДЪХНОВЕНИЕТО НА ДУХА	216
Септември. НАДАРЕНИ СЪС СИЛАТА НА ДУХА	247
Октомври. ГОТОВИ ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА ДУХА	277
Ноември. ИЗПЪЛНЕНИ С ДУХА	308
Декември. ТЪРЖЕСТВУВАЩИ В ДУХА	339

ЗНАЧЕНИЕ НА СЪКРАЩЕНИЯТА

БК - Библейски коментар
БГК - Бюлетин на Генералната Конференция
ВБ - Великата борба
ДА - Деяния на апостолите
ЖИ - Живота на Исус
ЗВ - Знамение на времето
ИВ - Избрани вести
ОТУ - Отчет на тихоокеанската уния
РХ - Ривю енд херълд
СЦ - Свидетелства към църквата

Църква
АДВЕНТИСТИ ОТ СЕДМИЯ ДЕН РЕФОРМАТОРСКО
ДВИЖЕНИЕ
ул. Св. св. Кирил и Методий № 74 1202 гр. София
тел. 9 83 11 05
За кореспонденция: 1000 гр. София Пош. кутия 1202
e-mail: sdarm@abv.bg
www.sdarm-bg.org

Януари. ЩЕ ПРИЕТЕТЕ СИЛА

1 януари – ОБЕЩАНИЕ ЗА ДУХА

И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века. (Йоан 14:16)

Когато Христос даде на Своите ученици обещанието за Духа, Неговата земна служба вече се приближаваше към края си. Той стоеше в сянката на кръста, прекрасно разбиращ, че върху Него лежи тежестта на вината на цялото греховно човечество. Преди да принесе Себе Си в жертва за грях, Той даде на Своите ученици наставления за най-важния и съвършен дар, който се готвеше да даде на Своите последователи. Този дар щеше да направи достъпни за тях безграничните богатства на Неговата благодат.

„И Аз ще поискам от Отца, и Той ще ви даде друг Утешител, за да пребъдва с вас до века - Духа на истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда нито Го познава. Вие Го познавате, защото Той пребъдва във вас, и във вас ще бъде.“ (Йоан 14:16, 17). Спасителят сочеше на това време, когато Святия Дух щеше да дойде като Негов наместник, за да извърши велико дело. Съществуващото в продължение на векове зло ще получи достоен отпор от страна на Божествената сила на Святия Дух...

Обещанието за Святия Дух не е било ограничено за една епоха или народ. Христос ни дава уверението, че Божественото влияние на Неговия Дух ще пребъдва с Неговите последователи до края. От деня на Петдесетницата до настоящето време Утешителят ще се изпрати на всички, които напълно посветят себе си в служене на Господа. За приемащите Христос като свой личен Спасител, Святия Дух ще дойде като Съветник, Пътеводител, Свидетел и Сила за осветение. Колкото повече вярващият общува с Бог, толкова по-ясно и силно той ще свидетелства за любовта и спасителната благодат на своя Изкупител. Хора, които в продължение на дълги векове на гонение са усещали присъствието на Святия Дух в живота си, са изумявали този свят. Пред ангели и човечеството те са откривали преобразяващата сила на спасителната любов. *(Деяния на апостолите, с. 47- 49 - англ.)*

А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от Себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. (Йоан 16:13)

Как да устоим в час на изпитания, ако не разбираме думите на Христос? Той каза: „Това ви изговорих докато още пребъдвам с вас. А Утешителят, Святия Дух, Когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал.“ (Йоан 14:25, 26). Именно Духът трябва да ни напомни думите на Христос. По време на Своята последна беседа с учениците Христос им говори за службата на Святия Дух. Той им откри тази истина в цялата ѝ пълнота. Те трябваше да приемат Неговото слово с вяра, а Утешителят, Святия Дух трябваше да им напомни всичко, което беше казал.

В Своето обещание Христос даде на учениците надежда за това, че Божественото влияние няма да остави Неговите последователи до самия край. Обаче това обещание не намира признание в съвременните хора. Те не му вярват и не го оценяват, и поради това то не се изпълнява в живота на църквата. Обещанието за дара на Святия Дух се занемарява от Божия народ. То не се е запечатало в съзнанието на хората, а това води само до едно – духовно засушаване, духовна тъмнина, духовен упадък и смърт. Разумът и сърцето са заети със суета, във време когато на нас явно не ни достига Божествена сила, необходима за растежа и процъфтяването на църквата и носеща със себе си всички благословения, макар Господ да ни я предлага в изобилие. Докато, църквата се задоволява с малко, тя няма да може да приеме от Господа великото. Защо не жадуваме и викаме за дара на Святия Дух, щом като това е единственото средство, способно да съхрани чисто нашето сърце? По Божия промисъл Божествената сила трябва да сътрудничи с човешките усилия.

За християнина е крайно важно да разбере смисъла на обещанието за Святия Дух, Който трябва да дойде преди явлението на нашия Господ Исус Христос втори път. Разговаряйте за това обещание, молете се за него, проповядвайте за него; защото Господ много повече желае да ни даде Святия Дух, отколкото родителите желаят да дадат добри дарове на децата си. (*Ривю енд херълд, 15 ноември 1892 г.*)

3 януари – ЗАГАДЪЧНАТА ПРИРОДА НА СВЯТИЯ ДУХ

Духът на истината, Когото светът не може да приеме, защото Го не вижда нито Го познава. Вие Го познавате, защото той пребъдва във вас, и във вас ще бъде. (Йоан 14:17)

Все пак не трябва обезателно да даваме точно определение за Святия Дух. Христос ни казва, че Духът е Утешител, „Духът на истината, Който изхожда от Отца“. За Святия Дух ясно е казано, че, когато дойде, ще упътва хората на всяка истина, Той „няма да говори от Себе си“ (Йоан 15:26; 16:13).

Природата на Святия Дух си остава тайна, която ние не сме способни да разкрием, защото Господ не ни я е открил. Хора, имащи богато въображение, могат да търсят текстове от Свещеното Писание, измисляйки свои тълкования, но това не ще укрепи църквата. Тези тайни са малко дълбоки за човешкото разбиране, и мълчанието тук е – злато.

Мисията на Святия Дух е ясно определена в думите на Христос: „И Той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба“ (Йоан 16:8). Святия Дух обвинява в грях. Ако грешникът се отзове на животворящото влияние на Духа, той ще дойде до покаяние и ще разбере цялата важност на съблюдаването на Божите изисквания.

На каещият се грешник, гладуващ и жадуващ за праведност, Святия Дух ще открие Божия агнец, Който взема върху себе си греховете на света. „Той... от Моето ще взема и ще ви известява, - каза Христос, - ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което Съм ви казал“ (Йоан 16:14; 14:26).

Духът се дава, за да възроди човека, за да може спасението, подарено ни чрез смъртта на нашия Изкупител да има сила. Духът постоянно се стреми да привлече вниманието на хората към великата жертва, принесена на голготския кръст, изявявайки на света Божията любов и откривайки на хората, съзнаващи своята греховност, съкровищата на Свещеното Писание. (*Деяния на апостолите, с. 51, 52*)

Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада. (Рим. 8:16)

Какво се случва, когато Святият Дух свидетелства на нашия дух, че ние сме – Божий чада? Вярващата душа съвършено се покорява на Божията воля. Величието на небесата се снишава до свято и близко общение с тези, които с цялото си сърце търсят Бога, и Божието чадство под влиянието на Неговата обилна благодат се смекчава, поверявайки себе си в Неговите бащински ръце. Вие сте длъжни да посветите своята душа и тяло на Бога със съвършена вяра в Неговата сила и желание да благослови вас, безпомощните и недостойните. „А на ония, които Го приеха даде право да станат Божий чада“ (Йоан 1:12).

Не изпадайте в суетно безпокойство, но бъдете ревностни във вярата, с една единствена цел – да довеждате души при Исус Христос, разпнатия Изкупител. Тази работа няма да се извърши от логически последователна проповед, пригодена за човешкия разум. Трябва да се въздейства на човешкото сърце, трябва то да се разтопи и смекчи. Неговата воля трябва да се покори на Божията воля, а всичките му стремежи трябва да са отправени нагоре към небето. Словото на живия Бог трябва да стане за вас храна, неразделна част от вашето ежедневие, трябва да завладее цялото ви същество и да го покори на себе си...

Когато твърдо уповаваме на Исус, ние ще отдадем в принос на Бога самите себе си. Ще се осланяме на правдата и застъпничеството на Исус Христос като на наша единствена надежда. Нас не ще ни постигнат объркване, нито съмнения, ако с вяра гледаме на Исус, определен от Бога именно за тази цел – да извърши примирение за греховете на целия свят. Той е свързан със свещен завет да ходатайства за всички, които дохождат чрез Него при Бога, и да ги спаси, ако само повярват. На нас ни е подарено правото с дръзновение да престъпваме към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно. (*Ръкописи, т.14, с. 276, 277*)

Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида ще ви го изпратя. (Йоан 16:7)

Утешителят е наречен „Духът на истината“. Неговата задача е да установи истината и да я поддържа. Отначало Той се заселва в сърцето като Духа на истината, а след това вече става Утешителя. Истината носи трайно утешение и продължителен мир, които не могат да се постигнат в лъжа. Именно с помощта на лъжливи теории и предания Сатана получава власт над човешкия разум. Поставяйки пред хората лъжливи критерии, той покварява техния характер. Чрез Свящото Писание, Святият Дух се обръща към разума на човека и всажда истината в сърцето му. По този начин изявява заблудата и я изкоренява от душата му. Именно чрез Духа на истината, действащ чрез Божието Слово, Христос покорява на Себе си Своя избран народ.

Разяснявайки на учениците смисъла на службата на Святия Дух, Исус се стремеше да всели в тях радост и надежда, която вдъхновяваше и Неговото сърце. Той се радваше на тази обилна помощ, която Му се отдаде да окаже на Своята църква. Святият Дух бе най-висшият от всички дарове, който Той можеше да изпроси от Своя Отец за въздигане на народа Си. На Духа предстоеше да извърши възраждане в средите на християните, иначе без това жертвата на Христа щеше да се окаже безплодна. Силата на злото сее умножавала с течение на много векове; покоряването на хората на тази сатанинска власт бе просто удивително. Да противостоиш на греха и да го побеждаваш бе възможно само с помощта на третата Личност на Божеството, пребъдвайки в цялата пълнота на Божествената сила. Именно Святият Дух прави да бъде ефективно това, което извърши Изкупителят на света. Именно чрез Духа се очиства нашето сърце. С помощта на Божия Дух вярващия става съпричастен на Божествената природа. Христос ни даде Святия Дух като Божествена сила за преодоляване на всякакви унаследени и придобити склонности към зло и за всаждане на Неговия характер в Неговата църква. *(Ривю енд херълд, 19 ноември 1908 г.)*

И Йоан свидетелства, казвайки: Видях Духа да слиза като гълъб от небето и да почива върху Него. (Йоан 1:32)

Христос е нашият пример във всичко. В отговор на Неговата молитва, отправена към Отец, се отвориха небесата, и Духът се спусна във вид на гълъб и почиваше върху Него. Святият Дух Божи е призван към общение с човека и пребивава в сърцата на послушните и верни на Бога хора. Светлина и сила ще бъдат дадени на всеки, който ревностно ги търси, за да получи мъдрост в борбата със Сатана и да побеждава в час на изкушения. Ние трябва да побеждаваме, както Христос победи.

Исус започна Своето обществено служене с горещи молитви, и Неговият пример нагледно ни показва, колко е необходима молитвата за успешен християнски живот. Той беше в постоянно общение със Своя Отец, и Неговият живот ни дава съвършен образец, на който трябва непременно да подражаваме. Той ценеше възможността да се обръща към Бога в молитва и Неговото служене изявяваше плодове на това общение. Изследвайки летописите на Неговия земен живот, ние виждаме, че всеки път, на прага на това или онова важно събитие, Той се отделяше в горичките или се уединяваше всред хълмовете и издигаше горещи, настойчиви молитви към Бога. Нерядко Той прекарваше в молитва цялата нощ, особено преди да извърши някое велико чудо. По време на подобни молитвени бдения, след изпълнения с труд ден, Той, жалейки Своите ученици, ги пускаше да отидат по домовете си, за да могат да си починат и наспят, а Сам със силни вопли и сълзи изливаше пред Бога горещи молби за грешното човечество.

Исус се закаляваше пред лицето на трудностите и изпитанията чрез Божията благодат, която Той получаваше в отговор на молитва. Нашият успех в християнския живот зависи от Бога, и Христовият пример ни открива пътя към нескончаемият източник на сила, от който можем да черпим благодат и сила за съпротива срещу врага и победа над него. В Йордан Христос възнесе молитва като представител на човечеството, и отворените небеса и Божият глас ни дават уверение, че Бог приема човечеството благодарение на заслугите на Неговия Син. *(Знамения на времето, 24 юли 1893 г.)*

Вятърът духа гдето ще, и чуваш шума му; но не знаеш откъде идва и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа. (Йоан 3:8)

Ние, чуваме как вятърът шуми в короните на дърветата, виждаме треперещите листа и треви, но самият вятър е невидим, и никой от хората не знае, откъде идва и накъде отива. Точно така влияе и на нас Святият Дух, променяйки сърцето. Да уловиш Неговия път е така трудно, както движението на вятъра. Понякога човек не може да си спомни точния час, или място, или обстоятелствата на своето обръщане, но ето, че то се състои!

Христос постоянно въздейства на сърцето на човека, но да видим тази дейност е също така невъзможно, както вятъра. Малко по малко човек изпитва влияние, източникът на което може и да не бъде осъзнат, но то го насочва към Христос. Това става, когато размишляваме за Христос, четем Писанието или слушаме проповедника. И изведнъж, когато призивът на Духа стане ясно различим, душата радостно се подчинява на Исус. Мнозина наричат това внезапно обръщане, но в действителност това е резултат от продължителната, постоянна и търпелива работа на Божия Дух. Въпреки че не е възможно да видим вятъра, резултатът от неговото действие се вижда и усеща. Така и работата на Духа над сърцето се вижда във всяка постъпка на този, който е изпитал на себе си тази спасителна сила. Когато Божият Дух владее сърцето, Той преобразява живота. Изчезват греховните помисли, човек престава да върши зли дела, и там, където са царували гневене, завист и раздори, възцарява любов, смирение и мир. Печал се сменя с радост, лицето на човека се просветлява, отразявайки небесната светлина. Никой не вижда ръката, която отнема товара или светлината която слиза от небесните дворове. Благословение идва върху този човек, чиято душа чрез вяра се предава на Бог. И тогава сила, невидима за човешките очи, създава ново същество по образа на Бога.

Ограничения човешки разум не е в състояние да разбере делото на изкуплението. Тази тайна превъзхожда човешкото познание. Но този, който преминава от смърт в живот, ще разбере, че тази работа се извършва от Бога. И сега, на земята, ние можем да научим началото на изкуплението от личен опит, чийто резултати се простират във вечността. *(Животът на Исус, с. 172, 173)*

Защото неразумните, като взеха светилниците, не взеха масло със себе си. Но разумните, заедно със светилниците си взеха и масло в съдовете си. (Мат. 25:3, 4)

Мнозина с готовност приемат истината, но не се вкореняват в нея, и тя няма никакво влияние върху тях. Те, подобно на неразумните девици, не вземат заедно със светилниците си масло в съдовете си. Маслото е символ на Святия Дух, Който се заселва в душата, която се доверява на Исус Христос. Този, който с много молитви ревностно изследва Писанието, който с твърда вяра се обляга на Бога, който е послушен на Неговите заповеди, ще се окаже сред тези, които са представени чрез разумните девици. Ученията на Божието Слово не са „да“ и „не“, а „да“ и „амин“.

Евангелието има към нас сериозни изисквания. Апостолът казва: „И каквото и да вършите, словом или делом, вършете всичко в името на Господа Исуса, благодарящи чрез Него на Бога Отца“ (Кол. 3 :17). „И тъй, ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божията слава“ (1 Кор. 10:31). Ние няма да станем истински благочестиви, ако оставим на великите библийски истини място само във външните дворове на нашето сърце. Всичките ни дела, значителни и незначителни, трябва да бъдат проникнати от библийската религия. Тя трябва да бъде източник на подбудите и принципите, които сформират християнския характер и начин на действие...

Маслото, от което така се нуждаят хората, представено чрез образа на неразумните девици, не трябва да се оставя вън. Те трябва да внесат истината в светилището на душата, за да може тя да ги очисти, обнови и освети. На тях не са им нужни абстрактни знания; те се нуждаят от свещените учения на Библията, и тези учения са не изменчиви, отвлечени доктрини, но живи истини, засягащи нашата вечна участ и фокусиране върху Христос. В Него е заключена пълнотата на Божествената истина. Спасението на души чрез вяра в Христос е основа и стълб на истината.

Тези, които упражняват истинска вяра в Христос, я правят да се изявява чрез святост на характера и чрез послушание на Божия закон. Те осъзнават, че истината, както е в Исус, достига до небето и обхваща вечността. Разбират, че християнският характер трябва да представя характера на Христос и да бъдат изпълнени с благодат и истина. На тях се дава маслото на благодатта, което поддържа една никога не угасваща светлина. Святият Дух в сърцето на вярващия, прави така, че той да достигне Христовата пълнота. *(Ривю енд херълд , 17 септември 1895 г.)*

И втори път отговорих, като му казах: Какви са тези две маслинени клончета, които през двете златни цеви изпразват из себе си маслото като злато? А той в отговор ми рече: Не знаеш ли какви са те? И рекох: Не зная, господарю мой. Тогава каза: Те са двамата помазани, които стоят при Господаря на целия свят. (Захария 4:12-14)

Постоянното общение на Святия Дух с църквата е представено на пророк Захария в друг образ, който съдържа забележителен урок за нас и служи за нашето ободрение. Пророкът казва: „И ангелът, който говореше с мене, се върна и ме събуди, както човек, който се събужда от съня си. И рече ми: Що виждаш? И рекох: Погледнах, и ето светилник цял от злато с чаша отгоре му, със седемте светила на него, и със седем цеви на седемте светилника, които са върху му, и край него две маслинени дървета, едно от дясно на чашата, и едно отляво ѝ. И проговорих та рекох на ангела, който говореше с мене, като казах: Какви са тия, господарю мой?... Тогава отговаряйки говори ми, като каза: Ето Господното слово към Зоровавела, което казва: Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите;... И втори път отговорих, като му казах: Какви са тия две маслинени клончета, които през двете златни цеви изпразват из себе си маслото като злато?... Тогава каза: Те са двамата помазани, които стоят при Господаря на целия свят” (Захар. 4:1-14).

От двете маслини златния елей се изливаше чрез златни тръбички в чашката на върха на светилника, и по нататък в златните светила, осветяващи светилището. По подобен начин и от святите, които стоят пред Бога, Неговия Дух се предава на хората, посветени на Неговата служба. Мисията на двамата помазаника е да донесат светлина и сила на Божия народ. Те стоят в Божието присъствие, за да получат благословение за нас. Както маслинените клонки изливаха от себе си масло в златните цеви, така и небесните вестители се стремят да ни предадат всичко, което получават от Бога. Несметните небесни съкровища чакат своя час, когато ще ни потрѣбват и бъдем готови да приемем това богатство; получавайки благословение, ние, на свой ред, трябва да го предадем на други. Така ще се напълнят святите светилници, и църквата ще стане източник на светлина в този свят. (*Ривю енд херълд*, 2 март 1897 г.)

И пак каза: На какво да уподобя Божието царство? Прилича на квас, който жена взе и замеси в три мери брашно, докле вкисна всичкото. (Лука 13:20, 21)

Тази притча нагледно показва всепроникващата и всепоглъщаща сила на Евангелието, която трябва да формира църквата по Божествено подобие, въздействайки на сърцата на нейните членове. Както кваса преобразява тестото, така и Святия Дух преобразява човешкото сърце, завладявайки всичките му способности и сили, довеждайки душата, тялото и духа в послушание на Христа.

В притчата се говори, че жената е сложила кваса в брашното. Тя направи това, за да задоволи определена нужда. С това Бог желае да ни покаже, че сам по себе си човек не притежава качества, необходими за спасението. Той не може да промени себе си чрез усилията на волята. Той трябва да приеме в сърцето си истината. Само тогава Божият квас ще извърши своята работа. Със своята преобразяваща, животелна сила той ще направи промени в сърцето. Ще се появят нови мисли, нови чувства, нови цели. Разумът ще се преобрази, а способностите ще укрепнат за работа. Човек не ще получи нови способности; но ще се осветят тези, които вече има. Съвестта, до този момент мъртва, ще оживее. Човек не е способен да извърши сам тези промени. Те са по силите само на Святия Дух. Всеки, който желае да се спаси, прост и знатен, богат и беден, трябва да се покори на тази сила.

Тази истина се заключава и в думите на Христос, казани на Никодим: „Исус в отговор му рече: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство... Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите отгоре. Вятърът духа където ще, и чуваш шума му; но не знаеш отгде иде и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа” (Йоан 3:3-8).

Когато разумът се покори на Божия Дух, ще разберем урока, съдържащ се в притчата за кваса. Хората, които са отворени за истината, ще осъзнаят, че Божието Слово – това е могъщо средство за преобразяване на характера. (*Ривю енд херълд*, 25 юли 1899 г.)

А който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот. (Йоан 4:14)

С дар започва замисълът на спасението; с дар ще завърши; и по този начин даром той трябва да се осъществи. Духът на жертвоготовност, чрез който бете придобито нашето спасение, ще пребивава в сърцето на всички, които станат съучастници на небесния дар. Апостол Петър казва: „Според дарбата, която всеки е приел, служете с нея един на друг като добри настойници на многообразната Божия благодат” (1 Петр. 4:10). Изпращайки учениците Си да проповядват Евангелието, Исус им каза: „Даром сте получили, даром давайте“ (Мат. 10:8). В човека, обитаващ в пълно съгласие с Христос, не може да има нито себелюбие, нито чувство на изключителност. Пиещият от живата вода ще отвори в себе си „източник на вода, течаща за вечен живот“. Живеещият в Духа на Христа е подобен на извор в пустинята, оживяващ всичко около себе си и пробуждащ в погиващия, жажда за водата на живота.

Същия дух на любов и себепожертвование, който беше в Христос, вдъхновяваше и апостол Павел в неговото трудно дело. „Имам длъжност към гърци и към варвари, към учени и към неучени“ (Рим. 1:14). „На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тази благодат, да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство“ (Еф. 3:8).

Според замисъла на нашия Господ Неговата църква е длъжна да отразява в света пълнотата, която получаваме в Него. Ние постоянно получаваме Божиите дарове и споделяйки ги с ближните, изявяваме на света любовта и милосърдието на Христос. Цялото небе се намира в оживление, разпращайки вестители по всички краища на земята заради спасението на грешници; така и църквата на живия Бог трябва да сътрудничи с Исус Христос. Ние сме членове на Неговото духовно тяло. Той е главата, ръководеща действията на всички части на тялото. Сам Исус, според безмерната Си милост, работи върху човешките сърца, извършвайки толкова удивително преобразяване, че ангелите гледат на тях с изумление и радост. *(Ривю енд херълд, 24 декември 1908 г.)*

А когато Аполос беше в Коринт, Павел, след като беше минал през горните страни, дойде в Ефес, гдето намери някои ученици. И рече им: Приехте ли Светия Дух като повярвахте? А те му отговориха: Даже не сме чули дали има Свят Дух. (Деян. 19:1, 2)

Днес мнозина, подобно на вярващите в Ефес, нищо не знаят за въздействието на Светия Дух върху душата, въпреки че нито една истина в Божието Слово не е предадена по-ясно. Пророците и апостолите подробно се спират на тази тема. Сам Христос показваше на хората работата на Светия Дух, поддържащ духовния живот, по примера на развитието на растенията. Сокът на лозата, се изкачва от корена, преминава от стъблото в клонките, правейки ги да растат, цъфтят и дават плод. Така и животодавателната сила на Светия Дух, произлизаща от Спасителя, прониква в душата, обновява намеренията и чувствата и довежда дори мислите на човека в покорство на Божиата воля, така че получателя да пренася скъпоценни плодове от добри дела.

Авторът на този духовен живот е невидим и човешката философия е безсилна да обясни, по какъв начин този нов живот се предава на вярващия и се поддържа в него. Но Духът винаги действа в хармония с писаното Слово. Както в природата, така и в духовния свят, биологическият живот във всеки миг се поддържа от Божиата сила, но не чрез някакъв чудодееен начин, а с помощта на благословенията достъпни за всички нас. Духовният живот също така се поддържа с помощта на средства, за които се е погрижило Божието провидение. Ако Христовият последовател желае да израсне „в съвършен мъж, в мярката на Христовата пълнота“ (Ефес. 4:13), той е длъжен да яде хляба на живота и да пие от водата на спасението. Трябва да следва наставленията, дадени в Неговото Слово. (*Деяния на апостолите*, с. 284, 285)

И никой не налива ново вино в стари мехове; инак виното ще спуква меховете и се изхавяват и виното, и меховете; но наливат ново вино в нови мехове. (Марк. 2:22)

Трябва постоянно да изпълваме нашия разум с Христос и да го освобождаваме от себелюбието и греха. Когато Той дойде в нашия свят, юдейските началници бяха толкова пропити с фарисейство, че не можаха да възприемат Неговото учение. Той ги сравни с изсъхнали мехове, не способни да държат току що изстискано ново вино. Той трябваше да търси нови мехове, в които можеше да бъде налято ново вино – Неговото царство. Ето защо Той се отвърна от тях и избра простите галилейски рибари.

Исус беше най-великият учител на всички времена и Той избра хора, които можеше да обучи и които щяха да слушат думите излизащи от устата Му и да ги предадат на следващите поколения. Със Своя Дух и със Своето Слово Той ще ви научи и ще ви изпълни с Неговото служение. Само когато премахнете от душите си суетността и лекомислието, освободеното място ще се запълни с това, което Господ желае да ви даде – Неговия Свят Дух. И тогава от доброто съкровище на своето сърце вие ще извадите добрите неща, богатите бисери на мисълта, други ще чуят думите и ще прославят Бога. Във вашите мисли вие не ще се съсредоточавате върху себе си, ще престанете да излагате себе си на показ, но вашите мисли и желания ще бъдат съсредоточени върху Христос и вие ще отразявате върху ближните си тази светлина, с която ви озарява Слънцето на правдата.

Христос каза: „Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие“ (Йоан 7:37). Вие вече изчерпахте ли този извор? Не, понеже той е неизчерпаем. Веднага щом почувствате жажда, елате и пийте от него отново и отново. Този извор е винаги пълен. Пили веднъж от него, вие вече не ще искате да утолявате жаждата си от разпуканите водоеми на този свят. Не ще се предавате на жаждата по удоволствия и развлечения. Не, понеже вие сте пили от потока, който весели Божия град. И тогава вашата радост ще бъде пълна, защото Христос ще бъде във вас надеждата на славата. *(Ривю енд херълд, 15 март 1892 г.)*

Но ако река: Няма да спомена за Него, нито ще продумам вече в името Му, тогава Неговото Слово става в сърцето ми като пламнал огън затворен в костите ми; уморявам се да го задържа, но не мога. (Еремия 20:9)

Бог въздейства на хората, заемащи най-скромни постове, за да известяват вестта на истината за настоящето време. Много такива работници бързо ще ходят в разни направления, подбудени от Божия Дух, носейки светлина на стоящите в тъмнина. Истината – това е огън в техните кости, и те горят от пламенно желание да просветят невярващите. Много, даже малко грамотни, ще започнат да провъзгласяват словото на Господа. Деца ще бъдат подбуджани от Святия Дух да отидат и известят небесната вест. Духът ще се излее върху тези, които ще се подчинят на Неговото внушение. Отхвърляйки всички условности, измислени правила и мерки за безопасност, те ще се присъединят към армията на Господа.

В бъдеще хора с най-обикновени професии ще почувстват подбуждение от Святия Дух, ще оставят своите обичайни занимания и ще тръгнат напред, за да известяват последната вест на милост. Те трябва колкото се може по-бързо да се подготвят за работа, и тогава техните усилия ще се увенчаят с успех. Те ще си сътрудничат с небесните сили, защото желаят да използват своите средства и сили за Божието дело. Никой няма право да пречи на тези работници. На тях е повелено да се движат с това темпо, с което се движи Бог, за да изпълнят Неговото велико поръчение. Никой няма право да ги притеснява, когато сеят евангелското семе в затънтените и глухи ъгли на земята.

Не е възможно да се купят или продадат най-хубавите блага на живота – простота, честност, чистота и порядъчност; те са еднакво достъпни за образованите и невежите, черните и белите, обикновения християнин и царя, стоящ на престола. Смирнените работници, които не се облягат на своите сили, но работещи простичко и с постоянно доверие в Бога, ще участват в радостта на Спасителя. Техните постоянни молитви ще доведат души до кръста. Исус поддържа техните себепожертвувателни усилия, въздейства на сърцето и прави чудо за обръщането на души. Хората ще се обединят в църковно братство. Те ще строят молитвени домове и откриват училища. Сърцата на работниците ще се изпълнят с радост, когато видят Божието спасение. *(Свидетелства към църквата, т. 7, с. 26-28)*

И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и започнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят. (Деян. 2:3, 4)

Ако изследвате Писанието със смирение и сте възприемчиви към учението на Духа, вашите усилия ще бъдат обилно възнаградени. „Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно.“ (1 Кор.2:14) Библията трябва да се изучава с молитва. Трябва да се молим подобно на Давид: „Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон“ (Пс.119:18). Нито един човек не ще схване дълбочината на Божието Слово без просвещение от Святия Дух. Ако установим правилни отношения с Бога, Той ще ни озари с ярките и чисти лъчи на Своята светлина.

Същото стана и с първите ученици. Писанието ни докладва, че „когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха на едно място. И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и започнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят“ (Деян. 2:1-4). Бог желае да ни дари с такова благословение, от нас се иска да го поискаме с цялото си сърце.

Господ не затвори небесните съдове след изливането на Неговия Дух на първите ученици. Ние също можем да получим пълнотата на Неговото благословение. Небесата са изпълнени със съкровищата на Неговата благодат и тези, които идват при Бога с вяра, могат да претендират за всичко, което ой е обещал. Ако нямаме Неговата сила, то това е поради нашата духовна апатия, нашето безразличие, нашата леност. Така също трябва да се събудим от този формализъм и заспалост!

Предстои ни още много да направим за този свят, а ние наполовина не осъзнаваме това, което Господ желае да даде на Своя народ. Ние говорим за вестите на първия и втория ангел и си мислим, че нещо разбираме от вестта на третия ангел, но не трябва да се задоволяваме с тези знания, които имаме. С вяра и съкрушено сърце трябва да издигнем към Бога молитви за разбиране на тайните, които Бог желае да извести на Своите светии. *(Ривю енд херълд, 4 юни 1889 г.)*

Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. (Йоан 3:5)

Чуйте какво казва Величието на небето: „Трябва да се родите отгоре“ (Йоан 3:7). „Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в Небесното Царство“ (Мат. 18:3). Ако ние не се променим по подобен начин, не ще можем да извършим угодно служене на Бога. Нашата работа ще бъде ощетена; ние ще се ръководим от корисни интереси; ще внесем в служенето чужд огън, който безчести Бога. Нашия живот ще бъде порочен и безрадостен, изпълнен с тревоги и беди.

Промяната на сърцето образно е наречена раждане от горе, и това може да стане само под мощното влияние на Святия Дух. Само Той може да ни очисти от всяко нечестие. Ако Му позволим да преобрази и оформи нашето сърце, ще можем да познаем същността на Божието царство и да осъзнаем необходимостта от промяната, която трябва да бъде извършена, преди да получим достъп в него. Гордостта и себелюбието се противят на Божия Дух. Всяка естествена склонност на душата се съпротивлява на промените, когато вместо болезнено самомнение и гордост там се възцарява кротостта и смирението на Христос. Но ако ние желаем да застанем на пътя към вечния живот, не трябва да се вслушваме в нашепванията на собственото Аз. Със смирение и съкрушено сърце трябва да молим нашия Небесен Отец: „Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мен“ (Пс. 51:10). Получавайки Божията светлина и сътрудничейки с небесните ангели, ние се „раждаме от горе“, очистени от осквернението на греха чрез силата на Христа.

Христос дойде в този свят, защото видя, че хората са загубили Божия образ и Неговото естество. Той видя, че те блуждаят далече от пътя на мира и чистотата и че ако ги остави сами на себе си, никога не ще намерят пътя назад. Той дойде, носейки със Себе си пълно и съвършено спасение, за да ни даде вместо каменното сърце сърце от плът, за да преобрази нашата греховно естество в Свое подобие, за да може ние, ставайки съпричастни на Божественото естество, да можем да влезем в небесните дворове. *(Младежки инструктор, 9 септември 1897 г.)*

Искайте от Господа дъжд във време на пролетния дъжд; и Господ, Който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд и трева всекиму на полето. (Захария 10:1)

На Изток ранният дъжд пада по време на посева. Той е необходим за това, семената да поникнат... Късният дъжд, пада преди приключването на селскостопанския сезон, наливайки зърното в класа и приготвяйки го за жетва. Господ използва тези природни явления, за да илюстрира работата на Святия Дух. Както росата и дъжда се дават отначало, за да се появят първите кълнове, а след това за узряване на жетвата, така и Святия Дух се дава на човека за поетапно духовно израстване. Узряването на зърното символизира успешното приключване на работата, която Божията благодат е извършила в душата на човека. Чрез силата на Святия Дух нравствения образ на Бога се запечатва в човешкия характер. Ние биваме изцяло променени в подобие на Христос...

Мнозина така и не получиха Ранния дъжд. Те изпуснаха значителен дял от тези благословения, които Бог бе приготвил за тях. Те разчитат, че този недостатък ще бъде запълнен по време на Късния дъжд. Надяват се да отворят сърцата си, когато над земята започнат да се изливат обилните потоци на Божията благодат. Но дълбоко грешат. Работата, започната от Бога в човешкото сърце, трябва непрестанно да се придвижва напред. Всеки човек трябва да осъзнава своята нужда от светлина и Божие познание. Сърцето трябва да се очисти от всяко осквернение, за да може там да обитава Святият Дух.

Чрез изповядване и оставяне на греха, ревностна молитва и посвещаване сърцето на Бога първите ученици приготвиха себе си за изливането на Святия Дух в деня на Петдесетницата. Същата работа, но в много по големи мащаби, трябва да се извърши и днес. И тогава човек трябва само да поиска благословието и търпеливо да чака, докато Господ извърши над него Своята работа. Бог е започнал тази работа, Той ще я и завърши, усъвършенствайки човека в Исус Христос. Но в никакъв случай не трябва да пренебрегваме благодатта, представена ни в образа на Ранния дъжд. Само тези, които преживяват светлината, която имат, ще получат по-голяма светлина. Ако ден след ден не се придвижваме по пътя на деятелната християнска добродетел, няма да разберем проявяването на Святия Дух при изливането му по време на Късния дъжд. *(Ривю енд херълд, 2 март 1897 г.)*

Така също и Духът ни помага в нашата немощ; понеже не знаем да се молим както трябва; но самият Дух ходатайствува в нашите неизговориими стенания. (Рим. 8:26)

Святият Дух е автор на всяка истинска молитва. Зная, че във всичките ми молитви Духът ходатайства за мен и за всички светии; но Неговото ходатайство винаги е съгласно с Божията воля и никога не ѝ противоречи. “Духът ни помага в нашата немощ”; и Духът, бидейки Бог, познава ума на Бога; за това във всяка молитва за болните или други нуждаещи се трябва да се съобразяваме с Божията воля. „Защото кой човек знае що има у човека, освен духът на човека, който е в него? Така и никой не знае що има у Бога, освен Божият Дух” (1 Кор. 2:11).

Ако сме научени от Бога, то ще се молим в съгласие с изявената Му воля и в покорство спрямо Неговата воля, която е скрита от нас. Трябва да издигаме молби, съответстващи на Божията воля, облягайки се на скъпоценното Слово, и вярвайки, че Христос не само е пострадал за Своите ученици, но и им предаде Себе Си. Както е казано в Библията, Исус „духна върху тях и им каза: Приемете Святия Дух“ (Йоан 20:22).

Исус чака да Му се отдаде възможност да духне върху всички Свои ученици и да им дари Своя Дух, така че Той да може да окаже върху тях Своето благотворно, освещаващо влияние. Исус иска те най-накрая да разберат, че не е добре да се служи на двама господари. Те няма да се разделят на две. Христос трябва да живее в Своите последователи, използвайки в работата Си техните способности и работейки чрез техните ръце. Те трябва да подчинят своята воля на Неговата, и да действат под влиянието на Неговия Дух, за да не живеят те, но Христос в тях. Исус се стреми да им внуши мисълта, че дарявайки им Святия Дух, Той им дава славата, която е получил от Отца, за да бъдат Той и Неговия народ едно в Бога. Нашият път и воля трябва да бъдат подчинени на Божията воля, защото знаем, че тя е свята праведна и добра. *(Знамения на времето, 3 октомври 1892 г.)*

А този, който изпитва сърцата, знае какъв е умът на Духа, защото той ходатайствува за светиите по Божията воля. (Рим. 8:27)

Само в молитва можем да се приближим към Бога. И нашите молитви могат да достигнат до Него благодарение на само едно име – Господ Исус, нашия Защитник. Нашите молби трябва да са вдъхновени от Неговия Дух. Никакъв чужд огън не трябваше да се слага в кадилниците, които се размахваха пред Бога в светилището. Господ трябва сам да разпали в нашите сърца горещото желание да се обръщаме към Богd, ако нашите молитви са му благоугодни. Живеещият в нас Свети Дух ходатайства за нас в нашите неизказани стенания.

Нашите молитви трябва да се отличават с дълбоко осъзнаване на собствените нужди и с огромно желание да получим това, за което се молим, иначе те не ще бъдат чути. Впрочем, ние не бива да униваме и да преставаме да се молим, ако не получим незабавен отговор. „небесното царство на сила се взема, и които се насилят го грабват” (Мат. 11:12). Под „на сила“ тук се има предвид свята ревност, подобна на тази, която прояви Яков. Не е нужно да изпадаме в състояние на изстъпление; спокойно и настойчиво трябва да пренасяме прошенията си към престола на благодатта. Нашата задача е да смирим душите си пред Бога, да изповядаме греховете си и да пристъпим към Него с вяра. Господ отговори на молитвата на Даниил, не за да хвали себе си, но чрез това благословение да отразява Божията слава. Такъв е Божият замисъл – да открива Себе си в Своето провидение и в Своята благодат. Целта на нашите молитви трябва да бъде за слава на Бога, а не за наша прослава.

Когато ние видим себе си такива, каквито сме – немощни, невежи и безпомощни, ще застанем пред Бога като смирени просители. Именно непознаването на Бог и Христос правят душата горделива и самодостатъчна. Безпогрешен признак, че човек не познава Бога е неговото завишено самомнение, когато той счита себе си за велик или добър. Гордостта на сърцето е винаги свързана с пренебрегване на Бога. Светлината която изхожда от Бога, открива нашето невежество и нищета. Когато небесната слава беше открита на Даниил, той възкликна: „защото енергията ми се обърна в (глеене), та останах безсилен” (Данаил 10:8).

В мига, когато смиреният изследовател види Бога, такъв какъвто е Той, той ще види себе си в същата светлина, в която видя себе си Даниил. Той не ще се превъзнася в душа, но дълбоко ще осъзнае Божията святост и справедливостта на Неговите изисквания. *(Ривю енд херълд, 9 февруари 1897 г.)*

**Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове.
(Рим. 8:14)**

Христос се яви пред хората като Божието Слово. Той говореше, като Един Който имаше власт, откривайки Себе Си на народа и изисквайки безусловна вяра и послушание. Ние, като народ, основаваме нашата вяра на принципите, изложени в Неговото Слово. Дали сме обет да покорим сърцето и разума си в послушание на живото Слово и във всичко да следваме свещения принцип: „Така казва Господ“.

Всички наши сегашни и бъдещи надежди зависят от нашето родство с Бог и Христос. За това ясно и недвусмислено говори апостол Павел. Тези, които са водени от Святия Дух, в чиито сърца живее Христовата благодат, казват: „Така самият Дух свидетелствува заедно с нашия дух, че сме Божии чада. И ако сме чада то сме и наследници, наследници на Бога, и сънаследници с Христа, та, ако страдаме с Него, да се и прославяме заедно с Него” (Римл. 8:16, 17). „Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва Отче! (стих 15).

Христос ни призовава да излезем от света, да се отделим от него. Ние сме призвани да живеем свят живот, при който сърцето постоянно се устремява към Бога, а в ежедневния живот да пребъдва Святият Дух. Всеки истински вярващ в Христа ще изявява благодатта на Неговата любов в сърцето си. Там където някога е имало отчужденост, ще има явно сътрудничество с Бог; там, където някога е било плътското естество, ще бъдат изявени Божествените качества.

На Неговите деца предстои да станат служители на правдата, стремейки се с всички сили към Бога и послушно изпълняващи Неговата воля. Само така те ще станат съвършени в Христос. На ангели, човечи и не паднали светове те трябва да изявят, че животът им е съобразен с Божията воля, че са верни привърженици на принципите на Неговото Царство. Святият Дух, пребиваващ в сърцето чрез вяра, ще ги доведе в единство с Христос и до това да израстат в тях скъпоценните плодове на правдата. *(Ривю енд херълд, 19 август 1909 г.)*

По това познаваме, че пребъдваме в Него и Той в нас, гдето ни е дал от Духа Си. (1 Йоан 4:13)

Макар, че не виждаме Божия Дух, знаем, че хора, мъртви преди в престъпления и грехове, се обръщат и преобразяват под Неговото влияние. Лекомислените и невнимателните стават сериозни. Ожесточеният се покаява от греховете си, а невярващият се обръща към вярата. Комарджиите, пияниците, развратниците стават уравновесени, трезви и чисти. Бунтовниците и упорстващите ще станат кротки и ще се уподобят на Христос. Когато видим подобни промени в характера на човека, можем да бъдем уверени, че преобразяващата сила на Бога е променила цялото му същество. Ние не виждаме Святия Дух очи в очи, но виждаме свидетелството на Неговата работа над характера на тези, които преди това са били свирепи, закоравели грешници. Също както вятърът връхлита с цялата си сила и огъва към земята могъщи дървета, така Святия Дух въздейства на сърцата на хората, и нито един смъртен човек не е в състояние да възпрепятства Божиата работа.

На различните хора Святия Дух въздейства различно. Случва се, че човек под влиянието на тази сила да трепери пред Божието Слово. Осъзнаването на собствените грехове е така дълбоко, че в неговото сърце се надига буря и смесица от чувства и цялото му същество става на прах под напора на изобличаващата сила на истината. Когато Господ дава прощение на тази каеща се душа, човек се изпълва с ревност, преизпълва се с любов към Бога, искреност и сила, и никой не може да изгони полученият от него животворен Дух. В него пребивава Христос, изворът на вода, течаща за вечен живот. Неговата любов и ревност е така дълбока и силна, както някога униинето и страданието. Душата му е като извор от голяма бездна, изливаща благодарение и хвала, прослава и радост, като ехото на небесна арфа. Той има какво да каже, но неговите преживявания не могат да бъдат изразени с обикновен, банален език. Неговата душа е изкупена чрез заслугите на Исус Христос, и цялото му същество се вълнува от осъзнаването на Божието спасение. *(Ривю енд херълд, 5 май 1896 г.)*

В Когото и вие, като чухте словото на истината, сиреч, благовестието на нашето спасение, - в Когото като и повярвахте, бяхте запечатани с обещания Свети Дух. (Ефес. 1:13)

Благодарение на дълбокото въздействие на Божия Дух ми се откри характера на тази работа, която Святия Дух изпълнява, посещавайки хората. Откри ми се и опасността, на която са изложени души, преживяли подобно посещение; понеже след това има да се срещнат с яростните нападки на врага, който хвърля върху тях своите изкушения, за да заличи влиянието на Божия Дух, да попречи, най-важните истини, засвидетелствани от Святия Дух, да очистят и осветят тези, които са получили небесна светлина, и да не позволи на Христос да се прослави в тях. Периодът на голяма духовна светлина, ако тази светлина не се приеме с цялото сърце и не се последва, ще се смени с не по-малка духовна тъмнина. Впечатлението, направено от Святия Дух, ако човекът не оцени това свещено впечатление и то не заеме свято място, ще изчезне от ума.

Всеки, който желае да се движи напред в духовното познание, трябва да се отправи към Божия поток и непрекъснато да пие от изворите на спасението, които са така милостиво разкрити за него. Той в никакъв случай не трябва да оставя този освежаващ поток; но със сърце препълнено с благодарност и любов към Бога за Неговата благодетелност и състрадание трябва постоянно да се насища с жива вода...

„Но казвам ви, че вие Ме видяхте, и пак не вярвате.” (Йоан 6:36) Тези думи намират буквалното си изпълнение в живота на много хора; защото Господ им дава да схванат дълбочината на истината, Неговия характер, изпълнен с благодат, състрадание и любов, и въпреки че са получили такава светлина, те се отвръщат от Него в неверие. Виждат ярките дела на Божия Дух; по същия начин, когато коварните изкушения на Сатана, които неизменно следват след възвръщането, настъпят, те не се сражават до кръв против греха и тези, които биха могли да устоят, ако вярно се бяха възползвали от получената скъпоценна светлина, падат под натиска на врага. Те трябва да отразяват светлината, дарена им от Бог и да озарят с нея душите на ближните; трябваше да работят и постъпват в съгласие със свещеното откровение на Святия Дух, но не направиха това и затова претърпяха крах. (*Ривю енд херълд*, 30 януари 1894 г.)

А когато дойде Утешителят, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелствува за Мене. (Йоан 15:26)

Господ ви удостои с изливането на Своя Свят Дух. По време на лагерните събрания, в различните наши учреждения вие получавате големи благословения. Вас ви посещават небесни вестители на светлина, истина и сила, и няма нищо странно в това, че Бог така ви благославя. По какъв начин Христос покорява на Себе си Своя избран народ чрез силата на Святия Дух; защото Святия Дух чрез Писанията се обръща към разума на човека и всажда истината в сърцето му.

Малко преди разпятието Христос обеща на учениците да изпрати Утешителя. Той каза: „Обаче Аз ви казвам истината, за вас е по-добре да отида Аз, защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде на вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. И Той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба” (Йоан 16:7, 8). „А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от себе си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща. Той Мене ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява” (ст. 13, 14).

Това обещание на Христос не се приема достатъчно сериозно. Хората нямат достатъчно от Святия Дух, и за това не разбират духовността на закона и неговите непроменими изисквания. Заявяващи своята любов към Христос не осъзнават връзката, която съществува между тях и Бог, и тази връзка им се представя само в смътни очертания. Те нямат ясна представа за удивителната благодат на Бога, отдал Своя Единороден Син заради спасението на човека. Не разбират колко сериозни са изискванията на святия закон, колко дълбоко трябва да внедрят предписанията на закона в ежедневния си живот. Не осъзнават своята нужда от такива велики благословения, като молитвата, покаянието и изпълнението на волята на Христос.

Святия Дух открива на човека същността на посвещението, което ще бъде благоугодно на Бога. Той просвещава душата на човека, обновява, освещава и възвишава неговия характер. *(Ривю енд херълд, 30 януари 1894 г.)*

Тогава Исус им рече: Още малко време светлината е между вас. Ходете докато имате светлината, за да ви не настигне тъмнината. Който ходи в тъмнината не знае къде отива. (Йоан 12:35)

Исус казва: „Ходете, докато има светлината, за да не ви обземе тъмнина“. Ловете всеки лъч светлина. Ходете в нея. Претворявайте в живота всяко наставление в истината. Живейте с всяко слово, което излиза от Божиите уста и тогава ще следвате Исус, където и да ви поведе. Когато Господ дава едно свидетелство след друго, едно откровение на светлина след друго, защо душите не бързат да ходят в светлината по пътя към още по-голяма светлина?

Господ не отказва Своя Свят Дух от тези, които Го искат от Него. Защо когато съвестта на хората е изложена на изобличение, те не се вслушват и не отдават внимание на гласа на Божия Дух? Колкото повече се бавим и се колебаем, толкова по-трудно ни е да приемем небесната светлина, докато накрая нацяло престанем да се вслушваме в увещанията и предупрежденията. Все по-лесно е за грешника да каже: „За сега си иди; и когато намеря време, ще те повикам” (Деян. 24:25).

Зная в каква опасност се намират хората, които отказват да ходят в Божията светлина. Те навличат на себе си ужасни бедствия, избирайки да ходят в своите пътища и да постъпват според своите размишления. Съвестта става все по-малко и по-малко чувствителна. Божият глас изглежда все по-далечен и нечестивият се оставя на произвола на своите собствени страсти. В своето упорство той се противи на всички призови, презира всички съвети и отхвърля всички опити да бъде спасен и гласът на Божиите вестители не му прави никакво впечатление. Божият Дух не го обгражда повече със Своето съдържащо влияние и за него се изрича: „Прилепил се е към идолите; оставете го!“ (Осия 4:17) О колко мрачна, колко зловеща и коравовратна е неговата независимост! В неговото сърце се е възцарило мъртво безразличие. Такъв е пътят на душите, които отхвърлят въздействието на Святия Дух. *(Ривю енд херълд, 29 юни 1897 г.)*

И не оскърбявайте Светия Божи Дух, в Когото сте запечатани за деня на изкуплението. (Ефес. 4:30)

Желая всички мои братя и сестри да помнят колко сериозно нещо е да оскърбиш Святия Дух; а Той се огорчава, когато хората се стремят да работят за себе си и отказват да участват в служенето на Господа, защото кръстът за тях е твърде тежък, а саможертвата твърде голяма. Святия Дух желае да пребивава във всяка душа. И ако вие Го приемете като скъп гост, Той ще ви направи съвършени в Христос; започнатото във вас добро дело ще бъде завършено, и вместо нечисти мисли, извратени мнения и непослушание ще се появят свети мисли, възвишена обич и христоводни постъпки.

Святия Дух е нашият Божествен учител. Ако ние внимаваме на Неговите уроци, ще се умъдрим за спасение. Трябва да наблюдаваме душите си, защото много често забравяме получените небесни увещания и се стремим да постъпваме според разположението на нашите неосветени сърца. Всеки трябва да води своята битка със собственото „аз“. Отдавайте внимание на наставленията на Святия Дух. И тогава те ще се повтарят отново и отново, докато не се запечатат трайно във вашия разум, буквално врязани в скалата завинаги.

Бог ни е изкупил на скъпа цена и желае да се възцари във всяко сърце. На Него трябва да бъдат подчинени нашият разум и нашето тяло; а плътските наклонности и страсти трябва да бъдат подвластни на висшите потребности на душата. По този въпрос в никакъв случай не трябва да се облягаме на самите себе си. Ние сами не сме в състояние да изберем безопасният път. Нас трябва да ни възроди и освети Святия Дух. Да, и не трябва да служим половинчато на Бога. Който счита, че служи на Бога, а сам поощрява своите плътски влечения, ще заблуди и други души. Христос каза: „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа и с всичкия си ум“ (Матей 22:37). „Това стори, и ще живееш“ (Лука 10:28). *(Ръкописи, том 18, стр. 47, 48)*

Тогава колко по-тежко наказание, мислите, ще заслужи онзи, който е потъпкал Божия Син и е счел за просто нещо проляната при завета кръв, с която е осветен, и е оскърбил Духа на благодатта? (Евр. 10:29)

Хора, противящи се на Божия Дух и принуждавайки Го да си отиде, няма да знаят, къде в края на краищата ще ги заведе Сатана. Когато Святият Дух се оттегли от човека, той започва малко по-малко да прави това, което някога е считал за явен грях. Ако не се вслушва в предупрежденията, ще се окаже в капана на съблазните, както в случая с Юда; те ще го ослепят и превърнат в предател. Стъпка след стъпка той ще върви по стъпките на Сатана. Кой тогава ще се стреми с него към някаква цел? Ако служителите започнат да го увещават и да се молят за него, всичките им думи ще бъдат за него като празни басни. Такива хора са избрали за свой спътник Сатана, който извращава известното слово и го представя в изопачена светлина.

Когато Божият Дух опечален ги остави, те ще останат глухи за призивите на Божите вестители. Ще тълкуват невярно всяко слово. Ще се смеят и подиграват над най-строгите библийски предупреждения, които, ако не бяха под влиянието на сатанинските сили, щяха да ги направят да треперят. Всичките внушения ще се считат за безсмислени. Те не ще се вслушат в порицанията и съветите. Ще пренебрегнат всички увещания на Духа и ще нарушават Божиите заповеди, които някога са отстоявали и издигали. Може думите на апостола да дойдат в дома на такива души: „Кой ви омая, та *вече* се не покорявате на истината”. Те ще следват влечението на собствените си сърца, до като истината престане да бъде за тях истина. Ще изберат Варава, а Христос ще отхвърлят.

Трябва да живеем с всяко слово, излизащо от Божите уста, иначе старото ни естество постоянно ще се проявява. Именно Святият Дух, спасителната благодат на истината в сърцето, създава единство всред последователите на Христос и ги съединява с Бога. Само Той може да ги избави от враждата, завистта и неверието. Той осветява всичките им желания. Той обръща жадуващата душа от властта на Сатана към Бога. Такава е силата на благодатта. Това е Божествена сила. Именно под нейното влияние човек оставя старите привички, обичаи и традиции, отделящи го от Бога; и в неговата душа започва процес на осветение, който все повече се разширява и набира сила. *(Ривю енд херълд, 12 октомври 1897 г.)*

Затова ви казвам: Всеки грях и хула ще се прости на човеците; но хулата против Духа няма да се прости. (Мат. 12:31)

В тези редове се обръщам към тези, които са имали светлина, и благословения, които са получавали предупреждения и увещания и въпреки това не са предприели решителни усилия, че с безкористна преданост да посветят себе си на Бога. Искам да ви предупредя да не съгрешавате против Святия Дух, в противен случай ще се отклоните в свой път, ще изпаднете в нравствена апатия и така и не ще получите прощение. Защо позволявате на себе си още да бъдете възпитавани в училището на Сатана, като се държите упорито по такъв начин, който изключва покаяние и преобразяване? Защо се противите на Божията благодат? Защо казвате: „Оставете ме намира“, приближавайки времето, когато Бог наистина ще бъде принуден да постъпи с вас според вашето желание?

Този, който се противи на Божия Дух мисли, че ще се покае някога в бъдеще, когато бъде готов да направи решителна крачка на страната на реформирането; но тогава покаянието ще бъде за него извън силите му. Тъмнината, в която се потапя отказващият да ходи в светлината, докато има светлина, не ще бъде по-малка, от дарените му преди това благословения.

В греха против Святия Дух няма нищо загадъчно или необяснимо. Грехът против Святия Дух се състои в упоритото нежелание да откликнем на призивите за покаяние. Ако се отказвате да вярвате в Христос като в свой личен Спасител, значи сте възлюбili тъмнината, а не светлината, значи че на вас ви харесва атмосферата, окръжаваща първия голям отстъпник. Вие избирате тази атмосфера вместо атмосферата която окръжава Отец и Сина, и Бог ви позволява да направите своя избор. Но нека нито една душа не унива, сблъскваща се с подобно положение на нещата. За тези, които се стремят да изпълнят волята на Господа, винаги има надежда. Уповавайте на Бога. Господ Исус ви е показал, колко високо ви цени. Той остави царския си престол, Той напусна небесните дворове, Той облече Своята Божественост в човешко естество и умря с позорна смърт на голготския кръст, за да бъдете спасени. *(Ривю енд херълд, 29 юни 1897 г.)*

И ако някой каже дума против Човешкия Син, ще му се прости; но ако някой каже дума против Святия Дух, няма да му се прости, нито в тоя свят, нито в бъдещия. (Мат. 12:32)

Точно преди това Исус отново извърши чудо, изцелявайки обхванатия от бяс, слепия и немия и фарисеите отново повториха своето обвинение: „Чрез началника на бесовете Той изгонва бесовете” (Мат. 9:34). Христос обясни: който приписва делата на Святия Дух на Сатана, се лишава от извора на благословението. Тези, които застават против самия Исус, като не разбират Неговата Божествена природа, могат да получат прощение, понеже под въздействието на Святия Дух могат да разберат своята грешка и да се покаят. Какъвто и да е греха, ако душата се покаява и вярва, вината се измива от Христовата кръв. Този, който отхвърля Святия Дух, се оказва в такова състояние, когато вече не може да се покае и вярва. Именно чрез Духа Бог прониква в сърцето на човека, но ако някой доброволно отхвърля Духа, настоявайки, че Той идва от Сатана, с това се лишава от възможността за общение с Господа. Когато Духът окончателно е отхвърлен от човека, Бог повече нищо не може да направи за него...

Да заслепява хората и да ожесточава тяхното сърце - това не е дело на Бога. Той изпраща на хората светлина, за да поправят собствените си грешки и да следват правилния път. Също така, отхвърляйки Неговата светлина, човек ослепява и сърцето му се ожесточава. Често този процес протича постепенно и почти незабелязано. Светлината идва към хората чрез Божието Слово, чрез службата на Неговите посланици или чрез прякото въздействие на Неговия Дух. Но когато се отхвърля и един лъч светлина, духовното възприятие се претъпява и следващите откривания на светлина се различават по-малко. Така мракът се стъстява в душата, докато тя не се потопи в тъмнина. Подобно нещо се случи и с тези юдейски водачи. Те бяха убедени, че Божествената сила е присъща на Христос, но пренебрегвайки истината, приписваха работата на Святия Дух на Сатана. Постъпвайки по такъв начин, те съзнателно избраха лъжата. Те се подчиниха на Сатана и от този момент той започна да господства над тях. (*Животът на Исус, с. 321-323*)

И ние, като съдействуваме с Бога, също ви умоляваме да не приемате напразно Божиата благодат. Защото казва: - „В благоприятно време те послушах и в спасителен ден ти помогнах“; ето, сега е благоприятно време, ето, сега е спасителен ден. (2 Кор. 6:1, 2)

Брат П., ти ме питаш, не си ли извършил грях, за който няма прощение нито за сегашния нито в бъдещия живот. Отговарям: аз не виждам ни най-малък намек за това, че е така. Какво е грехът против Святия Дух? Това е доброволно преписване на Сатана действията на Святия Дух. Например, да предположим, че някой е станал свидетел на особените дела на Божия Дух. Той има убедителни доказателства, че тази работа се съгласува със Свещеното Писание, и Духът свидетелства на неговия дух, че това е от Бога. В последствие този някой изпада под натиска на изкушения, озовавайки се във властта на гордостта, самонадеяността или някоя друга лоша черта и отхвърляйки всички свидетелства за Божествения им произход, заявява, че силата която по-рано е признавал за силата на Святия Дух, всъщност е силата на Сатана. Именно посредством Святия Дух Бог въздейства на човешкото сърце, и когато хората доброволно отхвърлят Духа и заявяват, че той е от Сатана, то с това те затварят канала чрез който Бог може да общува с тях. Отхвърляйки свидетелството, което е било угодно на Бога да даде на тези хора, те се затварят за светлината, освещаваща техните сърца, и в резултат остават в тъмнина. По този начин се потвърждават думите на Христос: „Прочее, ако светлината в тебе е тъмнина, то колко голяма ще е тъмнината?“ (Мат. 6:23). Известно време хора, извършили определен грях, могат да се представят за Божии деца, но когато възникнат обстоятелства, разкриващи характера и показващи, на какъв дух са, тогава се оказва, че тези хора се намират на територията на врага и стоят под неговото черно знаме.

Братко мой, Духът те кани днес. Ела при Христос с цялото си сърце. Покай се за греховете си, изповядай се пред Бога, остави всяко беззаконие и ще можеш да получиш за себе си всичките Му обещания. „Към Мене погледнете и спасени бъдете“ (Исая 45:22) - ето я и Неговата милостива покана. *(Свидетелства към църквата, т. 5, стр. 634)*

Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене. (Откр. 3:20)

Всички ние, от малък до голям, трябва да се учим от Господа. Можем да научим от човек ясно да разбираме истината, но само Бог може да научи сърцето със страхопочитание да приема истината и да съхрани думите на вечен живот в добро и искрено сърце. Светият Дух търпеливо чака за всяка възможност да настави разположената към поучение душа. Ние имаме забележителен Наставник, най-великия Учител на всички времена. Проблемът е в учениците, които държат за своите разбирания и представи; те не желаят да изоставят човешките измислици и смиренно да започнат да се учат. Не желаят да отдадат разума и сърцето си на обучението и възпитанието на Бога, Който ще ги обработи, както земеделеца полето, и ще ги формира, както архитекта зданието. „Като вие сте Божия нива, Божие здание” (1 Кор. 3:9).

Всички ние трябва да бъдем култивирани, оформени и преобразени по Божие подобие, Христос ви открива, скъпи приятели, вечната истина: „Ако не ядете плътта на Човешкия Син, и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Ако не направите словото на Христос свой съветник, във вас няма да се открие Неговата мъдрост и Неговия духовен живот. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот... Защото Моята плът е истинска храна, и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене, и Аз в него”(Йоан 6:53-56). Христос каза: „Духът е, който дава живот; плътта нищо не ползува; думите, които съм ви говорил, дух са и живот са“ (стих 63).

Хората, които изследват Писанието и с цялото си сърце се стремят да ги разберат, ще излязат освещението от Духа чрез вяра в истината, защото те приемат истината с цялата си душа и придобиват вяра, която действа от любов и очиства душата. Цялото им духовно същество се насища от Хляба на живота, с когото те се хранят. *(Ръкописи, том.8, стр. 162, 163)*

А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал. (Йоан 14:26)

Светият Дух е готов винаги да работи върху човешкото сърце. Нужно е само хората, желаещи да се учат от Бога, да установят с Него тясна връзка и обещанието за Утешителя, Който ще ги научи на всичко и ще им напомни всичко, което Исус говори на учениците Си, непременно ще се изпълни. Но ако ние прекъснем връзката с Бог, не ще можем повече да се учим в училището на Христос. Ще ни бъдат безразлични погиващите души, за които умря Христос.

На Христовите ученици беше много трудно да не смесват Неговите уроци с преданията и правилата на равините, книжниците и фарисеите. Ученията, които се възприемаха от учениците като Божи глас, владееха техните умове и направляваха хода на техните мисли. Учениците не можаха да станат носители на живата светлина, докато не се освободяха от влиянието на човешките поучения и заповеди и докато Христовото слово не се запечата ясно в техните умове и сърца, като скъпи истини, които е нужно да бъдат ценени, обичани и изпълнявани.

Исус дойде в този свят, живя непорочен живот и умря, за да остави на Своята църква наследство във вид на безценни съкровища, поверени на нейното управление. Той направи Своите ученици пазители на скъпоценни доктрини, не смесени със заблуди и човешки предания. Той им се яви като светлината на света, Слънцето на правдата. И Той им обеща Утешителя, Светия Дух, Който им изпрати Отец в Негово име. *(Знамение на времето, 16 ноември 1891 г.)*

„Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас“ (Йоан 14:18). Божествения Дух, обещан от Изкупителя на света, е Божие присъствие и сила. Той няма да остави народа си без Своята благодат – на унищожението на Божия враг и на притесненията на гонителите в света; но непременно ще дойде при тях. *(ЗВ, 23 ноември 1891 г.)*

Февруари. ПРЕОБРАЗЕНИ ОТ ДУХА

1 февруари – РОДЕНИ ОТ ГОРЕ

Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство. (Йоан 3:3)

„Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето така и на земята“ (Мат. 6:10). Целият живот на Христа на земята беше насочен към това да изяви Божията воля на земята така, както тя е изявена на небето. Христос каза: „Ако се не роди някой отгоре, не може да види Божието царство (...) Ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух“ (Йоан 3:3-6).

За да станем поданици на Христовото царство, не е задължително да принадлежим към определено съсловие или народ. Достъпът в Неговото царство не зависи от богатство или от знатен произход. Тези, които са родени от Духа, са поданици на Неговото царство. Само духовните качества на човека ще бъдат признати от Христос. Неговото царство не е от този свят. Неговите поданици – съпричастни на Божествената природа, са отделени от господстващото в света разтление на похотта...

Когато Христос намира Своите поданици, те са още непригодни за Неговото царство. Той ги приготвя със Своята Божествена сила. Хора, които някога са били мъртви в престъпления и грехове, се възраждат за духовен живот. Способностите им, дадени от Бога за свещени цели, се очистват, обновяват и умножават, а техните характери се оформят по Божествено подобие. Въпреки, че са злоупотребявали със своите таланти и са били заставяни да служат на греха; въпреки, че Христос е бил за тях камък за препъване и съблазън, понеже са се препъвали в Словото, бидейки непокорни. Независимо от това силата на Неговата любов ги извежда накрая по пътя на дълга. Христос каза: „Аз дойдох за да имам живот, и да го имат изобилно.“ (Йоан 10:10)

Христос ги привлича към Себе Си с невидима сила. Той е светлината на живота, Той ги изпълва със Своя Дух. Когато те попаднат в духовна атмосфера, виждат, че са били мишена на сатанинските изкушения и са се намирали във неговата власт; но те строшават ярема на плътските похоти, не желаейки повече да бъдат роби на греха. Сатана се стреми да ги задържи. Той ги обгражда с разни съблазни, но в тях действа Божият Дух, обновявайки ги по образа на Този, Който ги е създал. (РХ, 26 март 1895 г.)

Както ни е избрал в Него преди създанието на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов. (Ефес. 1:4)

Ние сме длъжни да вярваме, че Бог ни е избрал, да бъдем спасени чрез вяра, чрез Христовата благодат и работата на Святия Дух. Трябва да хвалим и славим Бога за толкова славното проявление на Неговата милост, която ние не сме заслужили. Божията любов привлича човека към Христос, Когато Той милостиво приема и представя на Своя Отец. Божественото взаимоотношение между Бог и грешника се обновява благодарение на работата на Святия Дух. Нашият Небесен Отец ни говори: „И вие ще Ми бъдете люде, и Аз ще ви бъда Бог. Аз ще проявя към тях любов и прощение и ще им дам Своята радост. Те ще бъдат за мен скъпоценно съкровище, защото този народ, който Аз създадох за Себе си, ще провъзгласи Моята слава“ (виж Еремия 30:22; 31:1, 33; Изход 19:5).

Христос призовава хората да дойдат при Него и заради нашите настоящи и вечни интереси ние трябва да чуем и откликнем на този призив. Исус казва: „Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас“ (Йоан 15:16). И така нека всеки, който е призован да се нарече Божие дете, да отговори на Христовата покана и нека небесна светлина ги освети, за да разберат, какво означава да бъдат слушатели и изпълнители на Христовите думи, какво означава да следват Светлината на света и да бъдат приети от Възлюбения.

Бог е направил всичко възможно от Своя страна за спасение на човечеството. В Своя единствен скъпоценен дар Той изля небесните съкровища. Той ни кани, умолява ни, убеждава ни, но не може да застави хората да дойдат при Него. Той очаква кога те ще сътрудничат с Него. Чака за съгласие от страна на човека, за да може да предостави на грешника съкровищата на Своята благодат, които е приготвил от създанието на света (..) Господ не желае да парализира силите на човека, но благодарение на сътрудничеството с Бога човек може да стане по-знаещ и енергичен в ръцете Му (...) На човека е оказана голяма чест да сътрудничи на Господа. *(Вестител, 26 април 1893 г.)*

Или не знаете, че вашето тяло е храм на Светия Дух, Който е във вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии. (1 Кор. 6:19, 20)

На човека трябва да подеждат сила отгоре, за да се укрепи делото за създаване на характера. Христос трябва да обитава във вътрешното светилище на душата. „И какво споразумение има Божият храм с идолите? Защото ние сме храм на живия Бог, както рече Бог: „Ще се заселя между тях и между тях ще ходя; и ще им бъде Бог, и те ще Ми бъдат люде-“ (2 Кор. 6:16) „Не знаете ли, че сте храм на Бога, и че Божият Дух живее във вас? Ако някой развали Божия храм, него Бог ще развали; защото Божият храм е свет, който храм сте вие“ (1 Кор. 3:16, 17).

„Защото чрез Него и едните и другите имаме своя достъп при Отца в един Дух. Затова вие не сте вече странни и пришелци, но сте съграждани на светиите и членове на Божието семейство; понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като е краеъгълен камък сам Христос Исус, върху Когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм свет на Господа; в който и вие се вграждате заедно в Духа за Божие обиталище“ (Еф. 2:18-22).

Човек не може самостоятелно да издигне в себе си обител на Духа, но ако волята на човека не сътрудничи с Божията воля, Господ нищо не може да направи за него. Господ е главният Работник и човек трябва да работи заедно с Божествения Работник, иначе небесната постройка няма да бъде завършена. Всичката сила е от Бога и цялата слава трябва да принадлежи на Него, но цялата отговорност лежи на човека, защото Бог нищо не може да направи без неговото съдействие. (РХ, 25 октомври 1892 г.)

Чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на Божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света. (2 Петр. 1:4)

Пълноценният християнин – е този, в когото живее Христос, надеждата на славата. Такъв човек обича истината, чистотата и святостта. Той ще излъчва духовна енергия, ще обича Божието Слово и ще търси общение с тези, които знаят това Слово, за да не пропуснат нито един лъч светлина, който Господ им изпраща, лъч светлина, който разкрива Христовия характер и Го прави по-скъп за душите. Този, който има здрава вяра, ще разбере, че Христос – това е живот за душата, Христос, пребиваващ в нея, - като източник на вода, течаща за вечен живот. Харесва му да отдава силата на душата в подчинение на своя Господ. Оживяващото влияние на Святия Дух ще пази такава душа в Божията любов.

Ето какво е казано на християнина: „Благодат и мир да ви се умножи чрез познаването на Бога и на Исуса, нашия Господ. Понеже Неговата Божествена сила ни е подарила всичко що е потребно за живота и за благочестието, чрез познаването на Този, Който ни е призовал чрез Своята слава и сила; чрез които се подариха скъпоценните нам и твърде големи обещания, за да станете чрез тях участници на Божественото естество, като сте избягали от произлязлото от страстите разтление в света; то по самата тая причина положете всяко старание и прибавете на вярата си добродетел, на добродетелта си благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост, на твърдостта си благочестие, на благочестието си братолюбие, и на братолюбието си любов. Защото ако тези добродетели се намират у вас и изобилват, те ви правят да не сте безделни нито безплодни в познанието на нашия Господ Исус Христос. Но онзи, у когото те не се намират, е спял, късоглед, и е забравил, че е бил очистен от старите си грехове. Затова, братя, постарайте се още повече да затвърдявате вашето призвание и избиране; защото, като вършите тези добродетели, никога няма да изпаднете. Понеже така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос” (2 Петр. 1:2-11). *(РХ, 11 декември 1894 г.)*

И колкото пъти съдът, който правеше от глина, се разваляше в ръката на грънчаря, той пак го правеше на друг съд, както се видя угодно на грънчаря да го направи. Тогава Господното слово дойде към мене и рече: Доме Израилев, не мога ли да направя с вас, както този грънчар? Казва Господ. Ето, както е глината в ръката на грънчаря, така сте и вие, доме Израилев, в Моята ръка. (Ерем. 18:4-6)

Аз оставих перото и започнах да се моля, Господ да съживи Своя, подобен на сухи кости, отстъпващ народ. Краят е близо, той се приближава незабелязано към нас, безшумно, като крадец, за да изненада спящите и неподготвените. Нека Господ да излее Своя Свят Дух на невнимателните сърца, за да не спят повече, като другите, но да бодърствуват и да бъдат трезвени.

Кой ще се съгласи сега, даже след като е прахосал по-голямата част от своя живот, да отдаде волята си, като глина, в ръцете на Грънчаря и да сътрудничи на Бога, така че в Неговите ръце да стане съд за почетна употреба? О, каква трябва да бъде глината в ръцете на Грънчаря, колко възприемчива към Божественото въздействие, намирайки се в ярките лъчи на правдата! Нищо земно, нищо егоистично не трябва да влияе на живота, понеже ако дадем място на това, то няма да бъдем оформени по Божия образ. Духът на истината осветява душата.

Когато бъде достигнато величието на това дело, тогава даже помислите ще бъдат отдадени в послушание на Христос. Това е по високо от нашето разбиране, но именно това ще се случи. Затова мъдро ли е от наша страна да се облягаме на собствените си дела? Трябва да позволим на Бога да действа вместо нас. Има ли нещо превъзходно в нашия характер или поведение? Присъщо ли е това на смъртен човек? Не, всичко това е от Бога, големия фокус, това е израз на властта на грънчаря над глината.

О, ако тези, които Господ е благословил със съкровищата на истината, се пробудеха и кажеха с чисто сърце: „Господи! Какво ми заповядваш да направя?“ (Деян. 9:6). Светлината се увеличава, за да просвети всяка душа, която ще стане да предаде тази светлина на другите. *(Бюлетин на ГК, 4 февруари 1893 г.)*

И като туря духа Си във вас, ще оживеете; и ще ви поставя във вашата земя; и ще познаете, че Аз Господ изговорих това и го извърших, казва Господ. (Езекил 37:14)

Човек няма сила да вдъхне живот. Господ Бог Израилев върши това, съживявайки мъртвата духовна природа на човека. Диханието на Господ Бог на войнствата трябва да влезе в безжизненото тяло. В деня на съда, когато всичко тайно ще се разкрие, ще стане очевидно, че Божият глас е говорил чрез човешки уста, пробуждал е спящата съвест, давал е живот на бездейните способности, водел е грешниците към искрено покаяние и прощение на греховете. Тогава всички ще видят, че благодарение на човешкото посредничество душата е намерила вяра в Исус Христос, и тези, които са били мъртви в престъпления и грехове, са започнали да живеят небесен духовен живот.

Но това сравнение със сухите кости се отнася не само към света, но също така и за този, който е бил дарен с голяма светлина, доколкото и те са подобни на костите, лежащи в долината. Те са само подобие на човеци, безжизнени тела, лишени от духовен живот. Но в притчата сухите кости не са оставени да се превърнат в човешки тела, защото за да бъде тяло е нужно не само да има всички части. Духът на живота е длъжен да съживи телата, за да може човек да се изправи и да се движи. Тези кости представляват Израел, Божията църква и надеждата за живителното влияние на Святия Дух. Господ трябва да вдъхне жизнено дихание в сухите кости, за да оживеят.

Животворната сила на Божия Дух трябва да обитава във всеки човек, за да работят всички духовни мускули и сухожилия. Без Святия Дух и жизненото дихание съвестта заспива, загубвайки духовния живот. Имената на много духовно мъртви хора са записани в църковните книги, но те не са в книгата на живота на Агнето. Те могат да се присъединят към църквата, но те не са се съединили с Господа. Те могат усърдно да изпълняват своите задължения и да се считат за живи, но за много от тях може да се каже: „че на име си жив, но си мъртъв” (Откр. 3:1). *(Библейски коментар АСД, т.4, стр. 1165, 1166)*

И тъй, братя, ние имаме длъжност, обаче, не към плътта, та да живеем плътски. Защото, ако живеете плътски, ще умрете; но ако чрез Духа умъртвявате телесните действия, ще живеете. (Рим. 8:12, 13)

Обещанието за Святия Дух не е ограничено за една епоха или народ. Христос увери, че Божественото влияние на Неговия Дух ще пребъдва с Неговите последователи до края. От деня на Петдесетницата до настоящето време Утешителят се изпраща на всички, които напълно ще посветят себе си на служба на Господа. При приемащите Христос като свой личен Спасител Святия Дух идва като Съветник, Пътеводител, Свидетел и Сила за осветление. Колкото повече вярващите общуват с Бога, толкова по-ясно и силно те ще свидетелстват за любовта и спасителната благодат на своя Изкупител. Хора, които в продължение на дълги векове на гонение са усещали присъствието на Святия Дух в своя живот, са изумявали този свят. Пред ангели и човеци те разкриха преобразяващата сила на спасителната любов.

Получавайки в деня на Петдесетницата сила от свише, учениците не бяха избавени от изкушения и изпитания в бъдеще. Когато свидетелстваха за истината и правдата, те бяха постоянно нападани от врага на всяка правда, опитвайки се да ги лиши от живот с Христа. Те прилагаха всичките сили дадени им от Бога, за да достигнат в мярката на ръста на Христовата пълнота. Ежедневно се молеха за дара на благодатта, за да вървят напред към съвършенство. Движени от Святия Дух, даже най-слабите, упражнявайки вяра, развиваха дарените им способности, освещаваха се и облагородяваха. Покорявайки се на смекчаващото влияние на Святия Дух, те се приобщиха към Божествената пълнота и се измениха в Божия образ. *(Деяния на апостолите, с. 49, 50)*

Да се обновите в духа на своя ум и да се облечете в новия човек, създаден по образа на Бога в правда и светост на истината. (Еф. 4:23, 24)

В замисъла за възстановяване в човека на Божия образ бе предвидено, че Святият Дух трябва да влияе на човешкия разум, чрез Него Христос ще присъства в тях и това ще бъде средство за преобразяване характера на човека. Приемайки истината, хората приемат Христовата благодат и отдават своите осветени способности на работата, която вършеше Христос. По този начин те стават съработници с Бога. Бог ни обяснява Своята истина, за да ни направи Свои инструменти. Но аз ще попитам църквата: отговорили ли сте на тази цел? Изпълнили ли сте Божия план за разпространяване светлината на истината и разпръскване навсякъде скъпоценните бисери на истината?

Какви са мислите на Божиите ангели, когато гледат на Христовата църква, на това как тези, които наричат себе си последователи на Христос, не бързат да предадат светлината на истината на света, който се намира в нравствена тъмнина? Небесните същества знаят, че цялото внимание трябва да бъде привлечено към кръста. Те знаят, че чрез кръста падналото човечество трябва да получи изкупление и да се обедини с Бога. Небесните съветници наблюдават тези, които казват, че са повярвали в Христос като личен Спасител, за това как разказват на намиращите се в тъмнина за Божието спасение. Те наблюдават как обясняват истината за дара на Святия Дух, за това как благодарение на Неговото въздействие развратеният и покварен човешки разум може да се освободи от лъжите и присъствието на Сатана и да се обърне към Христос, единствената надежда, личния Спасител.

Христос казва: „Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен; та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде“ (Йоан 15:16). Като Христов представител умолявам всеки, който чете тези редове, да се вслуша, докато все още звучи този призив. „Днес, ако чуете Неговия глас, не закоравявайте сърцата си“ (Евр. 4:7). Запитайте се без забавяне: „Какво означавам за Христос? Какво Христос означава за мен? Каква е моята работа? Какъв плод трябва да принесе?“ (*РХ, 12 февруари 1895 г.*)

Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложа Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате. (Езекиил 36:26, 27)

Сърцето на човека трябва да бъде обиталище на Святия Дух. Христовият мир, който превишава нашия разум, трябва да царува в душата; животът трябва да се преобрази от силата на Неговата благодат, приготвяйки ви за славното Божие Царство. Но ако всичко в човека е подчинено на служенето на собственото Аз, Бог и небето вече няма да са фокус на целия живот. Христовата благодат не е в състояние да измени вашия характер, ако всичките ви стремежи са подчинени на гоненето на светски блага.

Може и да постигнете успех в събирането на земни съкровища и в търсене на слава, но „където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви“ (Мат. 6:21). Вечността ще стане въпрос от второстепенно значение. Възможно е да посещавате богослужения, но такова служене е мерзост пред очите на Небесния Отец, не може да се служи едновременно на Бога и на мамона. Или ще подчините волята си на Бога, или всецяло ще се предадете на служене на света. Бог не ще приеме непълно служене.

„Светило на тялото ти е твоето око; когато окото ти е здраво, то и цялото ти тяло е осветлено; а когато е болнаво, и тялото ти е в мрак.“ (Лука 11:34) Ако окото е чисто, ако то е отправено към небесата, то небесна светлина ще изпълни душата, а земните неща ще бъдат от малко значение и непривлекателни. Стременията на сърцето ще се променят и пришествието на Христос ще бъде приятно. Вие ще намерите съкровища на небесата, вашите мисли ще са съсредоточени върху великия дар на вечността, всичките ви планове ще бъдат съставяни взимайки в предвид интересите на бъдещия безсмъртен живот. Вие ще се движите в посока на вашето съкровище, необременени от земни интереси; но във всичките ви търсения ще звучи спокойният въпрос: „Господи! Какво трябва да правя?“ (Деян. 9:6) *(РХ, 24 януари 1888 г.)*

И като го допря до устата ми, рече: Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се умилистави. (Исаия 6:7)

Чрез Своите небесни дарове Господ осигури обилни благословения за Своя народ. Земните родители не могат да дадат на детето си осветен характер. Те не могат да му предадат своя характер. Само Бог може да ни промени. Христос духна върху Своите ученици и им каза: „Приемете Святия Дух“ (Йоан 20:22). Това е велик небесен дар. Посредством Святия Дух Христос ги освещава. Той ги дарява със Своята сила, за да могат да убеждават души на страната на Евангелието. Сега Христос ще действа чрез техните способности и ще говори чрез устата им. Те са разбрали, че отсега нататък, Той и те ще станат едно. Те трябва да се придържат към Неговите принципи и да дадат възможност на Святия Дух да ги ръководи. Сега те не трябва да постъпват своеволно и да говорят от себе си. Техните думи излизат от осветени сърца и уста, Христос трябва да живее в тях и да говори чрез тях. Той ще им даде славата, която бе у Него с Отца, така че Той и Неговите ученици да бъдат едно в Бога.

Господ Исус е нашият велик първосвещеник, нашият адвокат в небесния съд. Високото положение, което ние заемаме пред Него като покланящи Му се, няма значение. Поради настоящето и бъдещо благо ние трябва да разберем това. Ако ние сме Божи деца, нас ще ни свързва връзката на християнското братство, ние се обичаме един друг, както Той е възлюбил нас, ние сме свързани в едно със свещени отношения с тези, които са умити с кръвта на Агнеца. Съединени с Христос в Бога, трябва да се обичаме един друг като братя.

Благодарим на Господа за великия Първосвещеник, Който възлезе на небето, Исус Божия Син! Христос влезе не в ръкотворено светилище, но в самите небеса, за да ни представя пред Божието лице. Благодарение на заслугите на Своята кръв Той веднъж влезе в светилището и придоби вечно изкупление. *(Бюлетин на ГК, 4 тримесечие 1899 г.)*

И недейте се съобразява с този век, но преобразявайте се чрез обновяването на ума си, за да познаете от опит що е Божията воля, - това, което е добро, благоугодно Нему и съвършено. (Рим. 12:2)

За да се спаси човек, трябва да вярва в Исус Христос като съвършен Изкупител, Който спасява не някой друг, но именно него. На Него трябва да се доверяваме, Него да обичаме и да се боим от Небесния Бог. Трябва да бъде извършена определена работа. Силата на греха трябва да престане да действа на човека. Трябва да станем съвършени във всяко добро дело. Само като изпълняваме Христовите думи можем да бъдем уверени в това, че зданието ще се издигне на твърда основа. Да слушаш, произнасяш, проповядваш, но да не изпълняваш Христовите думи означава да строиш на пясък.

Изпълняващите Христовите думи ще достигнат съвършенство на християнския характер, защото Христовата воля е тяхната воля. Вътре в тях обитава Христос, надеждата на славата. Те съзерцават като в огледало Божията слава. Когато започнем да мислим за Христос, за Него и ще говорим, и гледайки на Него, ние действително ще се преобразим в Неговия образ, от слава в слава като от Духа Господен. Човек, падналият човек, може да бъде променен чрез обновяване на ума, за да „познае, коя е благата, угодна и съвършена Божия воля“. Как става това? Святият Дух овладява съзнанието, духа, сърцето и променя характера. Къде се проявява това? „Защото станахме показ на света, на ангели и на човеци“ (1 Кор. 4:9).

Святият Дух извършва сериозна работа за преобразяване на характера, и можем да видим резултатите от тази работа. Така както доброто дърво принася добри плодове, всяко дърво, посадено в Господната градина, принася плодове за вечен живот. Постоянните грехове се побеждават, за злите мисли няма място в разума, греховните привички са очистени от храма на душата. Наклонностите, които по-рано са действали в погрешно направление, се обръщат за добро. Лошият нрав и чувства са изкоренени. Християнското дърво сега принася плодове от свят характер и осветени емоции. Наблюдава се пълно преобразяване. Ето, какво трябва да се случи. *(Пастор Даниелс и църквата във Фресно, с. 8, 9)*

Съразпнах се с Христа и сега вече, не аз живея, но Христос живее в мене; а животът, който сега живея в тялото, живея го с вярата, която е в Божия Син, Който ме възлюби и предаде Себе Си за мене. (Гал. 2:20)

Искрено и сериозно трябва да разгледаме въпроса: смирили ли сме се пред Бога, за да може Святият Дух да действа над нас със Своята преобразяваща сила? Ние като Божии деца имаме забележителната възможност да бъдем под ръководството на Неговия Дух. Когато нашето Аз е разпънато, Святият Дух взема разбитите сърца и ги прави съдове за почит. Те приличат на глина в ръцете на грънчаря. Исус Христос ще направи така, че тези хора ще превъзхождат другите умствено, физически и нравствено. Благодатта на Духа ще предаде на характера твърдост. Те ще имат влияние за добро, понеже Христос пребъдва в душата.

Ако тази обръщаща сила не започне да влияе на нашите църкви, ако не дойде съживление от Божия Дух, всичкото им изповедание никога не ще направи членовете на църквата християни. В Сион има грешници, които трябва да се разкаят за греховете си, които са съхранявали като съкровище. Ако тези грехове останат незабелязани и не бъдат премахнати от душата, до тогава, докато всяка несъвършена, лишена от любов черта на характера не бъде преобразена под влиянието на Духа, Бог не ще може да прояви Своята сила. За човека, вършещ открит грях, има повече надежда, отколкото за така наречените праведници, които са нечисти, несвяти и осквернени...

Кой е готов да се заеме с тази работа? Кой желае да изхвърли своите любими идоли и да позволи на Христос да очисти храма, изгонвайки купувачите и продаващите? Кой ще позволи на Христос да влезе в душата и да я очисти от всичко, което позори и развращава? Ето към какво трябва да се стремим: „И тъй бъдете съвършени и вие, както е съвършен вашият небесен Отец” (Мат. 5:48). Бог призовава мъже и жени да се избавят от егоизма, живеещ в сърцето. И тогава Святият Дух може безпрепятствено да влезе. Престанете да се опитвате самостоятелно да вършите работата. Молете Бог да работи във вас и чрез вас, докато ще можете да кажете заедно с апостолите: „Не вече аз живея, но Христос живее в мен“. (*Ръкописи, т. 1, с. 366, 367*)

Най-после, братя, всичко, що е истинно, що е честно, що е праведно, що е любезно, що е благодатно, - ако има нещо добродетелно, и ако има нещо похвално, - това зачитайте. (Филип. 4:8)

На всеки от нас е заръчано да се препашем през чреслата на ума, да бъдем трезвени и будни в молитва. Трябва строго да следим за това да съсредоточим разума си върху това, което укрепява нравствените сили. Младежите трябва от ранните си години да развиват в себе си навици да размишляват в правилна посока. Трябва да се дисциплинира ума и да се отправят мислите към разумни неща, не позволявайки му да се спира на злото. Псалмистът възкликва: „Думите на устата ми и размишленията на сърцето ми нека бъдат угодни пред Тебе, Господи, канаро моя и избавителю мой!” (Пс. 19:14)

Когато Бог въздейства върху сърцето чрез Своя Дух, човек трябва да Му сътрудничи. Трябва да съдържа и ограничава мислите, и удържа размишленията от неща, които само ще отслабят и осквернят душата. Помислите и сърцето трябва да бъдат чисти, за да може да думите ви да бъдат приемливи за небето и да помогнат на вашите ближни. Христос каза на фарисеите: „Рожби ехиднини! Как можете да говорите добро, като сте зли? Защото от онова, което препълва сърцето, говорят устата. Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща; а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща. И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш” (Мат.12:34-37).

В проповедта за блаженствата Христос представи на Своите ученици дълбоките принципи на Божия закон. Той учеше Своите слушатели, че законът се нарушава в мислите, много преди те да намерят въплъщение в действия. Ние сме длъжни да управляваме мислите, привеждайки ги в послушание на Божия закон. (РХ, 12 юни 1888 г.)

Да съблечете, според по-предишното си поведение, стария човек, който тлее по измамнителните страсти. (Ефес. 4:22)

Йоан казва: „И светлината свети в тъмнината; а тъмнината я не схвана... А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име; които се родиха не от кръв, нито от плътска похот, нито от мъжка похот, но от Бога” (Йоан 1:5-13). Причината, поради която невярващият свят не е спасен, се заключава в това, че решиха да не приемат светлината. Греховната природа, родена от кръв и желанието на плътта, не може да наследи Божието царство. Старият начин на живот, унаследените наклонности, оформените навици трябва да бъдат отхвърлени, защото благодатта не се наследява. Новорождение означава получаване на нови мотиви, вкусове и наклонности.

Този, който се е родил отново от Святия Дух, става участник в Божественото естество и всичките му навици и постъпки ще свидетелстват за неговите взаимоотношения с Христос. Ако хората, претендиращи, за това, че се наричат християни, запазят всички свои недостатъци на характера и стари наклонности, с какво тогава се отличават от светските хора? Те не са приели истината като средство за освещение и очистване. Не са родени от горе...

Нека никой не мисли, че няма какво да променя. Тези, които мислят така, не са готови да бъдат ангажирани в Божието дело. Те не чувстват необходимостта от постоянен стремеж към един по-висок стандарт, като напредват постоянно. Никой не може да ходи в безопасност, ако се обляга на себе си и не гледа на Божието дело, стремейки се на драго сърце да поправи грешките си, да познае волята на Христос, молейки се за това, тя да се изпълни в него и чрез него. Те показват, че не се доверяват на себе си, а на Христа. За тях истината е като свято съкровище, способно да освети и очисти и те постоянно се стремят да преведат в хармония с нейните принципи своите думи и пътища. Те се страхуват от това, нещо егоистично да стане за тях идол и да не се отрази добре на хората, които им се доверяват. Те всякога се стремят да подчинят своето Аз и всичко, което е белязано от егоизъм, придобивайки вместо това кротостта и смирението Христово. Те гледат на Исус, израстват в Него, приемат от Него светлина и благодат, за да споделят това с околните. (PX, 12 април 1892 г.)

Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот, с кротостта на мъдростта. (Яков 3:13)

В Христовото училище кротостта се явява един от най-забележителните плодове на Духа. Святият Дух действа чрез благодатта като средство за осветление и помага на човека постоянно да контролира буйния и импулсивен нрав. Когато тези хора, чийто характер по природа е буен и сприхав, подхранват в сърцето си духа на кротостта, прилагайки най-активни усилия, за да смират глупавия си характер, ежедневно ще придобиват самообладание, докато не бъде преодоляно всичко, което не съответства на любещия дух на Христос. Те се уподобяват на Божествения Образец, докато се покорят на вдъхновеното повеление: „Вие знаете това, любезни мои братя. Обаче нека всеки човек бъде бърз да слуша, бавен да говори и бавен да се гневи” (Яков 1:19).

Ако човек заявява, че е осветен, но в думи и дела показва, че е замърсен извор, от който блика горчива вода, тогава може безпогрешно да се определи, че такъв човек се самозалъгва. Те трябва да научат основите на християнския живот. Някой хора наричат себе си Христови слуги, но в тях отдавна живее зъл дух, така че те са привързани към несвятото и намират удоволствие в произнасяне на думи, които дразнят и разочароват. Те трябва да се преобразят, за да ги признае Христос като Свои деца.

Кротостта – това е украшение на душата, което Бог много високо цени. Апостолът потвърждава, че е по-скъпо от злато, бисери и скъпи дрехи. Външните украшения могат да украсят само тялото, а кротостта украсява душата и съединява ограничения човек с безграничния Бог. Сам Бог избра това облекло. Този Който, украси небето със светили, със същия Дух „Ще украси кротките с победа“ (Пс. 149:4). Небесните ангели харесват тези, които упоават на Христос и този, който е кротък и смирен, както е Той. *(PX, 18 януари 1881 г.)*

Защото, чрез дадената ми благодат, казвам на всеки един измежду вас, който е по-виден да не мисли за себе си по-високо, отколкото трябва да мисли, но да разсъждава така, щото да мисли скромно, според делата на вярата, които Бог е на всекиго разпределил. (Рим. 12:3)

Приемането на истината е едно от Божиите средства за освещение. Колкото повече разбираме истината, която Той ни открива, покоряваме и се, толкова по-скромно ще бъде нашето мнение за самите нас и толкова по-високо ще ни оцени небото. Колкото повече негоистични постъпки се вършат от хората за Бога, толкова по-голямо влияние ще има Христос и толкова повече ще бъде доброто което ще извършат.

Между Духа на Христа и духа на света съществува огромна разлика. Единият се стреми към получаване на изгоди, към събиране на съкровища, които ще бъдат унищожени в огъня на последния ден, другият води към себеотрицание, себепожертвование и получаване на нетленни съкровища.

Божият Дух приет с вяра, смекчава упоритото сърце. Това е сърцето и силата на истинското освещение, източник на вяра, движено от любов и очистващо сърцето. Всеки истински порив изхожда от смирението, проявено в живота на Христа и в удивителната жертва, принесена от Него за спасение на погиващите души. Бог Го превъзнесе, но преди това Той трябваше да смири Себе си. Бог Го възвиси над всяко име. Но в началото Господ достигна гълбините на човешката скръб, намирайки състрадание към човешката раса благодарение на Своята кротост и доброта. Той бе пример, който трябва да следват тези, които Му служат.

„Научете се от Мене“ - казва най-великият Учител на всички времена. „Научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си“ (Мат. 11:29). Не е достатъчно просто да прочетем Библията. Писанието ни е дадено за наставление и трябва щателно да го изучаваме. Трябва да го изследваме, да сравняваме текст с текст. Писанието само разкрива себе си. Когато четем, изучаваме и се молим, над нас стои Божествен Учител, Святия Дух, даващ просветление на ума, за да можем да размишляваме над великите истини на Божието Слово. (ОТУ, 23 февруари 1905 г.)

Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене. (Псалом 51:10)

„Сърце чисто сътвори в мене“. Това е основата на християнския характер, защото сърцето е център на живота. Ако служителите и членовете на църквата обърнат внимание на това, че трябва да бъдат праведни пред Бога, биха се постигнали в делото много по-големи резултати. Колкото по-важна и отговорна е вашата работа, толкова по-остра е необходимостта да очистите сърцето си. Вие може да получите благодат, необходима за това, и силата на Святия Дух ще помогне, когато положите усилия за това.

Ако всяко Божие дете сериозно и настойчиво Го търси, може много повече да израсне в благодатта. Разногласията ще изчезнат и вярващите ще имат едно сърце и душа, чистота и любов ще обитават в църквата. Чрез гледане ние се променяме. Колкото повече размишлявате за Христовия характер, толкова повече ще отразявате Неговия образ. Дойдете при Исус такива, каквито сте, Той ще ви приеме и ще сложи в устата ви нова песен и вие ще започнете да прославяте Бога.

Покаяние и прощение са Божии дарове, които можем да получим чрез Христос. Святият Дух ни избличава за грях и ни води към осъзнаване на нуждата от прощение. Този, който се кае, ще получи и прощение, но именно благодатта на Господа води сърцето към покаяние. На Него са му известни всички наши слабости и немощи и Той ще ни помогне. Той ще чуе молитвата с вяра. Но искреността на молитвата може да бъде проверена само със старанието да приведем живота си в хармония с великото нравствено мерило, чрез което ще бъде проверен характера на човека.

Трябва да отворим сърцето си за въздействието на Святия Дух, за да изпитаме Неговата преобразяваща сила. Ние не получаваме помощ от Бога, понеже между Него и душата ни е застанал светът, любовта към изявяване на себе си, жаждата за превъзходство. Някои все повече и повече зависят от стандартите и обичаите на света, но ние трябва да изградим живота си по Божии образци. Нашият Бог, спазващ завета, ще ни даде радостта на спасението и ще ни поддържа с Духа Си. (РХ 24 юни 1884 г.)

Защото умряхте, и животът ви е скрит с Христос в Бога. (Кол. 3:3)

Исус е съвършеният пример за подражание. Вместо да се опитваме да удовлетворяваме собствените си амбиции и да вървим по своя път, нека да се стремим да отразяваме Неговия образ. Той бе добър и вежлив, състрадателен и нежен. Приличаме ли на Него в това отношение? Стремим ли се да изпълним живота си с добри дела? Трябва да бъдем просто като Христос. Страхувам се, че често жестокият, безчувствен дух, съвършено противоположен на Божествения, овладява сърцето. Трябва съвършено да се избавим от железните принципи, към които се придържат много хора, вярвайки, че това е добродетел, така че да можем да се обичаме един друг, както и Христос ни обича.

Не е достатъчно само да изповядваме вяра, необходимо е повече от едно просто съгласяване. Нужно е истинско познание, трябва да се изпитат принципите на истината, каквато е в Исус. Святият Дух трябва да работи отвътре, помагайки ни съвършено ясно да разберем тези принципи, за да познаем силата им и да ги приложим в живота. Разумът трябва да се покори на царския закон на свободата, закона, който Святия Дух записва на сърцето и изяснява, за да го разберем. Изгонването на греха трябва да се извърши от самата душа, привеждайки в действие всичките си благородни сили. Единствената свобода за ограничена воля, която може да донесе радост, се заключава в привеждането ѝ в съответствие с Божиата воля и в покоряване на условията, които правят човека, избягал от светското разтление на похотта, причастен на Божието естество...

Характерът на човека е порочен, деформиран от греха и съвсем не приличащ на характера на първия човек, излязъл от ръката на Създателя. Исус предлага да вземе върху Себе си човешките недостатъци и греха и да ни даде в замяна красотата и превъзходството на Своя характер. Той възстановява душата посредством истината. Заблудата не може да извърши тази работа по възраждане, заради това нашето духовно зрение трябва да различава истината от заблудата, за да не попадне в капана на врага. *(PX 24 ноември 1885 г.)*

**Защото, ‘Кой е познал ума на Господа, за да може да го научи?’
А ние имаме ум Христов. (1 Кор. 2:16)**

Когато истината обръща човека, в него започва преобразяване на характера. Неговото разбиране се увеличава според това колко човек е послушен на Бога. Умът и Божията воля стават негов, и като търси постоянно съвет от Бога, започва да разбира по-добре. Умът на човека, който напълно се ръководи от Святия Дух, се развива пълноценно.

Това не е едностранно образование, по време на което се развива само една черта на характера, но се извършва хармоничното му развитие. Човек с нерешителен, слаб характер преодолява слабостите, постоянното посвещение и благочестие го довежда до такива тесни отношения с Христос, че той придобива ум Христов. Той е едно с Христос, принципите му са здрави и силни, възприятието му е чисто и тази мъдрост е от Бога, Който е източник на всякаква светлина и разбиране.

Божията благодат се излива на смирената, послушна, честна душа, подобно на Слънцето на правдата. Тя укрепва умствените способности и по чуден начин прави тези, които се стремят да използват своите способности в служба на Господа, колкото и малки да са били, силни, благодарение на постоянното послушание и упражнение. Те израстват в благодатта и познаването на Исус Христос и принасят много плод от добри дела за слава на Бога. По такъв начин образовани хора, имащи много достойнства, са научили най-ценни уроци благодарение на наставленията и примера на необразовани хора, както би ги нарекъл света. Но ако можеха да погледнат по-дълбоко, щяха да видят, че тези хора са получили своето образование в най-висшето учебно заведение - в училището на Исус Христос (...) Изучаването на Божието Слово довежда до удивително откритие на по-големи способности в човека, защото когато човек приема Божието Слово, Божествената истина въздейства на сърцето, като очиства и облагородява душата чрез Святия Дух. (РХ 19 юли 1887 г.)

Пребъдвайте в Мене, и Аз във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не остане на лозата, така и вие не можете, ако не пребъдете в Мене. (Йоан 15:4)

Трябва да се молим за изливането на Святия Дух, като средство за изцеление на душата от греха. Повърхностните истини на откровението, изглеждащи прости и ясни за разбиране, се приемат от много хора, но Святият Дух, въздействайки на ума, пробужда истинска жажда за истината, неопетнена от заблуди. Този, който искрено желае да узнае, какво е истина, не може да остане в неведение, понеже скъпата истина възнаграждава усърдния търсач. Ние трябва да почувстваме преобразяващата сила на Божията благодат, и аз призовавам всички, които са затворили сърцето си за Божия Дух, да разтворят вратата и сериозно да умоляват Бога: „Остани с мен“. Защо не паднем ниско пред трона на Божията благодат, молейки се за това, че Святия Дух да се излее над нас, както над апостолите? Неговото присъствие ще смекчи каменните сърца и ще ги изпълни с радост, изливайки чрез нас благословение над другите.

Господ иска всяко Негово дете да се обогати във вярата, която се явява резултат от работата на Святия Дух над ума. Той пребъдва с всяка душа, която Го приема, обръщайки се към неразкаялите се с думи на предупреждение, посочвайки им Христос, Божия Агнец, Който взема върху Себе си греховете на света. Той повелява на Своята светлина да освети ума на тези хора, които се стремят да сътрудничат на Бога, дарявайки ги с умения и мъдрост за изпълнение на Неговата работа.

Святият Дух никога не оставя без подкрепа душата, която търси Исус. Той ще яви Себе си на такъв човек. И ако погледът е прикован към Исус, работата на Святия Дух не престава дотогава, докато душата не се преобрази в Неговия образ. Благодарение на благодатното влияние на Духа, духът и намеренията на грешника се променят, докато той не стане едно с Христос. Неговата любов към Бога нараства, той гладува и жадува за правдата и съзерцавайки Христос, променя се от слава в слава, от характер към характер, започва да прилича все повече на своя Господ. *(Знамения на времето, 27 септември 1899 г.)*

Към Мене погледнете и спасени бъдете всички земни краища; защото Аз съм Бог, и няма друг. (Исая 45:22)

За да изпълним изискванията на закона, трябва с вяра да се хванем за Христовата правда, приемайки я като своя. Съединени с Христос, приели с вяра Неговата правда, ние можем да бъдем приети, за да извършим Христовото дело, да бъдем Божии съработници. Ако желаете да останете в греховно състояние и отказвате да сътрудничите на небесните сили в прекратяване на нарушаването на закона във вашето семейство и църква, за да получите вечната правда, значи във вас няма вяра.

Вяра, движена от любов, очисти душата. Благодарение на вярата Святия Дух изгражда в сърцето святост, но това няма да се случи, ако човек не работи заедно с Христос. Само благодарение на работата на Святия Дух в сърцето ние можем да се приготвим за небето, понеже Христовата правда трябва да стане нашата препоръка, ако искаме да получим достъп до Отец. За да получим Христовата правда, трябва ежедневно да се преобразяваме благодарение на влиянието на Духа, за да станем съпричастни на Божественото естество. Святият Дух издига нашите вкусове, освещава сърцето, облагородява целия човек.

Нека душата гледа на Исус. „Ето Божият Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29) Никой не е принуждаван да гледа на Христос, също така звучи и поканата с настойчива молба. „Гледай и живеј“. Гледайки на Христос, ще видим, че Неговата любов не може да се сравни с нищо, че Той е заел мястото на виновния грешник и му е дал своята неопетнена праведност.

Когато грешникът види, че Неговият Спасител е умрял на кръста под проклятието на греха вместо него, съзерцава Неговата опрощаваща любов, в сърцето му се заражда любов. Грешникът обича Христос, защото преди това Той го е възлюбил, а любовта е изпълнение на закона. Каещата се душа осъзнава, че Бог е „верен и праведен да ни прости греховете, и да ни очисти от всяка неправда“ (1 Йоан. 1:9). Божият Дух действа в сърцето на вярващия, правейки го все по-послушно от сила към повече сила, от благодат към благодатта Исус Христова. (PX, 1 ноември 1892 г.)

И вие имате пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт. (Кол. 2:10)

Ние не ще можем да влезем в небето с каквито и да е недостатъци или несъвършенство на характера; и днес, във времето на изпита, трябва да се приготвим за небето. Ако желаете да бъдете в обиталището на праведните, когато дойде Христос, вие трябва да бъдете дълбоко движени от Божия Дух, за да придобиете личен опит и пълнота в Исус, в Когото обитава телесно цялата Божия пълнота. Чрез силата на Христовата правда ние трябва да се отделим от всяка нечистота. Душата трябва да поддържа жива връзка със своя Изкупител. Човек трябва да бъде постоянно открит за своя Господ, за да може душата да израсне в благодат и познание на Господа.

Но мнозина не се молят. Те чувстват осъждането за грях и предполагат, че не могат да дойдат при Бога дотогава, докато не направят нещо, за да заслужат Неговото разположение или докато Бог не прости тяхното съгрешение. Те казват: „Аз не мога да издигна святи ръце пред Бога без гняв или съмнение, и за това не мога да дойда.“ И така те остават далеч от Христос и постоянно вършат грях. Защото без Него ние не можем да направим нищо, освен грях.

Когато извършите грях, трябва да бягате към престола на благодатта, за да разкажете за това на Христос. Трябва да скърбите за греха, защото грехът отслабва вашата духовност, разстройва небесните ангели, причинява болка и наскърбява любящото сърце на вашия Спасител. Когато със смирено сърце молите Исус за прощение, вярвайте, че Той ви прощава. Не се съмнявайте в Неговата Божествена благодат и не се отказвайте от Неговата безгранична любов.

Ако детето ви не ви слуша и постъпи противно на волята ви, а след това дойде с разкаяние и помоли за прошка, вие знаете, че ще му простите. Веднага ще го притиснете към себе си и ще го уверите в това, че вашата любов към него не се е променила и вие му прощавате. Нима вие сте по-милостиви, отколкото Небесния ви Отец, Който така възлюби света, че „даде Своя Единороден Син, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот“ (Йоан 3:16)? Елате при Бога, както децата идват при своите родители. *(Библейско ехо, 1 февруари 1892 г.)*

Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. (Матей 11:29)

Когато пребъдвате в кротост и смирение на сърцето, за вас се извършва работа, която само Бог може да изпълни, защото Бог работи във вас, за да желаете и да го извършите по Неговото благоволение. Неговото благоволение се състои в това, да пребъдвате в Христос и да почивате в Неговата любов. Нищо не трябва да лишава душата от мира, покоя и увереността в това че сте приети. Приложете за себе си всяко Божие обещание, въпреки че то и така е ваше, ако изпълните предписаните от Господа условия. Напълно се откажете от вашите пътища, които ви се струват много мъдри и застанете на Христовия път – това е и тайната на съвършеното пребъждане в Неговата любов.

Да Му отдадем живота си означава много повече, отколкото предполагаме. Трябва да се научим на Неговата кротост и смирение, преди да разберем изпълнението на обещанието: „Ще намерите покой за душите си“. Човек се преобразява, приемайки Христовите навици, Неговата кротост и смирение, вземайки върху себе си игото на Христос и изразявайки готовност да се учи. Не съществува нито един човек, който да няма нужда да се учи. Всеки трябва да премине през училището на Христос. Когато паднат върху Христос, тогава техните унаследени и придобити черти на характера ще бъдат премахнати като препятствия, за да станат причастни на Божественото естество. Когато умре Аз-а, тогава Христос се заселва в душата на човека. Той пребъдва в Христос и Христос в него.

Исус иска всички да станат Негови ученици. Той казва: „Позволете Ми да ви науча. Подчинете на Мене душата си. Аз няма да ви унищожа, но ще ви дам такъв характер, благодарение на който ще можете да достигнете най-високото ниво. Подчинете всичко на Мен. Позволете на Моята кротост, Моят живот, Моето смирение и дълготърпение да работят във вашия характер, докато пребъдвате в Мен (...) Тогава ваше ще бъде не само обещанието: „Аз ще ви дам“, но също така и: „Ще намерите покой за душите си“. *(Библейско училище, 1 август 1903 г.)*

А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен. (2 Кор. 3:18)

„Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта.” (Евр. 4:15,16) Трябва постоянно да гледаме към Исус, началника и завършителя на нашата вяра, защото съзерцавайки Го, ние се преобразяваме в Неговия образ, нашия характер става подобен на Неговия. Трябва да се радваме за това, че целия съд е предаден в ръцете на Сина, защото, благодарение на Своята човешка природа, Той е запознат с всички трудности, които изпитва човек.

Да бъдем осветени означава да станем съпричастни на Божественото естество, да придобием Духа и ума на Исус и да се учим в училището на Христос. „А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен“. Никой не може със своята власт и усилия да промени характера си. Святият Дух, Утешителят, Когато Исус изпрати в света, преобразява нашия характер по образа на Христос и когато това стане, тогава започваме да отразяваме, като в огледало, славата на Господа. Характерът на този, който гледа към Христос, е толкова подобен на Неговия, че гледащите такъв човек виждат характера на Христос, отразяващ се в човека като в огледало. Незабелязано за самите нас ние ден след ден се отказваме от своите пътища и воля и приемаме пътя и волята на Христос, придобиваме привлекателността на Неговия характер. По такъв начин растем в Христос и неосъзнато отразяваме Неговия образ.

Наричащите себе си християни обикновено се държат по-близо до земното. Свикнали са да виждат само това, което виждат другите, мислите им се въртят около това, което ги окръжава. Религиозният им опит често е повърхностен и не носи удовлетворение, думите им са леки и без значение. Как могат такива хора да отразяват Христовия образ? Как могат да осветят с ярките лъчи на Слънцето на правдата тъмните ъгли на земята? Да бъдеш християнин означава да приличаш на Христос. *(PX, 28 април 1891 г.)*

Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет. (Филип. 2:12)

„Затова, ако е някой е в Христос, той е ново създание; старото премина; ето, [всичко] стана ново” (2 Кор. 5:17). Нищо освен Божията сила, не може да възроди човешкото сърце и да изпълни душата с Христовата любов, която винаги ще се проявява към тези, заради които Той умря. Плодовете на Духа са любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, вяра, кротост, въздържание. Когато човек се обръща към Бога, в него се появяват нови нравствени склонности, нови подбуди; той започва да обича това, което Бог обича, защото животът му се съединява с живота на Исус чрез златната верижка на непреходните обещания. Любов, радост, мир и неизразима благодарност ще изпълва душата и езикът на онзи, който е благословен, ще бъде: „Твоята благодат ме е направила велик“ (Пс. 18:35).

Но тези, които очакват чудесното преобразяване на техния характер и личност, без да предприемат от своя страна решителни усилия за победа над греха, ги очаква разочарование. В нас няма причина за страх, докато гледаме на Исус, нямаме основание да се съмняваме в това, че Той може да спаси всички, които идват при Него; но ние трябва винаги да внимаваме, че нашето старо естество да не вземе отново връх над нас, за да не ни улови отново в плен нашият враг.

Ние трябва да изработваме спасението си със страх и трепет, защото Бог е, който ни прави и да искаме и да действаме според благата Му воля. С нашите ограничени сили от нас се изисква да бъдем толкова святи в своята сфера, колкото Бог е свят в Своята. Според мярката на нашите сили ние сме длъжни в живота си да изявяваме истината, любовта и съвършенството на Божия характер. Както восъкът изобразява образа на поставения върху него печат, така и душата трябва да приеме образа на Божия Дух и да съхрани подобие на Христос.

Трябва ежедневно да израстваме в красотата на характера. Не рядко ще претърпяваме поражение в своите усилия да се уподобим на Божествения образец. Често ще ни се налага да плачем, преклонили се пред нозете на Исус, за своите недостатъци и грешки; но не трябва да изпадаме в отчаяние; трябва да се молим по-горещо, да вярваме по-дълбоко и да се опитваме с по-голяма упоритост да израснем в подобие на нашия Господ. *(Избрани вести, т. 1, с. 336, 337)*

Но сега като се освободихте от греха, и станяхте слуги на Бога, имате за плод това, че отивате към светост, на която истината е вечен живот. (Рим. 6:22)

Господ желае Неговия народ да бъде разумен във вярата, да не е в неведение за великото спасение, което е приготвено за него от Бога. Те не трябва да мислят за това, което ги очаква занапред и да се надяват, че някога в бъдеще за тях ще бъде извършена някаква велика работа – тя е вече извършена. Никой не призовава вярващия да се примири с Бог, защото сам той никога не може да направи това. Той трябва да приеме Христос като своя мир, защото с Христос човек приема и Бога и мир. Христос сложи край на греха, понасяйки неговото тежко проклятие в Своето тяло, издигнат на дървото; и Той сменя проклятието от всички, които вярват в Него като в свой личен Спасител. Исус слага край на властта на греха в сърцето на човека и живота, и характера на вярващия свидетелстват за истинския характер на Христовата благодат.

Исус дава на искащите Святия Дух, защото е необходимо всеки вярващ да бъде очистен от осквернението, а също така от проклятието и осъждането на закона. Под влиянието на Святия Дух, благодарение на освещението от истината, вярващият става достоен за небето, доколкото Христос действа в нас и ние сме облечени с Неговата правда. Без тези неща нито една душа няма право на небето. Ние не ще можем да се наслаждаваме на небето, ако не бъдем подготвени за неговата свята атмосфера чрез влиянието на Духа и Христовата правда.

За да сме годни за небето, трябва да отговаряме на изискванията на закона. „Да възлюбиш Господа твоя Бог с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила, и с всичкия си ум, и ближния си както себе си“ (Лука 10:27). Можем да направим това само ако се хванем чрез вяра за Христовата правда. Гледайки на Исус, ние получаваме в сърцето си жив, нарастващ извор. Святият Дух извършва в нас Своето дело и вярващият преминава от благодат в благодат, от сила в сила, от характер в характер. Той се преобразява в Христовия образ, докато накрая в своя духовен ръст достигне мярката на пълното израстване в Исус Христос. По такъв начин Христос слага край на проклятието на греха и освобождава вярващата душа от неговото действие и влияние. (ИВ, т.1, с. 394, 395)

А от Него сте вие в Христа Исуса, Който стана за нас мъдрост от Бога, и правда, и освещение, и изкупление; тъй щото, както е писано, „който се хвали, с Господа да се хвали. (1 Коринт. 1:30, 31)

Трябва да се научим да различаваме истинското от фалшивото освещение. Освещението не се състои просто в изповядване и изучаване на Божието Слово, но в живот съобразен с Неговата воля. Тези, които казват че са безгрешни и се гордеят с освещение, са самоуверени и не осъзнават опасността, в която се намират. Те предполагат, че веднъж изпитали освещение, вече не могат да паднат. Мислят се, че са богати и забогатели, но нямат нищо, не виждат, че са окаяни, нещастни, сиромаси, сляпи и голи.

Този, който наистина е осветен, чувства своята слабост. Осъзнавайки своята нужда, те ще отидат за светлина, благодат и сила при Исуса, в Когото обитава пълнота и Който може да изпълни всички техни нужди. Осъзнаването на тяхното несъвършенство ги води към това, да станат подобни на Христос и да живеят съгласно принципите на Неговия свят закон. Чувството за собственото им безсилие ще ги направи напълно зависими от Бога благодарение на действието на Святия Дух. Небесните съкровища ще се разкрият, за да подкрепят гладуващата, жадуваща душа. Всички придобили такъв характер, могат да бъдат уверени, че ще видят славата на царството, за което са имали само слаба представа.

Хора, изпитващи освещаващата и преобразяваща Божия сила, не трябва да се поддават на опасната заблуда да си мислят, че са безгрешни, че са достигнали състояние на най-висше съвършенство и сега не могат да паднат в изкушение. Християнинът трябва да се стреми към идеала, който е чистотата и очарованието на Христовия характер. От ден на ден той може да става все по-прекрасен и все повече да отразява Божия образ пред света. *(Библейско ехо, 21 февруари 1898 г.)*

Но пътя на праведните е като виделото на разсъмване, което се развиеделява, догдето стане съвършен ден. (Притчи 4:18)

На най-голяма цена бе предоставено всичко, за да може човек да достигне съвършенството на християнския характер. Няма никакво извинение за тези, които са имали възможност да слушат истината и да са под влиянието на Святия Дух, за да приемат Свещеното Писание като Божи глас, и въпреки това са останали джуджета в духовния си живот. Упражнявайки дадените им от Бог способности, трябва ежедневно да се учат и да получават духовна ревност и сила, обещана на всеки истински вяращ. Ако искаме да сме растения в Господната градина, тогава трябва постоянно да поддържаме духовния си живот и сериозност. Тогава вярата и познанието за Господ Исус Христос ще нарастват. Не можем на половината на пътя да снемем от себе си отговорността и да си почиваме. Трябва постоянно да вървим към небето, развивайки твърд духовен характер.

Святия Дух ще ни бъде даден в съответствие с това желание и вяра, които сме приложили и в съответствие с това, как ще използваме дадената ни светлина и познание. Ние ще бъдем надарени със Святия Дух съгласно способността да приемаме и възможността да Го споделим с окръжаващите. Христос казва: „Защото всеки, който иска получава; който търси, намира; и на онзи, който хлопа, ще се отвори“ (Лука 11:10).

Този, който действително търси скъпоценната Христова благодат, не ще бъде разочарован. Този, Който никога не ще ни излъже, ни е дал това обещание. Това не е никакво правило или теория, но факт, закон на Божието управление. Можем да бъдем уверени в това, че ще получим Святия Дух, ако лично изпитваме Божието Слово. Бог е верен, Неговият ред е съвършен. „Който търси, ще намери, и на този, който хлопа, ще му се отвори“. Светлината и истината ще светят според желанието на душата. О, ако всички гладуваха и жадуваха за праведност, тогава всички биха се изпълнили с нея! (PX, 5 май 1896 г.)

И тъй, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям, не като че бия въздуха; но уморявам тялото си и го поробвам, да не би, като съм проповядвал на другите, сам аз да стана неодобрен. (1 Коринт. 9:26, 27)

Бог води стъпка по стъпка Своя народ. Християнският живот е борба и движение напред. В това сражение няма почивки, трябва да се полагат усилия – постоянни и настойчиви. Само благодарение на непрестанните старания можем да удържим победа над изкушенията на Сатана. Трябва с непреодолима енергия да се стремим към християнска чистота и да я поддържаме с твърда целеустременост...

Умът трябва да се дисциплинира, възпитава, обучава, защото сме призвани да служим на Бога по такъв начин, който не съответства на нашите вродени наклонности. В нас има унаследени и придобити наклонности към зло и ние сме длъжни да ги преодолеем. Често е необходимо да се отказваме от възпитанието и образованието, получено през целия живот, заради това да станем ученици в училището на Христос. Нашите сърца трябва да бъдат възпитани по такъв начин, че да станат непоколебими в Бога. Трябва да оформим такъв начин на мислене, че да придобием способност да се съпротивляваме на изкушението. Ние сме длъжни да се научим да гледаме нагоре. Необходимо е да разберем принципите на Божието Слово – принципи високи като небето и обхващащи вечността в тяхната връзка с нашия ежедневен живот. Всяка постъпка, всяка дума, всяка мисъл трябва да съответства на тези принципи.

Скъпоценните добродетели на Святия Дух не се появяват за един момент. Мъжество, твърдост, кротост, вяра, непоколебимо упование в спасяващата Божия сила се придобиват чрез многогодишен опит. Със свято дръзновение и твърда привързаност към правдата, Божиите деца трябва да запечатат своята съдба.

Нямаме право да губим време, защото не ние е известно кога ще приключи изпитателният ни срок. Пред нас се простира вечността. Завесата още малко и ще бъде повдигната. Христос скоро ще дойде. Божите ангели се стараят да ни откъснат от нашето Аз и от светското. Нека трудът им да не е напразен. *(Свидетелства към църквата, т. 8, с. 313, 314)*

Март. ПРИНАСЯЩИ ПЛОДОВЕТЕ НА ДУХА

1 Март – СВЯТО БЛАГОУХАНИЕ

Вие не избрахте Мене, но Аз избрах вас, и ви определих да излезете в света и да принасяте плод и плодът ви да бъде траен, та каквото и да поискате от Отца в Мое име, да ви даде. (Йоан 15:16)

За да принасяме много плодове, трябва да използваме всичките си преимущества и възможности, ставайки все по-духовни и по-духовни. Трябва да оставим всякаква посредственост, гордост, всичко светско и ежедневно да получаваме Божията помощ. Ако израствате духовно, трябва да използвате всички средства, които предоставя Евангелието и да бъдете приготвени да растете в благочестие чрез въздействието на Святия Дух, понеже семето се развива от малко стръкче до зрял плод чрез невидими и свръхестествени сили.

Обещанието, с което Исус утеши Своите ученици малко преди да бъде предаден и разпнат, беше обещанието, че ще изпрати Святия Дух и учението за Божественото влияние и сила, какви богатства им бяха открити, защото това благословение ще донесе след себе си всички други благословения. Святият Дух влияе на душата, която кротко разчита на Христа, като на начинател и завършител на вярата ѝ. От такъв вярващ ще произрастат плодове за вечен живот. Неговото влияние ще бъде благоухание, и името на Исус ще бъде музика за слуха му и мелодия в сърцето му.

Християнинът ще бъде дихание от живот за живот за другите, макар че е възможно той сам да не може да обясни тайната на своята опитност. Но той ще знае, че когато облаци и тъмнина са го окръжавали и той е извикал към Господа, тъмнината е изчезнала и мир и радост са изпълнили храма на душата му. Той ще знае какво означава да имаш всеопрощаващата Божия любов, разкрита на сърцето, да изпитваш мир, който превъзхожда всяко разбиране, да имаш препълващо душата славословие, благодарност и благоговение пред Този, Който ни възлюби и ни уми от нашите грехове чрез Своята собствена кръв. Чрез Исуса Христос той бива изпълнен с мир и радост в Святия Дух. Бидейки едно с Христос, душата му е подчинена на Неговата воля и Небето живее в неговото сърце докато същевременно той е скрит в безкрайната любов. Такива християни ще принесат много плод за слава на Бога. Те вярно ще разкрият Божия характер и ще засвидетелстват Неговите качества на света. (ЗВ, 2 април 1893 г.)

2 март – ПОКАЯНИЕТО, ПЪРВИЯТ ПЛОД

Смили се за мене, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми. Измий ме съвършено от беззаконието ми, и очисти ме от греха ми. (Псалом 51:1, 2)

Покаянието се явява един от първите плодове на спасяващата благодат. Нашият велик Учител в уроците, преподавани на грешащия, паднал човек, се представя за даващ живот чрез силата на Своята благодат, заявявайки, че чрез тази благодат мъже и жени могат да живеят нов живот в святост и чистота. Живеещият такъв живот въплъщава принципите на небесното царство. Научен от Бога, той ще води другите по правите пътища. Не ще поведе хромите по неутвърдени пътища. Работата на Святия Дух в неговия живот показва, че той е станал причастен на Божественото естество. Всяка душа, на която по такъв начин въздейства Христовият Дух, получава толкова обилен поток от богатствата на благодатта, че виждайки добрите му дела, невярващият свят признава, че Божествена сила ръководи и поддържа този човек, а също така го води към прославяне на Бога. *(Божията удивителна благодат, с. 138)*

Има хора, които не отговарят на всички благи покани на Христос и продължават да проявяват беззаконие в живота си. На такива Бог казва: „Глупави, до кога ще обичате глупостта? Присмивачите до кога ще се наслаждават на присмиванията си, и безумните ще мразят знанието? Обърнете се при изобличението ми. Ето, аз ще излея Духа си на вас, ще ви направя да разберете словата Ми” (Притчи 1:22, 23). *(Знамения на времето, 28 юни 1905 г.)*

Покаянието за греха – това е първият плод от работата на Святия Дух в живота. Това е единственият процес, чрез който безкрайната чистота отразява образа на Христос в Неговите спасени поданици. В Христос обитава цялата пълнота. Той ни учи да изоставим всичката суета заради превъзходството от познанието на Исус Христос, Нашия Господ. Това познание се явява най-висшата наука, която може да достигне човек. *(Библейски коментар АСД, т.6, стр. 1068)*

Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чад; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна. (1 Йоан. 3:1)

Йоан ни казва: „Вижте каква любов е дал нам Отец, да се наречем Божи чад“. Никакъв език не е в състояние да изрази тази любов. Ние можем да опишем само малка част от тази любов, която превъзхожда всяко разбиране. Трябва ни езикът на Безкрайния, за да опишем любовта, благодарение на която ние можем да се наречем Божи деца. Ставайки християнин, човек не деградира. Няма позор в това човек да поддържа връзка с живия Бог.

Исус понесе унижение, позор и безчестие, което по право принадлежи на грешника. Той беше Величието на небето, Царят на славата, Той беше равен на Отец и не гледайки на това, Той скри своята Божественост в човешко естество, за да се докосне до човечеството и Божествената природа да се държи за Божеството. Ако той бе дошъл като ангел, Той не можеше да сподели нашите страдания, не можеше да бъде изкушаван във всичко, както нас, Не можеше да съпреживее нашата печал, но Той дойде облечен като човек, че в качеството на наш заместник и поръчител да отблъсне княза на тъмнината вместо нас и благодарение на своите заслуги да ни направи победители.

Когато стоим под сянката на Голготския кръст, вдъхновена от Него любов изпълва нашите сърца. Когато гледам на Него, Когато моите грехове са проболи, вдъхновение свише слиза върху мен и то може да слезе върху всеки от вас чрез Святия Дух. Без да получите Святия Дух, не ще имате в душата Божията любов, но чрез жива връзка с Христос ние биваме вдъхновени с любов, усърдие и ревност.

Ние не сме като парче мрамор, който може да отразява светлината на слънцето, но не може да бъде изпълнено с живот. Ние сме способни да отговорим на ярките лъчи на Слънцето на правдата, понеже когато Христос освещава нашите души, Той ни дава светлина и живот. Ние прием от Христовата любов, както пръчката получава храна от лозата. Ако сме увити около Христос, ако сме съединени с живата Лоза, то ще го засвидетелстваме принасяйки изобилно плодове. *(РХ, 27 септември 1892 г.)*

Ще Те славословя, Господи, с цялото си сърце, ще разкажа всичките Твои чудесни дела. Ще се веселя и ще се радвам в Тебе, ще възпявам името Ти, Всевишни. (Псалм 9:1, 2)

Трябва повече да вярваме. Нека да започнем да вярваме в спасението. Нека да дойдем пред Бога с вяра, бидейки напълно уверени, че ако, Му поверим всичко, Той ще направи характера ни христоподобен. Ние трябва да говорим постоянно за това. Тогава, бидейки съединени с Христос, ще можем да Го разкрием пред света. Тогава нашата непостоянна, безсистемна работа ще се прекрати.

Нека въздадем чест на Бога, показвайки твърда вяра и взаимно доверие. Нека помним, че Той не се прославя чрез проявяване на раздразнителен, унил дух. Господ се грижи за цветята. Той им дава красота и благоухание. Няма ли повече Той да ни дава благоуханието на радостното настроение? Не ще ли възстанови в нас Божия образ? Тогава нека вярваме в Него. Нека точно сега да се намерим там, където Той може да ни изпълни със Святия Дух. Тогава ние ще можем да дадем на света свидетелство за това, какво прави истинската религия за мъже и жени. Радостта на Спасителя, изпълваща нашите сърца, ще ни даде този мир и увереност, които ни позволяват да кажем: „Аз зная, че Изкупителят ми е жив“ (Йов 19:25).

В Словото Си Господ ясно е показал, че Неговият народ е радостен народ. Истинската вяра протяга ръка и се държи за Този, Който е обещал: „И голям ще бъде мирът на чадата ти“ (Исая 54:13). “Защото така казва Господ: Ето, ще простирам към нея мир като река, и славата на народите като прелял поток; Тогава ще се насучите, Ще бъдете носени на обятия, и ще бъдете галени на колена” (Исая 66:12). “Защото, ето, създавам Ерусалим за радост, и людето му за веселие” (Исая 66:18). В Бога можете да се „радвате се с неизказана и преславна радост“ (1 Петр. 1:8). „И ще се благославят в него човеците; Всичките народи ще го облажават“ (Пс. 72:17). Нека се стремим да научим вярващите да се радват в Господа. Духовната радост е резултат от действената вяра. Божият народ трябва да бъде изпълнен с вяра и Святия Дух. Тогава Той ще се прослави в тях. *(Библейско училище, 1 април 1905 г.)*

Не се безпокойте за нищо; но във всяко нещо, с молитва и молба изказвайте прошенията си на Бога с благодарение; и Божият мир, който никой ум не може да схване, ще пази сърцата ви и мислите ви в Христа Исуса. (Филип. 4:6, 7)

Спасителят на света много силно желаше да утеши опечалените ученици. Но Той реши да им каже за Святия Дух, Който щеше да утеши и вдъхнови техните сърца. Но, не гледайки на това, че Христос отдели голямо внимание на темата за Святия Дух, колко малко разсъждаваме върху нея в църквите! Името и присъствието на Святия Дух почти напълно се игнорират, въпреки че Божественото влияние се явява основно в работата по усъвършенстване на християнския характер.

Някой нямат нито мир нито покой. Намират се в състояние на постоянно раздразнение и позволяват на поривите и страстите да управляват сърцата им. Не знаят какво значи да изпитват мир и покой в Христа. Те са като кораб без котва оставен на ветровете. Но тези чиито разум се управлява от Святия Дух, ходят в смирение и кротост, понеже работят в съгласие с Христовите принципи, и Той ще ги опази в съвършен мир, докато тези, които не са ръководени от Святия Дух са подобни на неспокойно море.

Господ ни е дал Божествено ръководство, благодарение на което можем да знаем Неговата воля. Егоистичните, самодостатъчните хора не чувстват нужда от изследване на Библията и те също така са много обезпокоени, ако другите не споделят техните фалшиви идеи и изопачени възгледи. Но човек, който се ръководи от Святия Дух, е хвърлил своята котва зад завесата, където Исус влезе за нас. Той много сериозно изследва Писанията и търси светлина и знание, които вярно да го напътстват всред трудности и опасности, които на всяка стъпка преграждат пътя му. Неспкойните, недоволни и кисели хора четат Библията за оправдание на своите действия и пренебрегват или извъртат Божиите съвети. Имащият мир, е подчинил своята воля на Божиата воля и той се стреми да следва Божието ръководство. *(3В, 14 август 1893 г.)*

6 март – ДЪЛГОТЪРПЕНИЕ

И тъй, като Божии избрани, свети и възлюбени, облечете се с милосърдие, благост, смирение, кротост, дълготърпение. (Колосяни 3:12)

Капитанът на нашето спасение се отказа от славата и прие на себе си образ на слуга, за да може човешкото да се съедини с Божественото. Човек трябва да олицетворява Христос. Той трябва да бъде дълготърпелив по отношение на другите хора, снизходителен, прощаващ и изпълнен с Христовата любов. Този, който наистина е обърнат, ще проявява уважение към своите братя и ще постъпва както Христос му повелява: „Нова заповед ви давам, да се любите един друг; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един друг. По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си” (Йоан 13:34, 35). Ако Христовата любов изпълва сърцето, той ще изразява тази любов, която ще бъде разбрана от света.

Не всички, наричащи се с името на Христос са едно с Него. Хората, които нямат Духа и благодатта Христови, не са Негови, независимо от тяхното изповедание. По плодовете им ще ги познаете. Традициите и обичаите на този свят не отразяват принципите на Божия закон, следователно в тях не е нито Неговият Дух, нито отражение на Неговия характер. Христоподобие то ще бъде разкрито само на тези, които са се уподобили на Неговия Божествен образ. Само тези, които се преобразяват чрез Святия Дух, се явяват изпълнители на Божието Слово и изразяват разума и Божията воля.

В света съществува фалшиво християнство заедно с истината. Истинският дух на човека се проявява в това как той се отнася към другите хора. Можем да зададем въпроса: „Представя ли той Христовия характер в дух и постъпки, или просто проявява естествени егоистични черти на характера, които са присъщи на хората от този свят?” Това, което човек казва за себе си, нищо не значи пред Бога. Преди да бъде твърде късно да поправим грешките си, нека всеки запита себе си: „Кой съм аз?” От нас зависи, ще оформим ли такъв характер, благодарение на който ще ни причислят към Божието царско семейство на небето. (PX, 9 април 1895 г.)

А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благод, милост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон. (Гал. 5:22, 23)

Ако Христос живее в нас, ние ще бъдем християни както в дома, така и вън от него. Християнинът ще говори добри думи на своите роднини и приятели. Той ще бъде добър, вежлив, любвеобилен, пълен със съчувствие и ще възпитава себе си за живота в небесното семейство. Ако той се явява член на царското семейство, то той ще представя това царство, където и да отива. Той с нежност ще общува със своите деца, защото ще разбере, че те също се явяват поданици на Бог, членове на небесния двор. Сред Божиите деца няма дух на грубост; понеже плодовете на Духа са: „любов, радост, мир, дълготърпение, благод, милост, милосърдие, вярност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон”. Духът, който се подхранва в дома, ще се проявява и в църквата.

Ние трябва да обучаваме душата да бъде състрадателна, нежна, загрижена, пълна с прощение и съчувствие. Въпреки че трябва да изоставим всяка суета, всички безразсъдни разговори, подигравки и анекдоти, не трябва да бъдем хладни, коравосърдечни и затворени. Господният Дух трябва да пребъдва във вас, докато не станете като благоуханно цвете от Божиата градина. Вие трябва постоянно да говорите за Исусовата светлина, Слънцето на правдата, докато не се промените от слава в слава, от характер в характер, продължавайки да се движите от сила в сила и все повече да отразявате скъпоценния образ на Исус. Когато направите това, Господ ще запише одобрение в небесните книги, защото вие олицетворявате Исус.

Християните не трябва да бъдат жестокоосърдечни и недостъпни. Исус трябва да се отразява в нашето поведение и ние трябва да имаме характер, изпълнен с красотата на небесната благодат. Божието присъствие трябва да обитава между нас и където и да се намираме, трябва да носим светлина на света. Тези, които са наоколо трябва да разберат, че ни окръжава небесна атмосфера. *(PX, 20 септември 1892 г.)*

И казвам ви, че за всяка празна дума, която кажат човеците, ще отговарят в съдния ден. Защото от думите си ще се оправдаеш, и от думите си ще се осъдиш. (Мат. 12:36, 37)

Бог ще заведе всеки от нас там, където Той ще може да излее Своята любов. Той високо е оценил човека и го спаси чрез жертвата на Своя Единороден Син, и ние трябва да виждаме в другите хора цената на Христовата кръв. Ако ние така се отнасяме един към друг, то ще израстваме в любов към Бога и истината. Боли ме сърцето, когато виждам колко малко любов се проявява сред нас. Любовта е растение с небесен произход и ако ние желаем то да разцъфне в нашите сърца, трябва ежедневно да го усъвършенстваме. Нежност, доброта, дълготърпение, способност да не се раздражняваме, въздържане, способност да понасяме всичко – всички тези са плодове, растящи на скъпоценното дърво на любовта.

Когато общувате един с друг, бъдете внимателни в думите си. Нека разговорите ви бъдат такива, че да не става нужда да се разкайвате за тях. „И не оскърбявайте Светия Божи Дух, в Когото сте запечатани за деня на изкуплението“ (Ефес. 4:30). „Добрият човек от доброто си съкровище изважда добри неща; а злият човек от злото си съкровище изважда зли неща“ (Мат. 12:35). Ако любовта към истината живее във вашите сърца, вие ще говорите за истината. Ще говорите за благословената надежда, която сте получили в Исус. Ако любовта е сърцата ви, вие ще се стремите да въздигате и да укрепвате брата си в святата вяра. Ако е била казана дума, оскверняваща характера на вашия приятел или брат, не поощрявайте такова злословие. Това е работа на неприятеля. Вежливо напомнете на този, който казва това, че Божието Слово забранява такъв вид разговори.

Трябва да премахнем от сърцето всичко, което осквернява храма на душата, за да може Христос да живее в нея. Нашият Изкупител ни каза как можем да Го разкрием пред света. Ако подхранваме Неговия Дух, ако проявяваме Неговата любов към другите, ако защитаваме интересите един на друг, ако сме благи, снизходителни, търпеливи, тогава благодарение на плодовете ни на света ще бъде дадено доказателство, че сме Божии деца. Единството в църквата е това, което ѝ позволява да осъществява съзнателно влияние върху невярващите и погълнати от земни интереси хора. (РХ, 5 юни 1888 г.)

А вярата е даване твърда увереност в онези неща, за които се надяваме - убеждение за неща, които не се виждат. (Евр. 11:1)

На пътя към Христос трябва да проявяваме вяра. Той трябва да стане част от ежедневието ни живот, тогава ще получим мир и радост, и е необходимо от опит да познаем значението на Неговите думи: „Ако пазите Моите заповеди, ще пребъдвате в любовта Ми, както и Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов” (Йоан 15:10). С вяра трябва да претендираме за изпълнение на обещанията, за да пребъдваме в Исусовата любов. Исус каза: „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна“ (ст. 11).

Вярата действа чрез любов и очиства душата. Благодарение на вярата Святият Дух намира достъп към сърцето и създава вътре святост. Човек не може да стане съработник на Христос, ако той не общува с Бога чрез Святия Дух. Ние можем да се приготвим за небето само чрез преобразяване на характера. Трябва да получим правдата на Христос като удостоверение, ако искаме да получим достъп до Отец. Трябва да сме съпричастни на Божественото естество, избягвайки господстващото в света разтление на похотта. Ежедневно Святият Дух трябва да ни променя, защото Неговото дело е да възвишава вкуса, да освещава сърцето, да облагородява човека, представяйки на душата с нищо несравнимото обаяние на Исус.

Трябва да гледаме на Христос и гледайки да се преобразяваме. Трябва да дойдем при Него като при открит неизчерпаем източник, от който можем постоянно да пием и всякога да намираме освежаваща подкрепа. Трябва да отговорим на Неговата любов, да се храним с хляба на живота, слизащ от небето, да пием от водата на живота, която тече от Божия престол. Трябва да продължаваме да гледаме нагоре, за да може вярата да ни съедини с Божия престол. Не гледайте надолу, като че ли сте вързани за тази земя. Не поддържайте проверка на вашата вяра, изтегляйки я нагоре, като цвете, за да видите, дали има корен. Вярата расте незабелязано. *(Библейско ехо, 15 февруари 1893 г.)*

Със съвършено смирение и кротост, с дълготърпение, като си претърпявате един друг с любов. (Еф. 4:2)

Каня ви да погледнете на Човека от Голгота. Погледнете на Този, Чиято глава беше коронована с трънен венец, Който носеше кръста на позора, Който стъпка по стъпка премина пътя на унижението. Погледнете на Този, Който беше човек на скърби и навикнал на печал, Който беше презрян и отхвърлен от хората. „Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го счетохме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен” (Исая 53:4). „Но Той биде наранен поради нашите престъпления, бит биде поради нашите беззакония; на Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме“. (ст. 5) Гледайте на Голгота дотогава, докогато вашето сърце се разтопи от удивителната любов на Божия Син. Той не остави нищо ненаправено, за да може човек да бъде възроден и очистен.

Няма ли да свидетелстваме за Него? Ще унизили Христовата религия своя последовател? Не. Следването по стъпките на Човека от Голгота няма да доведе до деградация на личността. Ден след ден стойте при нозете на Исус и се учете от Него, че в разговори, в поведение, в дрехи и във всички постъпки да разкриваме това, че Исус ни води и ни управлява. Бог ни призовава да вървим по пътя, който беше положен за изкупените от Господа; ние не трябва да ходим в този свят. Трябва да предадем всичко на Бога и да изповядваме Христос пред хората.

„Но всеки, който се отрече от Мене пред хората, ще се отрече и Аз от него пред Отца Си, Който е на небесата“ (Мат. 10:33). Как смеем да обявим себе си за християни, и в същото време да се отречем от Господа в живот и дело? „Който не вземе кръста си и не върви след Мене, не е достоен за Мене. Който намери живота си, ще го изгуби; и който изгуби живота си, заради Мене, ще го намери” (ст. 38, 39)...

Нека кръщението на Святия Дух слезе над вас, за да бъдете изпълнени със Божия Дух! Тогава ден след ден вие все повече и повече ще отразявате Христовия образ, и във всяко действие на живота си ще се запитвате: „Ще прослави ли това Моят Господ?“ Чрез неуморимо постоянство в добри дела ще търсите слава и чест и ще получите дара на безсмъртието. (PX, 10 май 1892 г.)

И тъй, ядете ли, пиете ли, нещо ли вършите, всичко вършете за Божията слава. (1 Кор. 10:31)

Бог иска всички хора да представят телата си на Него в жертва жива, а не мъртва или умираща, осквернена от начина им на живот и пълна с нечистота и болести. Бог изисква жива жертва. Той ни съобщава, че тялото е храм на Святия Дух, и изисква всички, които носят Неговия образ, да се погрижат за телата си така, че те да Му служат и прославят Неговото име. „Или не знаете, че вашето тяло е храм на Святия Дух, Който е във вас, Когото имате от Бога? И вие не сте свои си, защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с душите си, които са Божии” (1 Кор. 6:19, 20). А при това прибавете на добродетелта благоразумие, на благоразумието си себеобуздание, на себеобузданието си твърдост.

Ваше задължение е да знаете как да запазите здравето си в най-добро състояние, и ваш свещен дълг е да живеете в съгласие с тази светлина, която Бог е дал в Своята милост. Ако затворим очи за тази светлина, боейки се да видим недостатъците, които не искаме да поправим, нашите грехове не ще намалеят, а ще се увеличат. Ако сме отхвърлили светлината в един случай, то тя ще бъде отхвърлена и в друг.

Нарушението на законите на нашето естество е такъв грях, както и нарушаването на една от десетте заповеди, защото не можем да нарушаваме природните закони, не нарушавайки при това Божия закон. Не можем да възлюбим Господа с цялото си сърце, душа, ум и сила, ако обичаме своя апетит и своите вкусове много повече, отколкото Господа. Ние ежедневно губим енергия и сила, с които трябва да прославим Бога, докато Той изисква всичките ни сили и умствени способности. Чрез нашите погрешни навици ние отслабваме жизнеността и защитните сили на организма, макар да считаме себе си за последователи на Христос, готвещи се да се облекат в безсмъртие...

Щателното изследвайте сърцата си и в живота си подражавайте на безгрешния Образец; тогава всичко във вас ще бъде добро. Съхранявайте чиста съвест пред Бога и във всичко, което правите, прославяйте Неговото име. Избавете се от егоизма и от егоистичната любов. (СЦ том.2, стр. 70, 71)

Но Даниил реши в сърцето си да не се оскверни от изрядните ястия на царя, нито от виното, което той пиеше; затова помоли началника на скопците да се не оскверни. (Даниил 1:8)

Би било полезно да поразмишляваме над представените тук уроци. Строгото следване на библейските изисквания ще бъде благословение за тялото и душата. Плод на Духа е не само любовта, радостта и мирът, но също така и въздържанието. Ние не трябва да оскверняваме тялото, защото то се явява храм на Святия Дух. Еврейските пленници бяха хора с подобни на нашите желания. Те останаха твърди сред съблазнителните влияния на вавилонския дворец. Съвременната младеж е обкръжена от изкушения, за да се отдаде на своите капризи. Всякакъв вид чувствени наслаждения са лесно достъпни и примамливи, особено в големите градове. Тези, които, като Данаил, отказват да осквернят себе си, ще получат като награда – по-голяма физическа сила и издръжливост, която ще могат да използват в случай на необходимост.

Правилните навици подобряват умствените способности. Нивото на интелекта, физическата сила и продължителността на живота са основани на неизменни закони. Бог на природата няма да се намесва за това да опази човека от последствията на нарушаването на законите на природата. Стремящият се към съвършенство трябва да се въздържа във всичко. Бистротата на ума и твърдостта в постигането на целите при Данаил, неговите способности в придобиването на познания и в съпротивляването на изкушенията, в голяма степен са в следствие простотата на неговата храна в съчетание с неговия молитвен живот...

Историята на Данаил и неговите млади приятели е била записана на страниците на вдъхновеното Слово за полза на младежите от всички следващи времена. Чрез историята на тяхната верност на принципите на въздържанието Бог днес се обръща към юношите и девойките, умолявайки ги да събират скъпоценните лъчи светлина, дадени от Него относно християнското въздържание и да започнат правилно да се отнасят към законите на здравето. *(Младежки инструктор, 9 юли 1903 г.)*

Отваря устата си с мъдрост, и законът на езика ѝ е благ. (Притчи 31:26)

Господ ще помогне на всеки от нас в това, от което най-много се нуждаем във великото дело на победа и контрол над себе си. Нека кроткото наставление да бъде в устата ни и елеят на благодатта в сърцата ни. Това ще доведе до удивителни резултати. Вие ще станете съпричастни, пълни със съчувствие и вежливи. Нужни са ви всички тези добродетели. Трябва да получите Святия Дух; тогава вашият характер ще бъде като свещен огън, издигайки тамян към Бога, не от уста, които осъждат, но като лек за човешките души. Вашите маниери ще отразяват Божия образ.

Не трябва да се произнася нито една рязка, критична, груба, сурова дума. Това е чужд огън, който не е нужно да се използва при общуването ни с ближните. От всяка душа, която Му служи, Бог изисква да запали кадилницата от въглените на свещения огън. Неосветените, сурови, резки думи, така лесно излизаящи от вашите уста, трябва да бъдат задържани, Божият дух трябва да говори чрез човека. Чрез съзерцаване на Христовия характер вие ще се преобразите в Негово подобие. Само Христовата благодат може да промени вашето сърце и тогава ще отразявате образа на Господ Исус. Бог ни призовава да бъдем подобни на Него – чисти, святи и непорочни. Ние трябва да носим Божия образ. *(Библейски коментар, АСД, т.3, с. 1164)*

Можем да говорим за благословенията на Святия Дух и да се молим за получаването им, но ако човек не е движен от Божия Дух, то Бог ни открива, че Той не обитава в него. Когато Духът промени и преобрази характера по Божия образ, това безпогрешно ще бъде разкривано във всяка дума и постъпка, откривайки на света, че съществува огромна разлика между децата на светлината и децата на тъмнината. Господ желае ние твърдо да се подвизаваме във вярата, веднъж предадена на светиите. Трябва да говорим истината с любов. Нашият велик Учител казва: „Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко” (Мат. 11:29, 30). *(Писмо 84, 1899 г.)*

Не това ли е постът, който Аз съм избрал - да развързваш несправедливите окови, да разслабваш връзките на ярема, да пускаш на свобода угнетените и да строшиш всеки хомот? Не е ли да разделяш хляба си с гладния, и да възвеждаш в дома си сиромаси без покрив? Когато видиш голия да го обличаш, и да се не криеш от своите еднокръвни? (Исая 58:6, 7)

Истината, скъпоценната истина осветява със своето влияние. Освещението на душата посредством работата на Святия Дух – това е посяване на Христовото естество в човешкото. Това е благодатта на нашия Господ Исус Христос, открита в характера и благодатта Христови, проявяваща се в добри дела. По този начин характера все повече и повече се променя по образа на Христос в праведност и истинска святост.

Изискванията на Божествената истина обхващат добрите дела. Истините на Евангелието са свързани една с друга. Те представляват една верига от небесни бисери, както чрез личното дело на Христос, и като златни нишки обхващат цялата християнска работа и опит. *(Избрани вести, кн. 3, с. 198)*

Всяко пренебрегване от страна на тези, които наричат себе си последователи на Христос, отказа да дадем необходимото на брата или сестрата, носещи игото на нищетата и угнетението, се записва в небесните книги като направено на Христос в лицето на Неговите светии. Каква отплата ще получат от Господа много, твърде много, които представят Христовите думи на други, но не проявяват необходимото участие и внимание към брата по вяра, който е по-малко щастлив и успешен, отколкото самите те? *(Благотворително служене, с. 210)*

Много оставят брата да се бори сам без чужда помощ с трудните обстоятелства, и постъпвайки така, създават в една скъпа душа впечатлението, че те са тези които представят Христос. Това не е така; Исус, бидейки богат, стана беден заради нас, за да се обогатим ние чрез Неговата бедност. За да спаси грешника, Той даде живота си. Христовото сърце всякога е докоснато от човешката скръб. *(Материали 1888 г., с. 1270)*

Не казвам това поради оскъдност; защото се научих да съм доволен в каквото състояние и да се намеря. (Филип. 4:11)

Христос има верни свидетели, които не се опитват та вършат това, за което Христос беше казал, че е невъзможно - да се служи едновременно на Бога и мамона. Те са като горяща и сияеща светлина в сред моралната тъмнина на този свят и в сред непрогледната тъмнина, покриваща хората като смъртен саван. Членовете на Христовата църква трябва да са под ръководството на Святия Дух, за да придобият устойчив, непоколебим опит. Те трябва да са дълбоко вкоренени в истината.

Когато радостта от спасяващата сила на Христовата правда бъде вярно разбрана от опит, тогава в църквата ще се появи жив интерес, тогава ще се появят тези, които ще научат грешника на Божия път и грешници ще бъдат обърнати в истината, каквато е в Исуса. Религиозния учител трябва да бъде обърнат или Сатана ще води душите им в заблуждение.

Душата, която встъпва в личен контакт с Христос, става свят храм на Господа, защото Исус става за вярващия мъдрост, правда, освещение и спасение. Този, който напълно е отдал себе си на Бога, получава разбиране за спасяващото присъствие на Христос. В Него има духовно търпение и душевен покой, който идва от изучаване на Този, Който е кротък и смирен на сърце. Когато Исус става правдата на човека, душата се изпълва с приятно удовлетворение.

Коя е радостта на християнина? Тя е резултат от съзнаването на Христовото присъствие. Коя е любовта на християнина? Това е отразяването на Христовата любов. И това е резултат от работата на Святия Дух. Гледайки на голготския кръст, ние виждаме Исус, умиращ за греховете на света, че чрез Неговата смърт, живота и безсмъртието да могат да бъдат изявени в светлина, в интерес на разкайващите се души. Исус е всичко във всичко и без Него не можем да направим нищо. Без Христос духовният живот би бил невъзможен. *(РХ, 4 декември 1894 г.)*

За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христа Исуса. (1 Сол. 5:18)

Съществува излишно безпокойство и тревога за неща, които не могат да бъдат подпомогнати. Господ желае Неговите деца напълно да Му се доверят. Нашият Господ е справедлив и праведен Бог. Неговите деца трябва да признаят Неговата доброта и справедливост в големи и малки житейски ситуации. Тези, които подхранват дух на безпокойство и недоволство, отказват да признаят Неговото ръководство. Ненужната суета е безразсъдна, тя ни удържа от това да се намираме в правилно положение пред Бога.

Когато Святият Дух влезе в душата, там не ще има вече желание да се оплакваме и роптаем, понеже нямаме всичко, което желаем. Вместо това ние ще благодарим на Бога от все сърце за благословенията, които имаме. Днес съществува огромна необходимост от това, нашите работници да бъдат повече благодарни и докато не се избавят от духа на недоволство, те няма да са готови за жителство в небесното царство. Огромна работа трябва да се извърши за всеки от нас. Ние осъзнаваме само малка част от това, което Бог желае да извърши чрез нас. Трябва да се стремим да реализираме всичките Му планове и да извлечем полза от всеки урок, който Той се опитва да ни предаде.

Голяма вреда се причинява на сърцето и ума, когато се стремим да изпълним собствените си планове, противоречащи на закона на доброто. Мнозина пропадат тук. Не култивираме добро поведение, желаем всичко да се постига лесно. Но въпросът от най-голяма важност за всеки от нас не се състои в това - как можем да осъществим собствените си планове, но в това - как можем да придобием сила да живеем за Христос всеки ден. Христос дойде на земята и отдаде живота Си, за да можем да получим вечно спасение. Той желае да обгърне всеки с небесна атмосфера, за да дадем пример на света, който ще прослави Христовата религия. *(Вести към Лома-Линда, с. 602)*

И се стараете в свързката на мира да опазите единството в Духа. Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призвани към една надежда на званието ви. (Ефес. 4:3, 4)

Святият Дух ще работи с посветения човек, понеже това е Божията цел. Бог отвори врата между небето и земята, която никаква сила не може да затвори. Той призовава всеки човек да бъде чист, свят и осветен, за да се изпълни работата за това време. Когато Божият народ встъпи в дължимите отношения с Бога и един с друг, тогава ще се осъществи пълното предаване на Святия Дух за хармоничното съчетаване на работата на всички части на тялото.

Нищо не отслабва така явно църквата, както отсъствието на единство и раздорите. Нищо не разпалва така вражда против Христос и истината, както подобен дух. „По плодовете им ще ги познаете“ (Матей 7:20). „Изворът пуска ли от същото отверстие сладка и горчива вода? Възможно ли е, братя мои, смоковницата да роди маслини, или лозата смокини? Така също не може солена вода да дава сладка. Кой от вас е мъдър и разумен? Нека показва своите дела чрез добрия си живот, с кротостта на мъдростта“ (Яков 3:11-13).

„Затова „укрепете немощните ръце и отслабналите колена“ и направете за нозете си прави пътища, за да не се изкълчи куцото, но напротив, да изцелее. Търсете мир с всички и онова освещение, без което никой няма да види Господа. И внимавайте, да не би някой да не достигне до Божията благодат; да не би да поникне някой горчив корен, та да ви смуцава, и мнозинството да се зарази от него“ (Евр. 12:12-15).

Докато сме в този свят, ние трябва да сме съединени един с друг. Човечеството е свързано и преплетено помежду си. Като християни ние сме зависими един от друг. Господ ни е направил по такъв начин и когато дойдат разочарования, не бива да мислим лошо един за друг. Ние сме различни части на едно тяло. В безпомощност и разочарования ние водим битката на живота и Господ ни е създал като Негови синове и дъщери, наричайки ни приятели, за да си помагаме един на друг. Това трябва да бъде част от нашата практическа християнска работа. (ЗВ, 7 февруари 1900 г.)

И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил. (Йоан 17:20, 21)

Съгласие и единство, съществуващи между хора с различни характери, се явяват най-убедителното доказателство за това, че Бог е изпратил Своя Син в света, за да спаси грешниците. Наша привилегия е да носим Неговото свидетелство. Но, за да направим това, ние сме длъжни да се подчиним на Христос. Нашите характери трябва да се оформят в хармония с Неговия характер, нашата воля трябва да се покори на Неговата воля. Тогава ще работим заедно, не мислейки за никакви противоречия. Съсредоточаването върху незначителни разсъждения ще доведе до действия, разрушаващи християнското братство. Нека не позволяваме на врага да получи по този начин преимущество над нас, но да се сближим с Бога и един с друг. Тогава ще станем, като дървета на правдата, насадени от Господа и напоявани от реката на живота. И колко плодоносни ще бъдем тогава! Не каза ли Христос: „В това се прославя Отец Ми, да принасяте много плод“? (Йоан 15:8). Сърцето на Спасителя е отдадено на Неговите последователи, изпълняващи Божиите намерения във всичката им височина и дълбочина. Те трябва да бъдат едно в Него, даже и да са пръснати по целия свят. Но Бог няма да ги направи едно в Христос, ако те не са готови да се откажат от своите пътища заради Неговия път.

Когато хората съвършено повярват в молитвата на Христос, когато нейните наставления започнат да се въплъщават във всекидневния живот на Божиите деца, тогава в редовете ни ще се забелязва единство в действията. Брат ще бъде свързан с брата със златните връзки на Христовата любов. Само Божият Дух може да произведе това единство. Този, Който е осветил сам Себе Си, може да освети и Своите ученици. Съединени с Него, те се съединяват един с друг в свещената вяра. Когато се стремим към това единство така, както Бог желае това, то ще дойде при нас. *(СЦ том.8, стр. 242, 243)*

И славата, която Ти Ми даде, Аз я дадох на тях; за да бъдат едно, както и Ние сме едно; Аз в тях, и Ти в Мене, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил, и си възлюбил тях както си възлюбил и Мене. (Йоан 17:22, 23)

Какви знания са предоставени за християнина, който се стреми към тях, но колко малки са нашите стремежи! Ако нашите действия биха били в хармония със заповедта на нашия Господ, резултатът би бил величествен. Той казва: „И не само за тях се моля, но и за онези, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение, да бъдат всички едно; както Ти, Отче, си в Мене и Аз в Тебе, тъй и те да бъдат в Нас, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил” (Йоан 17:20, 21)...

Исус се моли не за това да бъде недосегаемо за нас, а защото такова единство е възможно. Защо тези, които наричат себе си последователи на Христос, не се стремят по-настойчиво към такова състояние на благодат? Ако ние сме едно с Христос, ще бъдем и едно с Неговите последователи. Исус, надеждата на славата, е най-голямото желание на душата. Чрез Святия Дух можем да намерим това единство. Тогава ще преобладава любов към ближния и хората ще разберат, че сме били с Исус и сме се учили от Него. Животът ни ще бъде отражение на Неговия свят характер. Като вярващи в Него, ние ще представяме Неговата кротост на духа. Неговата благодат на поведението. Всеки член на Божията църква трябва да отговаря на молитвата на Христос дотогава, докато всички не дойдем до единство на Духа.

Кое предизвиква разногласия и спорове? Това е резултат от отделянето ни от Христос. На разстояние от Него ние губим нашата любов към Него и охлаждаваме по отношение на Неговите последователи. Колкото по-далеч от центъра се намират лъчите на светлината, толкова по-голямо е разстоянието между тях. Всеки вярващ се явява лъч светлина от Христос, Слънцето на правдата. Колкото по-близо сме до Христос, центъра на любовта и светлината, толкова по-силна ще бъде нашата привързаност към Неговите носители на светлина. Когато светиите са привлечени по-близо до Христос, те ще бъдат и по-близо един към друг, понеже освещаващата Христова благодат обединява техните сърца. Вие не може да обичате Бога и при това да не любите вашите ближни. (*Материали 1888 г., стр. 1048, 1409*)

В братолюбието си обичайте се един друг, като сродници; изпреваряйте да си отдавате един на друг почит. (Рим. 12:10)

Когато Святият Дух слезе над човешкия ум, всички дребнави оплаквания и обвинения между човека и неговия ближен ще бъдат отстранени. Ярките лъчи на Слънцето на правдата ще засияят в разума и сърцето, в нашето служение. Бог не прави разлика между богати и бедни, бели и черни. Всички предразсъдъци ще бъдат унищожени. Когато се приближим към Бога ще станем братство. Ние сме пришълци и страници, отправи ли се към една по-добра страна, небесната. Там всяка гордост, всички обвинения и самоизмама завинаги ще прекратят своето съществуване. Всяка маска ще се сложи настрана и ние ще „Го видим както е“ (1 Йоан. 3:2). Там нашите песни ще намерят вдъхновяващи мелодии и слава и благодарение ще се поднесат на Бога. *(PX, 24 октомври 1899 г.)*

Господ Исус дойде на този свят, за да спаси хора от всички националности... Исус дойде, за да пръсне светлина върху целия свят. В началото на Своята служба Той обяви Своята мисия: „Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; прати Ме да проглася освобождение на пленниците и прогледване на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господна година“ (Лука 4:18, 19).

Господното око е върху всички Негови създания, Той обича всички тях и не прави разлика между черни и бели. Но с особена нежност се отнася към този, който е призван да носи по-тежко бреме, отколкото другите. Тези, които обичат Бога и вярват в Христос като техен Спасител, като не гледат на всички трудности и изпитания, които срещат по пътя си, трябва с весел дух да приемат живота си такъв какъвто е, имайки съзнанието, че небесният Бог има отношение към тези неща, и че за всичко, което този свят отказва да даде, Той ще въздаде по най-добрия начин. *(ИВ, том. 2, стр. 487, 488).*

Макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилва богатството на тяхната щедрост. (2 Коринт. 8:2)

Само тогава, когато християнските мотиви са верни и съвестта не спи, когато Божията светлина оставя следи в сърцето и в характера, егоизмът ще бъде преодолян и Христовият ум ще бъде напълно отразен. Святият Дух, работейки над човешкото сърце и характер, ще премахне стремежа към алчност и лъжливи постъпки.

Когато Господният вестител носи вести на църквата, Бог говори на хората, пробуждайки съвестта, за да осъзнаят, че не са постъпвали честно, когато не са давали десятък на Господа, и че, когато това им е било неудобно, не са Му давали своите пожертвувания. Те са използвали Господните пари за себе си, за строене на домове, придобиване на коне, коли и земи. Те правят това с надеждата за по-големи придобивки и всяка година имат едно и също извинение. „Може ли човек да краде Бога?“ (Мал. 3:8). О, да, той е правил това много пъти, тъй като не е бил достатъчно духовен, за да различи духовните неща.

При някои обстоятелства Господ действа решително върху светските, егоистични хора. Техният ум се освещава от Святия Дух и сърцата им чувстват Неговото смекчаващо, покоряващо влияние. Намирайки се под чувството за преизобилната Божия милост и благодат, те са считали за свой дълг да предвижват Неговата работа, и да ускорят идването на Неговото царство. Помнили са изискването: „Недейте си събира съкровища на земята, където молец и ръжда ги изяжда и където крадци подкопават и крадат. Но събирайте си съкровища на небето, където молец и ръжда не ги изяжда, и гдето крадци не подкопават нито крадат“ (Мат. 6:19, 20). Те са имали желание да станат част от Божието царство и са посветили всичките си сили на различни служения, предвижвайки Господното дело. Тези обещания са били дадени не пред хората, но пред Бога, в присъствието на Неговите ангели, вършещи работа за сърцата на тези егоистични, обичащи парите хора. *(PX, 23 май 1893 г.)*

Всеки да дава според както е решил в сърцето си, без да се скъпи, и не от принуждение; защото Бог обича онзи, който дава на драго сърце. А Бог е силен да преумножи на вас всякакво благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело. (2 Коринт. 9:7, 8)

Когато Божият Дух смекчава сърцата на хората, те стават по-възприемчиви към влиянието на Святия Дух и често вземат решения да проявят себеотрицание и да жертват за Божието дело. Когато Божията светлина ярко и с необичайна сила освети тайните кътчета на душата, желанието на плътското сърце се преодолява, користолюбието губи власт над сърцето, и в него се пробужда жаждата да подражава на Образеца, Исус Христос и да проявява същата самопожертвувателност и себеотрицание. Егоистичният по природа човек става добър и състрадателен към погиващия грешник и дава обет пред Бога, както Авраам и Яков.

В такива моменти присъстват небесни ангели. Любовта към Бога и хората побеждава користта и любовта към света. Особено често това се случва в тези случаи, когато проповедникът в Духа и силата Божия излага плана на спасението, осъществен от Величието на Небето в кръстната жертва...

Бог е поверил на човека да изиграе определена роля в делото за спасение на своите ближни. Човек може да работи заедно с Христос, вършейки дела на милосърдие и благотворителност, но не е по силите му да ги изкупи, защото той не е способен да удовлетвори изискванията на потъпканото правосъдие. Това може да направи само един Божият Син, отказал се от Своята чест и слава, облякъл своята Божественост в човешко естество и дошъл на земята, за да унижи Себе си и да пролее Своята кръв за човешкия род.

Изпращайки Своите ученици да отидат „по целия свят и да проповядват Евангелието на всяка твар“, Христос повери на хората делото за разпространение на Евангелието. Но когато някои отиват напред и проповядват, Той призовава другите да отговорят на Неговите призови за десетъци и приноси, чрез които да се поддържат служителите и да се разпространява напечатаната истина по цялата страна. (СЦ, т. 4, с. 470-472)

Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога. (Мат. 5:8)

Когато човек напълно отхвърли Аза си, когато всеки лъжлив бог е изгонен от душата, образуваият се вакуум ще се запълни с Христовия Дух. В него има вяра, действаща чрез любов и очистваща душата от всяко морално и духовно осквернение. Святият Дух, Утешителят, може да работи над сърцето, повлиявайки го и направлявайки го така, че то да се наслаждава на духовните неща. Той ходи „по Дух“ (Рим. 8:1) и размишлява за духовното. Уверен е в себе си, че Христос е всичко във всичко. Истината постоянно се открива чрез Святия Дух, той приема с кротост всаденото слово и отдава на Господа всичката слава, казвайки: „А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини“ (1 Кор. 2:10). „А ние получихме не духа на света, но Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари“ (стих 12).

Същият Дух принася в него плодовете на правдата. Христос се явява в него „източник на вода, течаща за вечен живот“ (Йоан 4:14). Той става пръчка от Истинската Лоза и принася богати гроздове за Божия слава. Какъв е характерът на тези плодове? „Плодът на Духа е любов“. Обърнете внимание на думата любов, а не ненавист; радост, а не недоволство и ропот; мир, а не раздражение, безпокойство и изкуствени проблеми. „Плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон.“ (Гал. 5:22, 23)

Тези, у които се намира този Дух, ще бъдат ревностни сътрудници на Бога, небесните сили ще работят с тях и те ще тръгнат натоварени с Духа на вестта на истината, която носят. Те са зрелище за света, ангелите и хората. Те са облагородени, очистени чрез освещението на Духа и вяра в истината. Не са сложили в съкровищницата на душата дърва, сено, плява, но злато, сребро и скъпоценни камъни. Те говорят думи с особено значение, и от съкровището на сърцето си изваждат чисти и святи неща, по примера на Христос. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

Не се бои от снега за дома си; Защото всичките ѝ домашни са облечени с двойни дрехи. Прави си завивки от дамаска; Облеклото ѝ е висон и морав плат. (Притчи 31:21, 22)

Възпитавайте, възпитавайте, възпитавайте. Родители, които са приели истината, трябва да съгласуват своите привички и постъпки с указанията дадени от Господа. Господ желае, всички да помнят, че Божието служение е чисто и свято, и че тези, които приемат истината, трябва да бъде очистени в наклонностите, в нравите, в сърцата, в разговорите, в дрехите и домовете, така че невидимите за тях Божии ангели да служат на тези, които ще наследят спасение.

Всички, които се присъединяват към църквата, трябва да покажат промяна на характера, свидетелстваща за тяхното благоволение към святите неща. Целият техен живот трябва да бъде преобразен според съвършенството на Исус Христос. Присъединилият се към църквата трябва да бъде достатъчно кротък, за да получи наставления относно своите слабости и върху това, че те могат и трябва да се променят. Те трябва да оказват християнско влияние. Тези, които не променят своите думи или поведение, дрехите или дома си, живеят за себе си, а не за Христос. Не са били новородени в Исус Христос, в очистване на сърцето и външното обкръжение.

Християните ще бъдат съдени според плодовете, които принасят в делото на реформата. Всеки истински християнин ще покаже какво е направила истината на Евангелието за него. Този, който е станал Божи син, трябва да практикува навици на спретнатост и чистота. Всяко действие, колкото и малко да е то, има определено влияние. Господ желае да направи от всеки човек средство, чрез което Христос може да прояви Святия Си Дух. Християните не трябва в никакъв случай да бъдат невнимателни и безразлични по отношение на външния си вид. Те трябва да бъдат спретнати и акуратни, макар и без украса. Трябва да бъдат чисти вътрешно и външно. *(Свидетелства за Южна Африка, стр. 87)*

Като послушни чада, не се съобразявайте с първите страсти, които имате във време на незнанието си; но, както е свят Този, Който ви е призовал, така бивайте святи и вие в цялото си държане. (1 Петр. 1:14, 15)

Какво изисква Бог? Съвършенство, и нищо по-малко от съвършенство. Но ако ние желаем да станем съвършени, не трябва да разчитаме на себе си. Ежедневно трябва да знаем и помним, че не трябва да се доверяваме на себе си. Трябва да уповаваме на Божиите обещания с твърда вяра. Трябва да търсим Святия Дух с пълно съзнание за своята безпомощност, а когато Святия Дух заработи, не трябва да приписваме славата на себе си. Святия Дух милостиво ще вземе сърцето под Своята опека, осветявайки го с ярките лъчи на Слънцето на правдата. Нас трябва да ни поддържа Божията сила чрез вяра.

Когато ежедневно се намираме под ръководството на Божия Дух, ние трябва да бъдем хора, спазващи заповедите. Можем да покажем на света, че послушанието на Божиите заповеди се възнагражда още в този живот, а в бъдещия живот ще донесе вечни благословения. Независимо от изповядването на вярата, Господ който претегля нашите действия, вижда едно несъвършено представяне на Христос. Той заявява, че това не може да Го прослави.

Да посветиш душата си на Бога означава твърде много. Това означава, че ние трябва да живеем и действаме с вяра, като не се доверяваме на себе си и не прославяме себе си, но гледаме на Исус, нашия застъпник, като начинател и завършител на вярата ни. Святия Дух ще извърши Своята работа над разкайващото се сърце, но Той никога не ще може да извърши работа над самооправдаващата се и егоистична душа. Такъв човек ще се променя според своята мъдрост. Той поставя преграда между душата си и Святия Дух. Святия Дух ще работи ако Азът не се намесва.

На какво уповаваме? В кого е нашата помощ? Божието Слово ни казва: „А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал” (Йоан 14:26). Святия Дух е готов да сътрудничи със всеки, който Го получава и се учи от Него. Всички, които се държат за истината, осветени са от истината, са толкова съединени с Христос, че Го представят в слово и действие. *(Ръкописи, том. 12, стр. 52, 53)*

И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. (Евр. 10:35)

Йоан казва: „И увереността, която имаме спрямо Него, е това, че ако просим нещо по Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да Му попросим, знаем че получаваме това, което сме просили от Него” (1 Йоан. 5:14, 15). Нека размишляваме повече върху това с хората, за да бъдат умовете им свободни от предразсъдъци и тяхната вяра да нараства. Трябва да бъдат поощрени да търсят много и да очакват без съмнение богатствата на Неговата благодат, понеже чрез Исус можем да влезем в приемната зала на Всевишния. Чрез Неговите заслуги ние получаваме достъп чрез един Дух към Отец.

О, колко много се нуждаем да придобием дълбок опит в молитвата! С увереност можем да дойдем при Бога, знаейки за присъствието и силата на Неговия Свят Дух. Можем да изповядаме греховете си и да знаем, че Той прощава нашите прегрешения, понеже Той е обещал да прости. Трябва да упражняваме вяра и да проявяваме ревност и смирение. Но това никога не ще можем да постигнем без благодатта на Святия Дух. Трябва да паднем в нозете на Исус и да се откажем от себелюбието, себевъзвишението, да търсим Господа, молейки се за Неговия Свят Дух, както малкото дете иска хляб от родителите си.

Трябва да изпълним нашата работа, да приемем Христос като личен Спасител, и стоейки под Голготския кръст, „да гледаме и да живеем“. Сами ние не можем да направим нищо, но чрез благодатта на Неговия Свят Дух ние получаваме живот и светлина и душата ще се изпълни с жажда, ревностно желание за Бога и святост. Само тогава Христос ще ни въведе към престола на благодатта и ще ни облече в Своята праведност, понеже Господ Бог на небесата ни обича. Бихме били упорити и слепи по собствено желание, ако се съмняваме в това, че сърцето Му не е благоразположено към нас. Докато Исус, нашият Ходатай, се моли за нас на небето, Святия Дух работи в нас, произвеждайки желание и действие според Своето благоволение. И ако цялото небе е заинтересовано за спасението на души, защо се съмняваме в това, че Господ ни помага и ще ни помага? *(Знамения на времето, 3 октомври 1892 г.)*

И Енох ходи по Бога и не се намираше вече, защото Бог го взе. (Битие 5:24)

Благочестието е плод на християнския характер. Ако останем на Лозата, ние ще принасяме плодовете на Духа. Живота на Лозата ще се вижда чрез пръчките. Трябва да поддържаме близка и лична връзка с Небето, ако сме получили благодатта на благочестието. Исус трябва да бъде гост в нашите домове, член на нашите семейства, ако отразяваме образа Му и ако показваме, че сме синове и дъщери на Всевишния.

Религията - това е най-прекрасното, което е в дома. Ако Господ обитава с нас, ще чувстваме, че сме членове на небесното семейство. Трябва да разберем, че ангели ни наблюдават; тогава действията ни ще бъдат благородни и сдържани. Трябва да се приготвим за влизане в небесните дворове, възпитавайки вежливост и благочестие. Разговорите трябва да бъдат святи и мислите да са съсредоточени на небесни теми.

Енох ходеше с Бога. Той прославяше Бога във всяка постъпка. Вкъщи и на работа той се питаше: „Ще бъде ли това приемливо за Господа?“ Помнейки Господа и следвайки Неговите съвети, той се преобразяваше в характер и стана благочестив човек, чийто път радваше Господа. Предлага ни се да се присъединим към благочестието на братолюбие. О, колко много се нуждаем да направим тази стъпка, да добавим това качество на характера! В много наши домове се проявява и има твърд и войнствен дух. Критични думи и недобри действия са обидни за Бога. Диктаторски заповеди и надменни, превъзносящи се маниери са неприемливи за Небето. Причината, поради която съществуват така много различия между братята, се състои в това, че не са добавили братолюбие. Трябва да се обичаме един друг, както Христос ни обичаше.

Човек се оценява от небесния Господар. Ако той не е добър в земния си дом, той е непригоден за небесния дом. Ако той върши всичко по свой си начин, независимо от това, кой ще засегне, той няма да бъде доволен и на небето, освен ако не управлява там. Любовта на Христа трябва да контролира сърцето, и Божият мир ще обитава в домовете. *(PX, 21 февруари 1888 г.)*

Търсете мир с всички и онова осветение, без което никой няма да види Господа. (Евр. 12:14)

Бог е избрал от вечността човека да бъде свят „Понеже това е Божиата воля - вашето осветение” (1 Солун. 4:3). Ехо от Неговия глас идва до нас, винаги казвайки ни: „По-свят, още по-свят“. Всякога нашият отговор трябва да бъде: „Да, Господи, още по-свят“.

Никой човек не получава святост като рождено право или като подарък от друг човек. Святостта е Божи дар чрез Христос. Тези, които приемат Спасителя, стават Божии синове. Те са Негови духовни деца, новородени, обновени в правда и истинска святост. Техните умове са променени. С по-чист поглед те гледат на вечните истини. Те са осиновени в Божието семейство и приемат Неговото подобие, преобразявайки се с помощта на Неговия Дух, от слава в слава. От подхранване на върховна любов към себе си, те започват да подхранват върховна любов към Бога и Христос.

„И тъй, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога, чрез нашия Господ Исус Христос” (Римл. 5:1). Оправдание означава опрощение. Това означава, че сърцето очистено от мъртви дела е готово да получи благословенията на осветението. Бог ни е казал какво трябва да направим, за да получим благословието. „Затова, възлюбени мои, както сте били винаги послушни, не само както при мое присъствие, но сега много повече при моето отсъствие, изработвайте спасението си със страх и трепет; защото Бог е, Който, според благоволенията Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате. Вършете всичко без роптание и без препиране, за да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чада сред опако и извратено поколение, между които блестите като светила на света” (Филип. 2:12-15).

Божията любов, подхранвана в сърцето и разкрита в думи и дела, ще направи повече, отколкото каквото и да е друго, за израстването и облагородяването на човека. В живота на Христос тази любов намери пълен и съвършен израз. На кръста Спасителят Христос извърши изкупление за падналото човечество. Святостта е плод на тази жертва и Христос иска да дари този дар на нас. Той желае да ни направи съпричастни на Неговото естество. Желаете да спаси тези, които чрез греха се отделиха от Бога. Той ги призовава да изберат Неговата служба, да отдадат напълно себе си на Неговото ръководство, и да се научат от Него да изпълняват Божиата воля. *(Знамения на времето, 17 декември 1902 г.)*

Като се помолих на Господа моя Бог и се изповядах, рекох: О Господи, велики и страшни Боже, Който пазиш завета и милостта Си към ония, които Те любят и пазят Твоите заповеди! Съгрешихме, постъпихме извратно, вършихме нечестие, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите съдби. (Дан. 9:4, 5)

Фалшивото освещение носи в себе си хвалба, себеоправдателен дух, който е чужд на библейската религия. Кротостта и покорството са плодове на Духа. Пророк Даниил беше пример за истинско освещение. Неговият дълъг живот беше изпълнен с благородно служене на Господа. Той беше „мъж, възлюбен“ от небето (Дан. 10:11), и на него му бе оказана такава чест, с която рядко се удостоява смъртен. Все пак, чистотата на неговия характер и непоколебимата вярност се равняваха само на неговото смирение и разкаяние.

Вместо да претендира за чистота и святост, този уважаван пророк отъждествяваше себе си с действително грешния Израел, когато ходатайства пред Бога за своя народ. „Защото ние не принасяме прошенията си пред Тебе заради нашата правда, но заради многото Твои щедрости“ (Дан. 9:18). „Съгрешихме и вършихме нечестие“ (15 стих). „Защото поради нашите грехове и поради беззаконията на бащите ни Ерусалим и Твоите люде станахме за укор на всички, които са около нас“ (16 стих).

Той казва: „И докато още говорех и се молах, и изповядвах своя грях и греха на людетe си Израел, и принасях молбата си пред Господа моя Бог за светия хълм на моя Бог“ (Дан. 9:20). И когато по-късно Божият Син се яви в отговор на неговата молитва, за да му даде указания, той казва: „И тъй, аз останах сам да видя това голямо видение, от което не остана сила в мене, защото енергията ми се обърна в (глеене), та останах безсилен“ (Дан. 10:8).

Тези, които действително се стремят да усъвършенстват християнския характер, никога няма да мислят, че са безгрешни. Колкото повече умът им размишлява за характера на Христос и колкото по-близо се приближават до Неговия Божествен образ, толкова по-ясно те ще разберат Неговото непорочно съвършенство, и толкова по-дълбоко ще почувстват своята собствена слабост и недостатъци. Тези, които претендират, че са без грях, с това засвидетелстват, че са далеч от святостта. И поради това, че нямат истинско познание за Христос, те, гледайки на себе си, мислят, че отразяват Неговия образ. Колкото е по-голямо разстоянието между тях и техния Спасител, толкова по-праведни се считат те. (*Духът на пророчеството, т. 4, с. 301, 302*)

Не че съм сполучил вече или че съм станал вече съвършен; но гоня изподир, дано уловя, понеже и аз бях уловен от Христос Исус. (Филип. 3:12)

Опитността на християнина в първата му любов е изпълнена с простота и свежест, но колкото повече се увеличават възможностите му, толкова и опита му трябва да нараства и знанието да се увеличава. Той трябва да бъде силен да носи отговорност, и неговата зрялост трябва да бъде пропорционална на неговите привилегии...

Но без непрестанна зависимост от Христос увеличаващите се знания и привилегии ще доведат до самонадеяност и собствена праведност. Младият християнин се намира в опасност да забрави, че именно Христос е започнал в него всичката добра работа, и че именно Той трябва да я завърши. Душата трябва да се отрече от всичките заслуги и напълно да се довери на заслугите на Този, Който е достатъчно мъдър, за да направи грешка. Човек от само себе си не може да направи нищо добро. Исус каза: „Без Мене не можете да направите нищо“ (Йоан 15:5). Душата трябва да уповава на Бога.

В Христос като дар, Небето даде всичко, и чрез Христос Святия Дух беше обещан на вярващите. Исус каза на Своите ученици: „А Утешителят, Светият Дух, когото Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (Йоан 14:26). Христос не само предлага опрощение на вярващата, каеща се душа, но Той ѝ обещава постоянната поддръжка на Святия Дух.

В израстването на семената в почвата човек не може да види работата на невидимите сили, които правят така, че растението да достигне съвършенство, произвеждайки първо ствол, след това клас, а след това пълно зърно в класа. Но без да се гледа на младостта във вярата, вие може да знаете, че сте преминали от смърт към живот, ако плодовете на Духа се проявяват в живота ви. Ако растете във вяра, надежда и любов, знайте, че духовното зрение е било очистено. Ако намирате удовлетворение в размишлението върху спасителния план, върху славното проявление на Божия характер, ако вашето сърце при съзерцаване на Божията любов се изпълва с радост и благодарност, можете да бъдете уверени, че сте били осветени с лъчите на Святия Дух и небесните сили ще усъвършенстват вашия характер до зрелостта на християнския живот. *(Знамения на времето, 27 март 1893 г.)*

Възлюбени, сега сме Божии чада и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е. (1 Йоан. 3:2)

Христос скоро ще дойде на небесните облаци и ние трябва да се подготвим за среща с Него, без да имаме нито петно, нито порок или нещо подобно. Сега трябва да приемем поканата на Христос. Той казва: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху себе си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си” (Мат. 11:28, 29). Думите на Христос към Никодим са особено ценни за нас: „Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако се не роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство. Роденото от плътта е плът, а роденото от Духа е дух. Не се чуди, че ти рекох: Трябва да се родите от горе. Вятърът духа където ще, и чуваш шума му; но не знаеш откъде идва и къде отива; така е с всеки, който се е родил от Духа” (Йоан 3:5-8).

Преобразяващата Божия сила трябва да бъде в нашите сърца. Трябва да изучаваме живота на Христос и да следваме Божествения образец. Трябва да размишляваме върху съвършенството на характера Му и да се променим в Неговия образ. Никой не ще влезе в Божието царство, ако страстите му не бъдат покорени и волята му подчинена на Христовата воля.

Небето е свободно от всякакъв грях, от всякакво осквернение и нечистота, и ако желаем да живеем в неговата атмосфера, ако желаем да гледаме Христовата слава, трябва да бъдем с чисти сърца, съвършени по характер чрез Неговата благодат и правда. Не трябва да бъдем завладени от удоволствията и развлеченията, но да се приготвим за славната обител, която Христос отиде да приготви за нас. Ако сме верни, стремим се да сме за благословение на другите, постоянствайки в добри дела, то при Своето пришествие Христос ще ни увенчае със слава, чест и безсмъртие. *(PX, 28 април 1891 г.)*

Април. ВОДЕНИ ОТ ДУХА

1 април – ПРОСВЕТЕНИ ЧРЕЗ ДУХА

И да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство. (Ефес. 1:18)

Апостол Павел моли Бог: „Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, за да познаете, каква е надеждата, към която ви призовава, какво е богатството между светиите на славното от Него наследство” (Еф. 1:17-19). Но в началото умът трябва да бъде приспособен към естеството на истината, която трябва да бъде изследвана. Очите на разбирането трябва да бъдат просветени, и сърцето и умът да бъдат приведени в хармония с Бога, Който е Истина.

Който гледа на Исус с очите на вярата, не ще вижда слава в себе си, понеже славата на Спасителя се отразява в ума и сърцето. Изкуплението от Неговата кръв се е осъществило, и отделянето от греха произвежда в сърцето благодарение. Оправдан в Христос, приелият истината е принуден напълно да се отдаде на Бога. Той бива приет в училището на Христос, за да се научи от Този, Който е кротък и смирен на сърце. Знанието за Божията любов ще изпълва сърцето му. Той ще възкликне: „О, каква любов! Каква снизходителност!“ Получавайки богатите обещания на вярата, той става съпричастен на Божественото естество. Сърцето му се освобождава от егоизма, водата на живота го изпълва и Господната слава сияе от него. Гледайки постоянно на Исус, човек се уподобява на Божественото. Вярващият се променя в Негово подобие.

„А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен“ (2 Кор. 3:18). Човешкият характер се променя в Божествен. Само духовното зрение различава тази слава. Тя е скрита, забулена в тайна дотогава, докогато Святият Дух надари душата с тази проникателност. *(PX, 18 февруари 1896 г.)*

А на нас Бог откри това чрез Духа; понеже Духът издирва всичко, даже и Божиите дълбочини. (1 Кор. 2:10)

Голяма работа трябва да бъде извършена за настоящото време, а ние и наполовина не сме извършили от това, което Господ желае да направи за Своя народ. Говорим за първата ангелска вест, и за вестта на втория ангел, и предполагаме, че разбираме вестта на третия ангел; въпреки това не бива да се задоволяваме с днешните си знания. Нашите молби, примесени с вяра и разкаяние, трябва да се издигнат към Бога за разбиране на тайните, които Бог желае да открие на Своите светии. Трябва да разберем, че ако не бъдем научени от Святия Дух, не ще бъдем способни да разберем Библията; и това е така, защото тя е запечатана книга даже за учените, които са мъдри в своята самонадеяност.

Исус подразбираше именно това, което и каза, когато насочи учениците Си към „изследване на Писанията“. Изследване означава сравняване на един текст с друг и духовно с духовно. Не бива да се задоволяваме с повърхностно знание. Трябва да търсим скритото съкровище, скрито в дълбините, подобно на търговец който търси скъпоценен бисер. Голяма светлина ще бъде наградата на прилежния търсач на истината.

Има много такива, които не напрягат своите умствени способности, които не използват своите най-съкровени способности до краен предел, за да намерят какво е истина. Святият Дух не ще може да се излее над вас, ако не почувствате нужда от това, и ако не желаете това изливане много повече, отколкото го желаете сега. Трябва да осъзнаете, че се намирате на самите граници на вечния свят, че Исус идва много скоро и че цялото небе е заинтересовано от делото за приготвяне на един народ за Неговото идване.

Ако някога е имало народ, нуждаещ се от следване съветите на Верния Свидетел към Лаодикийската църква да бъде ревностен и да се покае пред Бога, това е народът, който откри пред себе си истини с огромна важност за настоящето време, и който не е живял според високите привилегии и отговорности. Изгубили сме много поради това, че не живеем съобразно светлината на тези тържествени истини, в които изповядваме, че вярваме. *(РХ, 4 юни 1889 г.)*

Моите овце слушат гласа Ми, и Аз ги познавам, и те Ме следват. (Йоан 10:27)

Исус очаква всички, които наричат себе си Негови войни, да Му служат вярно. Той очаква, че ти ще разпознаеш врага и ще се сражаваш с него, а не да му се доверяваш и по този начин да измениш на святото си призвание. Господ те поставя в позиция, в която можеш да бъдеш издигнат и облагороден, и постоянно да набираш опит за Неговото дело. Ако не получим тази подготовка сами сме си виновни.

Господ по три начина разкрива волята Си за нас, за да ни направлява, и за да можем ние да направляваме други. Как можем да различим Неговия глас от този на един чужденец? Как да различим Неговия глас от гласа на фалшивия пастир? Бог ни открива волята Си в Своето Слово, Свещеното Писание. Неговия глас може да бъде разпознат в делата на провидението; но той ще бъде разпознат от нас само в случай, че не се отделим от Него и не започнем да ходим в собствените си пътища, по своята воля и изпълнявайки желанията на неосветеното сърце. В такъв случай нашите чувства ще бъдат толкова объркани, че не ще можем да различим вечните истини и ще приемаме добре замаскираният глас на Сатана за глас на Бога.

Друг начин чрез, който чуваме Божия глас, са призивите на Неговия Свят Дух, създаващи впечатления върху сърцето ни, които ще се изявят в характера. Ако се съмняваш в нещо, то първо се обърни към Свещеното Писание. Ако наистина си започнал да живееш чрез вяра, значи си отдал себе си на Господа, за да Му принадлежиш напълно и Той те е взел в ръцете Си, за да те формира и оформи според Своята воля, да бъдеш съд за почетна употреба. Ти трябва искрено да пожелаеш да бъдеш гъвкав в Неговите ръце и да Го следваш, където и да те води. Тогава ще Му се довериш, за да осъществи Своя план, докато в същото време ще Му сътрудничиш в изработването на твоето спасение със страх и трепет. Тук ти, братко, може да изпитваш затруднение, защото не си научил от опит да познаваш гласа на добрия Пастир; именно за това се съмняваш и се излагаш на опасност. Ти трябва да се научиш да разпознаваш Неговия глас. (*СЦ том. 5, стр. 511, 512*)

Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите. (Псалм 119:130)

Понякога се случва, че хора с големи умствени способности, образовани и културни, не са в състояние да разберат някои места от Свещеното Писание, докато такива които нямат такова образование и развитие на ума, разбират техния смисъл, получават сила и утешение в това, което интелектуалците обявяват за тайнствено или пропускат като не толкова важно. Защо се случва така? Беше ми разяснено, че неучените хора не се облягат на собственото си разбиране. Те се обръщат към Източника на светлината, към Този, Който е вдъхновил това Писание и със смирено сърце молят за мъдрост от Бога и я получават. Има още много пластове истина, която може да бъде открита от сериозния изследовател.

Христос представи истината като съкровище, скрито в полето. То не лежи на повърхността, ние трябва да го изровим. И успеха ни в намирането на това съкровище зависи не толкова от нашите интелектуални способности, колкото от смирението на нашето сърце и вярата, която ще се опира на Божията помощ.

Без ръководството на Святия Дух ние сме постоянно изложени на изкушението да извъртаме Писанията или невярно да ги тълкуваме. В такъв случай можем редовно да четем Библията, но това не ще ни донесе полза, а в много случаи ще бъде даже вредно. Когато Божието Слово се отваря без благоговение и без молитва, когато мислите и чувствата не са съсредоточени към Бога или не са в съгласие с Неговата воля, съзнанието се помрачава от съмнения, а самото изучаване на Библията просто ще укрепи скептицизма. Врагът поема контрол над мислите и ще предлага неверни тълкувания.

Ако хората не се стремят в слово и в дело да бъдат в хармония с Бога, то при всичкото им образование те ще бъдат склонни да правят грешки в разбирането на Писанията и не е безопасно да се доверяваме на техните обяснения. Когато искрено се стремим да съблюдаваме Божията воля, Святия Дух взема наставленията на Неговото Слово и ги прави принципи на живота, записвайки ги на плочите на душата. И само тези, които следват дадената им светлина могат да се надяват да получат бъдещо просветление от Духа. (СЦ т.5, с. 704, 705)

Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно. (1 Кор. 2:14)

Бисерите на истината са разпръснати по полето на откровението; но същевременно са погребани под човешки традиции, изречени и заповядани от хора, а небесната мъдрост практически се игнорира; и това е така, понеже Сатана е успял в това да убеди света, че думите и постиженията на хората имат огромно значение. Господ Бог, Творецът на световите, на неимоверна цена дари Евангелието на света. Чрез това Божие средство, приятния, освежаващ извор на небесен мир, пребъдващо утешение е открит за всички, идващи до източника на живота. Все още има жили от истината, които трябва да бъдат разкрити; но духовните неща духовно се разбират.

Разумът, затъмнен от злото, не е способен да осъзнае стойността на истината такава, каквато е в Исус. Когато се подхранва беззаконие, хората не изпитват нужда от прилежни усилия с молитва и размишление, за да разберат, че трябва да познаят или изгубят небето. Те толкова дълго са престоявали под сянката на врага, че гледат на истината така, както хора които наблюдават някой предмет през опушено и несъвършено стъкло; затова всички неща са тъмни и изкривени в техните очи. Тяхното духовно зрение е слабо и несигурно; те гледат на сянката и се отдалечават от светлината.

Но тези, които изповядват, че вярват в Исус, трябва всякога да се стремят към светлината. Те трябва ежедневно да се молят за това, че светлината на Святия Дух да сияе върху страниците на свещената книга, за да могат да разберат това, което е от Святия Дух. Трябва безусловно да се доверяваме на Божието Слово, иначе ще загинем. Думите на хората, колкото и велики да са те, не са способни да ни направят съвършени, готови за всяко добро дело.

„А ние сме длъжни винаги да благодарим на Бога за вас, възлюбени от Господа, братя, загдето Бог отначало ви е избрал за спасение чрез освещението на Духа и вярването в истината” (2 Солун. 2:13). В този текст са разкрити две средства за спасение на човека – Божието влияние и силната, жива вяра на Христовите последователи. Именно чрез освещението на Духа и вяра в истината ще станем Божии съработници. *(РХ, 1 декември, 1891 г.)*

Небесното царство прилича на имане скрито в нива, което, като го намери човек, скрива го, и в радостта си отива, продава всичко що има, и купува онази нива. (Мат. 13:44)

В наши дни църквата до голяма степен е изпълнена с повърхностни истини на откровението, направени така ясни и леки за разбиране, че много са приели, че те съдържат всичко, което е съществено и приемайки ги, са удовлетворени. Но Светият Дух, работи върху ума, за да не му позволява да си почива в леност. Той пробужда ревностно желание към истината, която не е покварена от грешки и лъжливи учения. Небесните истини ще бъдат наградата на прилежния търсач. Умът, който действително желае да научи що е истина, няма да се задоволява с леност.

Небесното царство е уподобено на съкровище, скрито в нива, „което като, намери човек, скрива го и от радост отива продава всичко, което има и купува тази нива“. Той я купува, за да я обработва, да прекопае всяка една част и да завладее нейните съкровища. Именно тази е работата на Светия Дух – да насочва и възнагражда подобни търсения. Търсачът, копаяйки нивата, намира жили от скъпоценна руда, цената на която би искал да определи и той прави шахтата още по дълбока в търсене на още съкровища. По този начин много са открили богати залежи. Златните полета не са толкова много пронизани с жили от скъпоценна руда, както нивата на откровението е пронизана с жили, откриващи пред погледа неизследимите Христови богатства.

Господ иска, всяко от Неговите вярващи деца да е богато с вяра; и това е резултат от работата на Светия Дух над сърцето. Започвайки от сърцето Духът продължава да работи, развива характер, който е приемлив за Бога. Какво безкрайно поле от съкровища на истината Христос добави в областта на вярата, за да бъде усвоено от Неговите ученици! Ние се нуждаем от повече вяра, ако желаем по-добре да познаем Словото. Най-голямото препятствие за нашето приемане на Божието просветление, е че ние независим от ефективността на Светия Дух. (*Материали 1888 г., с. 1537, 1538*)

Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене. (Йоан 5:39)

Христос дойде в човешки образ, за да живее според Божия закон. Той беше Словото на живота. Той дойде, за да бъде Евангелието за спасение на света и да изпълни всяко изискване на закона. Исус е слово, ръководство, което трябва да бъде прието и да му се покорим във всеки детайл. Колко необходимо е тази мина на истината да бъде изследвана и скъпоценните съкровища на истината да бъдат открити и запазени като скъпоценни бисери. Христовото възплъщение, Неговата Божественост, Неговото изкупление, Неговия чудесен живот на небето като наш Ходатай, службата на Святия Дух – всички тези живи, насъщни теми на християнството са изявени в книгите от Битие до Откровение. Златните звена на истината създават веригата на евангелската истина и първата, най-важната се намира във великите учения на Исус Христос. Защо тогава Писанието не се почита и не се издига във всяко училище в нашата страна? Малките деца трябва да бъдат научени да изучават Библията като Божие Слово и да се хранят от нейните истини, които са плътта и кръвта на Божия Син! „Затова Исус им рече: Истина, истина ви казвам, ако не ядете плътта на Човешкия Син, и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си. Който се храни с плътта Ми и пие кръвта Ми, има вечен живот; и Аз ще го възкреса в последния ден. Защото Моята плът е истинска храна, и Моята кръв е истинско питие. Който се храни с Моята плът и пие Моята кръв, той пребъдва в Мене, и Аз в него” (Йоан 6: 53-56), „И който пази Неговите заповеди, пребъдва в Бога и Бог в него: и по това познаваме, че той пребъдва в нас, по Духа, който ни е дал“ (1 Йоан 3:24).

Трябва, всяко семейство да изучава Библията. Христовите думи са чисто злато, без нито една частица шлака, макар хората със своите човешки познания да се опитват да принесат такава там и да представят заблудите като истини. Тези, които са приели лъжливи тълкувания на Словото, ако започнат да изследват Писанието с решителни усилия да разберат същината на истината съдържаща се в него, Святия Дух ще отвори очите на тяхното разбиране и истините на Словото ще бъдат за тях едно ново откровение. *(Основи на християнското образование, стр. 385, 386)*

Защото кой човек знае какво има у човека, освен духът на човека, който е в Него? Така и никой не знае какво има у Бога, освен Божият Дух. (1 Кор. 2:11)

Откровение – това не е създаване или изобретяване на нещо ново, но известяване на това, което е било неизвестно на човека, докато стане явно. Великите и вечни истини, съдържащи се в евангелието, се откриват чрез прилежно изследване и смирение на човека пред Бога. Божественият Учител насочва ума на смирения търсач на истината; и под ръководството на Святия Дух истините на Словото му се разкриват. Няма друг по-надежден и ефективен метод за познание освен под това ръководство. Обещанието на Спасителя беше: „А когато дойде Онзи, Духът на истината, ще ви упътва на всяка истина; защото няма да говори от Себе Си, но каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за идните неща” (Йоан 16:13). Само чрез изливането на Святия Дух можем да станем способни да разберем Божието Слово. Псалмистът пише: „Как ще очисти младежът пътя си? Като му дава внимание според Твоето слово. От все сърце Те потърсих; Недей ме оставя да заблудя от заповедите Ти. В сърцето си опазих Твоето слово За да не ти съгрешавам... Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон” (Пс. 119: 9-18).

Препоръчва ни се да търсим истината, като скрито съкровище. Господ дава разбиране на истинския търсач на истината; и Святия Дух го прави способен да възприеме истините на откровението. Именно това подразбира псалмистът, когато се моли, очите му да бъдат отворени за съзерцаване чудесата на закона. Когато душата копнее за съвършенството на Исус Христос, умът става способен да познае славата на по-добрия свят. Само с помощта на Божествения Учител можем да разберем истините на Божието Слово. В училището на Христос ние се учим да бъдем кротки и смирени, понеже в него получаваме разбиране за тайната на благочестието.

Този, Който е вдъхновил Словото, се явява истински тълковател на това Слово. Христос илюстрира Своето учение, обръщайки вниманието на Своите слушатели към простите закони на природата и към познати предмети, които те виждаха и се сблъскваха ежедневно. По този начин Той насочваше техния ум от обикновеното към духовното. *(Работник в съботното училище, 1 декември 1909 г.)*

И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията да видят дали това е вярно. (Деян. 17:11)

Да четем Библията е необходимо и правилно; но с това не приключват вашите задължения; защото вие трябва да изследвате страниците ѝ за себе си. Познание за Бога не трябва да се придобива без умствени усилия, без молитва за мъдрост, за да можете да различавате чистото зърно на истината от плевата, с която хора и Сатана погрешно представят ученията на истината. Сатана и неговият съюз от човешки агенти са се опитвали да смесят плевата на заблужденията с пшеницата на истината. Трябва прилежно да търсим скритото съкровище и да търсим небесна мъдрост за това, за да отделим човешките изобретения от Божиите повеления. Светият Дух ще помогне на търсещия великите и скъпоценни истини, свързани с плана на изкуплението.

Иска ми се да внуша на всеки този факт, че четенето на Писанията от време на време не е достатъчно. Трябва да изследваме Словото, а това означава и изпълняване на всичко, което то съдържа. Както миньорът ревностно разработва земята, стремейки се да открие златна жила, така и вие трябва да разработвате Божието Слово заради скритото съкровище, което Сатана така дълго се е стремил да скрие от човека. Господ казва: „Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога” (Йоан 7:17).

Божие Слово е истина и светлина, и то трябва да бъде светлина за нозете ви, за да насочва всяка стъпка по пътя към портите на Божия град. Именно поради тази причина Сатана предприема такива отчаяни усилия да прегражда пътя, които е изравнен за изкупените на Господа, за да ходят в него. Не трябва да внасяме своите идеи при изучаване на Библията и да правим своите мнения център, около който истината да се върти. Трябва да оставите своите идеи отвън вратите на изследването и със смирение, покорни сърца, скрили Аза си в Христос с искрена молитва да търсите мъдрост от Бога. Трябва да разберете, че винаги трябва да знаете откритата Божия воля, понеже от това зависи вашето лично вечно благополучие. Библията се явява ръководство, от което можете да узнаете пътя към вечния живот. Трябва да желаете повече от всичко да познаете волята и пътищата на Господа. (*Основи на християнското образование, стр. 307, 308*)

Защото така казва Всевишният и Превъзнесеният, Който обитава вечността, Чийто име е Святий: Аз обитавам на високо и свето място, още с онзи, който е със съкрушен и смирен дух, за да съживявам духа на смирените, и да съживявам сърцето на съкрушените се. (Исая 57:15)

Всеки, който дойде при Божието Слово за ръководство със смирен, търсещ ум, решен да узнае условията на спасението, ще разбере, какво казва Писанието. Но тези, които пристъпват към изследване на Словото с дух, който то не одобрява, ще внесат в изследването един дух, който то не съдържа. Господ не ще говори на един ум, който е равнодушен. Той не ще губи Своите поучения за тези, които са умишлено непочтителни и осквернени. Но изкусителят обучава всеки ум, покоряващ се на неговите нашепвания и винаги е готов да направи неефективен святия Божи закон. Ние се нуждаем от смирение на нашите сърца, за да може искрено и благоговейно да изследваме Словото на живота, понеже само този ум, който е смирен и съкрушен, може да види светлината. Сърцето, мислите, душата са длъжни да бъдат приготвени да приемат светлината. В душата трябва да има тишина. Мислите трябва да бъдат пленени от Исус Христос. Самохвалното себепознание и себедостатъчност трябва да бъдат порицани в присъствието на Божието Слово.

Господ говори на сърце, което смирява себе си пред Него. На олтара на молитвата, където трона на благодатта е докоснат чрез вяра, ние получаваме от Божията ръка този небесен факел, който осветява нашата тъмнина и ни убеждава в нашите духовни нужди. Святият Дух взема от Божите неща и ги открива на тези, които искрено търсят небесните съкровища. Ако се покоряваме на Неговото ръководство, то Той ще ни води към пълната светлина. Доколкото виждаме Христовата слава, ние се променяме според Неговия образ. Ние получаваме тази вяра, която действа с любов и очиства душата. Нашето сърце се обновява и ние желаем във всичко да се покоряваме на Бога. *(РХ, 15 декември 1896 г.)*

Така казва Господ: Застанете на пътищата та вижте, и попитайте за древните пътеки, къде е добрият път, и ходете по него, и ще намерите покой за душите си; но те рекоха: Не щем да ходим в него. (Ерем. 6:16)

След обръщане към Господа за познаване на Неговата воля, за небесна мъдрост, за Святия Дух, искащият ще изследва Писанията и ще открие, че тези места, които по-рано са били недостъпни за неговото разбиране, изведнъж са се проявили и сега той разбира своите задължения така, както никога по-рано. Исус каза: „Моето учение не е Мое, а на Онзи, Който Ме е пратил. Ако иска някой да върши Неговата воля, ще познае дали учението е от Бога, или Аз от Себе Си говоря” (Йоан 7:16, 17).

Познанието на Божествената истина е обещано на тези, които проявяват послушание спрямо светлината и истината, които са им били дадени. Влизането през тясната врата не зависи от образование или богатство, но зависи от духа на готовност да се учиш. Този, който цени първия лъч небесна светлина, използва го и ходи в него, привеждайки живота си в съответствие с тази светлина и освещавайки се чрез нея, ще получи още повече светлина. Той ще разбере, че евангелието е планът на спасението...

Човекът, който има послушно сърце, готово да изпълнява волята на Бога, не само с радост ще приеме истината, но ще бъде ревностен да я търси като скрито съкровище. Той ще пристъпи към Писанието със смирен и готов да се учи дух, търсейки да разбере как да ходи в светлината и ще казва: „Господи, какво трябва да правя“ (Деян. 9:6). Той е готов да жертва всичко, ако трябва, за да бъде в хармония с Божиата воля.

Не винаги е лесно да проявяваме послушание спрямо Божиата воля. Изисква се непоколебимост в стремежа да влезем през тесните врата и да ходим по тесния път, водещ към вечния живот, понеже от всяка страна се чуват гласове, призоваващи душата към околни и забранени пътеки. Тези, които обичат богатство, почит и високо положение, няма да влязат през тясната врата, ако не се разделят със своите идоли. Не е възможно да влезем през тясната врата, ако носим със себе си делата на този свят.

Този, който иска да влезе през тясната врата, трябва напълно да посвети себе си на Бога. Исус каза: „Ако иска някой да дойде след Мене, нека се отрече от себе си, нека дигне кръста си, и така нека Ме последва“ (Мат. 16:24). *(PX, 28 март 1912 г.)*

А ние имаме това съкровище в пръстени съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас. (2 Коринт. 4:7)

Беше зададен въпрос: Какви съдове използва Святия Дух? Какво казва за това Исус Христос? „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бреме е леко” (Мат. 11:28-30). Какъв вид съдове са пригодни за използване от Господа? Празни съдове. Когато освободим душата от всяко опетняване, ставаме готови за употреба.

Освободили ли сме се от нашето Аз? Изцелени ли сме от егоистични планове? О, нека по-малко се занимаваме със себе си! Нека Господ очисти Своя народ, учители и църква. Той е дал мярка за ръководство на всички, и от нея не може да има небрежно отклонение. Но както е било, така ще е, отстъпление от правите принципи. Колко дълго ще бъдат така нещата? Как може Учителят да ни използва като съдове за свята служба, като не изпразним себе си и не направим място за Неговия Дух да работи?

Бог призовава Своя народ да Го изяви. Ще изяви ли света принципи на почтеност, които църквата не поддържа? Трябва ли егоистичен стремеж към първенство да се проявява в Христовите последователи? Не трябва ли подхранваните от тях принципи да се положат върху истинската основа - Исус Христос? Какъв материал трябва да поставим на тази основа, за да няма повече противопоставяне, но единство в църквата? Ще донесем ли дърво, сено и слама? Не трябва ли вместо това да вземем най-скъпи материали – злато, сребро и скъпоценни камъни? Не трябва ли да правим ясна разлика между плява и пшеница? Не осъзнаваме ли, че трябва да получим Святия Дух в сърцата си, за да бъде променен и оформен нашият живот?

Живеем в опасни времена. В страх Божии искам да кажа, че е необходимо правилно представяне на Писанията, за да се развие морално правилно нашият характер. Когато върху ума и сърцето работи Святия Дух, когато Азът е мъртъв, тогава истината е способна да се увеличава постоянно и да се развива. Когато истината формира нашия характер, ще се види, че е несъмнена истина. *(РХ, 28 февруари 1899 г.)*

Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон. (Пс. 119:18)

Много места в Свещеното Писание, които даже за учените изглеждат загадъчни или незначителни, са пълни с утеха и наставления за тези, които се учат в училището на Христос. Една от причините, поради която много теолози не разбират ясно Божието Слово, е тази, че затварят очите си за истините, които не желаят да практикуват. Разбирането на библейските истини не зависи толкова от силата на интелекта проявен при изследването, отколкото от твърдостта на намерението и искрения стремеж към праведност.

Библията не трябва да се изучава без молитва. Само Святият Дух може да ни помогне да разберем важността на истините, които са лесни за разбиране, или да ни опази от погрешно тълкуване на истините, които са трудни за разбиране. Работата на небесните ангели е да приготвят сърцето, за да разбере Божието Слово, така че ние да бъдем очаровани от неговата красота, увещавани от неговите предупреждения, вдъхновени и укрепени от неговите обещания. Молитвата на псалмиста трябва да стане наша: „Отвори очите ми, за да гледам чудесни неща в Твоя закон“ (Пс. 119:18).

Понякога изкушенията ни се струват непреодолими, понеже чрез пренебрегване на молитвата и изучаването на Библията изкушаваният не може веднага да си спомни Божиите обещания и да посрещне Сатана с оръжието на Писанието. Но ангелите са около тези, които са готови да бъдат поучавани в Божествените неща; и във време на голяма нужда ще си спомнят истините, които са им необходими. Затова „Когато врагът нападне като река, Духът Господен ще възвиси знаме против него“ (Исаия 59:19 - *Цариградска Библия*).

Исус обеща на учениците Си: „А Утешителят, Святият Дух, готово Отец ще изпрати в Мое име, Той ще ви научи на всичко, и ще ви напомни всичко, което съм ви казал“ (Йоан 14:26). Но ученията на Христос трябва преди това да са складирани в ума, за да може Святият Дух в случай на опасност да ни ги напомни. „В сърцето си опазих Твоето слово - каза Давид, - за да не ти съгрешавам“ (Пс. 119:11). (*Великата борба, с. 599, 600*)

Вразуми ме, и ще държа закона Ти. Да! Ще го пазя от все сърце. (Пс. 119:34)

По цялото поле на откровението са разпръснати благите извори на небесната истина, мир и радост. Тези източници на радост са за всеки искрен изследовател. Вдъхновените думи, върху които размишлява сърцето, ще бъдат като потоци, течащи от реката с жива вода. Нашият Спасител се молеше умът на Неговите последователи да се отвори, за да разбират Писанията. Всеки път, когато изучаваме Библията с молещо се сърце, Святият Дух е близо до нас, за да ни даде да разберем значението на думите, които сме прочели. Човекът, чийто ум е просветен след отваряне на Божието Слово за неговото разбиране, ще почувства, че е длъжен не само по-прилежно да изучава Неговото Слово, но че и трябва да има по-добро разбиране на науките. Той ще чувства, че е призван от по-високото призвание в Исус Христос.

Колкото по-тясно е свързан човек с Източника на всяко знание и мъдрост, толкова повече той ще осъзнава необходимостта от напредване в интелектуално и духовно познание. Изучаването на Божието Слово винаги води след себе си до поразителни открития и укрепване на човешките способности; понеже изясняването на Неговото Слово просветлява. Чрез съзерцаване на великите истини, умът се издига, чувствата се очистват и облагородяват; защото Святият Дух чрез Божията истина съживява безжизнените духовни способности и привлича душата към небето.

Затова вземете своята Библия и се обърнете към небесния ви Баща с думите: „Просвети ме; научи ме на истината“. Господ ще чуе молитвата ви и Святият Дух ще запечата истината в душата ви. Изследвайки Писанията за себе си, ще се утвърдите във вярата. Много е важно постоянно да изследвате Писанията, укрепвайки ума с Божиите истини. Вие може да сте отделени от общението с християни или да отидете някъде, където не ще имате привилегията да се срещате с Божите деца. Нуждаем се от съкровищата на Божието Слово, скрити в сърцата ни, та когато дойде противопоставяне, да можем да изпитаме всичко чрез Писанията. *(Библейско ехо, 15 октомври 1892 г.)*

За да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила. Обаче, ние поучаваме мъдрост между съвършените, ала не мъдрост от този век, нито от властниците на този век, които преминават; но поучаваме Божията тайнствена премъдрост, която е била скрита, която е била предопределена от Бога преди вековете да ни докарва слава. (1 Кор. 2:5-7)

Вие сте приети във Възлюбения. Моето най-искрено желание е да усъвършенствате християнския си характер, не със собствените си сили, но със силата, достойнството и праведността на Христос. Дарът на Святия Дух е най-големият дар, който Бог е дал на смъртния човек. Той се дава безплатно на всеки и в него няма никакви изчисления; този дар специално отбелязва възцаряването на единородния Божи Син в Неговото посредническо царство. В този дар, Утешителя, Господ Бог на небето представя на хората съвършеното примирение, което Той е осъществил между Себе Си и човека. „Надежда“, казва апостолът, „която имаме за душата, като здрава и непоколебима котва, която прониква в това, което е отвътре завесата; където Исус като предтеча влезе за нас, и стана първосвещеник до века според Мелхиседековия чин“ (Евр. 6:19,20).

Не е ли казал Бог, че ще даде Святия Дух на тези които Го молят? И не е ли този Дух реален, истински, действителен Ръководител? Някой хора изглежда се страхуват да вземат думите на Бога, като че това ще е нахалство от тяхна страна. Те се молят, Господ да ги научи и в същото време се страхуват да се доверят на клетвеното слово на Бога и да повярват, че Той ни учи. Ако идваме пред нашия небесен Баща със смирение и с готовност да бъдем поучавани, желаем и очакваме да бъдем научени, трябва ли да се съмняваме дали Бог ще изпълни Своего обещание? Не трябва нито за момент да се съмняваме в Него и да Го безчестим по този начин.

Когато се стремим да познаем Неговата воля, нашата част в сътрудничеството с Бога е да вярваме, че ще бъдем водени, направлявани и благословени във вършенето на Неговата воля. Може да се опасяваме, да не би погрешно да изтълкуваме Неговото учение, но нека направим това обект на молитва и да Му се доверим, да Му се доверим напълно, че Неговият Свет Дух ще ни води във вярното тълкуване на Неговите планове и в работата на Неговото провидение. (*Ръкописи, т.6, с. 223, 224*)

Колко обичам аз Твоя закон! Цял ден се поучавам в него. (Псалом 119:97)

Хората не се нуждаят от мъждивата светлина на традициите и обичаите, за да направят Писанията разбираеми. Това е същото, като че слънцето, сияещо по пладне в небето, има нужда от мъждукащата светлина на факел на земята, за да може да усили своята слава. В Библията ясно е представено всяко задължение, всеки урок е разбираем. Христовият дар и просветлението от Святия Дух ни откриват Отец. Словото е способно да направи мъже и жени, и млади мъдри за спасение.

„Всичкото писание е Божовдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенствуван, свършено приготвен за всяко добро дело” (2 Тим. 3:16, 17). Нито една друга книга не притежава такава сила, способна да възвишава силите, да изпълни с енергия нашите дарби, както обширните, облагородяващи истини на Библията. Ако Божието Слово се изучаваше както трябва, хората щяха да имат такава широта на ума, благородство на характера и постоянство в стремежите си, което рядко се среща в наше време.

Много малко полза се извлича от едно повърхностно четене на Писанията. Човек може да прочете цялата Библия от начало до край, и при това да не забележи нейната красота или да осъзнае дълбочината на нейното значение. Изучаването на един текст дотогава, докато неговото значение не стане очевидно, е много по-ценно, отколкото прочитането на много глави без определена цел и без приемане на наставленията. Носете Библията със себе си. Когато ви се отдаде възможност, четете я; запомняйте текстовете. Даже когато ходите по улицата, вие можете да прочетете текст и да размишлявате върху него, утвърждавайки го в своите мисли.

Библията не трябва да се изучава без молитва. Преди да отворим нейните страници, трябва да изпросим просвещението на Святия Дух, и то ще ни бъде дадено. Когато Натанаил дойде при Спасителя, Той каза: „Ето истински израилтянин, у когото няма лукавщина” (Йоан 1:47). Натанаил каза: „Отгде ме познаваш? Исус в отговор му рече: Преди да те повика Филип, видях те като беше под смоковницата“ (стих 48). Исус ще ни види в нашите тайни места за молитва, ако Го търсим, за да получим светлина и да познаем, какво е истина. Ангели от света на светлината ще бъдат с тези, които със смирени сърца търсят Божието ръководство. *(Отчет на Атлантическата уния, 9 юни 1909 г.)*

Като намерих Твоите думи изяхох ги, и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето; защото се наричам с Твоето име, Господи Боже на Силите. (Ерем. 15:16)

В изповядването на библейската религия, постоянно е необходимо търпение, доброта, самоотричане и самопожертвувателност. Но ако Божието Слово стане неизменен принцип в живота ни, всичко което вършим, всяка дума, всяко незначително действие, ще показва, че сме слуги на Исус Христос, и че даже мислите ни са покорени на Него. Ако Божието Слово се приема със сърцето, то ще очисти душата от самонадеяност и самоувереност. Живота ни ще бъде сила за добро, понеже Святият Дух ще изпълни ума ни с Божиите дела. Христовата религия ще се изпълни в живота ни; понеже волята ни ще бъде в съвършено съгласие с Божията воля.

Някои от тези, които претендират за истинска религия, за съжаление, пренебрегват дадения от Бога пътеводител, който посочва пътя към небето. Те могат и да четат Библията, но простото четене на Божието Слово, както биха се чели думи излезли от човешко перо, дава само повърхностно знание. Разговорът за истината не ще освети слушателите. Те могат да казват, че работят за Бога, но ще бъде ли сред тях Христос, ще се чуе ли Неговият глас, който им говори: „Заблуждавате се, като не знаете писанията нито Божията сила” (Мат. 22:29). Такива не могат да знаят какво е истинска религия.

„Духът е, Който дава живот; плътта нищо не ползува; думите, които съм ви говорил, дух са и живот са.“ (Йоан 6:63) Еремия свидетелства за Божието Слово, казвайки: „Като намерих Твоите думи изяхох ги, и Твоето слово ми беше радост и веселие на сърцето“ (Ерем. 15:16). В Божието Слово има Божествено изцеление, което не могат да изпитат наричащите себе си мъдри и благоразумни, но които всъщност са невръстни. „Изясняването на Твоето Слово просвещава, вразумява простите“. (Пс. 119:130). Ако това Слово е подхранвано в сърцето, то ще стане съкровищница за ума ни, от който ще изваждаме както ново, така и старо (виж Мат. 13:52). Ние повече не ще намираме удоволствие в обикновените земни неща, но ще кажем: „Твоето слово е светилник на нозете ми, и виделина на пътеката ми“ (Пс. 119:105). (PX, 4 май 1897 г.)

Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина. (Йоан 17:17)

Същността на Исусовата молитва се заключаваше в това, че повярвалите в Него да бъдат съхранени в света от зло и да бъдат осветени посредством истината. Той не ни оставя в смътни догадки относно това, какво е истина, но добавя: „Твоето Слово е истина“. Божието Слово се явява това средство, посредством което трябва да се осъществи нашето осветение. Затова много е важно да се запознаем със свещените наставления на Библията. Трябва да разберем думите на живота, каквито те бяха за първите ученици, информирайки ги за плана на спасението.

Няма да имаме извинение, ако поради нашата небрежност се окажем в неведение относно изискванията на Божието Слово. Бог ни е дал Своето Слово, откровение на Своята воля и ни обеща, че Святият Дух ще настави на всяка истина тези, които Го молят и всяка душа, която честно иска да изпълни Божиата воля, ще познае учението.

Светът е пълен с лъжливи учения; и ако не изследваме решително Писанията за себе си, ще приемем заблуди за истина, приемайки обичаи и измамвайки сърцата си. Доктрините и обичаите на света се разминават с Божиата истина. Тези, които пожелаят да се отвърнат от служене на света и започнат да служат на Бога, ще се нуждаят от Божиата помощ. Те ще обърнат лицата си, като кремък към Сион. Ще чувстват съпротивата на света, плътта и дявола, и трябва да вървят против духа и влиянието на света.

Откакто Божият Син влезе в борба с високомерните предразсъдъци и неверието на човечеството, не стана никаква промяна в отношението на хората към Христовата религия. Христовите слуги ще трябва да се срещнат със същия дух на противопоставяне и позор, и ще излизат „вън от стана, понасяйки позор за Него“ (Евр. 13:13).

Мисията на Исус бе изявена с убедителни чудеса. Неговото учение поразяваше хората. То не приличаше на противоречивите изказвания на книжниците, пълни с мистицизъм, отегчително абсурдни форми и безсмислени изисквания; но това бе истина, която задоволяваше потребностите на сърцето. Неговото учение бе просто, понятно и всеобхватно. Практическите истини, произнесени от Него, имаха убеждаваща сила и привлякоха вниманието на хората. *(PX, 7 февруари 1888 г.)*

Нека прибягнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях. (Исая 8:20)

Святият Дух винаги ни насочва към писаното Слово и привлича вниманието към великия морален стандарт на правдата. Да сме почетени от Бога и по този начин да имаме привилегията да свидетелстваме за истината е нещо чудесно. Христос каза на учениците Си непосредствено преди да се възнесе и облак от ангели да Го скрие от погледа им: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята” (Деян. 1:8). Благодарение на небесния дар на Святия Дух те бяха приготвени да свидетелстват за Христос.

Желая да ви внуша, че тези, в чието сърце чрез вяра пребъдва Христос, наистина са получили Святия Дух. Всяка личност, приемаща Исус като личен Спасител, също така получава и Святия Дух, Който я освещава и става неин Съветник, Ръководител и Свидетел. Колкото по-близо е вярващият до Бога, толкова по-ясно е неговото свидетелство и като сигурен резултат, много по-силно ще бъде влиянието на неговото свидетелство върху другите за любовта на Спасителя; дори повече от това, той ще даде доказателство, че цени Божието Слово. Неговата храна, неговото питие е това, да задоволи жадуващата душа. Той високо оценява преимуществото да научи Божиата воля от Неговото Слово.

Някои души, наричащи себе си вярващи, са се отклонили и пренебрегнали Божието Слово. Те са пренебрегнали Библията, чудесното Ръководство, истинският проверител на всяка идея, и претендират, че имат Духа, Който ги учи и че това прави изследването на Писанията ненужно. Всички такива се поддават на софистиката на Сатана, понеже Духът и Словото са в съгласие. Писанията казват: „Нека прибягнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях“. Свободен е този човек, когото истината го е направила свободен. (*Ръкописи, т. 14, с. 70,71*)

Защото ще се появят лъжехристи, и лъжепророци, които ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните. (Мат. 24:24)

В тези дни на измама всеки, който е утвърден в истината, ще се подвизава за вярата веднъж предадена на светиите. Всякаво разнообразие от заблуди ще се появи в мистериозното дело на Сатана, който желае, ако е възможно да заблуди избраните и да ги отклони от истината. Ще се срещнем с човешка мъдрост – мъдрост на учени мъже, които като фарисеите са учители на Божия закон, но самите те не го спазват. Ще се сблъскаме с човешко невежество и глупост; представяйки отвлечени теории, обличайки ги в нови и фантастични одежди – теории, които ще бъде трудно да бъдат опровергани, защото в тях няма никакъв смисъл.

Ще има лъжливи сънища и видения, на пръв поглед, съдържащи някаква истина, но водейки далече от истинската вяра. Господ е дал правило на човека, чрез което може да ги разпознае: „Нека прибягнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях” (Исая 8:20). Ако омаловажават Божия закон, и не обръщат внимание на Неговата воля, както е открита в свидетелствата на Неговия Дух, те са измамници. Те се водят от пориви и впечатления, за които вярват, че са от Святия Дух, считайки ги за много по-надеждни от Вдъхновеното Слово. Те заявяват, че всяка мисъл и чувство са от Духа, а когато им се приведат доказателства от Писанието, те заявяват, че имат нещо по-надеждно. Но докато си мислят, че са ръководени от Божия Дух, те всъщност следват една погрешна представа подхвърлена им от Сатана. (*Избрани вести, т. 2, с. 98, 99*)

Сатана ще работи по един много коварен начин, за да въведе човешки измислици облечени в ангелски дрехи. Но светлината от Словото грее из всред мрака; и Библията никога не ще бъде заменена от чудотворни прояви. Истината трябва да се изучава, тя трябва да бъде изследвана за скрити съкровища. Чудно просвещение не ще бъде дадено отделно от Словото или вместо него. Придържайки се към Словото, приемоте записаното Слово, което ще ви направи мъдри за спасение. (*Избрани вести, т. 2, с. 100*)

21 април – ДА НЕ СЕ ОСЛАНЯМЕ НА СОБСТВЕНОТО СИ ВЪОБРАЖЕНИЕ

Но естественият човек не побира това, което е от Божия Дух, защото за него е глупост; и не може да го разбере, понеже, то се изпитва духовно. (1 Кор. 2:14)

Видях, че опасност присъства във всяка нова фаза от опитността на църквата, понеже някои слушат неща със същия погрешен дух. Докато някои учители могат да бъдат силни и умели в преподаването на библейските доктрини, все пак те не са мъже които имат познание върху практическия живот, и да могат да дадат съвет на обърканите умове със сигурност и безопасност. Те не могат да разпознаят обърканите ситуации, които непременно ще дойдат във всяко семейство, което извършва промяна. Затова нека всеки да внимава какво казва; ако те не познават Божите мисли в някой неща, нека никога не говорят с предположения или догадки. Ако не са сигурни в нещо, нека така и да говорят, че хората да разчитат изцяло на Бога. Нека при това да се правят много молитви, даже с пост, за да не се ходи в тъмнина, но да се ходи в светлина, както Бог е в светлина.

Трябва да бъдем много внимателни, за да не се разкъсат отвън или отвътре нашите редици. Има умове, необучени от благодатта на Святия Дух, които не практикуват Христовите думи и които не разбират действията на Святия Дух, които следват един погрешен курс на действие, понеже не следват напълно Христос. Те следват собствените си импулси и въображение.

Нека нищо не се върши без ред, за да не се допуснат големи загуби и жертви на имущество поради едно разгорещено или импулсивно говорене, което възбужда ентусиазъм, несъответстващ на Божия ред. Съществена победа трябваше да се постигне, но заради недостиг на уравновесена съдържаност и правилно размишление, а също и здрави принципи и цели, тя е била обърната в поражение. Нека по този въпрос има мъдро и умело ръководство, и нека всичко се върши под ръководството на мъдрия, невидим Съветник, Който е Бог. Човешки елементи ще се стремят към превъзходство, и може би ще се извърши работа, която няма да носи Божия печат. *(Особени свидетелства относно различни въпроси в Батъл Крик, стр. 17, 18)*

Твоето слово е светилник на нозете ми, и виделина на пътеката ми. (Псалом 119:105)

Освещението не е щастлив полет на чувствата, не е дело на един миг, но е дело на цял живот. Ако някои претендират, че Господ ги е осветил, и ги е направил святи, то доказателството за наличието на такова благословение ще се види в плодове на кротост, търпение, дълготърпение, истинност и любов. Ако тези, които претендират, че са осветени са получили благословението, което ги кара да разчитат на някакво специално чувство и да декларираат, че няма нужда от изследване на Писанията, чрез които могат да познаят откритата Божия воля, тогава това благословение е фалшиво, понеже ги води дотам да придават стойност на собствените си неосветени чувства и фантазии.

Защо тези, които претендират, че притежават особено проявление на Духа и свидетелстват, че всичките им грехове са простени, трябва да стигат до заключението, че могат да оставят настрана Библията и от този момент да ходят самостоятелно? Когато запитахме тези, които твърдят, че са били моментално осветени, изследват ли Писанията, както Исус им каза да го правят, за да разберат няма ли допълнителни истини, които трябва да приемат, те отговарят: „Бог директно ни прави позната Своята воля чрез специални знаци и откровения и ние можем да си позволим да оставим Библията настрана“.

Има хиляди, които са били измамани, доверявайки се на някаква особено чувство и са оставили Божието Слово. Те не градят на единствената безопасна и сигурна основа – Божието Слово. Една религия, която е адресирана към интелигентните създания, ще представи разумни доказателства за своята истинност, защото там ще бъдат маркирани резултати в сърце и характер. Христовата благодат ще се изявява във всекидневното им поведение. Ние можем спокойно да попитаме тези, които изповядват, че са осветени, дали се проявяват плодове на Духа в живота им? Изявяват ли кротостта и смирението на Исус, разкривате ли факта, че се учите всекидневно в училището на Исус, оформяте ли живота си според образца на Неговия неогоиствен живот?

Най-доброто свидетелство, че някой от нас поддържа общение с небесния Бог е това, че пази заповедите Му. Най-доброто доказателство за вярата в Христос е недоверие към себе си и зависимост от Бога. Единственото надеждно доказателство за нашето пребъждане в Христос ще бъде отразяването на Неговия образ. И колкото по-дълго вършим това ние даваме доказателство, че сме осветени чрез истината, и че тя е илюстрирана в нашето ежедневие. *(Знамения на времето, 28 февруари 1889 г.)*

За правилата Ти ще размишлявам, и Твоите пътища ще зачитам. В повеленията Ти ще се наслаждавам; не ще забравя Твоето слово. (Пс. 119:15, 16)

В Словото Си Бог даде на човека знанието необходимо за спасение. Святите Писания трябва да бъдат приети като авторитетно и безпогрешно откровение на Неговата воля. Те са стандарт за характера, разкриващи ученията, тест за действията. „Всичкото писание е Боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело” (2 Тим. 3:16, 17)

Фактът, че Бог е открил волята Си на хората, съвсем не означава, че те повече не се нуждаят от указанията на Святия Дух и нямат нужда от Неговото постоянно присъствие. Напротив, Спасителят е обещал, че Духът ще открие Словото на Неговите слуги, ще осветли и изясни неговия смисъл и ще помогне да се приложи в живота. И тъй като Божия Дух е вдъхновил Библията, не е възможно учението на Духа да бъде някога в противоречие с това на Словото.

Духът не е бил даден – нито може някога да бъде даден, за да отмени Библията. Писанията изрично заявяват, че Словото на Бога е стандартът, с който трябва да бъдат изпитвани всички учения и практики. Апостол Йоан казва: „Възлюбени, не вярвайте на всеки дух, но изпитвайте духовете дали са от Бога; защото много лъжепророци излязоха по света” (1 Йоан. 4:1). И Исая заявява: „Нека прибегнат при закона и при свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма зазоряване за тях“ (Исая 8:20).

Голям позор е хвърлен върху работата на Святия Дух от грешките на една класа, която претендира за просветление и изповядва, че повече не се нуждае от ръководството на Божието Слово. Те се ръководят от впечатления, които считат, че са гласът на Бога в душата. Но духът, който ги контролира, не е Духът на Бога. Следвайки впечатленията за пренебрегване на Писанията, това може да доведе до объркване, измама и разруха. То служи само за прокарване плановете на лукавия.

Понеже службата на Святия Дух е от жизнено важно значение за Христовата църква, един от методите на Сатана е чрез грешките на екстремисти и фанатици да хвърли презрение върху работата на Духа и да накара Божия народ да занемари източника си на сила, който Сам Господ е предоставил. (*Предговор от Е. Уайт към „Великата Борба“ vii, viii. (Написан в Healdsburg, California, May, 1888.)*)

И ушите ти ще слушат зад тебе слово, което, когато се отклонявате на дясно и когато се отклонявате на ляво, ще казва: Този е пътят, ходете по него. (Исая 30:21)

Всред объркването от лъжливи доктрини Божият Дух ще бъде ръководител и щит за тези, които не се съпротивляват на доказателствата на истината. Те ще заглушат всеки друг глас освен този, който идва от Него, Който е истината и живота. Бог е дал възможност на всяка душа да чуе гласа на истинския Пастир, да получи познание от Бога и Нашия Спасител. Когато сърцето приеме тази истина като едно скъпо съкровище, Христос ще обитава в него, надеждата на славата, докато целия небесен универс възкликва, Амин и амин! Ние имаме абсолютна нужда от възстановяващата сила на Святия Дух. Нямаме време да обсъждаме с кръв и път.

Имаме нужда от Божествено просвещение. Всеки един трябва да се стреми да се превърне в център на влияние; и до този момент, докато Бог не започне да работи за народа Си, те няма да могат да видят, че покоряването на Бога е единствената безопасност за всяка душа. Неговата преобразяваща човешкото сърце благодат ще доведе до такова единство, което още никой не е изпитал; понеже всички които се уподобяват на Христос, ще са в съгласие един с друг. Святият Дух създава единство.

„Той Мене ще прослави“ (Йоан 16:14). „А това е вечен живот, да позная Тебе, единия истинен Бог, и Исуса Христа, Когото си изпратил“ (Йоан 17:3). Святият Дух прославя Бог с това, че открива Неговия характер на Своя народ така, че Той да е предмет на неговата най-висша любов, и с това, че проявява Неговия характер в тях.

Те ясно виждат, че в света никога не е имало никаква праведност освен Неговата, никакво съвършенство освен полученото от Него. Когато Духът беше излят свише, светът беше зает със светлина, но Исус бе източникът на тази светлина; Неговото име беше на всеки език, Неговата любов изпълни всяко сърце. Така ще бъде когато ангелът, който слиза от небето и има голяма сила ще освети света със своята слава...

Дарът на Святия Дух, богат, пълен и изобилен е за Неговата църква, като всеобхватна огнена стена, и силите на ада не могат да ѝ надделеят. В Своята неопетнена чистота и съвършенство Христос гледа на Своя народ като награда за всичките Му страдания, Неговото унижение, Неговата любов и допълнение на Неговата слава – Христос великият център от Който се излъчва всяка слава. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

Но почитайте със сърцата си Христос като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте, (но с кротост и страхопочитание), на всекиго, който ви пита за вашата надежда. (1 Петрово 3:15)

Това ще се види ако сме съединени с Бог. Бог желае да сме зависими от Него, а не от хора. Той желае да имаме ново сърце, Той ще ни разкрие светлината, идваща от трона на Бога. Ние трябва да се борим с всяка трудност, но когато е представена някоя противоречива точка, ще отидете ли при човек, за да поискате неговото мнение? Не, отидете при Бога. Кажете му какво искате; вземете Библията си и я изследвайте за скрити съкровища.

Ние не се задълбочаваме достатъчно в изследването на истината. Всяка душа, която вярва настоящата истина ще трябва където е необходимо да даде отговор за надеждата, която има. Божият народ ще бъдат призвани да стоят пред царе, принцове, управници и великите мъже на света и трябва да бъдат уверени, че знаят какво е истина. Те трябва да бъдат обърнати мъже и жени. Бог може да ви научи за един миг повече чрез Святия Си Дух, отколкото бихте могли да научите от великите мъже на земята. Цялата вселена следи борбата която се води на земята. На една безкрайна цена, Бог е осигурил за всеки човек възможност да узнае това, което ще го направи мъдър за спасение. С какво нетърпение гледат ангелите, за да видят кой ще се възползва от тази възможност!

Когато някоя вест е представена на Божия народ, те не трябва да се надигат в опозиция против нея; трябва да отидат при Библията, сравнявайки я със закона и свидетелството, и ако не издържи този изпит, тя не е истина. Бог иска умовете ни да се развиват. Той желае да ни даде своята благодат. Ние може да имаме трапеза от добри неща всеки ден, понеже Бог може да разкрие всички съкровища на небето за нас. Трябва да бъдем едно с Христос, както Той е едно с Отца и Отец ще ни обича както обича Своя Син. Вие можете да имате същата помощ, която Христос получаваше, можем да получим сила за всеки спешен случай, защото Господ ще бъде наша предна и задна стража. (*Избрани вести, т. 1, с. 415, 416*)

Възлюбени, като показах всяко усърдие да ви пиша за нашето общо спасение, счетох за нужно да ви пиша и да ви увеща да се подвизавате за вярата, която веднъж за винаги бе предадена на светиите. (Юда 3)

Юда съобщава тази вест за това, да предупреди вярващите против болестотворното влияние на лъжеучители, хора, които имат вид на благочестие, но които не се явяват надеждни лидери. В тези последни дни лъжливите учители ще станат особено активни и ревностни. Ще бъдат представяни всевъзможни теории с цел да отвърнат умовете на мъже и жени от истината, определяща това положение, в което ние можем да останем в безопасност в това време, когато Сатана с всичка сила се труди над религиозни хора, водейки ги до убеждение в своята правда, но при това не желаещи да подчинят себе си на водителството на Святия Дух.

Лъжливи теории ще бъдат представяни във всеки опит и поднасяни със сатанинска настойчивост, за да се плени разума на всяка душа, която не е вкоренена и утвърдена в съвършено познание на святите принципи на Словото. Дори в нашите среди ще се повдигнат лъжливи учители, криещи прелъстителни духове, чиито учения ще бъдат със сатанински произход. Тези учители ще увлекат след себе си последователи. Прокрадвайки се незабелязано, те ще използват лъстиви слова и ще извършват изкусни изказвания с очарователен такт.

Единствената надежда за нашите църкви е постоянното бодърстване. Тези, които са добре основани върху истината на Словото, тези които изпитват всичко чрез едно „Така казва Господ“, са в безопасност. Святия Дух ще направлява тези, които ценят Божията мъдрост повече от прелъстителните мъдрувания на сатанинските агенти. Нека да се отправят много молитви, не по човешки маниер, а под вдъхновението на любовта към истината, както ни е изявена в Исус Христос. Самите тези, които вярват истината, са длъжни да произнасят мъдри и прозорливи думи – думи, които ще бъдат намерени именно в резултат от изследване на Писанията.

Сега е времето на нашия изпит и проверка. Сега е времето, когато всеки член на вярващо семейство е длъжен да затвори устата си, за да не произнесе думи на обвинения към своите братя. Нека те говорят думи, придаващи смелост, укрепващи вярата, издействащи любов и очистващи душата. (*The Kress Kolektion, p.5*)

27 април – СПОСОБНИ ДА РАЗЛИЧАВАМЕ ИСТИНАТА ОТ ЗАБЛУДАТА

Защото такива човеци са лъжеапостоли, лукави работници, които се преправят на Христови апостоли. И не е чудно; защото сам Сатана се преправя на светъл ангел. (2 Кор. 11:13,14)

Истината е действена, и чрез покоряване на нейната власт тя ще измени разума по Исусовия образ. Именно истината, изявена в Исус, възражда съвестта и преобразява ума; защото Святият Дух я представя на сърцето. Има много такива, които по причина на недостатъчно духовно разсъждение приемат буквата на Словото, но доколкото не е съпроводено от Святия Дух, то не възражда душата и не осветява сърцето. Може свободно да цитираме от Стария и Новия Завет, може да знаем всичките заповеди и обещания на Божието Слово; но ако Святият Дух не всели истината в сърцето, просвещавайки разума с Божествена светлина, никаква душа няма да падне на Скалата, за да се разбие; понеже само чрез Божественото посредничество душата може да има съприкосновение с Бог.

Без просвещение от Божия Дух ние не сме способни да различим истината от заблудата, и падаме под майсторските изкушения и заблуждения, които Стана дава на света. Ние се приближихме към завършване на борбата между Княза на светлината и княза на тъмнината, и скоро лъжата на врага ще изпита нашата вяра, за да се види нейното качество. Сатана ще върши чудеса пред звяра, „и мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра“ (Откр. 13:14)

Но въпреки, че князът на тъмнината се стреми да покрие с мрак земята и с гъста тъмнина хората, Господ ще прояви Своята преобразяваща сила. На земята трябва да бъде извършена работа, подобна на тази, която се извърши при изливането на Святия Дух в дните на първите ученици, когато те проповядваха Исус, и то разпнат. Много ще бъдат обърнати в един ден, защото вестта ще бъде разпространена с голяма сила. Тогава може да се каже: „Защото нашето благовестване между вас не беше само с думи, но и със сила, със Святия Дух“ (1 Сол. 1:5) Именно Святия Дух привлича хора към Христа; защото Той взима Божия дял и го представя на грешника. Исус каза: „Той Мене ще прослави, защото от Моето ще вземе и ще ви известява.“ (Йоан 16:14) (*РХ, 29 ноември 1892 г.*)

Защото ще дойде време, когато няма да търпят здравето учение; но, понеже ги сърбят ушите, ще си натрупат учители по своите страсти, и като отвърнат ушите си от истината, ще се обърнат към басните. (2 Тим. 4:3, 4)

Много се говори за приемането на Святия Дух и някои изтълкуват тази истина превратно, причинявайки вреда на църквата. Вечния живот – това е приемането на живото Слово и изпълнение на Божиата воля. Ето какво означава да ядеш плътта и пиеш кръвта на Божия Син. Хора, вършещи това, Евангелието им обещава живот и безсмъртие, понеже Божието Слово е дух, истина и живот. Всички, които вярват в Исус Христос като личен Спасител, се хранят от Божието Слово. Святият Дух прави това вечно Слово, Библията, съдържаща безсмъртна истина, която дава на търсещия с молитва духовни сухожилия и мускули.

„Вие изследвате Писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене.“ (Йоан 5:39). Тези, които копаят дълбоко, ще намерят скритите бисери на истината. Святият Дух поддържа сериозния изследовател. Той озарява ума и дава на човека ново, свежо разбиране на истината. Изследващият е изпълнен с мир и радост, каквито никога преди това не е изпитвал. Както никога по-рано, той осъзнава, колко скъпа е истината. Новата небесна светлина толкова ясно разкрива значението на написаното, че се създава впечатление, сякаш всяка буква на Библията е отпечатана със злато. Сам Бог се обръща към разума и сърцето, правейки Словото дух и живот.

Всеки искрен изследовател на Словото ще издигне молитва към Бог за помощ от свише. И много скоро ще открие това, което му позволява да се издигне над лъжливите заявления на мнимите учители, чиито слаби, нищожни теории не са подкрепени от Словото на живия Бог. Тези теории са изработени от хора, които не са усвоили първия и най-важен урок, който се състои в това, че Божият Дух и животът са в Божието Слово. Ако те приемеха в сърцето си вечната истина на Словото, биха разбрали колко банални и неизразителни са техните опити да измислят нещо оригинално само за да предизвикат сензация. За тях е нужно да усвоят началните принципи на Божието Слово. *(Избрани вести т. 2 стр. 38,39)*

За да не бъдете вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости. (Ефес. 4:14)

В Божието Слово към нас се обръща Бог, въпреки че ще чуваме много други гласове; но Христос каза да не вярваме на тези, които ще казват: „Ето тук е Христос“ или „Тук“. Как да разберем, че тези хора не знаят истината, ако ние не проверим думите им с Писанието? Христос ни предупреди да се пазим от лъжепророци, които ще дойдат при нас в Неговото име, представяйки себе си за Христос.

Ако считате, че за вас лично не е така важно да разбирате Писанията, ще изпаднете в опасност да се увлечете по тези доктрини. Христос каза, че много хора в деня на окончателното възмездие ще извикат: „Господи! Господи! Не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име извършихме много велики дела?“ Но Христос ще им отговори: „Махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.“ (Мат. 7:22, 23)...

Ще дойде време, когато Сатана ще върши чудеса право пред вас, заявявайки, че е Христос; и ако не бъдете утвърдени в Божиата истина, ще се лишите от основанието на вярата. Ще бъдем в безопасност само в случай, че изследваме истината като скрито съкровище. Копайте в залежите на истината, както бихте копали, търсейки земно съкровище; положете Божието Слово, Библията, пред вашия Небесен Отец и молете: „Просвети ме, научи ме на това, какво е истина“.

И когато Святият Дух влезе в сърцето ви, за да запечата истината в душата ви, вече не ще позволите лесно да ви я отнемат. Ще получите такъв опит в изследване на Писанията, че ще се утвърдите във всяка точка на истината. Много е важно да изследвате постоянно Писанието. Длъжни сте да съхранявате в ума си Божието Слово, иначе може да се окажете там, където няма да имате възможност да се срещате с Божиите чада. Тогава ще се нуждаете от съкровищата на Божието Слово, скрито във вашите сърца; и когато около вас се повдигне съпротива, ще трябва да се обърнете към Свещеното Писание. (PX, 3 април 1888 г.)

И тъй, всеки, който чуе тия Мои думи и ги изпълнява, ще се оприличи на разумен човек, който е построил къщата си на канара. (Мат. 7:24)

Докато стоите тук и виждате изявен своя характер в светлината на великите Божиг нравствени стандарти, няма ли да кажете: „Ще изкупя миналото; ще отида да се трудя в Господното лозе?“ Ще се хванете ли с жива вяра за Божиите обещания, ще приемете ли Христовата правда, ще зачетете ли небесната светлина, сияеща във вашия живот? Христос трябва да бъде във всяка мисъл и постъпка. Повреденото звено прави цялата верига негодна, а дефект във вашия характер ще ви направи непригодни да влезете в небесното царство. Вие трябва да въведете всичко в ред. Но вие не сте способни да извършите това велико дело без Божествена помощ. Готови ли сте да приемете Божиите обещания и да ги направите ваши чрез жива вяра в Неговото непроменимо Слово?

Трябва да се ръководите от вяра, а не от чувства. Не се нуждаем от сензационна религия, но религия, основана на разумна вяра. Тази вяра утвърждава своите стълбове на вечната скала на Божието Слово. Тези, които ходят с вяра, през цялото време ще се стремят към съвършенство на характера чрез постоянно послушание към Христос. Вождът на нашето спасение ще даде Своите заповеди и ние трябва да се подчиним с непрекословно послушание; но ако затворим книгата, която ни явява Неговата воля, не се обръщаме към нея, като я изследваме, стремейки се да я разберем, как ще можем да изпълним своите задължения? Тогава ще бъдем намерени леки, ако продължаваме да ходим по такъв начин...

Приближаваме се към кризата и аз съм в ужас за нашите души. Защо хората оставят вярата? Знаем ли ние, в какво сме повярвали, за да не бъдем пресети? Тези души, които изоставят истината, ни най-малко не трябва да ни разочароват, но само да ни подбуждат по-ревностно да търсим Божиите благословения. Не образование, не таланти, не положението на хората ще ги спаси. Само с Божията сила чрез вяра можем да бъдем съхранени за спасение!

Какво положение заемате пред Бога? Въпросът не е в това как ще устоите във времето на скръбта или в някое друго време в бъдещето, а какво е състоянието на вашата душа днес? Ще излезете ли днес да работите? Искаме да имаме лични опитности. Именно днес желаем Христос да пребъдва с нас. *(PX, 9 април 1889 г.)*

Май. СЪПРОВОЖДАНИ ОТ ДУХА

1 май – ВИНАГИ С НАС

Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас. (Йоан 14:18)

Христос желаше, учениците му да разберат, че Той няма да ги остави безутешни. „Няма да ви оставя сираци; ще дойда при вас. Още малко, и светът няма вече да Ме вижда, а вие Ме виждате; понеже Аз живея и вие ще живеете“ (Йоан 14:18, 19). Скъпоценно, славно уверение за вечния живот! Даже ако Той трябваше да се отдели, те щяха да бъдат свързани с Него, както дете с родителите си.

„В онзи ден“, каза Той, „ще познаете, че Аз съм в Отца си, и вие в Мен, и Аз във вас“ (Йоан 14:20). Той искаше да впечатли умовете на учениците с разликата между тези, които са от света и тези, които са Христови. Той се приготвяше да умре, но желаше те да разберат, че Той ще живее отново. И дори след Своето възнесение Той да не присъства с тях, те с вяра можеха да Го видят и познаят, и Той ще бъде така живо заинтересован за тях, както беше във времето, когато пребиваваше с тях...

Думите, казани на учениците, идват и до нас. Утешителят ни принадлежи също така, както и на тях, във всяко време и на всяко място, във всяка скръб и във всички страдания, когато бъдещето изглежда мрачно и трудно, а ние се чувстваме безпомощни и сами. Именно в такива времена Утешителят ще бъде изпратен в отговор на молитвата с вяра.

Няма утешител, подобен на Христос, толкова нежен и толкова верен. Той знае за нашето несъвършенство. Неговият Дух говори на сърцето. Обстоятелствата могат да ни разделят от приятели, безбрежен и неспокоен океан може да издава грохот помежду ни. Ако тяхното приятелство все още съществува, те може да се окажат неспособни да го проявят, вършейки за нас това, което би било прието с благодарност. Но никакви обстоятелства, никакви разстояния не могат да ни разделят от Небесния Утешител. Където и да сме, където и да отидем, Той е винаги там, изпратен вместо Христос и действащ от Негово име. Той е винаги отдалечено ни, за да ни говори успокояващи, нежни слова, които да подкрепят, поддържат, ободряват и дават добро настроение.

Влиянието на Святия Дух – това е Христовият живот в душата. Този Дух работи във всеки и посредством всеки, който приема Христос. Тези, на които е известно постоянното присъствие на този Дух, ще проявят неговите плодове – любов, радост, мир, дълготърпение, кротост, благост, вяра. *(РХ, 26 октомври 1897 г.)*

Защото нямаме такъв първосвещеник, който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях. (Евреи 4:15)

Христос обитава в този, който Го приема с вяра. Не гледате на това, че ще срещнем изпитания; Господ ще бъде близо до нас. Горящият храст, в който беше Господното присъствие, не беше унищожен. Огнят не унищожи клоните. Същото ще бъде и с немощното човешко същество, което възлага надеждата си на Христос. Огнената пещ на съблазните може да се разгори, преследвания и изпитания могат да настъпят, но само плевелите ще изгорят. Златото ще сияе по-ярко в процеса на очистването.

Този, Който живее в сърцето на вярващия, е многократно по-велик от този, който управлява сърцата на езичниците. Не роптайте срещу горещите изпитания, които ви постигат, но устремете погледа си към Христос, Който облече Своята Божественост в човешка плът, за да можем ние да разберем Неговата дълбока заинтересованост към нас, като гледаме как Той отъждестви Себе Си с падналото човечество. Той вкуси от чашата на човешката скръб, изстрада всички наши страдания, усъвършенства се чрез страдания, изкушен беше във всичко, както човечеството е изкушавано, за да може да помогне на тези, които са изкушавани.

Той казва: „Ще направя човека да е по-скъп от чистото злато. Да хората да са по-скъпи от офирското злато“ (Исаия 13:12). Той ще направи човека скъпоценен, като пребъдва с него и с него и излива на него Святия Дух. Той казва: „И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него!“ (Лука 11:13)

Господ Исус ни съветва да назоваваме Бога свой Отец и да се отнасяме с Него като към източник на бащинска привързаност и любов, която е текла от век във век чрез каналите на човешкото сърце. Всичките състрадания, съчувствие и любов, които са били проявени на земята, имат своя източник от Божия престол, и в сравнение с океана на любовта, обитаваща в Неговото сърце, се оказват не големи сродници. Любовта Му се излива постоянно от дълбините на Неговото сърце, като прави слабия силен, малодушния – смел, придавайки духовно мъжество на колебаещия се. Бог действа чрез Христос и човек може да дойде при Отец в името на Неговия Син. Нашето знание и нашата песен ще бъдат само за едно: „Чуй, какво Господ направи за мен“. (*Знамения на времето, 5 март 1896 г.*)

И призови Ме в ден на напаст; и Аз ще те избавя; и ти ще Ме прославиш. (Пс. 50:15)

Преминавайки през изпитания, които ни се струват незаслужени, не бива да губим мира и спокойствието. Колкото и несправедливо да ни изглежда случващото се с нас, не бива да се надига страст. Не трябва също така да се предаваме на чувството на мъст, защото по този начин нанасяме вреда преди всичко на себе си. В този случай разрушаваме нашето доверие към Бога и нанасяме оскърбление на Святия Дух. На наша страна е един Свидетел, небесен Вестител, Който ще се сражава за нас против врага. Той ще ни скрие в ярките лъчи на Слънцето на правдата. Сатана не може да пробие този щит от свята светлина.

Докато светът следва пътя на злото, никой от нас не бива да се успокоява с това, че трудностите ще ни подминат. Но именно тези трудности ще ни заведат в приемната на Всевишния. Ние можем да търсим съвет от Този, Който е безкрайно мъдър.

Господ казва: „И призови Ме в ден на напаст“ (Пс.50:15). Той ни кани да му представим всичките си трудности и проблеми, вашата нужда от Божествена помощ. Той ни призовава да бъдем настойчиви в молитва. Щом възникнат трудности, ние трябва веднага да се обърнем към Него с искрени, горещи молби. Нашите настойчиви молитви свидетелстват за нашето голямо доверие към Бог. Осъзнаването на нашите нужди ни заставят ревностно да се молим, и нашият небесен Отец всякога ще вслушва в нашите молби.

Често тези, които страдат от гонения или преследвания за вярата си, се подават на изкушението и мислят, че са забравени от Бога. В очите на хората те са малцинство. Техните врагове като че ли тържествуват със своята победа над тях. Но нека не се измъчват с подобни мисли. Този, Който пострада за тях и понесе техните страдания и печал, не ги е забравил.

Божите деца не са оставени сами и беззащитни. Молитвата раздвижва ръката на Всемогъщия. Молейки се, „побеждавах царства, раздавах правда, получавах обещания, затулях устата на лъвови, угасвах силата на огъня“. Ние ще научим, какво означава това, когато се запознаем с разказите за мъчениците, получили смърт за вярата си. С молитви „обръщах в бяг чужди войски“ (Евреи 11:33, 34). (*Притчи Христови, стр. 171, 172*)

Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори, защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на тогова, който хлопа, ще се отвори. (Мат. 7:7, 8)

Елате, търсете и намерете. Източникът на силата е достъпен за всеки. Елате със смирени сърца, без да мислите, че сте длъжни да направите нещо добро, за да заслужите Божието благоволение или да се промените преди да дойдете при Христос. Никога не ще можете със собствени усилия да промените себе си. В името на Исуса дойдете с пълна увереност, грешни каквито сте, защото Христос е казал: „Защото не съм дошъл да призова праведните, а грешните на покаяние“ (Мат. 9:13). Приближете се към Бога и Той ще се приближи към вас. Трябва да питате, да търсите, да хлопате и да вярвате, че сте приети чрез Исус Христос, като знаете, че само Той може да извърши заради вашето спасение това, което вие не сте способни да направите сами за себе си...

Исус – е нашата изкупителна жертва. Ние не можем да се изкупим сами, но чрез вяра можем да приемем това изкупление, което вече е било извършено. „Защото и Христос един път пострада за греховете, Праведният за неправолюбните“ (1 Петр. 3:18). „Като знаете, че не с тленни неща - сребро или злато - сте изкупени от суетния живот, предаден вам от бащите ви, но със скъпоценната кръв на Христа, като на агнец без недостатък и пречист“ (1 Петр. 1:18, 19). „И кръвта на Сина Му Исуса [Христа] ни очисти от всеки грях“ (1 Йоан. 1:7). Благодарение на тази безценна кръв поразената от проказата на греха душа може да стане чиста и непорочна. Когато възнасяте своите молби и молитви към Бога, Святият Дух прилага верните обещания на Господа към вашето сърце.

В моменти на отчаяние, когато Сатана се опитва да ви внуши съмнения и разочарования, Духът Господен ще издигне като знаме против неговите уловки скъпоценното слово на Христос и тогава яркото сияние на Слънцето на правдата ще озари разума и душата. Когато Сатана в постави безизходица, Святият Дух ще отправи мислите ви към ходатайството, извършвано за вас от живия Изкупител. Христос – това е свято благоухание, тамян, благодарение на който молитвите достигат до Отец. Когато душата разбере и приеме светлината на Христовата праведност, тогава ще я изпълнят радост, мир, неописуем възторг и благодарност, а устата ще произнесат: „И Твоята благодат ме е направила велик“ (Псалом 18:35). *(Знамения на времето, 22 август 1892 г.)*

Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако съгреси някой, имаме ходатай при Отца, Исус Христос праведния. (1 Йоан. 2:1)

Тези, които са във връзка с Бог, са канали за силата на Святия Дух. Ако някой, който ежедневно общува с Бог излезе от пътя, ако за миг отклони погледа си от Исус, това не е защото съгрешава самоволно; защото когато види грешката си той се връща отново и насочва очите си към Исус и фактът, че е съгрешил не го прави по-малко скъп на сърцето на Бога. Той знае, че има общение със Спасителя; затова, след като е преживял последствията от своята грешка, той не ходи намръщен и се оплаква от Бога, но обръща грешката в победа. Той получава скъпоценни уроци и предупреждения от устата на своя Господ, за да не бъде измамен.

Тези, които истински обичат Бога имат вътрешно убеждение, че те са възлюбени от Бога, че имат общение с Христа, че сърцата им са стоплени с пламенна любов към Него. Истината за настоящето време се възприема със здрава вяра. Те могат да кажат с пълна увереност, „ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие... И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмно място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви” (2 Петр. 1:16-19).

Вътрешният живот на душата ще се разкрие чрез външното поведение. Нека Божието Слово носи своето свидетелство в името на посланика, когото Бог е пратил, с послание в тези последни дни, за да приготви един народ, който да устои в деня на Господа. „Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовества, който проповядва мир! Който благовества добро, който проповядва спасение! Който казва на Сион: „Твоят Бог царува!“ (Исаия 52:7)

Така наречените интелектуалци не могат да се осланят на своята мъдрост, освен ако са научили или ежедневно научават уроци в училището на Христа. Хората с тяхната предполагаема мъдрост, може да планират и разработват теории и философски системи, но Господ ги нарича напразни и глупави. Господ казва: „Защото Божието глупаво е по-мъдро от хората, и Божието немошно е по-силно от хората“ (1 Коринт. 1:25). (РХ, 12 май, 1896 г.)

И Той ми рече: Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва съвършена. И тъй, с преголяма радост по-добре ще се похваля с немощите си, за да почива на мене Христовата сила. (2 Коринт. 12:9)

Може да преживеете разочарования и да не бъде според волята ви; но бъдете сигурни, че Бог ви обича. Огнената пещ на вашето страдание не е с цел да ви унищожи, но да изпепели сгурията, за да можете да излезете като злато, седем пъти пречистено. Помнете, че Бог ще ви даде песни всред мрака на нощта. Може да изглежда, че ви обгражда мрак, но вие не гледайте на облаците. Зад самите тъмни облаци се крие вечно сияещата светлина. Господ е светлина за всяка душа. Отворете вратата на сърцето си за надеждата, радостта и мира. Исус каза: „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна” (Йоан 15:11).

Господ има специална работа за всеки и всеки от нас може да свърши добре работата, която Бог му поверява. Единственото нещо, от което трябва да се страхуваме от наша страна, е - да не би да не държим постоянно отправен погледа си към Исус, да не би очите ни да не бъдат насочени единствено към Божиата слава, така че когато бъдем призовани да положим оръжието си и да заспим в смъртния сън, да не бъдем подготвени да дадем сметка пред Бога за поверения ни живот. Не забравяйте нито за миг, че сте Христова собственост, изкупени на безкрайна цена и че трябва да Го прославяте с духа си и с телата си,, които са Негови...

Бог е предвидил балсам за всяка рана. Има Балсам в Галаад, има и Лекар там. Няма ли сега, както никога преди, да изучавате Писанията? Търсете Господа за мъдрост във всяка криза. Във всяко изпитание викай към Исус, да ви даде изходен път от трудностите. Тогава очите ви ще се отворят, за да видите лекарството и да приложите във вашия случай целебните обещания, записани в Неговото Слово. По този начин врагът няма да намери място, за да ви води към оплакване и неверие, но вместо това ще имате вяра, надежда и кураж в Господа. Святият Дух ще ви даде ясна проникателност, за да можете да виждате и усвои всяко благословение, което ще действа като противоотрова на скръбта, като изцелителна клонка, за всяка капка горчивина попаднала на вашите устни. (ИБ т. 2, с. 272-274)

Да не ме отхвърлиш от присъствието Си, нито да отнемеш от мене Светия Си Дух. Повърни ми радостта на спасението Си: и освобождаващият Дух нека ме подкрепи. Тогава ще науча престъпниците на Твоите пътища, и грешници ще се обърнат към Тебе. (Пс. 51:11-13)

Каква молитва! Колко ясно тя свидетелства за това, че грешниците не трябва да бъдат третиран с безразличие, но че Господ гледа на тях като изкупени с Неговата кръв. Във всеки дом, където има необърнати души, Господ заръчва на тези, които са Го познали: работете с мъдрост за тяхното обръщане. Господ изобилно ще благослови старанието на родителите, ако те в страх и любов Божии търсят спасение за своя дом. Господ Исус чака, за да прояви милост.

О, тази работа трябва да започне в сърцето! „Защото не искаш да Ти принесе жертва; всеизгаряния не Ти са угодни. Жертви на Бога са дух съкрушен; сърце съкрушено и разкаяно, Боже, Ти няма да презреш” (Пс. 51:16, 17). Тогава нека всички членове на дома разберат, че работата трябва да започне в сърцето. Сърцето трябва да бъде сломено и разкаяно от съзидателната и обновяваща сила на Святия Дух. Осъзнавайки могъщата подкрепа, не трябва ли родителите да работят за спасението на своите деца с още по-голямо усърдие и любов, отколкото са го правели преди това?

Господното обещание е: „Тогава ще поръся върху вас чиста вода, и ще се очистите; от всичките ви нечистотии и от всичките ви идоли ще ви очистя. Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложа вътре във вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложа Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате” (Езекил 36:25-27).

Когато Божия Дух работи върху сърцата на родителите, техните молитви и сълзи ще се издигнат до Бога, те искрено ще умоляват и ще получат благодат и мъдрост от небето, за да бъдат способни да работят с необърнатите си деца. Когато този Дух се изявява в дома, тогава ще се изявява и в църквата, тези които са мисионери в дома ще станат също и служители на Бог в църквата и в света. Институцията, която Бог е основал ще дава съвсем различни плодове. *(PX, 14 март, 1893 г.)*

За това дете се молах: и Господ ми изпълни прощението, което отправих към Него. Затова и аз го дадох на Господа; през всичките дни на живота си ще бъде посветен на Господа. И той се поклонил там на Господа. (1 Царе 1:27, 28)

Майките християнки трябва да осъзнаят, че са сътрудници на Бога, когато обучават и възпитават своите деца по такъв начин, че да отразяват Христовия характер. В тази работа ще им съдействат небесните ангели; но за съжаление това е една работа която е пренебрегната и поради тази причина Христос е ограбен от Неговото наследство – младите членове на Неговото наследство. Но чрез обитаването на Святия Дух, човешкото може да сътрудничи на Божественото.

Уроците, които Христос ни остави, приемайки децата, трябва да направят дълбоко впечатление на умовете ни. Христовите думи окуражиха родителите да оставят децата си да отидат при Него. Те могат да бъдат непостоянни и да притежават страсти, свойствени на цялото човечество, но това не трябва да ни спира да ги заведем при Христос. Той благослови тези деца, които имаха същите чувства като Неговите.

Често правим грешки при обучението на децата ни. Родителите често подтикват децата си към това, което е егоистично и деморализиращо, и вместо да полагат усилия за спасение на душите им, те ги оставят да ходят сами и да израстват с покварен нрав и неприятен характер. Те не приемат дадената им от Бог отговорност да възпитават и обучават децата си за слава на Бога. Те са недоволни от постъпките на децата си и обезсърчени осъзнават, че техните грешки са резултат от собствената им небрежност и така се обезкуражават.

Но ако родителите чувстват, че никога не са били освободени от отговорността им да възпитават и обучават децата си за Бога, ако вършат работата си с вяра, съдействайки на Бог чрез искрени молитви и работа, ще имат успех в довеждането на децата си при техния Спасител. Нека бащи и майки посветят себе си душа, тяло и дух на Бога преди да родят деца. *(ЗВ, 9 април, 1896 г.)*

Тези думи, които ти заповядвам днес, нека бъдат в сърцето ти; и на тях да учиш прилежно чадата си, и за тях да говориш, когато седиш в дома си, когато ходиш по пътя, когато лягаш и когато ставаш. (Второзаконие 6:6, 7)

Бащи и майки, как да намеря думи за да ви опиша вашата голяма отговорност! Чрез характера разкривате пред децата си дали сте ги възпитали да служат на Бога или на себе си. Тогава представете вашите искрени молитви за помощ от Святия Дух, че сърцата ви да бъдат осветени, та курсът, който следвате да прослави Бога и да спечели децата ви за Христос. Това ще даде на родителите чувство за тържествеността и святостта на тяхната задача, когато осъзнаят, че чрез невнимателни думи или действия могат да доведат децата си до заблуда.

Родителите се нуждаят от закрилата на Бога и Неговото Слово. Ако те не изпитват нужда да се съветват с Божието Слово, ако не правят Библията основа на своя съвет, правило на своя живот, децата им ще растат безгрижни и ще ходят в пътеките на непокорството и неверието. Христос живя живот на труд и себеотрицание и понесе позорна смърт, за да ни даде пример за духа, който трябва да вдъхновява и контролира Неговите последователи. Ако родителите да се стремят да бъдат в дома си като Христос, небесно влияние ще се излъчва от живота в тяхното семейство.

Във всеки християнски до, Бог ще бъде почетен със сутрешна и вечерна жертви на хваление и молитва. Всяка сутрин и вечер искрени молитви трябва да се издигат към Бога за Неговото благословение и ръководство. Ще подмине ли Господ такъв дом, и няма ли да остави там Своето благословение. Със сигурност не. Ангелите чуват отправените хваления и молитвите от вяра, и занасят просбите при Него, Който служи в светилището за Своите хора, представяйки Своите заслуги в тяхна полза. Истинската молитва се хваща за Всемогъщия и дава победа. На колене Християнинът получава сила да устои на изкушението. *(PX, 1 февруари, 1912 г.)*

Възпитавай детето отрано в подходящия за него път, и не ще се отклони от него, дори когато остарее. (Притчи 22:6)

Призовавам родителите да приготвят себе си и децата си да се съединят с небесното семейство. Бъдете готови в името на Исус, бъдете готови да посрещнете с мир своя Господ. Започнете да работите в семействата си по правилен начин. Стигнете до корена на проблема. Внесете истината във вашите домове, за да ги освети и очисти. Не я дръжте във външния двор. Колко слепи са много изповядващи се за християни по отношение на собствените им интереси! Как напълно не успяват да видят какво Христос може да направи за тях, когато Той е признат в техните домове. Нека Християните работят най-искрено, за да спечелят короната на живота, както светските хора работят, за да придобият земни преимущества и църквата на Бога със сигурност ще се движи напред със сила...

Святият Дух произвежда действия, които са в хармония с Божия закон. Възстановяващата работа на Духа ще се вижда в семейства, където се полагат старателни усилия, за да се прояви доброта, търпение и любов. Всемогъща сила е на работа, приготвяйки умове и сърца да се предадат на оформящото влияние на Святия Дух, водейки родители към освещение, така, че техните деца също да бъдат осветени.

Домът, в който членовете са любезни, вежливи християни, упражнява едно далеч простиращо се влияние за добро. Други семейства ще видят постигнатите резултати в такъв дом, ще следват дадения им пример и на свой ред ще пазят дома от сатанински влияния.

Божите ангели често ще посещават дома, в който владее Божията воля. Със силата на Божествената благодат такъв дом се превръща в място на освежение за угрижените и уморени страници. Благодарение на бдителен контрол може да се опази от служене на себе си. Оформени са правилни навици. Там има внимателно зачитане правата на другите. Вярата, която действа от любов и пречиства душата стои на кормилото, управлявайки целия дом. Под освещаващото влияние на такъв дом, принципа на братолюбието, изявен в Божието Слово, е по-широко признат и спазван. *(Южен страж, 19 януари, 1904 г.)*

Тогава доведоха при Него дечица, за да се докосне до тях; а учениците ги смърмриха, но Исус като видя това, възнегодува и рече им: „Оставете дечицата да дойдат при Мене; не ги възпирайте, защото на такива е Божието царство. Истина ви казвам: Който не приеме Божието царство като детенце, той никак няма да влезе в него.“ Прегърна ги и ги благослови като положи ръцете Си на тях. (Марко 10:13-1)

Бог желае, всяко дете да му принадлежи и да бъде прието в Неговото семейство. Даже най-малките деца могат да бъдат членове на Неговото духовно семейство и да получат скъпоценен опит. Те могат да имат сърца, които са нежни и готови да получат впечатления, които ще бъдат трайни. Техните характери могат да бъдат сформирани в любов и доверие към Спасителя. Исус ще ги направи малки мисионери. Съзнанието им може да се промени така, че грехът да не бъде желателен за тях, но ще се научат да го ненавиждат и да се пазят от него.

Малките, както и по-големите деца, ще извлекат огромна полза за себе си от това указание; правейки по този начин по-разбираем плана на спасението, учителите ще получат чудесни благословения, както тези, които те обучават. Святият Дух от Бога ще отпечата във възприемчивите умове на децата, че те могат да се възползват от библейските истини в тяхната простота. И Господ ще даде опитност на тези деца в мисионското направление. Той ще им разкрие такива полета на мислене, които дори учителите нямат. Деца, които са надлежно инструктирани, ще бъдат свидетели за истината.“ (*Съвети за родители, учители и студенти, с. 169,170*)

Работете, както ще работите за собствения си живот, за да спасите децата от омърсяващото и покваряващо влияние на този свят. (*Ръководство за деца, с. 309*)

Трябва да бъде нает учител, който ще учи децата на истините от Божието Слово, които са толкова важни за тези последни дни и които са толкова важни за тях да ги разберат. Големият изпит идва: той ще бъде върху послушанието или непослушанието към Божите заповеди.“ (*PX, 2 юли, 1908 г.*)

А Той повика едно детенце, постави го посред тях, и рече: Истина ви казвам; ако се не обърнете като дечицата, никак няма да влезете в небесното царство. И тъй, който смири себе си като това детенце, той е по-голям в небесното царство. И който приеме едно такова детенце в Мое име, Мене приема. А който съблазни едно от тия малките, които вярват в Мене, за него би било по-добре да се окачеше на врата му един воденичен камък, и да потънеше в морските дълбочини. (Матей 18:2-6)

О, ако имавме ясна представа за това какво можем да постигнем, ако се учим от Исус! Изворите на небесен мир и радост се разтварят в душата на учителя чрез обаятелните думи на вдъхновение, ще се превърнат в могъща река на влияние, за благословение на всички, които се свържат с Него. Не мислете, че Библията ще стане изморителна книга за децата. Под ръководството на мъдър наставник работата ще стане все по-желана. Тя ще бъде за тях като хляб на живот и никога няма да остарее. В нея има една свежест и красота, която привлича и очарова децата и младите. Тя е като слънцето, което изгрива над земята, давайки ѝ блясък и топлина, които не ще се изчерпят. Чрез уроците от библейската история и доктрини, децата и младите могат да научат, че всички други книги отстъпват пред нея. Те могат да открият там един извор на милост и любов.

Божият свят, възпитаващ Дух е в Неговото Слово. Една светлина, една нова и скъпоценна светлина се излъчва от всяка негова страница. Там е открита истината, думите и изреченията са светли и подходящи за случая, тъй като в тях говори Божият глас.

Трябва да признаем Святия Дух като наш просветител. Този Дух обича да се обръща към децата, за да открият съкровищата и красотата на Божието Слово. Обещанията на великия Учител ще пленят сетивата и ще вдъхнат живот в душата на детето с духовна сила, която е Божествена. Там ще израсне едно плодотворно познание с небесните неща, което ще бъде като барикада срещу изкушенията на врага. (*Бюлетин на ГК, 1 април, 1898 г.*)

И помни Създателя си в дните на младостта си, преди да дойдат дните на злото, и стигнат годините, когато ще речеш: Нямам наслада от тях. (Екл. 12:1)

Всяко благословение, което Отец е предвидил за най-зрелите християни, е обещано на младежите и децата чрез Исус Христос. Когато Господ вижда младите да изучават живота и уроците на Христос, Той поръчва на ангелите Си да ги пазят във всичките им пътища, както Той поръча на ангелите си за Исус, Неговия възлюбен Син. Ангели пазеха Исус, когато Той живя на земята, под ръководството на Светия Божия Дух, вършейки волята на Отца Си, за да даде един добър пример за характер, за да бъде пример за децата и младите. Той желае във всичките им действия в техния живот да вършат такива неща, които са приемливи за Бога. Знае, че всяко добро дело, всеки акт на доброта, всяко послушание към майката и бащата ще бъдат записани в небесните книги.

Тези, които почитат своите родители, ще пожънат като награда обещанието, че ще живеят дълго на земята, която Господ, техния Бог им дава. Децата трябва да продължават да вършат добро, молейки се чрез заслугите на Исус, Господ да им даде своята благодат, Своя ум, и Своята красота на характера. Господ не ги е лишил от благословието, което е необходимо за изграждането на характера на децата и младите, след като им е дал Божествения образец в младостта на Исус. Те трябва да търсят благодатта на Неговия характер с проста вяра, доверие и в името на Исус, точно както един син моли за помощ земния си родител.

Скъпи деца и младежи, вие се нуждаете от едно ново сърце. Молете Бога за това. Той казва: „Ще ви дам и ново сърце” (Езекиил 36:26). Когато се молите съобразно волята Му, не се съмнявайте, че ще получите. Всичко, каквото Бог е обещал, Той ще го изпълни. Ако дойдете с истинско разкаяние на душата, не е нужно да си мислите, че от ваша страна е дързост да искате от Бога да изпълни това, което е обещал. Дързост е да искаш неща, които ще задоволят единствено егоистичните ти наклонности към човешко удоволствие в земните неща. Но когато се молите за духовни благословения, да усъвършенствате характера си по подобие на Христос, Господ ви уверява, че вие се молите в съответствие с тези обещания, които ще бъдат изпълнени.“ *(Младежки наставник, 23 август, 1894 г.)*

14 май – МЛАДЕЖТА, ПОЛУЧАВА СИЛА, ЗА ДА БЪДЕ ПОБЕДИТЕЛ

Весели се младежо, в младостта си и нека те радва сърцето ти в дните на младостта ти, и ходи по пътищата на сърцето си, и според каквото гледат очите ти! Но знай, че за всичко това Бог ще те доведе на съд. (Еклизиаст 11:9)

Посвещавайки себе си на Бога, ние получаваме велико преимущество, защото ако в нас има някакви слабости или пороци, можем да се обединим с Единствения, Който може действително да ни помогне. Нашето невежество се съединява с безграничната мъдрост, нашата немощ – с безграничното могъщество, и тогава, подобно на Яков, ние можем да станем Божии наследници. Поддържайки здрава връзка с Бога на Израил, ние ще получим сила от горе, която ще ни вдъхнови за победи, и Божествената любов, която ние предаваме, ще отвори път към сърцата на много хора. Трябва да закрепим нашето треперещо хващане за престола на безкрайността, казвайки: „Няма да те пусна да си отидеш, докато не ме благословиш“ (Битие 32:26).

На нас ни е дадено уверението, че Той ще ни благослови и ще направи живота ни благословение за околните, и именно в това е нашата светлина, нашата радост и победа. Когато младите хора разберат какво значи в сърцето да живее Божията любов, тогава те ще започнат да осъзнават значението на изкупителната цена на кръвта, тогава ще посветят способностите си на Бога и с помощта на Божествената сила ще се стараят да я умножат, за да я използват в служене за Господа.

Единствената сигурност за нашите млади в този век на грях и престъпление е да имат жива връзка с Бога. Те трябва да се научат как да търсят Господа така ревностно, че да бъдат изпълнени със Неговия Свят Дух и да живеят със съзнанието за това, че всички небесни войнства са дълбоко заинтересовани за тях, с тревога ги наблюдават, за да им послужат във всяка опасност и нужда. Трябва да бъдат обграждани с наставления за това как да се противят на изкушенията. Трябва да им се посочват насърченията, които се съдържат за тях в Божието Слово. Трябва да бъдат предупреждени за опасностите да се отклонят в пътя на злото. Трябва да бъдат научени на благоговение и почитание пред Божието наставление, дадено в Неговото Слово. Трябва да бъдат наставени не само да се противопоставят на злото, но и да решат за себе си веднъж завинаги, че няма да застанат на този път, по който, ако ходят, няма да могат да разчитат на присъствието на Исус и заедно с това на Божието благословение. *(РХ, 21 ноември 1893 г.)*

15 май – ПОМОЩ ПРИ ИЗГРАЖДАНЕТО НА ХАРАКТЕР ЗА ВЕЧНОСТТА

Ако е така нашият Бог, комуто ние служим, може да ни отърве от пламенната огнена пещ и от твоите ръце, царю, ще ни избави; но ако не, пак да знаеш, царю, че на боговете ти няма да служим, и на златния образ, който си поставил няма да се кланяме. (Дан. 3:17, 18)

Докато юношите се трудеха за собственото си спасение, Бог произведе в тях и желание и действие по Своето благоволение. В това са изразени условията за спасението: за да почувстваме в живота си действието на Божиата благодат, е нужно да направим това, което зависи от нас. Господ не възнамерява заради нас да произведе и желание и действие. Неговата благодат се дава за това, за да произведе в нас и желание и действие, но тя не се дава в замяна на нашите усилия. Нашето сърце е длъжно да се събуди за сътрудничество. Святият Дух действа в нас, за да можем ние да се трудим за своето спасение. Това е практически урок, на който Святия Дух се стреми да ни научи. „Защото Бог е, Който, според благоволението Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате“ (Филип. 2:13).

Господ ще сътрудничи с всички, които искрено се стремят да Му бъдат верни в служенето, както Той в своето време сътрудничи с Даниил и тримата му другари. Забележителни умствени способности и благородни качества на характера не са нещо случайно. Бог създава заради нас условия, а успехът зависи от това, как ги използваме. Ние трябва да забелязваме благоприятните възможности, откриващи се пред нас чрез Божието провидение, и охотно да се възползваме от тях. Има много, които биха могли да станат силни мъже като Даниил, те ще зависят от Божиата благодат, за да станат победители и за сила и ефективност, за да си вършат работата.

Млади хора, обръщам се към вас с призива: бъдете верни в изпълнението на своите задължения, работете от цяла душа. Не подражайте на тези, които са лениви и половинчати в своето служене. Постъпките, често повтаряни, образуват навици, а навиците формират характер. Търпеливо изпълнявайте малките си житейски задължения. Докато вие недооценявате колко е важно да бъдете верни в изпълнението на малките задължения, възпитанието на вашия характер ще е неудовлетворително. В очите на Всемогъщия е скъпо и най-малкото добро дело. Господ говори: „Верният в най-малкото и в многото е верен“ (Лука 16:10). В живота на истинския християнин не може да има нищо маловажно или второстепенно. *(Вест към младите, с. 147, 148)*

И ако живее във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христа Исуса от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, който обитава във вас. (Рим. 8:11)

От време на време Господ Бог изливаше Своя Свят Дух, Който пробуждаше раздвижване всред студентите в колежа в Батъл Крик, за да могат те да Го познават във всичките си пътища, за да може Той да ги направлява в техните житейски пътеки. Във време на особеното проявление на Божия Дух всичките занятия в училище се прекратяваха и най-великият Учител, Когото светът някога е познал, възвишаваше гласа Си, казвайки: „Елате при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви успокоя. Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко” (Мат. 11:28-30).

Господ хлопаше на вратите на много сърца, и видях, че там присъстваха и Божии ангели. Но изглеждаше, че учителите не полагаха особени усилия за това, да обърнат вниманието на учащите се към духовните истини. Но все пак Бог имаше Свой верен Страж в училището. И въпреки, че Неговото присъствие беше невидимо, се усещаше Неговото влияние. Отново и отново там се проявяваха признаците на присъствието на Святия Страж. Отново и отново гласът на Исус се обръщаше към учащите се, казвайки: „Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене“ (Откр. 3: 20).

Господ дълго чакаше, желаейки да даде на сърцето великата истинска радост. Всички тези, които гледат на Бога, посвещавайки напълно своите сърца на Него, Той изобилно ще ги благослови. Тези, които непрекъснато гледат на Него, можеха да видят ясно пред себе си Исус като всеобхватната жертва за грях, и скрити в процепа на скалата, да съзерцават от там Божия Агнец, вземащ на Себе си греховете на света. Когато напълно осъзнаем Неговата всеобхватна жертва, устата ни ще се изпълнят с възвишена хвала (*Специални свидетелства по въпросите на образованието, с. 77, 78*)

А пророческите ученици, които бяха в Ерихон, като го видяха отсреща рекоха: „Илиевият дух остава на Елисей.“ И дойдоха да го посрещнат, и му се поклониха до земята. (4 Царе 2: 15)

Святият Дух посещаваше училищата на пророците, привеждайки мислите на учащите се в хармония с волята на Господа. Между тези училища и Небето съществуваше жива връзка, и ангели с радост се присъединяваха към хвалебните песни, които излизаха от любящите и благодарни сърца. Ако учителят отвори сърцето си за Святия Дух, тогава те ще се приготвят за сътрудничество с Него в делото на възпитаване на учащите се, и ако Му дадат възможност да действа, Той ще извърши удивително преобразяване. Той ще работи във всяко сърце, премахвайки от него егоизма, формирайки и усъвършенствайки характера, пленявайки помислите в послушание на Христос...

Вместо да ходите унили и подтиснати, ще приемете Святия Дух и Неговото присъствие ще ви ободри и подкрепи. Когато учителите се освещават чрез послушание на Божието Слово, Святият Дух ще им даде да разбират небесните ценности. Ако те търсят Святия Дух със смирение и настойчивост, тогава думите, казани от слаби уста, ще горят в техните сърца, и истината не ще отслабне в техните уста.

Проявяването на Святия Дух не премахва необходимостта да развиваме своите таланти и способности, но ни учи да употребяваме цялата си сила за прослава на Господа. Ако способностите на човека се намират под особеното Божие ръководство, те ще бъдат пригодени за постигането на най-забележителните цели на тази земя. Невежеството не развива смирение или духовен опит нито в един от тези, които открито наричат себе си последователи на Исуса. Истината на Божието Слово може да бъде оценена в по-голяма мярка от интелектуалните християни. Христос може особено да се прослави чрез тях. Великата цел на образованието се състои в това, да ни даде възможност да употребим силите си, дарени ни от Бог, по такъв начин, че да се разкрие същността на библейската религия и да съдейства на Божието Слово (*Отчет на Северно Тихоокенската уния, 26 май 1909 г.*)

18 май – ХОДЕЙКИ ОТ ДОМ В ДОМ СЪС СЛУЖИТЕЛИТЕ НА ЕВАНГЕЛИЕТО

И като свика дванадесетте, даде им сила и власт над всички бесове, и да изцеляват болести. И изпрати ги да проповядват Божието царство и да изцеляват болните. И каза им: Не вземайте нищо за път, ни тояга, ни торба ни хляб, ни пари, нито да имате по две ризи. И в която къща влезете там седете, и от там тръгвайте на път. (Лука 9:1-4)

Господ призовава Своя народ да се занимава с различни видове мисионерска работа. Намиращите се по пътищата и градовете трябва да чуят евангелската вест. Членовете на църквата трябва да извършат мисионерска работа в домовете на своите съседи, които не са получили още в пълнота истината за настоящето време.

Нека тези, които ще извършат тази работа, направят живота на Исус предмет на постоянно изучаване. Нека те бъдат много ревностни, употребявайки всяка способност за Божието дело. Искрените и настойчивите усилия ще бъдат отбелязани със скъпоценни опитности. Божите служители ще получат от великия Учител най-висшето образование. Но тези, които не предават получената светлина на истината, скоро ще разберат, колко много са изгубили.

Божият народ трябва да върви напред с нашите книги в тези места, където все още не е прозвучала третата ангелска вест. Мисионски работници, чиито сърца са обновени със Святия Дух, са преизпълнени с огромни възможности да вършат добро. Разкритите в простота и любов истини – това е службата, която Христос поръча да изпълняват Неговите апостоли, изпращайки ги в първото мисионско пътешествие. Можем да достигнем много сърца посредством химни на хваление, чистосърдечни молитви и разкриване на истината в семейния кръг. Божественият Учител ще бъде с вас, за да убеждавате. „И ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века” (Мат. 28:20) - е Неговото обещание. С уверението за пребъдващото присъствие на такъв Помощник, ние можем да работим с вяра, надежда и кураж.

Необходимо е да разрушим еднообразието в служенето на Бога. Всеки член на църквата трябва да бъде въввлечен в особен вид работа за своя Господ. Нека тези, които добре познават истината, отиват в съседните домове и да провеждат там библиейски срещи. Нека Божието Слово се изучава навсякъде, нека неговите идеи бъдат изразени толкова ясно, че да може всеки да ги възприеме. (PX, 5 май 1904 г.)

Колко са прекрасни върху планините нозете на онзи, който благовестува, който проповядва мир! Който благовестува добро, който проповядва спасение! Който казва на Сиона: Твоят Бог царува! (Исаия 52:7)

Смирените и горещи молитви ще направят много повече в делото на разпространение на нашите книги, отколкото най-скъпите картини в света. Ако нашите работници обърнат внимание на това, което е необходимо и реално в нашия свят, ако се молят за това, вярват в него, възлагайки надежда на Святия Дух, тогава те ще се изпълнят с небесни потоци и ще могат да окажат върху сърцето на хората продължително влияние. Молете се и трудете се, трудете се и молете се, и Господ ще работи с вас.

Всеки колпортьор се нуждае от служенето на ангелите, защото той трябва да изпълни тази работа, която не е по силите му да извърши сам. Божии ангели ще съпровождат и наставляват тези, които са родени от горе, които желаят да бъдат водени от Божия Дух, вършейки, както Христос, всичко възможно, които ще работят, като пред лицето на цялата Вселена. Ангелите ще минат пред тях в жилищата на хората, приготвяйки пред тях пътя.

Когато Божият народ осъзнае в какво време живеем, ще работи, разбирайки, с каква заинтересованост небесата гледат на тях. Всеки колпортьор ще разпространява книги, които ще носят светлина и сила за душата. Той ще проникне в духа на тези книги и ще посвети душата си в представяне на тези книги на хората. Така силата, мъжеството и успехът ще бъдат изцяло зависими от това доколко истината, представена в книгите, е реална в техния собствен живот и открита в техния характер. Когато е формиран неговият собствен опит, той може да се движи напред, представяйки на други домове свещената истина, представена в тези книги. Изпълнени със Святия Дух, те ще придобият дълбок, богат опит, и небесните ангели ще им съдействат. *(Записки от Австралийската унионска конференция, 1 май 1901 г.)*

**Народите ще дойдат при светлината Ти, и царете при бляска-
вата Ти зора. (Исаия 60:3)**

Нашите издателства бяха създадени, за да вършат работа за Господа: да принесат небесна светлина до всички краища на земята, за да могат скъпоценни души да се върнат в своя бащин дом. Офисите на нашите издателства трябва да бъдат мисионерски предприятия, вършещи работа за своя Господ за обръщането на много души. Работете, наблюдавайте и молете се за души, защото ще давате отчет за тях. Тази година опитай предписаното лекарство за злото. Нека всеки човек върши това, което Господ изисква от него да върши, гледайки на Исус, Който е собственик на всяка душа.

Нека работниците, които трябва да сътрудничат на тези организации, помнят едно: Бог ги призовава към единство, за да бъдат истински свидетели пред света, ангели и хора. Нека неголеми групи хора се събират всяка вечер или рано сутрин да изучават Библията. Те трябва да прекарват специално време в молитва, за да се укрепят и да преживеят обновление чрез служенето на Святия Дух. Това е преобразяване, което по замисъла на Христос трябва да се извърши в сърцата на тези, които вземат някакво участие в издателската дейност. Ако се извърши това преобразяване, ще получите обилни благословения от Този, Който посвети целия Си живот в служба на хората, Който ви спаси с цената на собствения Си живот.

Вие трябва да получите силата на Святия Дух, иначе не ще можете да бъдете победители. Имайки Божите благословения, какви свидетелства можете да споделите със своите колеги и приятели? Нека всеки разкаже за своята опитност с прости думи. Това ще даде на душите повече радост, отколкото звученето на най-приятните музикални инструменти. Позволете на Христос да влезе във вашите сърца.

Работата на всеки християнин трябва да бъде енергична. Тя ежедневно се възнаграждава. Христос, обръщайки се към управителите и работниците в офиса, казва: „Затова вие сте Ми свидетели” (Исаия 43:12). Мисли така, говори така, работи така. Небето е просто следващата врата. Отвори вратата към небето и затвори вратата към земята. Господ се обръща към работниците от всеки отдел. Чувате ли вие Неговия глас и ще отворите ли сърцето си за Исуса? Ще възлюбите ли Този, Който отдаде за вас Своя живот? (*Ръкописи, т. 12, с. 46, 47*)

После чух гласа на Господа, който казваше: „Кого да пратя и кой ще отиде за Нас?“ Тогава рекох: „Ето ме, изпрати мене.“ (Исаия 6:8)

Молете се и трудете се. Много повече ще бъде извършено благодарение на христоподобната смирена молитва, отколкото многото думи без молитва. Работете със смирение, и Господ ще работи с вас. Святият Дух въздейства на разума така, както е въздействал на разума на тези, които се вслушваха в словата на Божите служители, проповядващи Неговото Слово. Също така ангели съпровождат всеки, който безрезервно посвещава себе си на продажба на книги, за да могат хората да познаят какво е истина.

Мъже и жени могат да работят ефективно, ако осъзнаят, че извършват служене заради тези души, които не познават истината за настоящето време. Те трябва да провъзгласят предупреждението на тези, които се намират по пътищата и оградите, за да се приготви един народ за великия ден Господен, който скоро ще настъпи в нашия свят. Нямаме време за губене. Трябва постоянно да поддържаме тази работа. Кой ще тръгне с нашата литература? Дайте им да прочетат шестата книга на пророк Исаия, и нека те приемат нейните думи до дълбините на своите сърца.

„Тогава рекох: „Горко ми, защото загинах; понеже съм човек с нечисти устни, и живея между люде с нечисти устни, понеже очите ми видяха Царя, Господа на Силите“. Тогава долетя при мене един от серафимите, като държеше в ръката си разпален въглен, когото беше взел с щипци от олтара. И като го допря до устата ми, рече: „Ето, това се допря до устните ти; и беззаконието ти се отне, и грехът ти се умилостиви.“ После чух гласа на Господа, който казваше: „Кого да пратя? И кой ще отиде за Нас?“ Тогава рекох: „Ето ме, изпрати мене.“ (Исаия 6:5-8).

Това ще се повтаря отново и отново, ако Христовите представители застанат уверено на Негова страна, носейки Неговото бреме и ежедневно се учат от Него, носейки вест на утеха на разочарованите, скърбящи и разбити сърца. Вдъхновявайки ги със Своя Дух, Христос, Великият Учител, ги подготвя да извършат важна работа. *(Библейско ехо, 18 септември 1899 г.)*

И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: „Отделете ми Варнава и Савел за работата, на която съм ги призовал.“ Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха. И така те, изпратени от Святия Дух, слязоха в Селевкия, и оттам отплуваха за Кипър. (Деяния 13:2-4)

О, как силно се нуждаем от Божието присъствие! Всеки служител трябва да издига горещи молитви към Господа за кръщение със Святия Дух. Хората трябва да се събират заедно, за да викат към Бога за особена помощ, за небесна мъдрост за това да знаят как да планират и предвиждат Божието дело...

Апостолите се молиха десет дни преди изливането на обещаното благословение в деня на Петдесетницата. Те трябваше постоянно да осъзнават, какво значи да принасяш горещи молитви, сближавайки се с Бога, изповядвайки греховете си, смирявайки пред Господа сърцето си, и чрез вяра в Исуса да станат подобни на Него. Когато Святия Дух се изля над учениците, Той изпълни мястото, където бяха събрани, и те тръгнаха да вършат работа за своя Господ, надарени със сила от горе.

Ние трябва също така ревностно да се молим за изливането на Святия Дух, както апостолите в деня на Петдесетницата. Ако те се нуждаеха от Него, то колко по-голяма е нашата нужда днес? Нравствен мрак, като погребален саван, покрива земята. Лъжливи учения, ереси, сатанински измислици водят много хора в заблуда. Без силата и могъществото на Святия Дух напразни ще бъдат всичките ни старания, ако искаме да известим истината. За нас е така важно да получим силата на Святия Дух, за да ни поддържа Той в тази борба, която „не е срещу кръв и плът, но против началствата, против властите, против духовните сили на нечестието в поднебесните места“ (Ефес. 6:12).

Ние няма да паднем дотогава, докато възлагаме нашата надежда и упование в Бога. Нека всеки от нас, служители и обикновени членове на църквата, кажем подобно на апостол Павел: „И тъй, аз така тичам, не като към нещо неизвестно; така удрям, не като че бия въздуха“ (1Кор. 9:26), но със свята вяра и надежда, очикайки победоносната награда. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

Стани, свети, защото светлина дойде за тебе, и славата Господна те осия. Защото, ето, тъмнина ще покрие земята, и мрак племената; а над тебе ще осияе Господ, и славата Му ще ти се яви. (Исаия 60:1, 2)

На църквата е поръчано да бъде това средство, благодарение на което трябва да засияе Божествената слава, която пронизва нравствената тъмнина на този свят, за да може това сияние на Слънцето на правдата да достигне сърцата на хората. Работата с отделни хора и семейни двойки – това е работата, която трябва да се върши в Божието лозе. Кротост, търпение, въздържание, Христовата любов трябва да се изиявява в домовете на християните. Църквата трябва да стане и свети. Божият народ, изпълнен със Духа и силата на истината, трябва да върви напред в намиращия се в мрак свят, за да се прояви светлината на Божествената слава. Господ е дарил на хората възвишените сили на разума, за да ги използват за Негова прослава. В мисионерското служене тези сили на разума се използват за активна работа. Служителите ще развиват и усъвършенстват Божиите дарове. Ден след ден те ще израстват в познание на Христос.

Този, Който говореше така, както не е говорил нито един човек на земята, Който се облече в човешка плът, и до днес се явява същия велик Учител. Ако вие следвате по Неговите стъпки, търсейки изгубените, ангели ще се приближат към вас и под вдъхновението на Святия Дух ще получите просвещение относно това, какви методи и най-добри пътища ще изберете за изпълнение на работата, която ви е поръчана...

Този, който се явява светлина за този свят, трябва да се избави от слабости и недостатъци. Какво означава светлина? Това е благочестие, добродетел, истина, милосърдие, любов. Това е изиявяване на истината в характера и живота. Убеждаващата сила и действеност на Евангелието зависи от нивото на благочестие на всеки вярващ. Господ е предизвестил чрез смъртта на Своя възлюбен Син, че всяка душа може да бъде приготвена за всяко добро дело. Всеки истински вярващ трябва да бъде ярко сияеща светлина, издигаща хвала на Този, Който ни е призовал от тъмнината в чудната Своя светлина. (PX, 24 март 1891 г.)

Не че сме способни от само себе си да съдим за нещо като от нас си; но нашата способност е от Бога, Който ни и направи способни като служители на един нов завет, - не на буквата, но на духа; защото буквата убива, а духът оживотворява. (2 Кор. 3:5, 6)

Само тези, които постоянно получават свежия приток на благодатта, ще получат както сила, необходима им ежедневно, така и способност да се възползват от нея. Без да чакат за бъдещи времена, когато надарени с особени духовни сили ще получат чудотворни способности да въздействат на душите, те постоянно подчиняват себе си на Бога, за да може Той да ги превърне в съдове за благородна употреба. Всеки ден те търсят достъпни начини за служене и свидетелстване за Господа там, където се намират: вкъщи, извършвайки проста домашна работа, или на общественото поприще.

Чудесното утешение за посветения труженик се заключава в това, че даже Христос по време на Своя земен живот ежедневно молеше Отец за благодат, от която се нуждаеше. След общение с Бога Той тръгваше да укрепява и благославя другите. Погледнете на Божия Син прекланящ се в молитва към Отец! Въпреки че е Божи Син, Той укрепва вярата Си с молитва и общувайки с Небето, получаваше сила да се съпротивлява на злото и да служи на хората.

Като по-голям Брат на човешкия род Той познава нуждите на тези, които, въпреки че са немощни и живеят в свят на грях и изкушения, все пак желаят да Му служат. Той знае, че вестителите, които Той изпраща - са слаби, заблуждаващи се хора; но на всички, които всецяло посвещават себе си да Му служат, Той им обещава помощ свише, целият Му път потвърждава, че искреното и настойчиво обръщане към Бога с вяра, водещо до пълна зависимост от Бога и себепожертвувателно служене в делото на Евангелието, ще подари на хората помощта на Святия Дух в борбата с греха. (*Деяния на апостолите, стр. 55, 56*)

Защото Божието глупаво е по-мъдро от човеците и Божието немошно е по-силно от човеците. (1 Коринт. 1:25)

Бог ще въздейства на хора, заемащи невисоко положение в обществото, които не са станали невъзприемчиви към ярките лъчи на светлината чрез продължително съзерцаване светлината на истината, отказвайки да се усъвършенстват и да се предвиждат напред. Такива ще бързат под вдъхновението на Святия Дух навсякъде, стремейки се да занесат светлината на истината на другите. Истината, Божието Слово, подобно на огън в техните кости, ги изпълва с горещо желание да просветят намиращите се в тъмнина.

Много необразовани хора сега провъзгласяват Господните слова. Даже децата под ръководството на Святия Дух вървят напред, провъзгласявайки небесната вест. Святия Дух се излива в изобилна мярка над тези, които остават чувствителни към Неговото влияние, и като оставят всичко светско, всички човешки предразсъдъци и ненужни правила, прогласяват истината с Неговата сила. Тогава множество хора ще повярват и ще се присъединят към Господните войнства.

Много от така наречените последователи на Господа в настоящето време не подчиняват своя живот на водителството на Святия Дух, но се опитват да Го използват за своите користни цели. Тези хора трябва да се откажат от подобни намерения и безрезервно да посветят себе си на Господа, за да може Той да усъвършенства всичко добро в тях и чрез тях.

Седемте последни язби са готови да се излеят над непокорните. Мнозина, които знаят евангелската вест, не ѝ обръщат внимание. Те много са преживели и изпитали, но преградите са се оказали за тях малко големи, задържайки техния победоносен марш напред. Благодарение на вяра, настойчивост и смелост мнозина ще преодолее тези прегради и ще встъпят в победоносната светлина. Препятствията по тесния път, камъните на грешките и прегрешенията, разпръснати по пътеката - всичко това ще се разсее и изчезне. Всичките предубеждения, с които лъжливите пастори са обгърнали своето стадо, ще станат безполезни. Хиляди хора ще приемат светлината и ще я носят напред в този свят. *(РХ, 23 юли 1895 г.)*

Понеже, братя, вижте какви сте вие призваните, че между вас няма мнозина мъдри според човеците, нито мнозина силни, нито мнозина благородни. (1 Кор. 1:26)

Не всички могат да заемат едно и също място, но всеки, който подчинява себе си на освещаващото влияние на Святия Дух, ще се намира под водителството на Христос. За посветените мъже и жени Бог е приготвил всичко. Той ще води делото Си, използвайки разни пътища и средства. И Господ ще използва в Своята работа за спасение на души не само най-талантливите и високо образованите или тези, които заемат високо положение. Ще използва много, които нямат големи преимущества. Чрез обикновени хора Той ще може да покани тези, които имат големи имуществва и искат да приемат вяра в истината. И те ще станат Божии инструменти в предвижването на Неговото дело. Не винаги най-ярките таланти изпълняват най-великата част от Божието дело. Бог може да говори чрез всеки, който е посветен на Неговата служба.

Когато чрез нашата вест се прояви силата на Святия Дух, която ще подбуди души да направят избор между доброто и злото, ние ще видим как ще се извърши работа, за която даже не сме и мечтали. Ако някога мисионерски дух обхване мъже и жени, млади и стари, ще видим множество хора, отиващи към тези, които са в неравностойно положение и към проспериращите, призовавайки да дойдат с чисти сърца.

Нека тези, които работят за души, помнят, че им е поръчано да сътрудничат на Христос, да се покорят на Неговите постановления и да следват Неговото водителство. Всеки те трябва да молят и получават сила от свише. Трябва да жадуват за постоянното присъствие на любовта на Спасителя, Неговата действеност, бдителност и нежност. Трябва да гледат на Него като на пастир и свещеник на техните души. Тогава ще получат обещанието и поддръжката на ангелите. Христос ще бъде за тях възторг и велика радост. Техните сърца ще бъдат под водителството на Святия Дух. Те ще вървят напред, облечени в свято усърдие и техните старания ще бъдат съпроводени от сила, съразмерна с важността на вестта, която прогласяват. *(PX, 27 октомври 1910 г.)*

27 май - БОЖЕСТВЕНА ПОМОЩ ПРИ ИЗВЪРШВАНЕ
НА МИЛОСЪРДНО СЛУЖЕНЕ

Но един самарянин, като пътуваше дойде на мястото дето беше той, и като го видя, смили се, приближи се и превърза раните му, като изливаше на тях масло и вино. После го качи на собственото си добиче, закара го в една гостилница и се погрижи за него. (Лука 10:33, 34)

Беше ми показано, че медицинската мисионерска работа ще помогне да намерим дълбоко паднали души, които някога са притежавали остър ум, богати умения и които могат да бъдат спасени от деградацията със съответни усилия. След като със състрадание се погрижите за хората и удовлетворите техните физически потребности, пред тях следва да се представи истината, каквато е в Христос. Святият Дух ще се труди ръка за ръка с човешките инструменти, служейки на такива хора, и някои ще основат вярата си на канара.

С такива хора, които Бог обича и състрадава, не трябва да се общува по екстравагантен начин, не бива да им се представят никакви страни доктрини. Но чрез физическата помощ оказана от лекаря–мисионер Святият Дух ще помогне на служителя да събуди за живот и нравствените сили. Ще се активизира ума на тези хора и много от тези бедни души ще бъдат спасени за Божието царство.

Нищо няма да помогне на нашата работа за разпространение на истината да бъдат намерени хората там, където се намират, така, както може да направи това службата на добрия самарянин. Това е работата, която трябва да се извърши по надлежния ред, за да се спасят нещастните грешници, покрай които е минала църквата. Тя ще стане врата за истината, през която преминавайки ще намерят пристанище. Сред нас, като Божи народ, трябва да се установи съвършено нов ред на нещата и когато се заемем с тази работа, душите на служителите ще бъдат обкръжени със съвършено друга атмосфера. Святият Дух ще общува с тези, които се занимават с Божието дело; и тези, на които Той ще окаже влияние, ще станат Божия сила за възвисяване, укрепване и спасение на души, стоящи на ръба на гибелта. *(Благотворителна служба, стр. 131,132).*

28 май – МИЛОСЪРДИЕ И СЪСЪТРАДАНИЕ: БОЖИЯ ДУХ В ДЕЙСТВИЕ

**Кой от тези трима ти се вижда да се е показал ближен на изпадналия
всрещ разбойниците?“ Той рече: „Онзи, който му показа милост.“
Исус му каза: „Иди и ти прави също така.“ (Лука 10:36, 37)**

Сърце, в което се е утвърдил Христос, не може да бъде чуждо на любовта. Ако любим Бога понеже, Той е възлюбил първо нас, ще обичаме и всички тези, заради които умря Христос. Не можем да дойдем до съприкосновение с Божеството, без да дойдем в съприкосновение с човечеството; понеже в Самия Него, седящия на престола на Вселената, Божественото и човешкото са съединени в едно. Съединявайки се с Христос, ние се съединяваме и с нашите близки със златната верига на любовта. Тогава състраданието и милосърдието на Христос ще се прояви в нашия живот. Ние няма повече да чакаме кога нуждаещите се и нещастните ще дойдат при нас. Няма да има нужда да ни умоляват да съчувстваме на горестта на другите. Да служим на нуждаещите се и страдащите ще стане за нас толкова естествено, както за Христа да върши добро.

Всеки път, когато усещаме подтик към любов и съчувствие, към благославяне и възвишаване на другите, това се явява признак за работата на Святия Божи Дух. Даже срещаме езиците се срещат хора, които не знаейки нищо за писания Божи Закон и за името на Христос, са проявявали доброта по отношение на Неговите слуги, защитавали са ги, дори с риск за собствения си живот. Техните постъпки са сочили на действието на Божествените сили...

Небесната слава се проявява във възстановяване на падащия и утешение на огорчения. Утвърждавайки се в човешкото сърце, Христос се открива на хората по този начин. Христовата религия ще бъде благословение, където и да действа.

Бог не признава национални, расови или социални различия. Той е Творец на цялото човечество. Всички хора са едно семейство както по сътворение, така и по изкупление. *(Пътят към Христа, с. 384-386)*

След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава. (Откр. 18:1)

Ден след ден отиват във вечността, приближавайки ни към приключване на времето на изпита. Сега трябва да се молим така, както никога по-рано, така че Святият Дух да се излее над нас в обилна мярка. Трябва да бъдем чувствителни към Неговото осветяващо влияние, за да станем такива работници, за които хората могат да кажат, че са били с Исус и са се учили от Него. Нуждаем се от духовно прозрение, както никога по-рано, за да видим отделните събития, и да разпознаем капаните и измамата на врага и като верни стражи да предупредим за опасността...

Когато Божият народ смирят душите си пред Твореца, търсейки с цялото си сърце в лични молитви Неговия Свят Дух, тогава ще се чуе от човешки уста свидетелството, представено в Писанието: „След това видях друг ангел, който слизаше от небето, имайки голяма власт; и земята се просвети от неговата слава.“ (Откр. 18:1)...

Тези, които ще се намират под влиянието на Святия Дух, няма да бъдат фанатични, но, напротив, спокойни, непоколебими, свободни от всяка непочтеност. Нека всички тези, които са позволили светлината на истината да сияе ярко и отчетливо в техния живот, бъдат внимателни към това как те провъзгласяват мир и безопасност. Бъдете внимателни към това какво влияние оказвате в такова време.

Исус силно желае да излее Своите небесни благословения в обилна мярка над Своя народ. Молитви за изпълнение на това обещание трябва ежедневно да се възнасят към Бога. И нито една молитва, която е произнесена с вяра, няма да бъде забравена. Христос възлезе нависоко, плени плен и даде дарове на човечите. Когато след възнесението на Христос Святият Дух слезе, както беше обещано, подобно на могъщ порив на вятъра, и изпълни цялото това място, където бяха събрани апостолите, какъв беше резултатът?

Хиляди се обърнаха в един ден. Ние очакваме, както и сме били научени, че ангел ще слезе от небето и цялата земя ще се освети от неговата слава, когато ние дойдем до такова единство на душите и сърцата, което царуваше в деня на Петдесетницата. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

30 май – БЛИЗО Е ВРЕМЕТО, КОГАТО СВЯТИЯТ ДУХ ЩЕ БЪДЕ ОТНЕТ

И Духът и невестата казват: „Дойди.“ И който чуе, нека рече: Дойди. И който е жаден нека дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота“ (Откр. 22:17)

Времето на изпита няма да се удължава още дълго. Бог постепенно оттегля Своята задържаща злото ръка от нашата земя. В продължение на дълго време Той се е обръщал към мъже и жени чрез Своя Свят Дух, но те не приеха Неговата покана. Сега Той се обръща към Своя народ и към този свят посредством Своите съдби. Времето на съдбите е време на милост за тези, които не са имали възможност да чуят истината...

Господ призовава тези, които вярват в Него, да бъдат Негови сътрудници. Докато животът им продължава, те не трябва да мислят, че тяхната част от работата е вече свършена. Ще позволим ли да се изпълнят знаменията на времето и признаците за края, без да сме разказали на хората за това - какво се случва на земята? Ще им позволим ли да вървят напред в тъмнината, без да пробудим в тях нуждата да се приготвят да посрещнат Господа? Независимо от това дали изпълняваме дълга си по отношение на тези, които са около нас, Господният ден ще дойде като крадец...

Като Божии народ ние сме длъжни да приготвим пътя за Господа под покоряващото ръководство на Святия Дух. Благата вест трябва да бъде провъзгласена в цялата своя чистота. Потокът жива вода трябва да става по-дълбок и по-широк. В близки и далечни полета хората трябва да бъдат призвани да оставят своите плугове и търговски предприятия и да придобият опит в служенето на други хора. Когато се научат да работят ефективно, те ще прогласяват истината с огромна сила. Планини от трудности ще бъдат отстранени благодарение на чудесната работа на Божието провидение.

Вестта, която означава толкова много за обитателите на земята, трябва да бъде чута и приета от тях. Хората трябва да знаят какво е истина. Напред, и само напред, ще се движи това дело, докато цялата земя не бъде предупредена. И тогава ще дойде края. *(РХ, 22 ноември 1906 г.)*

Който върши неправда, нека върши и за напред неправда; и който е нечист, нека бъде и занаяпред нечист; и праведният нека върши и занаяпред правда, и светият нека бъде и за напред свят. (Откр. 22:11)

Когато приключи проповядването на третата ангелска вест, Божията милост ще изостави грешните жители на земята. Божият народ е завършил своето дело: той е получил „късния дъжд“, „освежението от лицето на Господа“, и се е приготвил за идващия час на изпитанието. Ангели бързо се предвижват по небето. Един ангел, завръщайки се от земята, обявява, че това дело е приключило, светът е подготвен за последния изпит, и всеки, който се е оказал верен на Божиите заповеди, е получил „Божия печат“.

Тогава Исус прекратява Своего посредническо служение в небесното светилище. Той вдига ръце и казва с висок глас: „Свърши се!“ И цялото небесно войнство сваля своите корони при Неговото тържествено заявление: „Който върши неправда, нека върши и за напред неправда; и който е нечист, нека бъде и за напред нечист; и праведният нека върши и за напред правда, и светият нека бъде и за напред свят.“ (Откр. 22:11) Участиа на всеки е решена за живот или за смърт. Христос е приключил делото на примирение за Своя народ и е заличил неговите грехове. Числото на Неговите поданици се е изпълнило; царство и власт, и царско величие на всякъде под небето“ ще бъдат дадени на наследниците на спасението и Исус ще царува като Цар на царете и Господ на господарите.

Когато Христос напусне светилището, земята ще потъне в тъмнина. В това ужасно време праведните трябва да живеят пред лицето на святия Господ без Ходатай. Нищо не ще задържа нечестивите и Сатана ще получи неограничена власт над непокаяните. Божието дълготърпение се е изчерпило. Светът е отхвърлил Неговата благодат, презрял е Неговата любов и потъпкал Неговия закон. Времето на благодатта за нечестивите е свършило. Божият Дух, на Когото те упорито са се съпротивлявали, накрая е взет от земята. *(Великата борба, с. 613, 614)*

Юни. ПОД РЪКОВОДСТВОТО НА ДУХА

1 юни – НАЙ-ВЕЛИКАТА РАБОТА НА ЗЕМЯТА

Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото. (Лука 19:10)

Всеки, който вярва в Христос като личен Спасител, Бог го задължава да бъде чист и свят, да бъде духовен работник, стремящ се да спаси загиващите, както големи, така и малки, както богати, така и бедни, както роби, така и свободни. Най-великата работа на земята е да търсиш и спасиш погиващите, за които Христос плати безмерно велика цена – Своята кръв. Всеки е длъжен активно да служи; и ако този, който е бил благословен със светлина, не разпространява тази светлина на окръжаващите, те ще изгубят това богатство на благодатта, което им е било подарено, докато пренебрегват свещения дълг, който е така ясно отбелязан в Божието Слово. Когато светлината угасне, тяхната душа се излага на опасност; и с тези, на които трябваше да светят, не се извършва работата, която по Божествен замисъл трябва да се извърши чрез човешки инструменти. По този начин, заблудените овце не се търсят и връщат в кошарата.

Бог очаква, че вие, Неговите сътрудници, максимално да използвате своите способности за изпълнение на задълженията, а Той ще преумножи всичко. Ако хората си сътрудничеа с Божествената мъдрост, хиляди хора биха били спасени. Святият Дух ще открие Исус на посветените работници и това би ги подготвило за всеки конфликт, би ги възвисило, укрепило и направило повече от победители. Когато двама или трима се събират, за да обединят своите усилия и да издигнат молби, за тях е обещанието: „И Аз ви казвам: Искайте и ще ви се даде; търсете и ще намерите; хлопайте и ще ви се отвори.“ (Лука 11:9). „И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!“ (Лука 11:13). Господ е обещал, че където двама или трима са събрани в Негово име, там ще бъде и Той посред тях. Тези, които се обединяват в молитва ще получат помазанието на Святия Дух. (РХ, 30 юни 1896 г.)

Вие сте светлината на света. Град поставен на хълм не може да се укрие. (Матей 5:14)

Нашата верност спрямо християнските принципи ни призовава към активно служене на Бога. Тези, които не използват своите таланти в Божието дело, не ще споделят с Исус Неговата слава. Всяка душа, която получава Божията благодат, трябва да излъчва светлина. Много души се намират в тъмнина, но и много никак не се безпокоят за това! Хиляди хора се наслаждават на получената от тях светлина и големи възможности, но не използват своето влияние и пари, за да светят на другите. Те даже не считат за свое задължение да пазят собствените си души в любов към Бога, за да не стават бремe за Църквата. Такива хора биха били бремe и препятствие в небето. Заради Христос, заради истината, заради самите себе си те са длъжни да се вдигнат и прилежно да се трудят за вечността. Небесните обиталища са приготвени за всички, които отговарят на условията, записани в Божието Слово.

Заради душите, за които Христос умря и които се намират в тъмнината на заблудата, на всички истински последователи на Христос е дадено повеление да бъдат светлината на света. Бог е извършил Своята част от великата работа и очаква сътрудничество от Своите последователи. Планът на спасението е напълно изработен. Кръвта на Исус Христос е предложена за греха на света, Божието Слово се обръща към човека със съвети, порицания, предупреждения, обещания и одобрения, на него се изпраща помощта на Святия Дух, за да поддържа неговите усилия. Но като не гледа тази светлина, светът загива в тъмнина, затънал в заблуждения и грехове.

Кой ще сътрудничи на Бога, завоювайки души за истината? Кой ще проповядва в благоприятно време, в ден на спасение? Хора, които Господ е благословил със светлина и истина, трябва да бъдат посланици на благодатта. Техните средства трябва да бъдат насочени по Божествените канали. Трябва да приложат всичките си усилия. Трябва да станат Божии сътрудници, отречени от себе си и жертвайки се, подобно на Исус, Който стана беден за нас, за да се обогатим ние чрез Неговата нищета. *(PX, 1 март 1887 г.)*

Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората. (Матей 5:13)

Бог ще работи с Църквата, но не без нейното сътрудничество. Всички, които са вкусили благото Божие Слово, „Също така нека свети вашата светлина пред човечите, за да виждат добрите ви дела, и да прославят вашия Отец, Който е на небесата.“ (Матей 5:16). Исус ни казва: „Вие сте солта на земята. Но ако солта обезсоли, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тъпче от хората.“ Солта предпазва от разваляне, силата на християнина – това е любовта на Исус в сърцето, Христовата правда, изпълваща душата. Ако този, който изповядва религия иска вярата му да бъде спасителна, необходимо е Христовата правда да ходи пред него, и славата Господна да го съпровожда. Тогава Христовата сила ще бъде изявена в неговия живот и характер.

Ще съжалява ли някой, идвайки до бисерната врата, че всецяло е посветил своя живот на Исус? Ще Го обичаме ли с цялото си сърце и ще си сътрудничим ли с небесната мъдрост, за да бъдем съработници на Бога и бъдещи съучастници на Божественото естество, откривайки Христос на околните? Да бъдем кръстени със Святия Дух! Да огреят ярките лъчи на Слънцето на правдата всички ъгли на нашия ум и сърце, за да се премахнат всички идоли и да се изгонят от храма на душата! Да се отворят нашите уста, за да говорим за Неговата благодат, да разказваме за Неговата сила!

Ако откликнете на нежния призив на Исус, вие непременно ще оказате влияние на околните чрез красотата и силата на Христовата благодат. Ще се вираме в Него и ще се преобразяваме в Неговия образ, в Когото обитава цялата пълнота на Божеството телесно. Ще помним, че сме приети във Възлюбения и имаме „пълнота в Него, Който е глава на всяко началство и власт“ (Кол. 2:10)! *(Библейско ехо, 15 февруари 1892 г.)*

И тъй от Христова страна сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим ви от Христова страна, примирете се с Бога. (2 Коринт. 5:20)

Ние сме посланици от името на Христос и трябва да живеем, спасявайки не своята репутация, а загиващите души. Трябва ежедневно да прилагаме всички сили, за да покажем, че те могат да получат правда и праведност. Вместо да се стараем да привлечем разположение към себе си, създавайки впечатление, че не са ни оценили по достойнство, ние трябва напълно да забравим себе си; и ако не ни се отдаде да направим това поради недостиг на духовно разсъждение и благочестие в живота, Бог ще изиска от нас тези души, за които трябваше да работим. Бог се е погрижил, че във всеки Негов съработник да има благодат и мъдрост, та той да може да стане живо писмо, което всеки може да прочете.

Бодърствайки и молейки се, ние можем да достигнем това, което съответства на Божия замисъл. Вярно и щателно да изпълним своите задължения, търсейки души, като задължени да дадем отчет, ние можем да съберем всички камъни на препъване от пътя на тези, които ни заобикалят. С ревностни предупреждения и молби, като обграждаме с нежна грижа погиващите, можем да спечелим души за Христос...

Святият Дух желае да обитава във всяка душа. Ако Го приемат като почетен гост, тези, които Го получат, ще бъдат направени свършени в Христос. Започнатото добро дело ще бъде завършено. Святи мисли, привързаност към небето и Христовите дела ще заемат мястото на нечистите помисли, извратените чувства и своеволни постъпки.

Святият Дух е небесен учител. Ако внимаваме на Неговите уроци, ще получим мъдрост за спасение. Но трябва да пазим изворите на сърцето си; но много често ние забравяме дадените ни небесни наставления и се стремим да живеем в съответствие със естествените наклонности на нашия неосветен разум. Всеки трябва да се бори със своето Аз. Внимавайте на наставленията на Святия Дух. В този случай те ще се повтарят отново и отново, докато не се отпечатаат като на камък, навеки. *(Съвети за здравето, стр. 560, 561).*

Вие сте свидетели на това. И, ето, Аз изпращам върху вас обещанието на Отца Ми; а вие стойте в града [Ерусалим] докато се облечете със сила от горе. (Лука 24:48,49)

След изливането на Святия Дух учениците, облечени с Божественото снаряжение, тръгнаха като свидетели, за да проповядват удивителната история за яслата и кръста. Това бяха обикновени хора, но те тръгнаха, носейки истината. След смъртта на техния Господ това беше група безпомощни, разочаровани, унили хора – буквално овце, нямащи пастир; но сега те тръгнаха като свидетели на истината, нямайки друго оръжие освен Словото и Божия Дух, побеждавайки всяка съпротива. Техният Спасител беше отхвърлен, осъден и прикован на позорния кръст. Юдейските свещеници и ръководители заявяваха с насмешка: „Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Той е израелевият Цар! Нека слезе сега от кръста, и ще повярваме в Него“. (Матей 27:42)

Но именно кръста, оръдие на позора и мъчението, донесе надежда и спасение за света. Вярващите се събираха заедно. Тяхната безнадеждност и осъзнаването на своята безпомощност отминаха. Техния характер бе преобразен, те бяха свързани с връзките на християнската любов. Нямайки богатства, считани от света за прости неграмотни рибари, чрез Святия Дух те бяха станали посланици в Христовото име. Без земни почести и признания те бяха герои на вярата. От техните уста излизаха думи на Божествено красноречие и сила, които потресоха света.

В 3-та и 5-та глави на Деяния се разказва за благовестието на апостолите. Тези, които отхвърлиха и разпнаха Спасителя, очакваха да намерят Неговите ученици в униние, отпаднали духом и готови да се отрекат от своя Господ. Но какво бе тяхното удивление, когато чува ясното и смело свидетелство, прогласено под влияние на Святия Дух! Думите и делата на учениците представяха думите и делата на техния Учител; и всички, които ги слушаха, казваха: „Те са се научили от Исус, те говорят като Него“. „И апостолите с голяма сила свидетелствуваха за възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат почиваше над всички тях“ (Деяния 4:33). *(Материали от 1888 г., стр. 1543)*

Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, така и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята. (Деян. 1:8)

Бог реши да направи всичко възможно, за да избави човека от мрежата на врага. След възнесението на Христос на човека беше даден Светия Дух, за да помага на всички, които желаят да Му сътрудничат в преобразяването и промяната на човешкия характер. Тази част от работата, която извършва Светият Дух, бе описана от нашия Спасител. Той каза: „И той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба;“ (Йоан 16:8). Светият Дух изобличава за грях, Той ни и освещава.

Доколкото никой не може да се разкае за грехове, ако не е изобличен, необходимостта да бъдем обединени с Христос в работата за погиващите е очевидна. Всички човешки способности няма да донесат резултат, ако не сме обединени с небесната мъдрост. Именно недостигът на познаване на живителната истина и порочното влияние на заблудите са довели до това, че човечеството е паднало толкова ниско, омърсено в греховна деградация. Ангели и хора трябва да работят в хармония, за да научат на Божията истина тези, които още не я познават, за да могат да се освободят от капана на греха. Защото само истината прави човека свободен...

Исус Христос, сам Бог и небесните ангели са заинтересовани за тази голяма свята работа. На човек е предоставено голямо преимущество да открие Божествения характер, самоотвержено участвайки в спасението на хората от пропастта на погибелта, в която се намират. Всеки човек, покоряващ се на просвещението от Светия Дух, трябва да бъде използван за достигане на тази предвидена от Бога цел. Христос е глава на Църквата, и повече от всичко Той ще бъде прославен, ако всеки неин представител бъде въвлечен в работа за спасението на души.

Но хората като Божии сътрудници се нуждаят от това, да предоставят по-големи възможности за работа на Светия Дух, за това, че всички съработници да бъдат свързани помежду си и да се движат напред в силата на обединеното тяло на Христови войни. Нека всички помнят, че ние се явяваме „показ на света, на ангели и на човеци“ (1 Кор. 4:9). *(Отчет на Австралийско-азиатската унионска конференция, 1 април 1898 г.)*

Защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божие здание. (1 Кор. 3:9)

Святият Дух трябва да бъде действащата сила, изобличаваща греха. Божествената сила представя чрез говорещите преимуществото на жертвата, извършена на кръста; а когато истината докосва сърцата, Христос ги завладява за Себе Си и извършва преобразяване на тяхното естество. Той е готов да помогне на нашето несъвършенство, да ни научи, ръководи, да ни вдъхнови с мисли от неземеен произход.

Колко малко могат де направят хората в работата за спасение на души, и колко много чрез Христос, ако в тях обитава Неговият дух! Земният учител не може да чете сърцата на своите слушатели, но Исус дарява Своята благодат, от която се нуждае всяка душа. Той познава способностите на човека, неговите слаби и силни страни. Господ работи с човешките сърца, а служителят може да бъде за душите, които го слушат, ухание от смърт за смърт, отдалечавайки ги от Христос; или ако е посветен, предан и неуповава на себе си, а гледа на Исус, ухание от живот за живот за тези души, които вече се намират под убеждаващата сила на Святия Дух, и в чиито сърца Господ приготвя пътя за тези вести, които Той е дал чрез Своите верни хора. Тогава вестта на истината докосва сърцето на невярващия, и то откликва.

„Ние сме съработници Божии“ (...) Убежденията, всаждани в сърцето, и озарението на разума чрез проникновенията на Словото действат в съвършена хармония. Истината, представена на разума, придобива силата да пробужда скритите сили на душата. Божият Дух работи в сърцето, съединявайки усилията с Божията работа, извършвана при съдействието на хората.

Отново ми беше показано, че Божият народ в тези последни дни не се намира в безопасност, ако се надява на хора и прави плътта своя опора. Мощният меч на истината ги е извадил от света, като необработени камъни, които трябва да бъдат шлифовани, огладени и полирани за небесното здание. Те трябва да бъдат шлифовани чрез порицанието на пророците, предупреждавани, наставлявани и съветвани за това, да бъдат оформени по Божи образец. В това се заключава особената работа на Утешителя – промяна на сърцето и характера, за да могат хората да следват Божия път. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

Защото „всеки, който призове Господното име, ще се спаси“. Как, прочее, ще призват Този, в Когото не са повярвали? И как ще повярват в Този, за Когото не са чули? А как ще чуят без проповедник? (Римл. 10:13,14)

Бог извърши поразителна жертва заради човека и приложи всички усилия, за да го върне от престъпление и грях към верност и послушание; но беше ми показано, че Той не върши нищо без участието на хора. Всеки дар на благодатта, сила и умения щедро се дават и най-силните мотиви се предоставят, за да се извика и поддържа в човешкото сърце мисионерски дух, за да може Божиите и човешките усилия да бъдат обединени...

Как използвате този Божи дар? Той ще надари със сила, чрез която ще направи жилище във вашето сърце, за да можете с търпение, надежда и непрестанна бдителност да проповядвате Христос, и то разпнат, за да можете да предупредите за Второто пришествие на Христос със сила и голяма слава, призовавайки хората да се разкаят за греховете си...

Как действаше Святият Дух във вашето сърце? Чрез силата на Святия Дух вие бяхте убедени да приемете таланти, дадени ви от Бога, за да може всеки мъж и жена или младеж да посветят себе си на проповядване истината за настоящето време, полагайки лични усилия, отивайки в градовете, където истината никога не е била занасяна и да издигнат знамето. В благословението, което Бог е излял върху ви, нима не се увеличава силата и истината не се запечатва по-дълбоко в сърцето, а така също и неговата значимост за душите, погиващи без Христос? Свидетелствалите за Христос по-ясно и решително след като Божиите благословения ви се откриха?

Задачата на Святия Дух е решително да всели в разума ви важните, жизнено необходими истини. Трябва ли тези допълнителни дарове да ги заравяме в земята? Не, не, трябва да ги увеличаваме, а когато човек използва талантите, колкото и малки да са те, Святият Дух отново ще представи Божията истина на човешкия разум. Не благодарение на съобразителността и образованието на човека, а благодарение на Божията сила, действаща в него, и цялата заслуга за това принадлежи на Бог. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

Аз насадих, Аполос напои, но Господ прави да расте. И тъй, нито който сади е нещо, нито който пои, а Господ, Който прави да расте. (1 Кор. 3:6, 7)

Тази сила е толкова могъща, че променя света. Голготският кръст задължава тези, които вярват в Христос, да Му посветят своите сили, за да станат оръдия за спасение на души. Човешките усилия трябва да се обединят с Божествените, черпейки сили от небесния източник. Ние сме сътрудници на Бога. Господ е представен на откриващия сърцето си мъж или жена, за да получи Словото, а Святият Дух прави това Слово ефективно.

Този, който е получил истината, проявява вяра, която води до решителни действия, която действа от любов и очиства душата. По този начин истината освещава. Нейната преобразяваща сила се вижда в характера. Приета във вътрешния храм на душата, тя не действа повърхностно, оставяйки сърцето непроменено. Тя не събужда само чувствата, оставяйки настрани разсъдъка и волята. Тя се спуска в дълбините на човешкото естество и довежда целия човек към хармонични действия.

Сега работата на този, който наистина е обърнат, започва сериозно. Той трябва да се труди, както това правеше Христос. Сега той трябва да живее не за себе си, а всецяло за Бога. Той е изгубен за себе си, понеже живота му е скрит с Христос в Бога. Това означава, че егоизмът не владее вече над него. Светлината, сияеща от голготския кръст, го осветява със своите ярки лъчи, а Святият Дух му представя Христос в такава привлекателна светлина, че да произведе преобразяване на наклонностите и привичките, показвайки, че е ново създание в Христа Исуса. Той осъзнава стойността на парите не за това да удовлетвори своя вкус или похот, не за това да ги закопае в земята, а за да принесат полза, да помогнат да се спечелят души за истината, да се изгради Христовото царство. Той намира удоволствие в същото, в което и Христос – да види спасението на души. Защо вършим толкова малко за спасението на хората, когато е нужно да се направи толкова много? Защо правим толкова малко за привличането на мъже, жени и деца към Христос? (*PX, 6 октомври 1891 г.*)

Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да, и онези, които ги няма, за да унищожи тези, които ги има, за да не се похвали ни една твар пред Бога. (1 Кор. 1:27-29)

Ако можехме справедливо да оценим важността и величината на нашата работа и да видим себе си, каквито сме в такова време, бихме били преизпълнени с удивление, че Бог може да използва нас, такива недостойни, в делото за привеждане на души към истината. Има много неща, които трябва да разберем. Ние не можем да осъзнаем това, защото далеч не сме достойни за тази чест.

Христос каза на Своите ученици: „Имам още много неща да ви кажа; но не можете да ги понесете сега.“ (Йоан 16:12) Такова е нашето състояние. Нима нямаше да могат да разберат какво им е казал Христос, ако бяха изпълнители на Неговото слово, ако се преобразяваха точка след точка в съответствие с истината, която Той им откри? Но понеже те нemoжаха да разберат тогава, Исус им каза, че ще изпрати Утешителя, Който ще ги настави на всяка истина. Ние трябва да заемем такова положение, че да можем да осъзнаем учението, ръководството и работата на Христовия Дух. Не трябва да мерим Бог или Неговата истина със своите ограничени разбирания или превзети мнения.

Има много, които не разбират, къде се намират, защото са духовно слепи. „Изпитвайте себе си, дали сте във вярата; опитвайте себе си. Или за себе си не познавате ли че Христос е във вас, освен ако сте порицани?“ (2 Кор. 13:5) Вярвам, че никой от нас няма да се окаже нечестивец. Живее ли Христос във вашите сърца чрез вяра? Във вас ли е Неговият Дух? Ако е, то във вашата душа ще има такова страстно желание да се спасят тези, за които умря Христос, вашето Аз отиде на заден план и само Христос да бъде превъзнесен...

Тези, които претендират за единство с Христос, трябва да бъдат Божии съработници. Божият народ трябва да предупреди света и да приготви един народ, който ще устои в деня на гнева, когато Човешкият Син ще дойде на небесните облаци. Членовете на Христовата църква трябва да събират Божествените лъчи светлина, изхождащи от Исус, и след това да ги отразяват на други, ярко осветявайки пътя за небето в този свят. *(РХ, 8 октомври 1889 г.)*

11 юни – ВСИЧКИ ЧЛЕНОВЕ СА ПРИЗВАНИ ДА БЪДАТ МИСИОНЕРИ

Вие обаче сте избран род, царско свещенство, свят народ, люде, които Бог придоби, за да възвестяват превъзходствата на Този, Който ви призова от тъмнината в Своята чудесна светлина. (1 Петр. 2:9)

Святият Дух, представител на Христос, надарява най-слабите със сили за предвижване напред към победа. Бог е организиран Своите сили, за да привлече всички хора към Себе Си. Той изпраща в Своята работа много от тези, на които не са положени ръце. Той отговаря на възражения, които могат да възникнат против този метод на работа преди да се появят. Бог вижда края от началото. Той знае и предвижда всяка нужда и предвижда всичко за извънредни ситуации. Ако обикновените смъртни, на които Той поръчва Своята работа, не пречат, Бог ще изпрати Своите съработници на Своето лозето Си.

На всяка обърната душа Той казва: „Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.“ (Марко 16:15) Бог не е непременно в началото на заседания в земни законодателни събрания и не се съветва с тези, които мислят, че трябва да планират Неговата работа. „Ще разрешите ли на хора, които Аз съм избрал, да се обединят с вас, работейки в определени части в Моето духовно лозе?“ Христос беше на няколко крачки от Своя небесен престол, когато поучаваше учениците Си, като включи в числото на мисионерите всички, които вярват в Неговото име.

Исус иска, всеки служител, на когото Той е оказал свещено доверие, да помни Неговото повеление, да вземе под внимание обширността на Неговата работа и му е възложил задължението да проповядва Евангелието на света на едно голямо число от тези, на които то принадлежи: „Така е писано, че Христос трябва да пострада и да възкръсне от мъртвите в третия ден, и че трябва да се проповядва в Негово име покаяние и прощение на греховете между всичките народи“ (Лука 24:46, 47) Божиата Сила трябва да придружава тези, които провъзгласяват Евангелието. Ако тези, които заявяват, че имат жив опит в Божието дело, изпълняваха възложените им задължения, както Бог им е заръчал, целият свят щеше бъде предупреден и Господ Исус щеше дойде в нашия свят със сила и голяма слава. *(Домашен мисионер, 1 август 1896 г.)*

Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, Силният да не се хвали със силата си, и богатият да не се хвали с богатството си. Но който се хвали нека се хвали с това, гдето разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ. (Еремия 9:23, 24)

Господ действа по Свой начин, за да не се превъзнасят, да не се гордеят със своя интелект и да не преписват заслугите и слава на себе си. Господ желае да разбере всеки човек, че неговите способности и таланти са от Бога. Господ по Свое желание избира за Себе си хора, чрез които ще действа. За изпълнение на Своите работи Той избира тези, които желае, и не се допитва до хора какви са техните предпочитания относно Божиите вестители.

Бог ще използва хора, които желаят това. Господ ще използва образовани хора, ако те Му позволят да бъдат преобразени, да сформира и шлифова тяхното свидетелство по Своя собствена преценка. Хора, заемащи високо или ниско положение, образовани и неграмотни, следва да позволят на Господа да управлява и се грижи за тяхната безопасност при Неговия ковчег. Делото на човека е да се вслушва в Божия глас.

Всеки, който е свързан с работата и Божието дело, трябва да бъде под постоянното ръководство на Бога. „Така казва Господ: Мъдрият да не се хвали с мъдростта си, силният да не се хвали със силата си, и богатият да не се хвали с богатството си. Но който се хвали нека се хвали с това, гдето разбира и познава Мене, че съм Господ, Който извършвам милост, правосъдие и правда на земята; понеже в това благоволя, казва Господ“.

Има души, умиращи от глад без хляба на живота и от жажда без водата на спасението; и горко на тези, които с перо или слово ги насочат в погрешен път! Божият дух се обръща към хората, указвайки им тяхното морално задължение да Го обичат и Му служат с цялото си сърце, с цялата си душа, с всичката си сила и разум, и да обичат своя ближен като самите себе си. Святият Дух работи над душата, докато тя не осъзнае Божествената сила на Господа, и докато всички духовни сили не започнат решително да действат. *(PX, 12 май 1896 г.)*

А главните свещеници и книжници, като видяха чудесните дела, които стори и децата, които викаха в храма, казвайки: „Осанна на Давидовия Син“, възнегодуваха и рекоха Му: „Чуваш ли какво казват тия?“ А Исус им каза: „Чувам. Не сте ли никога чели тая дума: - Из устата на младенците и сучещите Приготвил си хвала?“ (Мат. 21:15, 16)

Знамето на истината могат да издигнат обикновени мъже и жени; младежите и даже децата могат да бъдат благословение за околните, откривайки им какво е направила истината за тях. Бог ще използва най-слабите инструменти, ако те напълно му се подчинят. Той може да действа чрез тях, за да достигне души, до които служителят няма достъп. Трябва да се търси по широките пътища и тесните пътеки. С Библии в ръце, с топлота в сърцето, изпълнени с любов към Бога, вие може да излезете и да разказвате на другите своята опитност. Можете да им занесете истината, която е оставила неизличими следи във вашето сърце, молейки се с вяра, така че Бог да направи успешни усилията за тяхното спасение. Разпространявайте светлината, и ще получите още повече светлина, която да можете да споделите. По този начин вие можете да станете Божии съработници.

Бог желае Неговите деца да използват цялата си сила, стараяйки се да донесат благословение за околните, за да могат те да се укрепят чрез Исусовата сила. Вие може да не сте образовани; вас могат да не ви считат способни да извършите голяма работа за Бога; но има нещо, което можете да направите. Вие можете да бъдете светлина за околните...

Всеки може да разбере истината и да оказва добро влияние. И така, идете и се трудете, мои братя и сестри. Придобивайте опит, работете за другите. Възможно е да правите грешки, но не повече от тези грешки, които най-образованите и тези, на които е възложено доверие, вършат отново и отново. Възможно е не всякога да ви съпътства успех; но ние никога не знаем, какъв резултат дават скромните неегоистични опити да помогнем на тези, които се намират в тъмнина. С помощта на Святия Дух вие може да отвоювате заблудени души за истината и постъпвайки така, вие ще бъдете изпълнени с Божията любов. *(PX, 12 януари 1897 г.)*

И това благовестие на царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всичките народи; и тогава ще дойде свършекът. (Мат. 24:14)

Целият свят – това е огромно мисионерско поле, и нас, които отдавна сме утвърдени в истината, трябва да ни вдъхновява мисълта, че полета, до които някога е било трудно да получим достъп, сега са леснодостъпни. Всяка местна църква трябва да се стреми към възраждане на мисионерския дух...

Една от основните задачи на Святия Дух е да убеди за грях, и знам, че на всеки от нас ще му се зачете за грях, ако остане в състояние на безразличие. Оглеждайки се настрани в различни полета, които са станали достъпни, у нас може да се породят въпросът: Какво е направил Господ? Какво още Той може да направи за Своего лозе което не е направил? Бог се е погрижил да излее богатството на Своята благодат, давайки Божествена сила за извършване на Неговата работа. Бог е направил всичко възможно от Своя страна. Хора, които отказват да си сътрудничат с небесната мъдрост, не са изпълнили своята част от работата. Съгласно замисъла, който Той е разработил, нищо не може да бъде направено за спасението на човека без съдействието на човека. Грешниците, които Той е благословил със светлина и явни доказателства, които знаят, че чрез благодатта, която могат да получат, те ще отговарят на условията, чрез които е обещано спасение, и не по-малко, който се отклони от извършването на това, не може да вини никого, освен себе си, за своята гибел. Ние разбираме, че за такива може да се каже, че Христос е умрял за тях напразно.

Кого да обвиним за загубата на души, които не знаят Бога и нямат възможност да чуят за основанията на нашата вяра? Какво задължение лежи върху църквата в отношението ѝ към света, загиващ без Евангелието? Без по-решително самоотричане от страна на тези, които заявяват, че вярват в истината, без по-решителна вяроност в пренасянето на десетъците и приношенията в дома на съхранение, без създаването на по-обширни планове, от тези които вече осъществяваме, ние не ще можем да изпълним евангелското поръчение да отидем по целия свят и да проповядваме Христос на всяка твар. *(Домашен мисионер, 1 април 1895 г.)*

15 юни – ГОЛЕМИТЕ ГРАДОВЕ; НИВИТЕ СА ПОБЕЛЕЛИ ЗА ЖЕТВА

Не казвате ли: „Още четири месеца и жетвата ще дойде? Ето, казвам ви: „подигнете очите си и вижте, че нивите са вече бели за жетва.“ (Йоан 4:35)

Исус каза тези думи, несъмнено, и за нас, както и за учениците тогава. Времето отминава, и Господ призовава Своите работници на всички нива да повдигнат очи и да видят как нивите са узрели за жетва.

Нашите работници не разшириха делото, както би следвало да бъде. Нашите ръководители не се събудиха за работата, която е нужно още да се извърши. Когато си мисля за големите градове, в които е направено толкова малко, в които хиляди хора трябва да бъдат предупредени за скорошното идване на Спасителя, обзема ме силно желание да видя мъже и жени излизаци на работа със силата на Духа, изпълнени с Христовата любов към загиващите души.

Странно, че езичниците, живеещи в градовете, в съседство с нас са пренебрегнати. Трябва да обединим усилия, за да ги спасим. Сега трябва да работим, за да обърнем езичниците, които са всред нас, - тези, които живеят в непосредствена близост до нас. В техните уста е необходимо да се вложи нова песен, светлината на вестта на третия ангел, и те трябва да отидат да споделят с други, които сега се намират в тъмнина.

Всичко, което ни е необходимо, е да бодърстваме, че когато се отвори път, да можем да продължим работата в големите градове. Ние много сме изостанали в следването на светлината, която ни е дадена, да отидем в градовете и да издигнем паметници на Бога. Крачка след крачка трябва да водим души към пълната светлина на истината. Мнозина страстно желаят духовна храна. Ние сме длъжни да продължим да работим, докато не бъдат организирани църкви и не бъде построено скромно здание за поклонение на Бог. Много ме вдъхновява мисълта за това, че много хора, непринадлежащи към нашата вяра, ще окажат значителна помощ със своите средства. Дадена ми бе светлина, че в много места, особено в големите градове на Америка, помощта ще дойде именно от такива хора. *(Отчет на Тихоокеанската уния, 23 октомври 1902 г.)*

**Върни се у дома си и разкажи, какви неща ти стори Бог.“
И той отиде и разгласи, по целия град, какви неща му стори
Исус. (Лука 8:39)**

Навсякъде се появяват полета, очакващи въодушевени проповедници. В страната и зад нейните предели се откриват толкова благоприятни възможности, че се оказва недостиг на хора. Не по-малко има много такива, които са получили светлината на истината, и ако те приложат всичките си сили, за да предадат тази светлина на другите, колко много би могло да се постигне! Не всички могат да бъдат проповедници на Словото, но въкъщи всеки може да направи нещо за Христос. Те биха могли добре да се потрудат сред своите съседи. Ако вложат своя ум и сърце в работата, то могат да бъдат разработени планове, съгласно които те могат да бъдат полезни макар и в малкото, независимо от заеманото положение.

Постоянно увеличаващите се възможности да бъдем полезни, дадените от провидението възможности да проповядваме Божието Слово, изисква от нас да жертваме своето време, умствени способности и пари, големите и малки дарове, дарени ни от Бог, за да приготвим път за истината в тъмните места на земята, за да се издигне стандарта на правдата и да работим за интересите на Христовото царство. Небесните ангели чакат, за да се обединят с хората, за да могат много души да чуят и усетят влиянието на Святия Дух и да се обърнат.

Ние отдавна и с нетърпение очакваме Господното пришествие, но правим ли всичко, което е по силите ни, за да приближим Неговото пришествие? „Господ не забавя това, което е обещал, според както някои смятат бавенето, но заради вас търпи за дълго време; понеже не иска да погинат някои, но всички да дойдат на покаяние”. (2 Петр. 3:9) Докато Господ действа, докато цялото небе участва в работата за привличане на хора към Христос и към покаяние, какво правят хората, за да бъдат канали на светлината, обединяващи усилията си с Бог? Питат ли те ежедневно: „Господи, какво искаш да сторя?” (Деян. 9:6) Ще се отрекат ли от себе си, както Исус правеше това? Изпитват ли себе си, приканват ли ги техните сърца на молитва към Бога за получаване на Неговата благодат, Святия Божи Дух, за да имат мъдрост да работят в съответствие с техните способности и средства за спасение на души, загиващи без Христа? (PX, 16 май 1893 г.)

А учениците се изпълниха с радост и със Светия Дух. (Деян. 13:52)

Работата на Светия Дух е неизмеримо голяма. Именно от този източник получават сила тези, които се трудят за Бога. Заедно с това Светият Дух утешава душите така, като че ли сам Исус присъства до тях. Тези, които се взират в Христа с проста детска вяра, и са станали съпричастни на Божественото естество с помощта на Светия Дух. Воден от Светия Дух християнинът може да знае, че той е направен съвършен в Този, Който се явява глава на всичко. Както Христос бе прославен в деня на Петдесетницата, така Той ще бъде прославен отново при завършване на евангелската работа, когато ще приготви един народ, за да устои в заключителните изпитания в заключителния конфликт на великата борба.

Когато земята бъде осветена с Божията слава, ние ще видим работа, подобна на тази, която вършеха учениците, изпълнени със Светия Дух, провъзгласявайки със сила възкръсналия Спасител. Небесна светлина е проникнала в замъглените умове на тези, които са водели в заблуждение враговете на Христа, и лъжливите представи за Него са били отхвърлени; с помощта на силата на Светия Дух. Сега те видяха Него превъзнесен до положение на Княз и Спасител, даващ покаяние на Израел и прощаващ греховете. Христос беше прославен чрез силата на Светия Дух, почиваща на хората.

Откриването на Христос чрез Светия Дух им донесе осъзнаване на Неговите сили и могъщества, и те с вяра протягаха ръце към Него, казвайки: „Аз вярвам!“ Така беше по времето на Ранния дъжд; но Късният дъжд ще бъде по-изобилен. Спасителят на човечеството ще бъде прославен, и земята ще бъде осветена от ярките лъчи на Неговата правда. Той обилно излива Своята светлина, и светлината, проникваща през отворените врати, възсия над Божия народ, за да могат те да изявят Неговия славен характер пред тези, които се намират в мрак. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1893 г.)*

Йоан отговори на всички, като каза: Аз ви кръщавам с вода, но иде Оня, Който е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да развържа ремъка на обувката Му: Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън. (Лука 3:16)

Според древния обичай, се считаше за грях да принасяш жертва на чужд олтар или да покадиш тамян от чужд огън. За нас е опасно да смесваме свящото с обикновеното, свят огън от Бога трябва да бъде използван в нашите приношения. Истинският олтар – това е Христос, а истинският огън – това е Святият Дух. Святият Дух вдъхновява, наставлява, ръководи и води хора, правейки ги безопасни съветници. Ако ние се отвърнем от Божиите избрани, грози ни опасност да се допитваме до чужди богове и да принасяме жертви на чужд олтар.

И най-убедителните учения на Словото не струват нищо, ако Святият Дух не настави и озари слушателите. Ако Святият Дух не работи с хората и чрез тях, души няма да бъдат спасени и характеристиките преобразени чрез четене на Писанието. Планиране и разработка, свързани с работата, не трябва да носи такъв характер, че да привлича вниманието към човешкото Аз. Словото – това е сила, меч в ръцете на хората. А Святият Дух го прави ефективно, даващ живителна сила за влияние на разума.

“Всички ще бъдат научени от Бога” (Йоан 6:45). Имено Бог изпраща светлина в сърцата на хората. Служителя трябва да помни, че е необходимо да признае Бог за източник на нашата сила, а Святия Дух за Утешител. Бог може да направи толкова малко за нас по една проста причина: истинската добродетел е резултат от нашето сътрудничество със Святия Дух. *(Ръкописи, т. 2 стр. 45, 46)*

Духът постоянно открива на душите истината за Бог. Божественото присъствие ще се окаже напълно осезаемо в случай, че разума отговаря; ако вратата на сърцето се отваря, Исус ще обитава в човека. Силата на Духа работи в сърцето и води наклонността на волята към Исус, за да може посредством жива вяра и пълна зависимост от Божествената сила да желае и върши Неговата воля. Духът взима от Бога, когато ние решаваме да действваме в съответствие с откритата ни светлина. *(Пак там, стр. 46)*

Защото не сте вие, които говорите, но Духът на Отца ви, Който говори чрез вас. (Матей 10:20)

От всички дарове, дадени от Бог на човека, няма по-ценен, отколкото дара на речта, ако той е осветен от Святия Дух. Именно чрез езика ние убеждаваме: езикът възнася молитви и хвала на Бога, той предава дълбоки мисли за любовта на Изкупителя. Този, който е приготвен, за да просвети ума, често може да чете от Библията или други книги, които учат истината, и по този начин принасят свидетелство за просвещение на душите.

Когато Божият глас призовава: „После чух гласа на Господа, който казваше: Кого да пратя? и кой ще отиде за Нас? Тогава рекох: Ето ме, изпрати мене.” (Исаия 6:8) Но помнете, че преди това живият възглед от олтаря трябва да се докосне до вашите уста. Тогава думите, които вие говорите, ще бъдат мъдри и святи, тогава ще имате мъдрост да знаете какво да кажете и какво да премълчите. Не ще се стараете да блеснете със своите богословски познания. Ще бъдете внимателни, за да не възбудите дух на съперничество и да не предизвикате предразсъдъци, представяйки точките на вашата вяра безразборно. Вие ще намерите много теми за разговори, които не предизвикват съпротива, но пробуждащи в сърцето желание да познае Божието Слово. Господ желае, вие да бъдете завоеватели на души, за това не е нужно да налагате на хората вероучение, но същевременно „почитайте със сърцата си Христа като Господ, като бъдете винаги готови да отговаряте, (но с кротост и страхопочитание), на всекиго, който ви пита за вашата надежда.“ Защо със страхопочитание? За да не се прокрадне съмнение, да не излязат от устата неразумни думи, за да подражаваме на Христос в говор и маниери. Поддържайте тясна връзка с Христос и представяйте истината, изявена в Него. Сърцето няма да остане равнодушно към историята на изкуплението.

Когато се научите на смирението и унижението на Христа, вие ще знаете какво трябва да кажете на хората; понеже Святия Дух ще ви подсказе думи, които трябва да кажете. Тези, които разбират необходимостта сърцата да бъдат контролирани от Святия Дух, ще получат възможност да сеят семето, което ще произрасте за вечен живот. Това е работата на евангелиста. *(Отчет на австралийско-азиатската унионска конференция, 1 юли 1902 г.)*

Ти говори на него и тури думите в устата му; и аз ще бъда с твоите уста и с неговите уста, и ще ви науча какво трябва да правите. (Изм. 4:15)

Когато Христовият съработник в смирение и любов довежда истината до съзнанието на грешника, чрез него говори гласът на любовта. Небесните същества се трудят заедно с посветения човек и Светият Дух влияе на душата на невярващия. Способността да вярваш се дава от Бога и грешникът получава доказателства от Божието слово.

Под благодатното влияние на Светия Дух той се променя и се съединява с Христос в дух и стремежи. Неговата привързаност към Бога нараства. Христовият сътрудник гладува за правда и се стреми да се уподоби на Своя Господ. Гледайки на Христос, той се променя от слава в слава. Неговият характер се преражда, той все повече и повече се уподобява на Исус. Той е изпълнен с любов към Христос, изпълнен е с дълбока неуморима любов към погиващите души. В него се вижда Христос надеждата на славата. „А на ония, които Го приеха, даде право да станат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име.” (Йоан 1:12) *(Свидетелства за проповедници, стр. 220, 221)*

За нас е необходимо да виждаме ръката на безграничния Бог и помалко да разчитаме на хора. Трябва да приготвим хората непоколебимо да посрещнат деня на Божието приготвление. Необходимо е да обърнем тяхното внимание на голготския кръст и да им обясним защо Христос принесе Своята велика жертва. Трябва да покажем на хората, че те отново могат да станат верни на Бога и послушни на Неговите заповеди. Когато грешникът гледа на Христа като умилоствение за своите грехове, нека останалите хора останат в сянка. Нека те кажат на грешника, че Христос „е умилоствение за нашите грехове, и не само за нашите, но и за греховете на целия свят.“ (1 Йоан 2:2)

Насърчете грешника да моли за мъдрост от Бога, понеже чрез ревностна молитва ще разбере Господния път още по-ясно, отколкото чрез наставника – човека. Той ще разбере, че нарушаването на закона е довело до смъртта на Сина на безграничния Бог, и ще намрази греха, причинил рани на Исус. Когато гледа на Христос, състрадателно нежния Първосвещеник, неговото сърце ще се смири в съкрушение. *(Пак там, стр.220)*

21 юни – ЛЮБОВТА – НАЙ-ДОБРОТО СВИДЕТЕЛСТВО ЗА ИСТИНАТА

По това ще познаят всички, че сте Мои ученици, ако имате любов помежду си. (Йоан 13:35)

Човек може да стане съработник на Бога във великото изкупително дело. Господ представя на всеки човек своята сфера на дейност, оставяйки Своето Слово като ръководство за живота. В Святия Дух има достатъчно сили, за да помогне на човека да преодолее всички вродени и придобити наклонности към зло и да изяви Своя характер в хората, а чрез тях – във всички, които се намират във тяхната сфера на влияние.

Хората са призвани да сътрудничат на Бога, откривайки Неговата милост, благодетелство и любов, впечатлявайки с това умовете на другите. Всеки човек трябва да стане инструмент, чрез който Святия Дух може да работи. Те само трябва да подчинят всички свои способности на контрола на Духа...

Чрез нашите приятелски взаимоотношения и запознанства с хора, подобни на нас, ние можем да оказваме благотворно влияние. Тези, които са обединени в обща надежда и вяра в Исус Христос, могат да бъдат благословение един за друг. Исус казва: „Нова заповед ви давам, да се любите един другия; както Аз ви възлюбих, така и вие да се любите един другия.“ (Йоан 13:34) Любов – това не е просто порив, преходно чувство, зависещо от обстоятелствата; това е жизнен принцип, постоянна сила. Душата, напоена с чиста любов, която тече от сърцето на Христос, се явява неизчерпаем източник.

О, как оживява сърцето, колко благородни стават мотивите, как се задълбочава привързаността чрез този съюз! Научените и дисциплинирани от Святия Дух Божии деца ще се обичат един друг истински, непритворно, искрено, „безпристрастно и нелицемерно“ (Яков 3:17). А всичко това е, защото сърцето обича Исус. Нашата привързаност един към друг произтича от взаимоотношенията ни с Бог. Ние сме едно семейство, обичаме се един друг, както Той ни възлюби. Сравнявайки тази истински свято възпитана привързаност с повърхностната любезност, несдържана проява на приятелски отношения, нямащи под себе си почва, ще видим, че това е по-скоро плява отколкото пшеница. (*Материали 1888 г., с. 1508, 1509*)

22 юни – РЕВНОСТНИЯТ ТРУД – СРЕДСТВО ЗА ОБЛЕКЧАВАНЕ НА БРЕМЕТА

Затова намирам удоволствие в немощи, в укори, в лишения, в гонения, в притеснения за Христа; защото, когато съм немощен, тогава съм силен. (2 Коринт. 12:10)

Твърде много внимание се обръща на собствените трудности и изпитания. Но ако забравим себе си и погледнем на страданията и нуждите на другите, не ще остане време за преувеличаване на собствените ни скърби. Ревностният труд за Господа – това е рецептата за възпаления ум. Христос понесе бремето на Своите последователи и помощната ръка ще ги намали, и те ще изглеждат толкова нищожни, че не си струва даже да ги споменаваме. Честният, истински труд ще застави разума да действа, давайки здравословно натоварване на мускулите. Именно крехките болести и бремета убиват. Ние трябва да сме доволни от изпълнението на ежедневните си отговорности и да оставим грижите за предстоящите дотогава, докато ни се даде възможност да ги изпълним.

Сега ние сме призвани да бъдем образовани, за да извършим работата, която Бог ни е поръчал, и тази работа да не ни изхвърли от следите. Най-обикновените хора могат да вземат участие в тази работа, а така също и в наградата, когато ще се слагат венци и Христос, нашия Ходатай и Изкупител, стане Цар на Своите изкупени поданици. Сега ние трябва да направим всичко по силите си, за да търсим лично посвещение на Бога. На нас не са ни нужни най-силните, най-талантливите, най-образованите хора, за да се представи истината за настоящето време, а тези, които познават Бога и изпратеният им Исуса Христос.

Личното благочестие ще направи подходящ всеки работник, понеже Святия Дух ще ги обладае, а истината за настоящето време ще има сила, доколкото неговите ежедневни мисли и цялата му дейтелност преминава в името на Христос. В него пребъдва Христос; и най-скромната душа, съединена с Исус Христос е сила, и такъв труд ще принесе плодове. Да ни помогне Господ да разберем Неговата Божествена воля и да я изпълним от все сърце, без да се отклоняваме, и тогава ще се възрадваме в Господа. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1897 г.)*

23 юни – СВЯТИЯТ ДУХ ПРАВИ УСПЕШНА РАБОТАТА НА ХОРАТА

И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него! (Лука 11:13)

Обещанието за дара на Святия Дух не се осъзнава както трябва; привилегиите, получавани благодарение на Неговото приемане, не се оценяват по достойнство. Бог желае църквата да основава вярата си на Неговите обещания и да измоли силата на Святия Дух за помощ на всяко място. Той ни уверява, че Той много повече желае да даде Святия Дух на тези, които искат от Него, отколкото родителите желаят да дадат добри дарове на децата си. Доколко всеки може да получи небесното помазание, „и нямате нужда да ви учи някой” (1 Йоан. 2:27), и няма извинение за този, който се отклонява от своя дълг; трябва с радост да приемаме всички задължения, а не да бягаме от тях. Сам Христос се явява обновяваща сила, действаща отвътре и чрез всеки войн посредством Святия Дух. Усилията на Святия Божи Дух са да бъде успешен трудът на всеки, който желае да се подчини на Неговото ръководство.

Бог действа във всеки разум, който е отворен за получаване запечатването от Святия Дух. Той изпраща вестители, за да могат да разнесат предупреждението навсякъде. Бог проверява посветеността на Своята църква и нейното желание да се подчини на ръководството на Святия Дух. Знанието трябва да се умножава. Посланиците на небето трябва да отидат навсякъде, търсейки всяка възможност да предупредят хората за бъдещия съд и да обявят благоприятното време за спасение чрез нашия Господ Исус Христос. Трябва да се издигне знамето на правдата.

Божият Дух действа върху сърцата на хората и тези, които отговорят на Неговото влияние, ще станат светлина в този свят. Те ще се виждат отвсякъде, когато ходят, за да предадат на другите светлината, получена от тях, както това правеха след изливането на Святия Дух в деня на Петдесетницата. И когато тяхната светлина сияе, те получават повече и повече силата на Святия Дух. Земята се осветява от Божията слава. *(Отчет на Австралийско-азиатската унионска конференция, 1 април 1898 г.)*

И аз, братя, когато дойдох при вас, не дойдох с превъзходно говорене или мъдрост да ви известя Божията тайна; защото бях решил да не зная между вас нищо друго, освен Исуса Христа, и то Христа разпнат. Аз бях немошен между вас, страхувах се и много треперех. (1 Кор. 2 :1-3)

Ще настъпят дни, когато Църквата ще се окаже под действието на Божествената сила и резултатът ще бъде ревностна дейност, защото животворната сила на Святия Дух ще вдъхнови всички нейни членове да отидат и да доведат души при Христос. Но когато тази дейност се прояви, най-ревностните работници ще бъдат в безопасност само при условие, че са зависими от Бога чрез непрестанни искрени молитви. Те трябва да издигнат искрена молба за това, че чрез Христовата благодат да бъдат избавени от гордост в работата за Него или от опити да изработят спасението си със собствени дела. Трябва постоянно да гледат на Исус, за да разберат, че именно Неговата сила извършва тази работа, и така да отдадат цялата слава на Бога.

Ние ще бъдем призвани да положим най-решителни усилия за разпространение на Божиата кауза и молитвата към нашия небесен Отец ще бъде крайно необходима. Ще трябва да пребъдваме в тайна молитва, в семейния кръг и в църквата. Домът трябва да се сложи в ред и да се положат всякакви усилия, за да бъдат ангажирани всички членове на семейството в мисионерска дейност. Трябва да се стараем да привлечем симпатиите на децата към ревностен труд за загиващите, за да могат да направят всичко възможно във всяко време и на всяко място да представят Христос.

Но да не забравяме, че когато дейността се усилва и ние успешно вършим тази работа, която трябва да бъде изпълнена, съществува опасност да започнем да се облягаме на човешки планове и методи. Ще се появи тенденция по-малко да се молим и по-малко да вярваме... Но, без да гледаме на тези тенденции, нека никой не си мисли, че хората трябва да вършат по-малко. Те трябва да се трудят не по-малко, а повече, приемайки небесния дар - Святия Дух. Светът със своята мъдрост не позна Бога и всички човешки сили по своето естество в една или друга степен се противят на Бога. Ние трябва да гледаме на Исус и да си сътрудничим с небесните сили, представяйки нашите молитви на Отец в името на Исус. (PX, 4 юли 1893 г.)

Съучаствай в страданията като добър войник Исус Христов. Никой, служещ като войник, не се вплита в житейски работи, за да угоди на този, който го е записал за войник. (2 Тим. 2:3, 4)

Остава съвсем малко време за водене на военни действия; след това Христос ще дойде, и тази сцена на бунт ще бъде закрыта. Тогава ще приключат нашите усилия в работата с Христос и приближаването на Неговото царство. Някой от тези, които се намират на предната линия, оказват ревностна съпротива на врага и падат на бойното поле; други със скръб гледат на падащите герои, но не намират време да се включат в работата. Те трябва да се присъединят към техните редици, вземайки знамето от безжизнените ръце, и с нова сила да отстояват истината и да защитят Христовата чест. Както никога по-рано, е необходимо да се съпротивляваме на злите сили на тъмнината...

Ако ни се струва, че чакането на Избавителя е твърде дълго, ако сломени от нещастие и омършавели от работа не дочакаме завършването на своята мисия и почтеното избавление от борбата, нека помним, - и тогава ще се заличи всеки ропот – защо Господ допуска да срещнем тук на земята бури и конфликти. Допуска това, за да усъвършенства християнския характер, за да познаем по-добре Бога, нашия Отец, и Христос, нашия по-голям Брат, и да работим за Господаря в делото за печелене на души за Христа, за да може с радостни сърца да можем да чуем думите: „Хубаво, добри и верни слуго! в малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си.” (Мат. 25:21)

Бъди търпелив войн Христов. Още малко, много малко, и Вечният ще дойде. Нощта на отегчително очакване, наблюдение и плач почти е свършила. Скоро наградата ще бъде дадена; ще настане вечен ден. Сега понякога спим – понякога се занимаваме с безполезно съжаление. Този, който рискува да заспи в бездействие, ще пропусне скъпоценната възможност да върши добро. На нас ни е подарена привилегията да съберем снопите от великата жетва, и всяка спасена душа ще стане още една звездичка в короната на Исус, нашия чуден Изкупител. Кой желае да вземе оръжието, за да устои в сражението още малко, и да достигне до нови победи и събере нови трофеи за вечността? (PX, 25 октомври 1881 г.)

И това вършете като знаете времето, че часът е вече настанал да се събудите от сън; защото спасението е по-близо до нас сега, отколкото, когато изпърво повярвахме. (Римл. 13:11)

Братя мой, трябва, в сърцето ни да царува Исус, а нашето Аз да умре. Трябва да бъдем кръстени със Святия Дух, и тогава няма да стоим, произнасяйки неосветените думи „да става, каквото ще става“, „пророчеството трябва да се изпълни“. О, събудете се, умолявам ви, събудете се, понеже носите най-святата отговорност. Като верни стражи вие трябва да забележите приближаващия се меч и да предупредите мъже и жени, да не би поради незнание да ги постигне участта, която биха могли да избегнат, знаейки истината.

Господ ни е осветил относно това, което очаква земята, за да може ние да просветим други, и ние няма да останем без вина, ако сме доволни, че спокойно си стоим, скръстили ръце, и разговаряме за незначителни неща. Умът на много хора е погълнат от препирни и отхвърлят светлината, дадена им чрез свидетелствата, доколкото те противоречат на собственото им мнение.

Бог не застава никой да Му служи. Всеки човек трябва сам да реши, ще падне ли на Скалата, за да се разбие. Жителите на небето с удивление наблюдават как духовен инат изпълва душите. Вие трябва лично да отворите своето гордо сърце за Божия Дух. Трябва вашите интелектуални способности да бъдат осветени в служба на Бога. Преобразяващата Божия сила трябва да действа във вас, за да може разума да бъде обновен от Святия Дух и вие да имате ум Христов.

Ако стражите спят, наистина насърчават Сатана и не познават гласа на истинския Пастир, и не предупредят останалите, говоря ви в страх Божи, че от тях ще бъде изискана кръвта на тези души. Стражът трябва да бди, не дремейки на своя отговорен пост ни денем, ни нощем. Тяхната тръба трябва да издава определен звук, за да могат хората да избегнат злото и да изберат доброто. Упоритостта и невнимателното безразличие няма извинение. Навсякъде около нас се намират рифове и подводни камъни, които ще разбият на парчета нашата лодка и ние ще се превърнем в безпомощни отломки, ако не изберем Бог за наше прибежище и помощник. *(PX, 24 декември 1889 г.)*

27 юни – НЕБЕТО Е ЗАИНТЕРЕСОВАНО ЗА СПАСЕНИЕТО НА ДУШИ

Сиреч, че Бог в Христа примиряваше света със Себе Си, като не вменяваше на човеците прегрешенията им, и че повери на нас посланието на примирението. (2 Кор. 5 :19)

В работата за спасението на души хора и ангели трябва да работят в хармония, научавайки на Божията истина тези, които не са научени, за да бъдат освободени от връзките на греха. Само истината може да направи човека свободен. Свободата, която идва вследствие на познаване на истината, трябва да бъде провъзгласена на всички живи. Нашият небесен Отец, Исус Христос и небесните ангели – всички са заинтересовани за тази велика и свята работа.

На човек е дадено най-великата привилегия – да разкрива Божия характер, самоотвержено да се труди за спасението на човека от дълбините на ямата, в която е потопен. Всеки човек, който позволи да бъде просветен от Святия Дух, трябва да бъде използван за постигане на предвидените от Бог цели. Христос главата на Църквата ще участва в работата за спасението на души.

На небето има повече радост за един каещ се грешник, отколкото за деветдесет и девет, които нямат нужда от покаяние. Когато чуваме за успеха на истината в някое място, нека цялата църква се присъедини към радостните химни и нека се възнесе хвала на Бога. За да се прослави Божието име в нас, и ние да бъдем вдъхновени с още по-голяма ревност, за да бъдем Божий съработници. Господ ни призовава да изпълним повелята: „И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.” (Марко 16:15) Но ние трябва да позволим на Святия Дух да работи повече, за да може съработниците да могат да се обединят и да се движат в силата на един обединен отряд войни.

Нека всички помнят, че ние „станахме показ на света, на ангели и на човеци;“ (1 Кор. 4:9). По този начин всеки следва да попита със страх: „По кой път трябва да вървя?“ Пълното посвещаване на служението ще разкрие смекчаващото влияние на Святия Дух на всяка крачка по този път. *(PX, 16 юли 1895 г.)*

Защото, ако изповядаш с устата си, че Исус е Господ, и повярваш със сърцето си, че Бог Го е възкресил от мъртвите, ще се спасиш. Защото със сърце вярва човек и се оправдава, и с уста прави изповед и се спасява. (Римл. 10:9,10)

Господ ни призовава да пуснем в ход всички таланти и способности. Когато позора на безделието и небрежността бъдат снети от църквата, Божият Дух ще се открие в пълна мярка, Божествената сила ще се обедини с човешките усилия, църквата ще види чудната намеса на Господа, Бога на силите, светлината на истината ще разпространи познанието за Бога и изпратения от Него Исус Христос. Както и по времето на апостолите, много души ще се обърнат към Бога. Земята ще се освети от славата на небесния ангел.

Ако светът може да бъде убеден в нарушаването на Божия закон, то ще е само посредством Святия Дух, действащ чрез човека. Сега църквата трябва да отстрани своята подобна смърт – заспалост, защото Господ желае да благослови Своя народ, който ще оцени благословието, когато то дойде, и да разпространи неговите ясни и мощни лъчи на светлина. „Тогава ще поръся върху вас чиста вода, и ще се очистите; от всичките ви нечистотии и от всичките ви идоли ще ви очистя. Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложи вътре във вас, и, като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце. И ще вложи Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми, да пазите съдбите Ми, и да ги извършвате.” (Езек. 36:25-27)

Ако на църковната пустиня е предопределено да стане плодородно поле, а на плодородното поле – гора, то може само чрез Святия Божи Дух, излят на Неговия народ. Небесата отдавна очакват, че хората, членовете на църквата, да се обединят с тях във великото дело, което трябва да се извърши. Те очакват вас. Толкова огромно е полето, толкова обширен е планът, че всяко осветено сърце трябва без забавяне да се включи в служенето, съдействайки на Божествената сила.

Нека всички, които вярват в истината за настоящето време, забравят за своите различия, за завистта, клеветата и лошите мисли. Съединявайте се, съединявайте се. „Послушание на истината, чрез Духа, която докарва до нелицемерно братолюбие, обичайте се един друг горещо, от сърце.“ (1 Петр. 1:22) *(Бюлетин на ГК, 28 февруари 1893 г.)*

Премина жетвата, мина се лятото, и ние не се избавихме. (Ерем. 8:20)

Господ идва. Земната история е към своя край. Готови ли сте да посрещнете Съдията на цялата земя? Имайте в предвид, че „Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост.“ (Яков 2:13) Колко ужасно ще бъде да открием в последния ден, че ние завинаги сме разделени от тези, с които сме били в близко общение; виждайки познати, а може и собствените ни деца да погиват; да научим, че тези, които са идвали в дома ни и са яли на масата ни, се намират сред спасените. Тогава ще се запитаме: „Не поради моето ли нетърпение, нехристиянски характер и не за това ли, че моето Аз не беше под контрол, Христовата религия стана непривлекателна за тях?“

Светът трябва да бъде предупреден за скорошното пришествие на Господа. Ние имаме твърде малко време за изпълнение на делото. Отлитащите във вечността години можеше да бъдат използвани много по-разумно, търсейки първо Царството Божие и Неговата правда и разпръсквайки светлината на другите. Господ призовава Своя народ, огрян от голяма светлина, на когото са възложени много работи, и който е утвърден в истината, отсега нататък да работи за себе си и за другите, както никога по-рано. Използвайте всяка способност, прилагайте цялата си сила, всичките дарени ви таланти. Употребете светлината, дадена ви от Бога, за доброто на другите. Не се стремете да ставате проповедници, но станете Божии служители.

Ако истината бъде разбрана по-добре от работниците, тя ще бъде открита в по-поразителна светлина. Стараяйки се да сте светлина за другите, когато разумът ви се намира под святото влияние на Божия Дух, вашето внимание ще бъде обърнато към нещата от вечен интерес. С такива усилия, издигайки молитви за Божествена светлина, вашите собствени сърца ще трептят за съживяващото влияние на Божията благодат; вашите собствени привързаности ще горят с по-святата ревност и целият ви християнски живот ще бъде по-реален, по-искрен, по-молитвен. И така, ако Христос обитава във вашето сърце, вие ще можете да станете Божии съработници. *(Домашен мисионер, 1 февруари 1898 г.)*

Както Ти прати Мене в света, така и Аз пратих тях в света; и заради тях Аз освещавам Себе Си, за да бъдат и те осветени чрез истината. И не само за тях се моля, но и за ония, които биха повярвали в Мене чрез тяхното учение. (Йоан 17:18-20)

Мой небесни Татко! Идвам при Тебе сега такъв, какъвто съм: беден, нуждаещ се, зависим от Теб, и Те моля да дадеш на мен и този народ благодат, която усъвършенства характера. Смили се над този народ! Да възсияе Твоята светлина във всички ъгли на разума и в храма на душата! Спасителю мой, Ти отдаде Своя живот, за да изкупиш за Себе Си наследство, за да могат те да влязат като победители в Божието царство, където те завинаги ще останат такива. Благослови тези, които са изявили желание да Ти служат. Прати им Своя Дух.

Аз те моля Тебе, мой небесен Татко, нека Твоят Свят Дух слезе над този народ. Нека се яви Твоето спасение. Докосни се до сърцата им и направи ги меки. Сметчи ги със Святия Си Дух и помогни им да видят работата, която трябва да свършат за своите съседи и за душите, които загиват около тях. О, събуди в тях отговорност. Нека измият дрехите на своя характер и ги избелят в кръвта на Агнеца. Прегърни ги със свята милостива ръка. Умолявай ги чрез влиянието на Своя Свят Дух, за да се опитат да светят на тези, които не са познали истината. Приведи Своята църква в ред, о, Господи, за да може да работи за спасението на души.

Спасителю мой, открий Себе си на този народ! За да бъде изявена Твоята любов, да бъде тя открита! Дръж Своя народ, така че Сатана да няма власт и влияние върху тях. Помогни им да преодолеят всяко противопоставяне, за да може в края да могат да сложат своя венец в краката на Исус в Божия град. И да бъде прославено Твоето име! Амин *(PX, 16 юли 1908 г.)*

Юли. НАДАРЕНИ С ДАРОВЕТЕ НА ДУХА

1 юли – КРАСОТА В РАЗНООБРАЗИЕТО

При това, братя, желая да разберете и за духовните дарби. Вие знаете, че когато бяхте езичници, отвличахте се към немите идоли, както и да ви водеха. Затова ви уведомявам, че никой, като говори с Божия Дух, не казва: „Да бъде проклет Исус!“ И никой не може да нарече Исуса Господ, освен със Святия Дух. Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци. (1 Кор. 12:1-6)

Талантите, които Христос поверява на Своята църква, представляват особените дарове и благословения на Святия Дух. „Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия Дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно.“ (1 Кор. 12:8-11)...

Най-прекрасното от всички Божии замисли е Неговото желание да подари на хората разнообразни дарби. Църквата е Неговата градина, украсена с разнообразни дървета, растения и цветя. Той не очаква, че исопът ще придобие размерите на кедъра, или че маслината ще достигне височината на палмата. Много са получили само неголеми религиозни познания, но за Бога има работа и за тази класа хора, ако те работят със смирение, доверявайки Му се...

Различните дарби са разпределени между различни работници, за да могат да се чувстват зависими един от друг. Бог дарява тези дарове, и те се използват в Неговото служение не за прослава на тези, които ги притежават, и не за възвисяване на човека, но за възвисяване на Спасителя на света. Те трябва да се използват за благото на цялото човечество, като се представя истината, а не като се свидетелства за лъжата (...) Във всяко слово и дело ще бъде изявена добротата и любовта; и ако всеки работник изпълнява честно своята длъжност, то на молитвата на Христос за единство на Неговите последователи ще бъде отговорено, и светът ще познае, че те са Негови ученици. *(Знамения на времето, 15 март 1910 г.)*

Какво е, прочее, Аполос, и какво е Павел? Те са служители, чрез които повярвахте, и то както Господ е дал на всеки от тях. (1 Кор. 3:5)

Не всички Божии слуги притежават еднакви дарби, но всички те се явяват Негови работници. Всеки се учи от Великия Учител, а след това предава на другите това, което е научил. Не всички вършат една и съща работа, но благодарение на осветяващото влияние на Святия Дух, всички те са Божии посредници. Бог използва в работата Си разнообразни дарби, за да отвоюва души от армията на Сатана.

„Прочее, този, който седи, и този, който пои, са равни, обаче, всеки според своя труд ще получи своята награда.” (1 Кор. 3:8). Бог, а не човек, съди за работата на човека, и Той ще разпреди на всеки наградата според заслугите му. На никой от хората не е дадено да бъде съдия между Божиите слуги. Само Бог е съдия и възнагражда всяко добро дело.

„Прочее, този, който седи, и този, който пои, са равни“, те са включени в едно и също дело – спасението на души. „Защото сме съработници на Бога, като вие сте Божия нива, Божие здание.“ (ст. 9) В тези думи църквата е сравнена с обработваемо поле, което фермерите трябва да обработват, да се грижат за лозето, Божите насаждения, и за зданието, което трябва да стане свят храм на Господа. Христос е господар на всичко. Всички трябва да се трудят под Неговото ръководство, позволявайки Му да работи за и чрез Своите работници. Той им дава такт и майсторство, и ако те се вслушват в Неговите наставления, Той ще увенчае техния труд с успех.

Никой да не се оплаква от Бога, Който е определил работа за всеки човек. Този, който роптае и се раздражнява, който търси своите си пътища, който иска сътрудниците да следват неговите лични идеи, се нуждае от Божествено докосване, преди да бъде подходящ за работа на каквото и да е ниво. Ако не се промени, той несъмнено ще бъде пречка в работата.

Помнете, че сме Божии съработници. Бог е Всемогъщ, ефикасна движеща сила. Неговите слуги са Негови инструменти. (РХ, 11 декември 1900 г.)

Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово. (2 Кор. 4:6)

Християните трябва да бъдат представители на Исус Христос, а не само да претендират за това. Нима светът трябва да формира своята представа за Бога, гледайки на тези, които само носят името на Исус, но не вършат Неговите дела? Трябва ли те да сочат на тези, които заявяват своята вяра, но в сърцето им няма вяра; които не оправдават свещеното доверие и работят за благото на врага, и да казват: „О! Това са християни, те мамат и лъжат, не трябва да им се доверяваме“? Такива хора не могат вярно да представят Бога.

Но Бог няма да позволи светът да бъде излъган. Бог има особен народ на земята, и Той не се срамува да ги нарича братя; те вършат Христовите дела. Те проявяват своята любов към Бога в това, че изпълняват Неговите заповеди. Те носят Божия образ. Те са за показ пред вселената, ангелите и хората. Те си сътрудничат с небесните същества и Бог е най-много възвеличен и прославен от тези, които вършат добри дела.

Истинската чистота на сърцето се проявява в добри думи и дела, и хората виждат делата на тези, които обичат Бога, и благодарение на това прославят Бога. Истинският християнин е богат с добри дела, той принася много плод. Той храни гладните, облича голите, посещава болни и служи на страдащите. Християните сърдечно се интересуват от деца, които се намират близо до тях, и които от коварните изкушения на врага са готови да погинат (...) Около нас има младежи, към които членовете на църквата имат задължения; защото Христос умря за тях на Голготския кръст, за да им даде дарът на спасението. Те са скъпоценни в Божиите очи и Той им желае вечно щастие.

Работата на Христос по спасението ще завърши само тогава, когато членовете на църквата извършат своята част от работата, работейки и освещавайки се, защото Божията слава е възсияла над тях.

Христос очаква доброволно сътрудничество от своите посланици в извършването на важната и постоянна работа за спасението на души. (PX, 29 януари 1985 г.)

А на всеки се дава проявяването на Духа за обща полза. Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух. (1 Кор. 12:7, 8)

Един човек може да бъде изкусен оратор, друг притежава добри писателски умения, трети има дар да принася искрени, настойчиви, страстни молитви, четвърти умее красиво да пее, друг да изнася ясно Божието Слово. Всеки дар трябва да бъде сила за Бога, защото Той сътрудничи с работника. На един Бог дава мъдри слова, на друг знание, на трети вяра. Но всички трябва да работят под ръководството на една Глава. Многообразието на дарбите води до многообразие на действията, но „Бог е един и същ, Който върши всичко във всичките човеци“ (1 Кор. 12:6).

Господ желае, Неговите избрани слуги да се научат да се обединяват за съгласувана работа. На някой може да му се струва, че има малко повече различие между техните дарби и способностите на техните сътрудници, пречещо им да се обединят в съгласувани действия. Но ако такива служители помнят, че евангелската вест трябва да се носи от хора с различно мислене, че някой ще отхвърлят истината, чувайки я от устата на един човек, и ще я приемат когато я чуят по-друг начин от друг човек, тогава те трябва да се надяват да бъдат обединени в своя труд. Всичките им дарби, колкото и различни да са, могат да бъдат под контрола на един Дух. Във всяко действие и слово трябва да се проявява доброта и любов. И когато всеки служител стане верен изпълнител на това, към което е призван, молитвата на Христос за единство на Неговите последователи ще намери своето изпълнение. Тогава светът ще узнае, че тези хора се явяват Негови ученици.

С любящо, взаимно разбирателство и доверие Божите работници трябва да се обединят един с друг. Който със своите постъпки или думи по един или друг начин съдейства за разделението между членовете на Христовата църква, той противодейства на Божиите намерения. Споровете и разногласията в църквата, поощряването на подозрителност и неверие безчестят Христос. Бог желае Неговите слуги в своите взаимоотношения да култивират християнска любов един към друг. (СЦ т. 9, стр. 144, 145)

На друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия Дух. (1 Кор. 12:9)

Вярата също е Божия дар. Вяра – това е съгласие на разума на човека със Божието Слово, което превързва сърцето към служенето на Бога. И чие човешко разбиране, ако не Божието? Чие сърце, ако не Божието? Да вярваш – значи да отдадеш на Бог разума и силата, която ние получаваме от Него; с други думи, тези, които проявяват вяра, сами по себе си не заслужават нищо. Тези, които така твърдо вярват в Небесния Отец, какво могат безгранично да Му доверят; тези, които с вяра могат да достигнат пределите на вечността, трябва да произнесат пред своя Творец признанието: „защото всичко е от Тебе, и от Твоето даване на Тебе” (1 Лет. 29:14).

Никой из между хората няма право да нарече себе си свой. И никой човек, притежаващ нещо добро, не може да го нарече свое собствено. Всеки човек, всяко нещо е Господна собственост. Всичко, което човек получава от небесната щедрост, също е Господне. Всяко знание, което му помага да бъде разумен Божи работник, изхожда от Господа, и той трябва да го сподели със своите съработници, че да могат и те да станат по-ценни работници. Този, на когото Бог е доверил необикновени дарби, трябва да върне в Божиата съкровищница, това което е получил, свободно споделяйки с другите своите благословения. По този начин Бог ще бъде възвеличен и прославен...

Дарените от Небето способности не трябва да служат за егоистични цели. Всяка сила, всеки дар е талант, който трябва да съдейства за прослава на Бога, бидейки използван в Неговото служение. Неговите дарби трябва да бъдат дадени на bankerите, за да може Той да получи Своего с лихва. Талантите, които правят човека годен за служение, са му поверени не само за това, той сам по себе си да бъде подходящ работник, но също така да има възможност да обучава тези, които по някакви причини не притежават достатъчни знания. *(РХ, 1 декември 1904 г.)*

И какво повече да кажа? Защото не ще ми стигне време да приказвам за Гедсона, Варака, Самсон и Иефтае, за Давид още и Самуил, и пророците; които с вяра побеждаваха царства, раздаваха правда, получаваха обещания, затуляха устата на лъвовете, угасваха силата на огъня, избягваха острото на ножа, оздравяваха от болести, ставаха силни във война, обръщаха в бяг чужди войски. (Евр. 11:32-34)

Вярата – това е доверие в Бога, увереност в това, че Той ни обича и по-добре знае кое е за наше добро. И така, вместо да избираме собствения си път, вярата ни предлага Неговия път. И тогава нашето невежество ще се замени с Неговата мъдрост, нашата слабост – с Неговата сила, нашата греховност – с Неговата праведност. Нашият живот и ние самите Му принадлежим, и това ни радва, ние приемаме това като благословение. Искреност, честност, чистота се считат за тайни за успех в живота. Само вярата ни ще направи така, че да бъдем притежатели на тези принципи.

Всяка добра подбуда или вдъхновение са Божи дар. Вярата черпи такъв живот от Бог, в когото може да се прояви истински духовен растеж. Много е важно да знаем, как можем да укрепим своята вяра. Всяко Божие обещание има условия. Ако ние искаме да изпълним Неговата воля, то цялата Негова сила е наша. Какъвто и дар да е обещал, той е в самото обещание. „Семето е Божието слово“ (Лука 8:11). Така, както животът на огромния дъб се крие в малкия жълъд, така също е вярно и това, че Божият дар е в Неговите обещания. Получавайки Неговото обещание, ние получаваме Неговия дар.

Вярата, даваща ни възможност да получим Божиите дарове, само по себе си се явява велик дар, който е предложен на всеки човек. Вярата нараства при изучаване на Божието Слово. За да укрепим своята вяра, ние трябва по-често да общуваме с Неговото Слово.

Изучавайки Библията, е важно да осъзнаваме силата на Божието Слово. „Защото Той каза, и стана; Той заповяда, и затвърди се.“ (Пс. 32:9) Той повиква „в действително съществуване онова, което не съществува“ (Римл. 4:17), защото, когато Той го извиква, то се явява. (*Възпитание, стр. 253, 254*)

Проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване. (2 Тим. 4:2)

Способността да говорим – това е талант, който трябва прилежно да развиваме. От всички дарове, дадени от Бога, нито един не може да бъде с такова голямо благословение както този. С думи ние убеждаваме и уговаряме; чрез тях възнасяме хвала и молитва към Бога; чрез тях разказваме на другите за любовта на Спасителя. Не трябва да произнасяме нищо необмислено. Нито злословие, нито лекомислени думи, нито кисел ропот или непристоен намек не трябва да излиза от устата, на този който следва Христос.

Апостол Павел, движен от Святия Дух, ни казва: „Никаква гнила дума да не излиза от устата ви“. (Ефес. 4:29) Гнилата дума не означава само скверна дума. А всяко, каквото и да е изразяване, отправено против святите принципи и неосквернената и чиста религия. То включва в себе си непристойни намеси и скрито влечение към злото. Ако не ги отхвърлим веднага, те ще доведат до по-голям грях.

Върху всяко семейство, върху всеки християнин лежи отговорността да прегради пътя на нечистите думи. Когато сме в компанията на такива, които си позволяват да провеждат безразсъдни разговори, наш дълг е да променим темата на разговора, ако това е възможно. С помощта на Божията благодат, ние трябва да се опитаме да не допуснем такива думи или да въведем тема, която ще насочи разговора в правилна посока.

Нашите думи трябва да бъдат думи на хвала и благодарност. Ако разумът и сърцето са пълни с Божията любов, това ще се види в разговора. Няма да бъде нещо сложно да имаме дял с тези, които влизат в нашия духовен живот. Възвишени мисли, благородни стремежи, чисто приемане на истините, безкористни цели, стремеж към благочестие и святост ще пренесат плод в думи, които ще открият характера на съкровищата в нашето сърце. Когато Христос се отрази в думи, ние ще получим голяма сила в придобиването на души за Него.

Ние трябва да говорим за Исус на тези, които не знаят за Него. Трябва да постъпваме така, както постъпваше Христос. Където и да беше - в синагогата, на някой път, в лодката недалече от брега, на угощението при фарисеите или на масата у митаря, Той говореше на хората за това, което се отнася към един по-възвишен живот. *(Знамена на времето, 2 юли 1902 г.)*

Тогава що? Ще се моля с духа си, но ще се моля и с ума си; ще пея с духа си, но ще пея и с ума си. (1 Кор. 14:15)

Господ призовава Своя народ да използва различни методи в мисионската работа, за да сее при много води. Ние вършим много малка част от тази работа, която Той иска, да вършим всред съседи и приятели. Чрез добри отношения спрямо бедните, болните или осиротелите ние можем да добием такова влияние над тях, че небесната истина да намери място в техните сърца. Не трябва да оставяме такива възможности за служене неизползвани. Това е най-възвишената мисионска работа, която ние можем да вършим. Представяне на истината чрез любов и състрадание от дом на дом е съгласно повелята на Христос към Своите апостоли, когато Той ги изпрати на тяхното първо мисионско пътуване.

Има нужда от хора, които имат дара на пеенето. Песента – това е едно от най-ефективните средства за духовно въздействие на сърцето на човека. Често думите на духовната песен са отваряли пътя към покаяние и вяра. Членовете на църквата, млади и стари, трябва да се научат да провъзгласяват последната вест на света. Ако те тръгнат в смирение, Божии ангели ще отидат с тях, наставлявайки ги в това, как да се молят, пеят, и провъзгласяват евангелската вест за това време.

Млади мъже и жени, захванете се с работата, към която Бог ви призовава. Христос ще ви научи да използвате способностите си за добри цели. Когато изпитате оживяващото влияние на Святия Дух и се стремите да учите другите, вашият ум ще бъде подкрепен, и вие ще можете да представите необикновено красиви и нови за вашите слушатели думи. Молете се, пейте и говорете Словото...

Бог иска Неговият народ да получава, за да раздава. Като безпристрастни, безкористни свидетели те ще дадат на другите това, което Господ им е дал. И ако вие започнете тази работа и използвате всичко, което е във вашите сили, за да достигнете сърца, убедете се в това, че вашият труд е насочен към това да отстранява предубежденията, а не да ги създава. Направете живота на Христос предмет на вашето постоянно изследване, и работете така, както Той работеше, следвайки Неговия пример. (PX, 6 юни 1912 г.)

Болен ли е някой от вас? Нека повика църковните презвитери, и нека се помолят над него и го помажат с масло в Господното име. (Яков 5:14)

Силата на Христос да премахва болестите по удивителен начин се проявяваше в миналото. Преди бяхме благословени с учреждения, където болните можеха да получат помощ в страданията. Чрез непрекъснатата грижа и искрени молитви с вяра в Бога ние успявахме в изглеждащите като най-безнадеждни ситуации. Днес Господ поканва страдащите, да повярват в Него. Човек се нуждае от Божиите възможности.

„И Той излезе оттам и дойде в Своята родина; и учениците Му вървяха подир Него. И когато настана събота, започна да поучава в синагогата; и мнозина, като Го слушаха, се чудеха и думаха: „Откъде има Тоя всичко това? И каква е дадената на този мъдрост, и какви са тези велики дела извършени от ръцете Му? Този не е ли дърводелецът, син на Мария, и брат на Яков и Иосия, на Юда и Симон? И сестрите Му не са ли тука между нас?“ И те се съблзниха в Него. А Исус им каза: „Никой пророк не е без почит, освен в своята родина, и между своите сродници, и в своя си дом.“ И не можеше да извърши там никакво велико дело, освен дето положи ръце на малцина болни и ги изцели. И чудеше се за тяхното неверие. И обикаляше околните села и поучаваше.” (Марко 6:1-6)

Едновременно със всички процедури, които прилагаме за нашите болни, трябва да бъде произнесена проста гореща молитва за благословението на изцелението. Ние трябва да насочваме болните към състрадателния Спасител и към Неговата сила да прощава и изцелява. Благодарение на Неговото милосърдно провидение те могат да бъдат възстановени. Посочете на страдащите техния защитник в небесния съд. Кажете им, че Христос ще излекува болните, ако те се разкаят и престанат да нарушават Божия закон. Имаме Спасител, Който ще открие Себе си в нашите санаториуми, за да спаси тези, които подчинят себе си на Него. Страдащите от болести могат да се обединят с вас в молитва, признавайки греховете си и получавайки опрощение. (*Ръкописи, т. 8, стр. 267,268*)

И като се свечери, когато залезе слънцето, доведоха при Него всичките болни и хванати от бяс. И целият град се събра пред вратата. И Той изцели мнозина, които страдаха от разни болести, и изгони много бесове; и не позволяваше на бесовете да говорят, понеже Го познаваха. (Марко 1:32-34)

В Своя Син Отец отдаде най-ценното, което Небето можеше да подари. Този дар е наше преимущество, което ние можем да използваме в служене на болните. Нека Христос бъде ваша опора. Предайте всеки случай на великия Изцелител. Позволете му да ръководи всяко действие. Молитва, отправена искрено и с вяра, ще бъде чута. Това ще даде увереност на лекаря и мъжество на страдащия.

Получих наставление относно това, че болните в нашите учреждения трябва да очакват повече, благодарение на вярата на доктора във великия Изцелител, Който в годините на Своята земна служба ходеше по села и градове и изцеляваше идващите при Него. Той не отказваше на никого, но изцеляваше всички. Нека болния ясно да разбере, че дори невидимо, но Христос присъства, за да принесе облекчение и изцеление.

След Своето възкресение Христос се срещна със Своите последователи, и в продължение на четиридесет дни ги наставляваше относно бъдещето им служене. В деня на Своето възнесение Той се срещна с апостолите в планините на Галилея, където им устрои среща. И Той им каза: „Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. Идете, прочее, научете всичките народи, и кръствайте ги в името на Отца и Сина и Святия Дух, като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века.” (Мат. 28: 18-20). Преимущество за всеки лекар и всеки страдащ е да вярва в това обещание; това е живот за всеки, който вярва (*Вести за Лома-Лунда, стр. 355*)

11 юли – ДАРЪТ НА ИЗЦЕЛЕНИЕТО НЕ ЗАМЕНЯ ЛЕЧЕБНИТЕ ИНСТИТУЦИИ

А Той простря ръка и се допря до него, и рече: „Искам; бъди очистен.“ И на часа проказата го остави. И Той му заръча, никому да не каже това: „Но, за свидетелство на тях, иди - каза - и се покажи на свещеника, и принеси за очистването си според както е заповядал Моисей. (Лука 5:13, 14)

Често ту един човек, ту друг правят забележка: „Защо сме толкова зависими от лечебни заведения? Защо да не се молим за чудесно изцеление, както това правеше Божият народ? В ранната история на нашето служене много биваха изцелени с молитва. И някой, след като бяха изцелени, се придържаха към същия път на отдаване на апетита, който са следвали в миналото. Те не живееха и не работиха по такъв начин, че да избегнат болестта. Не проявиха благодарност за Господната благодост към тях. Отново и отново преминаваха през страдания поради своята небрежност и нехайство. Как може да се прослави Господ, дарявайки им изцеление?

Когато бе получена светлина относно това, че сме длъжни да построим лечебни заведения, бе ясно открита и причината. Много хора се нуждаеха от това, да бъдат научени на здравословен начин на живот. Трябваше да се осигури място, където да се настанят болните хора, където да бъдат научени как да живеят така, че да запазят здравето си. Уроци трябва да се използват старателно, като средство за обучение на пациентите в това, как да избегнат болестта чрез разумни действия. Трябва да бъде поставена цел: да бъде показана на пациентите отговорността, която им е възложена - да запазят тялото си в най-добро здравословно състояние, защото телата им са Господна собственост. Разумът, душата и тялото са купени с цена...“Защото сте били с цена купени; затова прославете Бога с телата си, и с духа си, които са Божи. (1 Кор. 6:20)

По Божие провидение бяха дадени указания за създаване на лечебни заведения, където да се настанят болните и да бъдат научени на здравословен начин на живот. Създаването на лечебни заведения – е дадено от Провидението за това, че посредством тях хора от всички църкви да могат да разберат за спасителната истина на настоящето време. (*Ръкописи, т. 7, стр. 378, 379*)

В онзи ден мнозина ще Ми рекат: „Господи! Господи! не в Твоето ли име пророкувахме, не в Твоето ли име бесове изгонвахме, и не в Твоето ли име извършихме много велики дела?“ Но тогава ще им заявя: „Аз никога не съм ви познавал; махнете се от Мене вие, които вършите беззаконие.“ (Мат. 7:22, 23)

Ние трябва да се вкореним в Исус, да се утвърдим и укрепим във вярата. Сатана работи със своите агенти. Той избира тези, които не са пили от източника на живата вода, чиито души жадуват за нещо ново и необичайно, и които всякога са готови да пият от всеки появяващ се източник. Ще се разнесе гласа: „Ето тук е Христос, или: Тук е“ - не вярвайте” (Мат. 24:23). Ние имаме безпогрешни свидетелства от гласа на истинския Пастир, Който ни зове да Го следваме. Той ни казва: „Както и Аз опазих заповедите на Отца Си и пребъдвам в Неговата любов“ (Йоан 15:10). Той води Своите овце по пътя на смиреното покорство на Божия закон и никога не е поощрявал неговото нарушение.

„Чуждият глас“ - това е гласът на този, който не уважава и не се подчинява на Божия свят, справедлив и благ закон. Много претендират за святост и се хвалят с чудеса, които вършат, изцелявайки болни, докато в същото време не се съобразяват с великото мерило за праведност. Но с чия сила се вършат тези изцеления?

Ако хората, извършващи тези изцеления, са склони към това, да разказват за тези прояви, извинявайки своето отхвърляне на Божия закон, и продължават да му бъдат непослушни, ако в тях в по-голяма или по-малка мярка има сила, от това не следва, че те притежават велика сила от Бога. Напротив, това е силата на великия измамник, вършеща чудеса. Той е нарушител на моралния закон и използва всеки метод за това, да скрие от човека истинския си характер. Ние сме предупреждени за това, че в последните дни той ще използва лъжливи знамения и чудеса. И ще продължи да върши тези чудеса до края на изпитанието, когато ще посочи себе си, доказвайки, че е ангел на светлината, а не ангел на тъмнината. *(PX, 17 ноември 1885 г.)*

Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вратата в Исуса. (Откр. 14:12)

При завършване на великото дело на Евангелието Божията сила трябва да се прояви така, както в началото. Тези пророчества, които се изпълниха при изливането на ранния дъжд в самото начало на проповядването, отново трябва да се повторят при изливането на късния дъжд в края на времето. Това са „освежителните времена“, които предвкуси Петър, казвайки: „Затова покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви, та да дойдат освежителни времена от лицето на Господа, и Той да ви изпрати определения за вас Христа Исуса“. (Деян. 3: 19,20)

Божии слуги с просветлени лица, на които стои печата на святото посвещение, ще бързат да занесат небесната вест във всички кътчета на земята. Хиляди гласове провъзгласяват навсякъде това предупреждение. Ще стават много чудеса, болни ще бъдат изцелявани, знамения и свръхестествени случаи ще съпровождат вярващите. Сатана също ще върши „големи знамения, до там щото да направи и огън да пада от небето на земята пред човеците“ (Откр. 13:13). Тогава земните жители ще трябва да направят своя окончателен избор.

Тази вест ще бъде разпространена не толкова с човешка мъдрост, отколкото с дълбокото убеждение на Божия Дух. Доказателствата вече са били дадени. Семето е било посято, сега то пониква и дава плодове. Книгите, разпространени от мисионерите, вече са оказали своето влияние, обаче много хора, на които истината е направила впечатление, нещо им е пречило да я разберат докрай и да я приемат. Сега лъчите на светлината проникват навсякъде, истината е открита ясно, и искрените Божии деца разкъсват връзките, които ги свързват. Роднински връзки, църковни задължения ще бъдат безсилни да ги спрат. Истината ще бъде по-скъпа от всичко останало. Не гледайки на обединените сили на противниците на истината, голямо число обърнати ще застанат на страната на Господа. (*Великата борба, с. 611, 612*)

А тогава престояваха в Ерусалим юдеи, благочестиви човеци, от всеки народ под небето. И като се чу този шум, една навалица се събра; и смутиха се, защото всеки един ги слушаше да говорят на неговия език. И всички, смаяни и зачудени, си думаха: Ето, всички тези, които говорят, не са ли галилеяни? Тогава как ги слушаме да говорят всеки на собствения ни език, в който сме родени? (Деян. 2: 5-8)

„И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Святия Дух, и почнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят”. (Деян. 2:3, 4) Святият Дух, приел форма на огнени езици, седна върху събраните. Това бе знак на дара, изпратен на учениците. Те получиха способност свободно да говорят езици, които преди това не знаеха. Появяването на огъня посочваше на бързината и ревността с която апостолите трябваше да работят, и на силата, която трябваше да съпровожда техния труд.

„В Ерусалим престояваха юдеи, благочестиви човеци, от всеки народ под небето.“ (ст. 5) В резултат на разпръскването на юдеите по всички части на римската империя те усвоиха езиците на тези народи в сред които живееха. Много от тях по това време се намираха в Ерусалим по случай празника. Събраните говориха на всички известни тогава езици. Това разноезичие можеше да попречи на проповядването на Евангелието, за това Бог по-чуден начин дари на апостолите това, което не им достигаше, придавайки им способност да говорят на езици, порано неизвестни за тях. Святият Дух направи за тях това, което те не биха постигнали за цял живот. Сега те можеха да проповядват евангелската истина и в други страни, свободно говорейки на езика на тези народи, за които се трудеха. Този чудодееен дар убедително засвидетелства пред света, че тяхното дело носи печата на Небето. От този момент речта на учениците стана чиста, проста и точна, независимо от това, дали говореха на родния или на чужд език. *(Деяния на апостолите, с. 39, 40)*

Също така, ако вие не изговаряте с езика си думи с някакво значение, как ще се знае какво говорите? Защото ще говорите на вятъра. Има, може да се каже, толкова вида гласове на света; и ни един от тях не е без значение. Ако, прочее, не разбере значението на гласа, ще бъде другоезичен за този, който говори; и този, който говори, ще бъде другоезичен за мене. (1 Кор. 14: 9-11)

Служителите, трудещи се на нивата със слово и поучения, трябва сериозно да се потрудат, за да представят истината в нейната чистота и простота. Те трябва да хранят стадото с чиста старателно подбрана храна. Съществуват блуждаещи звезди, наричащи себе си Божии служители и проповядващи за съботата в разни градове. Но всъщност те са смесили истината със заблуди и представят на народа цял куп свои противоречиви мнения. Сатана ги внедрява в църквите, за да отклонят от истината разумните и здравомислещи невярващи. Някой от тези хора много говорят за дарбите и често се намират в приповдигнато състояние. Те дават воля на своите диви, необуздани чувства, издават нечетливи звуци, които наричат дар на езици, и някои се съблазняват от тези неразумни прояви. Странният дух, ръководещ тази категория хора, е готов да унижава и властно да притиска всеки, който ги изобличава. С работата на тези хора Божият Дух няма никакво отношение. Те са обладани от друг дух. За съжаление такива проповедници имат успех в определени кръгове; така, те се месят в работата на служителите, пратени от Бог, които са упълномощени от Него да представят съботата на народа, и дарбите в истинската им светлина и влияние, и един пример достоен за подражание.

Истината трябва да се представя по такъв начин, че тя да привлича мислещи хора. Сега нас ни възприемат не като народ, а като сборище от жалки, ограничени и изостанали хора. За това за вярващите в истината и проповядващите я е крайно важно да бъдат не само засегнати от нейното осветяващо влияние, за да направят живота си съдържателен, възвишен и по този начин да покажат на невярващите, че тяхната представа за Божия народ е погрешна. Колко е важно, че делото на истината да бъде очистено от лъжливо, фанатично възбуждение, за да може истината сама да отстоява своето достойнство, откривайки своята естествена чистота и възвишен характер. (*СЦ, том. 1, стр. 414, 415*)

16 юли – ДА ПРОПОВЯДВАМЕ ХРИСТОС: МНОГО ПО-ВАЖНО ОТ ЕЗИЦИ И ЧУДЕСА

Тогава, братя, какво става между вас? Когато се събирате всеки има да предлага псалм, има поучение, има откровение, има да говори непознат език, има тълкувание. Всичко да става за назидание. (1 Кор. 14:26)

Голяма работа трябва да се извърши в света. Хората трябва да бъдат обърнати не чрез дара на езиците, не чрез чудеса, но с проповед за разпнатия Христос. Защо да отлагаме опита да направим света по-добър? Защо да чакаме някакви удивителни дела или скъпо струващи средства? Колкото и скромна да е сферата на вашето влияние, колкото и незначителна да е вашата работа, ако вие работите в съгласие с ученията на Спасителя, Той ще открие Себе си чрез вас и вашето влияние ще привежда души към Него. Той ще почете най-кротките и скромните, тези, които жадуват искрено да Му служат. Във всичко, което правим, където и да работим – в магазина, във фермата или в кабинета, трябва да се стараем да спасяваме души.

Ние сме длъжни да сеем при всички води, съхранявайки душите си в Божията любов, работейки, докато още е ден, използвайки средствата, поверени ни от Господа. Каквото и да трябва да свършат ръцете ни, ние трябва да го извършим с радост; каквато и жертва да сме призвани да направим, трябва да я направим с радост. Доколкото сеем при всички води, ние трябва да разберем истинността на думите: „А това казвам, че който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне” 2 Кор. 9:6

Ние дължим всичко на благодатта, неограничената благодат. Благодатта предопредели изкуплението, нашето възраждане и осиновяване, за да получим наследство с Исус Христос. Нека тази благодат бъде изявена на други.

Спасителят взима тези, които може да формира по Свое подобие, и да ги използва за слава на името Си. Той използва материал, покрай когото другите минават, и работи с всички, които отдават себе си на Него. Той се радва, взимайки явно непригоден материал, тези, които Сатана е унизил и чрез които е работил, и излива върху тях Своята благодат. Радва се да ги избави от страданието и гнева, който сполетява непослушните. Той прави Своите деца Свои посланици в тази работа, и в този успех, даже в този живот, те намират ценна награда. *(РХ, 5 януари 1905 г.)*

Копнейте за по-големите дарби; а при все това аз ви показвам един превъзходен път. (1Кор. 12:31)

Някой се намират в опасност, давайки воля на завистта, затова че някой друг може да ги превъзхожда. Те не са склонни да признаят, че дарбите на техните сътрудници са също така необходими за успеха на Божието дело, както и техните. Но истинската Божия любов съдържа истина, почтително доверие. И този, който обича Бога, ще люби и брата си.

Не е нужно да има заповеди, господства, авторитарност. Божията любов в целебния, живителен източник; тя трябва да се изяви в живота. Духът, думите и постъпките на всеки работник трябва да показват, че той осъзнава, че се труди заедно с Христос. Силата, която той получава от Великия Учител, това е сила да наставляваш другите, а не да им заповядваш или диктуваш. Той трябва да дойде при Христос, като такъв, който желае да разбере, как да научи другите, и как да им помогне.

Спокойното, радостно задоволство е един от най-хубавите дарове. А също така смелост в следването пътя на дълга, даже ако той ни разделя с приятелите. Но смелостта в убеждението никога не трябва да ни води към упорство, което води до отстояване на собствените си идеи. Нека бъдем внимателни и да се молим.

Дарбата на речта е прекрасен дар, дар който може да бъде велика сила за добро или зло.

Интелектуалните способности, тактичност, талант, изисканост, истинско величие – всичко това Бог използва в Своята работа. Но за начало те трябва да бъдат подчинени на Него. Божието присъствие трябва да бъде ръководеща сила. Този, чието сърце е съединено със сърцето на Христос, съобразява стремежите и навиците си с волята на Христос.

Трябва искрено да се стремим към придобиване на дарби, но това не означава, че трябва да търсим първенство. Трябва искрено да се стремим към това, да намерим сила да следваме примера на Исус Христос, да бъдем глашатаи на Неговото Евангелие. Това е истинска религия. Изкушения идват; подозрения и недобри догадки не ни позволяват да поддържаме дух на възвишен живот; Господ още желае, ние да вървим напред в Неговата благословена, свята светлина. *(Отчет на Тихоокеанската уния, 26 юли 1906 г.)*

Тогава рече Моисей на израилтяните: Виджте, Господ повика по име Веселеил, син на Урия, Оровия син, от Юдовото племе, и го изпълни с Божия дух в мъдрост, разум, знание и всякакво изкусно работене. (Изх. 35:30, 31)

Способности в занаятите – това е дар от Бога. Той ни дава и дара, и мъдрост как правилно да го използваме. Когато Той поиска в скинията да се свърши определена работа, каза: „Виж, Аз повиках на име Веселеила сина на Урия, Оровия син, от Юдовото племе; и изпълних го с Божия дух, в мъдрост, в разум, в знание и във всякакво изкуство” (Изх. 31: 2,3). Чрез пророк Исаия Господ говори: „Дайте ухо и слушайте гласа ми. Внимавайте и слушайте думите ми, орачът всеки ден ли оре за да посее? Всеки ден ли разтваря бразди и разбива буците на нивата си? Като изравни лицето ѝ, не пръска ли къклица и посява кимион, и седи жито в редове, и ечемика на определеното му място, и лимеца наоколо? Защото Бог го учи на разсъдък и го поучава. Защото не се вършее къклица с диканя, нито колело от кола се завърта върху кимиона; Но с тояга се очуква къклицата, и с прът кимионът. А житото за хляб ще се сдроби ли? Не; човек не го вършее за винаги, нито го стрива с колелото на колата си, нито го разтрошава с копитата на конете си. Също и това произлиза от Господа на Силите, Който е чудесен в съвет, превъзходен в мъдрост.” (Исаия 28: 23-29)

Бог разпределя дарбите Си както на Него му е угодно. Той дава на един едни дарове, на друг други, но всички те са за полза на цялото тяло. Бог е определил един да се труди в една област, друг в друга, но всички да работят под водителството на един Дух. Призоваването на този план на работа ще ни защити от съперничество, гордост, завист или неуважение един към друг. Той ще укрепи единството и взаимната любов. *(Съвети към родители и учители, стр. 314, 315)*

Но Господ каза на Самуила: Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце. (1 Царе 16:7)

Бог приема хората не заради техните способности, а заради това, че те търсят лицето Му и чакат Неговата помощ. Бог гледа не така, както човека. Той съди не по външността. Той изследва сърцето, и съди справедливо. „Защото Моята ръка е направила всичко това и по този начин всичко това е станало, казва Господ; Но пак, на този ще погледна, на онзи, който е сиромаш и съкрушен духом и който трепери от словото Ми”. (Исаия 66:2)

Той приема и общува със Своите скромни, обикновени последователи; в тях вижда най-ценен материал, който ще устои в изпитанията на бури и сътресения, натиск и принуждение.

Целта в работата за нашия Господ трябва да бъде прославяне на Неговото име в обръщане на грешници. Тези, които работят за това да предизвикат аплодисменти, не са одобрени от Господа.

Господ използва много дарове в делото за спасение на грешниците. В бъдеще обикновени хора ще бъдат подбудени от Светия Дух да оставят своите обикновени работни места и да отидат да провъзгласят последната вест на милост. Тях трябва да укрепваме и поддържаме и колкото се може по-скоро да приготвим за работата, за да може техните усилия да се увенчат с успех. Те си сътрудничат с невидими небесни посланици, които са готови да използват и сами да бъдат използвани в службата за Господа. Те са Божии съработници и техните братя трябва да им желаят успех, да се молят за тях, когато вървят напред за изпълнение на Великото поръчение. Никой не е упълномощен да възпрепятства такива работници. Към тях трябва да се отнасяме с по-голямо уважение. Никакви разяждащи думи не трябва да се казват на тези, които в най-суровите места на земята сеят семената на Евангелието. (PX, 4 юли 1907 г.)

Понеже това ще бъде както когато човек, живеещ в чужбина, като остави къщата си, и даде власт на слугите си, всекиму особената му работа, заповяда и на вратаря да бди. (Марко 13:34)

Исус служи в небесното светилище, но Той също така пребъдва и със Своите работници, защото провъзгласява: „И ето, Аз съм с вас през всичките дни до свършека на века“ (Мат. 28:20). Той се явява духовният ръководител на Своята църква на земята и страстно желае да види нейните членове изпълнени с решимост съгласувано да се трудят за установяване на Неговото царство. Той е възпитал цяла серия работници, които получават власт от Него, Великия Учител. Избрал е за Своята работа хора с различни способности и различни таланти. Някой от тях могат да ви се сторят неподходящи, но вие ще разберете от опит, който ще ви помогне да видите, че Бог възвисява хора, които вие може да считате за по-низши от вас.

Когато започне съда и се отворят книгите, много ще бъдат учудени от това как Бог оценява характера. Те ще осъзнаят, че Бог вижда и Той съди не така, както съдят хората. Той чете сърцето. Той знае мотивите за постъпките и ще признае и одобри всяко усилие с вяра, направено за Него. Господ използва различни дарби в Своята работа. Нека нито един работник не си мисли, че неговите дарби са по-висши от тези на другите работници. Нека Бог да бъде съдия. Той изпитва и одобрява Своите работници, и Той прави вярна оценка за тяхната пригодност. Той е дал на църквата много дарби, за да запълни множеството потребности на тези хора, с които Неговите работници контактуват.

Господ е дал на всеки човек неговата работа, и всеки трябва да върши това, което Господ му е поръчал. Не всички имат еднакви дарби или еднакви наклонности. Всички се нуждаят ежедневно от обновяващата сила на Святия Дух, за да принесат много плодове за Господа. Нека проповедникът на Евангелието проявява такова умение, което ще донесе успех. Невидимият Работник стои зад служителя, който довежда души към осъзнаване на греховността и обръщане (*Библейско училище, 1 ноември 1909 г.*)

Защото е както, когато човек при тръгването си за чужбина, свиква своите слуги, и им предаде имота си. На един даде пет таланта, на друг два, на трети един, на всеки според способността му; и тръгна. (Мат. 25: 14, 15)

На всеки човек е дадена работа. Един не може да върши работата, за която друг е бил обучен и инструктиран. Но работата на всеки човек трябва да започва със сърцето, не оставяйки в теорията на истината. Работата на този, който подчинява себе си на Бога и си сътрудничи с небесните посланици, ще го изяви като способен, мъдър работник, който разбира как да се приспособи към ситуацията. Коренът трябва да бъде свят, иначе няма да бъдат святи плодовете. Всички трябва да бъдат съработници на Бога. Личното Аз не бива да се изтъква. Господ е поверил таланти и способности на всеки, и тези, които повече от другите са надарени с възможности и преимущества да слушат гласа на Духа, носят най-голяма отговорност пред Бога.

Получилите само един талант също трябва да свършат своята работа. Пускайки в оборот стотинката, те трябва усърдно да използват своите способности, насочени към това да не паднат и да не се разочароват. Трябва да искат с вяра и да зависят от Святия Дух в работата над невярващи сърца. Ако зависят от своите лични способности, ще претърпят неуспех. Тези, които вярно използват единия талант, ще чуят милостивата покана, казана им с такава топлота, както и на тези, които са били надарени с много таланти и които мъдро са ги използвали. „Господарят му рече: „Хубаво, добри и верни слуго! В малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си” (Мат. 25: 21).

Бог признава работата, която е извършена с дух на смирение. Получилият само един талант е проявил своето влияние и неговата работа е била необходима. Усъвършенствайки своя характер, учейки се в училището на Христос, той е оказал влияние, което е помогнало да се усъвършенства характера на тези, на които са били възложени много по-големи задължения и които са се намирали в опасност от издигане на себе си и занемаряване на някой важни малки неща, за които този верният, имащ един талант, усърдно се е грижел. *(Бележки от бележника, том. 1, стр. 129, 130)*

22 юли – ТАЛАНТЛИВАТА МЛАДЕЖ МОЖЕ ДА БЪДЕ ЖИВ КАНАЛ

Никой да не презира твоята младост; но бъди на вярващите пример в слово, в поведение, в любов, във вяра, в чистота. Докато дойда, внимавай на прочитането, на увещаването и на поучаването. Не пренебрегвай дарбата, която имаш, която ти се даде, съгласно с пророчеството, чрез ръкополагането от презвитерите. (1 Тим. 4: 12-14)

Всеки юноша трябва да счита себе си за Божия ценност, защото му е бил поверен най-величествения дар, който може да бъде даден. Това е неговото преимущество да бъде жив канал, чрез който Бог може да предава съкровищата на Своята благодат, неизследимите съкровища на Христа.

Нашите грехове могат да бъдат големи, като планини, но ако смирим сърцето си и ги изповядаме, доверявайки се на заслугите на разпнатия и възкръснал Спасител, ние ще бъдем опростени и очистени от всички наши неправди. Дълбочината на любовта на Спасителя е открита в спасението. Ако ние приемем това спасение, нашето свидетелство ще бъде: „В Когото имаме изкуплението си чрез кръвта Му, прощението на прегрешенията ни, според богатството на Неговата благодат” (Ефес. 1:7). Законът на животворящия Дух в Христа Исуса ни освободи от закона на греха и смъртта. Ние сме, повече от победители, благодарение на Него, Който ни възлюби и предаде Себе си за нас.

Тук, именно тук, в този свят, трябва да бъдат използвани нашите таланти. Ние трябва да привеждаме души към „Божия Агнец, Който носи греха на света!“ (Йоан 1:29). Това е нашата работа, и ние с удоволствие трябва да представяме чрез живота си неизследимите Христови богатства. Ние можем всеки ден да вървим напред по пътя на светостта, и пак да намираме големи върхове, които трябва да достигнем; но всяко напъване на духовните мускули, всяко изпитание на разума и сърцето ще открият обилната благодат, необходима за нас, за нашето израстване. Колкото повече размишляваме над вечните ценности, толкова повече ще откриваме достойнствата на жертвата на Спасителя, закрилата на Неговата праведност, пълнотата на Неговата мъдрост и Неговата сила да ни представи пред Своя Отец без петно и порок или друг някакъв недостатък. *(Младежки инструктор, 30 ноември 1899 г.)*

23 юли – НАДАРЕНИ ЗА БЛАГОСЛОВЕНИЕ НА ЧОВЕЧЕСТВОТО ЖЕНИ

И от този град много самаряни повярваха в Него поради думата на жената, която свидетелствуваше: „Той ми каза всичко, което съм сторила.“ И тъй, когато дойдоха самаряните при Него, помолиха Го да остане при тях; и преседя там два дни. И още мнозина повярваха поради Неговото учение; и на жената казаха: „Ние вярваме вече не поради твоето говорене, но понеже сами чухме и знаем, че Той е наистина Христос Спасителят на света“ (Йоан 4:39-42)

Жените могат да вършат добра работа за Бога, ако в началото се научат на скъпоценния, крайно важен урок на кротостта в училището на Христос. Те могат да бъдат благословение за човечеството, представяйки му цялата достатъчност на Исус. Когато всеки член на църквата осъзнава своята индивидуална отговорност, когато смирено поема работата, която му се предоставя, ще има успех. Бог е дал на всеки човек работа съгласно неговите способности.

Няма да е лесно да се работи за Господа в сегашните времена. Но колко затруднения биха били избегнати, ако работниците постоянно се позоваваха на Бога и по този начин взимаха под внимание указанията, дадени от Бога. Той казва: „И като имаме дарби, които се различават според дадената ни благодат, ако е пророчество, нека пророкуваме съразмерно с вярата; ако ли служене, нека прилежаваме в служенето, ако някой поучава, нека прилежава в поучаването; ако увещава, в увещаването; който раздава, да раздава щедро; който управлява, да управлява с усърдие; който показва милост, да я показва доброволно.“ (Римл. 12:6-8)

Това е въпрос, който се нуждае от по-близко и възискателно изучаване. Много грешки са били направени, понеже хората не са се вслушвали в тези указания. Много, на които са поверени скромни задължения от работата за Господа, бързо се разочароват и мислят, че трябва да бъдат учители и ръководители. Те искат да оставят своето скромно служене, което е толкова важно на своето място, колкото са важни и по-големите задължения и по-високата отговорност. Тези, които са назначени да посещават хора, скоро започват да си мислят, че всеки може да върши тази работа, че всеки може да говори думи на съчувствие и насърчение, и скромно и тактично да насочва мъже и жени към правилно разбиране на Писанията. Но тази работа изисква много милосърдие, търпение и постоянно попълващи се запаси от мъдрост. *(Ръкописи, том. II, стр. 278, 279).*

24 юли – МАЙКИТЕ НАДАРЕНИ, ЗА ДА ОТГЛЕЖДАТ СВОИТЕ ДЕЦА

Понеже ми е напомнено за твоята нелицемерна вяра, която първо се намираще в баба ти Лоида и в майка ти Евникия, а както съм уверен, и в тебе. (2 Тим. 1:5)

Работата на майката е възложена от Бог, за да възпитават децата си в Господно наставление и обучение. Любовта и страхът Божи всякога трябва да се съхраняват пред техния млад разум. Трябва да ги научим, че чрез наставления Бог съобщава, че Той е огорчен от лъжи, невярност и неправилни дела. По този начин младият ум може така да бъде свързан с Бог, че всичко, което вършат и говорят, ще бъде свързано с Неговата слава; и в бъдещите години те няма да бъдат като тръстики олюлявани от вятъра, постоянно колебаещи се между своите наклонности и дълга.

Ако в техните млади години детските умове са били изпълнени с приятните картини на истината, чистотата и благостта, ще бъде сформиран чист и възвишен вкус и тяхното въображение няма да може лесно да се оскверни и поквари. В същото време, ако бъде избрано противоположното направление, ако умовете на родителите постоянно пребивават в размишление над окаяни сцени; ако разговорите им се задържат над лошите черти на характера; ако те постоянно се оплакват от това как постъпват другите, децата ще приемат тяхното изразяване и думи на презрение и ще следват един пагубен пример. Отпечатъкът на злото, като петно от проказа, ще се прилепи към тях в бъдещия им живот.

Семената, грижливо посети в ранното детство от грижливата, богобоязлива ръка на майката, ще се превърнат в дървета на правда, които ще цъфтят и принасят плод; и уроците представени чрез богобоязливото бащинско наставление и личен пример, както в случая с Йосиф, ще принесе обилна жетва в бъдеще.

Ще оценят ли родителите своята работа за възпитание и обучение на децата и разсъждават върху това дали са изпълнили своя дълг с надежда и вяра, че тези деца могат да бъдат венец на радост в деня на Господ Исус? Така ли са работили за благополучието на своите деца, че Исус да може да погледне на тях и с дара на Своя Дух да благослови техните усилия? Родители, във ваш интерес е да пригответе деца за най-голяма полза в този живот и участие в славата на бъдещия ден. *(Добро здраве, 1 януари 1880 г.)*

25 юли – НА УЧАЩИТЕ СЕ СА ДАДЕНИ ДАРБИ, ЗА ДА БЪДАТ СВИДЕТЕЛИ

Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от какво да се срамува, като излагаш право словото на истината. (2 Тим. 2:15)

Учащи се, направете своя ученически живот колкото се може безупречен. Вие ще минете по този път само веднъж и възможностите, които са ви подарени, са скъпоценни. Трябва не само да научите, но и да прилагате на дело Христовите уроци. Когато получавате своето образование, имате възможност да говорите за забележителните истини на Божието Слово. Използвайте всяка такава възможност. Бог ще благослови всяка минута, използвана за това. Съхранявайте простота и любов към душите и Господ ще ви води по безопасни пътища. Богатият опит, придобит от вас, ще има по-голяма стойност, отколкото злато или сребро, или скъпоценни камъни.

Вие не знаете на каква длъжност могат да ви поканят в бъдеще. Бог може да ви използва, както Той използва Даниил, за да представи знанието за истината пред този голям свят. От вас зависи ще придобиете ли умения и знания за тази работа. Бог може да ви даде умение във всичко, което изучавате. Той може да ви помогне да се приспособите към линията на вашето обучение. Но на първо място определете за себе си праведни, благородни, възвишени принципи. Бог желае вие да сте Негови свидетели. Той не иска да стоите още; Той желае, вие да следвате пътя на Неговите заповеди.

Христос желае да използва всеки ученик като Свой посланик. Вие можете да си сътрудничите с Един, Който даде живота Си за вас. Какви богати благословения биха се излели на нашите учебни заведения, ако учители и ученици посветят себе си, своите сърца, разум и душа, и сила в служба на Бога като Негови помощници! Негови помощници – ето какво можете да станете, ако отдадете себе си на Неговата закрила. Той ще ви води безопасно и ще помогне да вървите с верни стъпки, както на вас така и на други. Той ще ви даде знание и мъдрост и ще ви направи годни за по-пълно служене. *(Съвети към родители и учители, стр. 554, 555)*

26 юли – НА КОЛПОРТЬОРИТЕ СА ДАДЕНИ ДАРБИ, ЗА ДА СВИДЕТЕЛСТВАТ

В служене на Господа с пълно смиреномъдрие, със сълзи и с напасти, които ме сполетяха от заговорите на юдеите; как не се посвених да ви изявя всичко що е било полезно, и да ви поучавам и публично и по къщите. (Деян. 20:19, 20)

Съгласно дадената ми светлина голяма отговорност е възложена на колпортьорите. Те трябва да отидат на своята работа приготвени да обяснят Писанието и нищо не трябва да бъде казано или направено, че да върже ръцете им. Ако те, пътувайки от място на място, възложат упование то си на Господа, Божии ангели ще ги окръжават, помагайки им да произнесат думи, които ще принесат светлина, надежда, мъжество на много души. Ако нямаше колпортьори, мнозина никога нямаше да чуят за истината.

От всички дарове дадени на човека, нито един не е така велик и с такова голямо благословение, отколкото дара на речта, ако той е осветен от Святия Дух. С езика убеждаваме и уговаряме; с него ние възнасяме хвала и молитви към Бога; и с него съобщаваме богатото учение за любовта на Спасителя. Тази работа на колпортьора може да разпръсва семената на истината, позволявайки светлината на Божието Слово да освети много умове.

Искрено се надявам, че никой няма да мисли, че разпространението на книги унижава служителя. Послушайте свидетелството на апостол Павел: „И като дойдоха при него, рече им: Вие знаете по какъв начин, още от първия ден, когато стъпих в Азия, прекарах цялото време между вас в служене на Господа с пълно смиреномъдрие, със сълзи и с напасти, които ме сполетяха от заговорите на юдеите; как не се посвених да ви изявя всичко що е било полезно, и да ви поучавам и публично и по къщите, като проповядвах и на юдеи и на гърци покаяние спрямо Бога и вяра спрямо нашия Господ Исус Христос.” (Деяния 20:18-21). Красноречивият Павел, на който Бог откри Себе си по удивителен начин, ходеше от къща в къща със смирение на ума, с много преживявания и сълзи. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1896 г.)*

27 юли - ПАСТОРИ И УЧИТЕЛИ ТРЯБВА ДА СЕ СТРЕМЯТ КЪМ ЕДИНСТВО

И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота. (Ефес. 4:11-13)

Бог е дал на хората материални средства, умствени дарби и влияние съгласно техните способности мъдро да използват тези дарове за Негова служба. Той е дал на всеки човек неговата работа. „И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители“.

За какво са назначени всички тези работници? „За делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота; за да не бъдем вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости; но, действащи истинно в любов, да пораснем по всичко в Него, Който е главата, Христос“. (Ефес. 4:12-15)

Можем да видим от този текст, че Бог има назначени работници и че работата, която им е поверена, има определена цел. Пророци, апостоли, евангелисти, пастори, учители – всички трябва да работят за извършването на едно свято служене, за назиданието на Христовото тяло. Не заслужава ли тази цел специално внимание? Не забелязваме ли, че има пренебрегване на тази специална работа за църквата, в която светиите не са достигнали съвършенство, което Бог желае да постигнат? Ако работата на служителя бе съвършена, църквата би била наставена и научена за великото дело, което ѝ е поверено. Истината би била представена по такъв начин, че Господният Дух да повлияе на сърцата, и грешниците да осъзнаят своята вина, и обръщайки се да станат последователи на Христос. *(PX, 7 март 1893 г.)*

И когато се приближи той, който бе получил петте таланта, донесе още пет таланта, и рече: Господарю, ти ми предаде пет таланта; ето, спечелих още пет. Господарят му рече: Хубаво, добри и верни слуго! В малкото си бил верен, над многото ще те поставя; влез в радостта на господаря си. (Мат. 25:20, 21)

Притчата за талантите трябва да бъде предмет на най-щателно молитвено изследване, защото тя има лично, индивидуално приложение за всеки мъж, жена и дете, способни да мислят. Вашето задължение и отговорност са пропорционални на талантите, с които Бог ви е надарил. Няма последовател на Христос, който да няма особен дар, който ако не бъде използван ще носи отговорност пред Бога.

Много са намирали за себе си извинение за това, че не са предоставили своята дарба в служене на Христос, поради това, че другите са получили повече таланти и преимущества. Преобладава мнението, че само тези, които са особено надарени, са призвани да осветят своите способности в служене на Бога. Хората са започнали да мислят, че талантите са дадени само на определена почетена класа, а останалите, разбира се, не са призвани да споделят нито тежкия труд, нито наградите. Но не така са представени нещата в притчата. Когато Господаря на дома извика своите слуги, той даде на всеки определената му работа.

Цялото Божие семейство носи върху себе си отговорност за използването на Божието имущество. Всяка личност, от най-малкия и незабележим, до най-великия и превъзнесения се явява духовен посланик, надарен със способности, за които той носи отговорности пред Бога. В по-голяма или по-малка степен всички са призвани да посветят талантите си на Господа. Духовните, умствените и физически способности, силата на влиянието, положение, собственост, привързаност, симпатии – всички тези скъпоценни таланти трябва да бъдат използвани в служене на Господа за спасение на души, за които Христос умря. Колко малко хора ценят тези благословения! Колко малко хора се стараят да усъвършенстват своите способности и да бъдат по-полезни в света! Господ е дал на всеки човек неговата работа. Той е поверил на всеки човек според способностите му и доверие пропорционално с неговите възможности. Бог изисква от всеки да бъде работник в Неговото лозе. Трябва да се захванете с работата, която ви е поверена и вярно да я извършите. *(PX, 1 май 1888 г.)*

Но ако някому от вас не достига мъдрост, нека иска от Бога, Който дава на всички щедро без да укорява, и ще му се даде. (Яков 1:5)

Просешите за това, че да споделят с другите, няма да бъдат разочаровани. Бог ще възнагради тези, които идват при Него с гореща вяра. Той ни уверява в това, че мислите за Неговото величие и върховна власт не трябва да ни плашат. Той ще бъде много по-благосклонен, отколкото ние предполагахме, ако дойдем в подножието на Неговата милост. Неговото превъзходство – това е причина за Неговата велика и милосърдна щедрост в удовлетворяване на молитвите, представени пред Него. Той сам е обещал да послуша нашите молитви. Той ще има снизхождение към молитви, призоваващи към Неговата бащинска нежност и безгранично благоволение на Този, Чийто сме по сътворение и по изкупление. Той казва: „И тъй, ако вие, които сте зли знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Святия Дух на ония, които искат от Него!” (Лука 11:13) Нуждаещата се и скърбяща душа никога не ще проси напразно от Господа...

А сега ми кажете кои трябва да имат най-радостното и светло изражение на лицето, най-щастливото, ако не тези, които живеят с вяра в Божия Син? Нуждаещите се и гладните, ще намерят в Него всичко, от което се нуждаят. Но нека не забравяме, че тези които Бог е благословил в този живот, трябва да бъдат Негови помощници в изпълнение на потребностите на нуждаещите се. Те трябва да бъдат съработници с Него. Те са Неговите доверени управители и трябва да използват своето имущество за придвижване на Неговото дело и прослава на Неговото име.

Господ желае да използва църквата като канал за предаване на Своите щедри дарове. Ако Неговият народ бъде открит за получаване на духовните и земните дарове на Неговата милост и ги разпределя между нуждаещите се, няма да бъдат оставени без внимание болните, няма да има сираци, молещи за храна. Сърцата на вдовиците и останалите без бащи, ще бъдат радостни.

Бог е дал на хората най-богатия от Своите дарове. Той направи това, за да може човек да разпределя Неговата щедрост. *(Библейско ехо, 12 август 1901 г.)*

30 юли – ОБЕЩАНО РЪКОВОДСТВО ПРИ ОТКРИВАНЕТО НА ВАШИЯ ДАР

А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно. (1 Кор. 12:11)

Един Дух трябва да ни ръководи и управлява, но за това изобщо не е задължително всички да имат едни и същи дарби. „Дарбите са различни; но Духът е същият. Службите са различни; но Господ е същият. Различни са и действията; но Бог е същият, Който върши всичко във всичките човеци” (1 Кор. 12: 4-6), за да приведе тези различни действия в съвършена хармония. „Но сега Бог е поставил частите, всяка една от тях, в тялото, както му е било угодно.“ (ст. 18). Той е поставил всеки човек на неговия пост, възлагайки му определена работа. Ако във вас има определени въпроси относно вашия дълг, молете се на Бог за водителство, и работата ще ви бъде възложена. Бог ясно е заявил, че Той е поставил всеки човек на неговия пост.

„Защото на един се дава чрез Духа да говори с мъдрост, а на друг да говори със знание, чрез същия Дух; на друг вяра чрез същия Дух, а пък на друг изцелителни дарби чрез единия дух; на друг да върши велики дела, а на друг да пророкува; на друг да разпознава духовете; на друг да говори разни езици; а пък на друг да тълкува езици. А всичко това се върши от един и същи Дух, който разделя на всеки по особено, както му е угодно” (1 Кор. 12:8-11).

„А на всеки от нас се даде благодат според мярката на това, което Христос ни е дал. Затова казва: „Като възлезе на високо, плени плен и даде дарове на човеците“. А това „възлезе“ какво друго значи, освен че беше и [по-напред] слязъл в местата по-долни от земята. Този, Който е слязъл, е същият, Който и възлезе по-горе от всичките небеса, за да изпълни всичко. И Той даде едни да бъдат апостоли, други пророци, други пък благовестители, а други пастири и учители, за делото на служението, за назиданието на Христовото тяло, с цел да се усъвършенстват светиите; докле всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота.” (Ефес. 4: 7-13) Тук членовете на Божиата църква са показани като изпълняващи всеки своята роля, под ръководството на великия Домакин Работник, Който знае, какво конкретно всеки в Неговата служба трябва да прави, за да посрещне възникващите потребности. *(Библейско училище, 1 април 1903 г.)*

Благодаря на Христа Исуса, нашия Господ, Който ми даде сила, че ме счете за верен и ме настани на службата, при все, че бях изпърво хулител, гонител и пакостник. Но придобих милост, понеже, като невеж, сторих това в неверие; и благодатта на нашия Господ се преумножи към мене с вяра и любов в Христа Исуса. (1 Тим. 1:12-14)

Тези, които ще бъдат успешни в спечелването на души за Христа, трябва да носят Божественото влияние на Святия Дух. Но колко малко се знае относно действието на Святия Дух! Колко малко е било казано за важността да бъдем надарени със Святия Дух, Който води хората към Христос, и само благодарение на Тази сила душата може да бъде очистена. Спасителят каза: „И Той, когато дойде, ще обвини света за грях, за правда и за съдба“. (Йоан 16:8)

Христос обеща на Своята църква дара на Святия Дух, но колко малко се цени това обещание! Колко рядко силата на Духа се усеща в църквата; колко малко се говори за Неговата сила пред хората! Спасителят каза: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята.“ (Деян. 1:8). Получавайки този дар, всички останали дарове ще бъдат наши; защото ние трябва да намерим този дар в съответствие с пълнотата на богатството на Христовата благодат, и Той е готов да изпълни всяка душа според способността ѝ да получава. Тогава нека не се задоволяваме само малко от тези благословения, само толкова, че да ни опази от смъртна дрямка, но нека усърдно да търсим богатствата на Божията благодат.

Нека Негова възраждаща сила да се почувства сред това голямо събрание от хора! О, силата Божия може да почива върху хора! Нуждаем се от всекидневно благочестие. Нуждаем се от всекидневно изследване на Писанията, от искрени молитви, за да може силата на Святия Божи Дух да изпълни всеки от нас, съгласно работата на нашето място в Божието лозе. Никой не е готов да наставлява и укрепява църкви, ако не е получил дара на Святия Дух. (РХ, 29 март 1892 г.)

Август. ВДЪХНОВЕНИЕТО НА ДУХА

1 август – ПИСАНИЕТО Е БОГОВДЪХНОВЕНО

Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата. (2 Тим. 3:16)

Библията назовава Бог за неин Автор, въпреки че е писана от хора, и в разнообразните стилове на нейните отделни книги се виждат характерните черти на техните автори. Откритата истина е „боговдъхновена“, но облечена в човешки думи. Безграничният Бог посредством Святия Дух е просветил ума и сърцето на Своите слуги. Той е изпращал сънища и видения, символи и първообрази, и на тези, на които по такъв начин им е била открита истината, вече сами са облекли своите мисли в думи.

Десетте заповеди бяха произнесени от самия Бог и написани с Неговата ръка. Това е Божие творение, а не човешко. Но Библията като цяло се явява един съюз между Божественото и човешкото, доколкото истините, дадени от Бога, са изразени в нея на човешки език. Подобен съюз имаше и в естеството на Христос, Който беше Божият Син и Човешкият Син. По този начин, библейският текст: „И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина“ (Йоан 1 :14), може да бъде приложен както към Христос, така и към Библията.

Библейските книги са написани в разни епохи от хора, които рязко са се отличавали един от друг в своето положение, занятия, умствени и духовни дарби, силно различаващи се и по стил, и по тематика. Различните хора, написали тези книги, различно изразяват своите мисли. Често намираме, че една и съща истина много по-добре е разкрита от един писател, отколкото друг. Така че не един човек, а цяла серия от хора дават светлина в Библията по този или онзи въпрос, разглеждайки го от всички гледни точки. На несериозния, повърхностният и предубеден читател може да му се стори, че тази книга е пълна с противоречия и разногласия, като в същото време проникателният, внимателен и благочестив изследовател ще види в нея безусловната хармония. (*Предговор към „Великата Борба“ vi-vii. (Написан в Healdsburg, California, May, 1888.)*)

И така, пророческото слово повече се потвърждава за нас; и вие добре правите, че внимавате на него, като на светило, което свети в тъмно място, догде се зазори, и зорницата изгрее в сърцата ви. (2 Петр. 1:19)

Библейските автори трябваше да изразяват своите идеи на човешки език. Библията е написана от обикновени хора. Тези хора бяха вдъхновени от Святия Дух. Вследствие на несъвършеното разбиране от някои хора на езика или поради извратеността на човешкия ум, извратен чрез отклоняване от истината, мнозина четат и разбират Библията за собствена изгода. Трудностите, свързани с разбирането на Библията, не се намират в самата Библия. Точно така противоборстващите политици спорят по повод определени точки в законодателството и се придържат към противоположни възгледи при приемането на тези закони.

Писанията са дадени на хората не във вид на последователна верига от неразривни изказвания, но на части, от поколение на поколение, според мярката на това как Бог в Своето провидение е намерил подходящи възможности многократно и многообразно да предава на хората тази или онази истина. Хората ги записваха, движени от Святия Дух. „Първо ствол, после клас, после пълно зърно в класа“. Именно така библейските истини идват до нас.

В Писанията не винаги се проследява съвършен ред или външно единство. Чудесата, извършени от Христос, не са дадени в строга последователност, но според разкриването на обстоятелства, изискващи откровение на Божествената сила на Христа. Истините в Библията са подобни на скрити перли. Те трябва да бъдат търсени, прилагайки сериозни усилия. Тези, които се задоволяват само с повърхностно възприемане на Писанията имат повърхностно познание, което те считат за дълбоко и започват да говорят за противоречия в Библията и да излагат на съмнение авторитета на Писанията. Тези, чиито сърца се намират в съгласие с Библията и дълга, ще изследват Писанията, настройвайки се към възприемане на Божественото наставление. (*Избрани вести, т. 1, с. 19, 20*)

Защото никога не е идвало пророчество от човешка воля, но светите човещи са говорили от Бога; движими от Светия Дух. (2 Петр. 1:21)

Така както са писали за истината различни хора, тя е представена в цялото свое многообразие. Някой от авторите на Библията заостря своето внимание върху едни моменти, които непосредствено са свързани с неговия личен опит и способност да дава оценка на събитията. Някой съвършено по друг начин възприема и описва получената светлина. И всеки, ръководен от Светия Дух, говори за това, което му е направило най-силно и дълбоко впечатление, а като резултат ние виждаме истината многостранна и абсолютно единна и хармонична. И всеки човек, при каквито и да е обстоятелства и жизнени изпитания, обръщайки се към тази истина, ще получи отговор на своите въпроси.

На Бог е било угодно да съобщи на света истината чрез хора и Той Сам чрез Светия Дух ги е надарил със способности за тази работа, по определен начин, направлявайки техните мисли и подсказвайки им какво да говорят и пишат. Макар това съкровище да се съхранява в земни съдове и да се възвестява с несъвършен човешки език, тя си остава Божие свидетелство, и всяко послушно Божие дете ще види в нея славата на Божията сила, пълна с благодат и истина.

В Своето Слово Бог е съобщил на човечеството всичко, което е необходимо да се знае за спасението. Свещеното Писание трябва да бъде прието като авторитетно и безпогрешно откровение на Неговата воля. С него трябва да сравняваме нашите постъпки, то трябва да ни служи като пътеводител към истината и еталон на нашия живот. „Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата; за да бъде Божият човек усъвършенстван, съвършено приготвен за всяко добро дело”. (2 Тим. 3:16,17) (*Предговор от Е. Уайт към „Великата Борба“ vi-vii. (Написан в Healdsburg, California, May, 1888.)*)

Бог Който при разни частични съобщения, и по много начини, е говорил в старо време на бащите ни чрез пророците, в края на тия дни говори нам чрез Сина, Когото постави наследник на всичко, чрез Когото и направи световете. (Евр. 1:1, 2)

Библията е написана не на възвишен свръхчовешки език. Исус, общува с човека на неговото ниво, облече се в човешка плът. Така и Библията трябва да бъде предадена на човечеството на неговия език. Цялото човечество е несъвършено. Едни и същи думи могат да обозначат различни понятия, за всяка определена идея да не намерим една определена дума. Библията е дадена за практически цели.

Всеки човек се характеризира със своят особен, индивидуален ум. Едни и същи изрази и потвърждения се възприемат от хората по различен начин. Някой разбират казаното в Писанията в съответствие със собствените предубеждения. Различни склонности, предпочитания, предразсъдъци и страсти на хората съществено помрачават разбирането и смущават ума даже при четене на Свещеното Писание...

Библията е написана от хора под вдъхновението на Святия Дух, но това не означава, че тя отразява начина на мислене и изразяването на мисли, присъщи на Бог. Стилът на написаното в нея е характерен за човека. Бог не е представен като писател. Хората често казват, че тези или онези изрази не могат да бъдат Божи. Но Бог не ни дава възможност да съдим за Него от думите, логиката, реториката, изложени в Библията. Авторите на Библията са Божи писатели, но не Неговото перо. Погледнете колко много се различават библейските книги, написани от различни автори.

Не думите на Библията, но хората, които са я писали, са били вдъхновени от Бог. Вдъхновението въздейства не на думите или изразите на човека, но на него самия, и неговият разум под влиянието на Святия Дух се изпълва с определени мисли. Конкретните думи, в които се обличат тези мисли, носят отпечатък на индивидуалност. Така се разпространяват Божиите наставления. Божественият разум и воля се обединяват с разума и волята на човека; по този начин написаното от човека става Божие слово. *(Избрани вести, том. 1, стр. 20, 21)*

И ангел Господен му се яви в огнен пламък изсред една къпина; и Моисей погледна, и ето къпината гореше в огън, а къпината не изгаряше. (Изх. 3:2)

В петък, 20 март, се събудих рано, към 4,30 сутринта. Докато пишех коментари върху петнадесета глава от Евангелието от Йоан, неочаквано ме изпълни чудесен мир. Цялата стая, ми се струваше че се е изпълнила с небесна атмосфера. В нея се усещаше присъствието на Този, Който е свят. Сложих перото настрани и чаках какво Духът ще ми каже. Не видях никой, не чух никакъв глас, но зад мен явно стоеше небесен Наблюдател; чувствах, че се намирам в присъствието на Исус.

Не мога нито да изразя, нито да опиша този чудесен мир и светлина, която, сякаш изпълни стаята ми. Свещена и свята атмосфера ме обкръжи, откривайки пред съзнанието ми крайно насъщни и важни въпроси. Направлението на действието разбрах така ясно, като че ли някой бе говорил с мен. Това, за което бях писала, сякаш се изгуби от паметта ми, и друг въпрос отчетливо се откри пред мен. Изпитвах голямо страхопочитание от това, как въпросите се запечатваха в ума ми. *(Избрани вести, т.3, с. 35, 36)*

В четвъртък се събудих рано, около два часа, и увлечено пишех за истинската Лоза, когато изведнъж почувствах Неговото присъствие в моята стая, както беше се случвало много пъти преди това. И аз изгубвах всяко възприятие за това, което се случва около мен. Струваше ми се, че се намирам в присъствието на Исус. Той ми предаваше това, което искаше да съобщи. Всичко беше толкова ясно, че нямаше как да го разбера погрешно. *(Пак там, с. 36)*

Принуден съм да се хваля, при все че не е за полза; но сега ще дойда до видения и откровения от Господа. Познавам един човек в Христа, който, преди четиридесет години, (в тялото ли, не зная, вън от тялото ли, не зная, Бог знае), бе занесен до третото небе. (2 Кор. 12:1, 2)

Често ме питат за моето състояние, когато получавам видение и след това. Аз отговарям така. Когато Господ счете за нужно да ми даде видение, аз се принасям в присъствието на Исус и ангелите и съвършено се освобождавам от земната реалност. Мога да видя не по-далеч, от това което ангелът ми показва. Нерядко моето внимание се насочва към събития, които стават на земята.

Понякога се принасям далече в бъдещето и виждам това, което има да стане. След това отново ми се показва вече състоялото се в миналото. След като изляза от състояние на видение, аз не си спомням веднага всичко, което тогава съм видяла, и на мен не всичко ми се представя ясно до тогава, докато не започна да пиша. Когато пиша, видяното се разкрива пред мен така, както ми е било представено във видение, и аз пиша с лекота. Понякога това, което ми е открито, се оказва скрито от мен, след като изляза от видение, и аз не мога да извикам видяното в паметта си дотогава, докато не се окажа сред хората, към които даденото видение се отнася. Тогава всичко, което ми е било открито, ярко се възпроизвежда в съзнанието ми. Аз се намирам в зависимост от Господния Дух в предаване на видяното или неговото описание така, както и при получаване на видението. За мен е невъзможно да си спомня показаното ми до тогава, докато Господ не ми напомни за това в такова време, което Той счете за благоприятно за предаване на видението на хората или за описването му. (*Избрани вести, т.1 с. 36, 37*)

Въпреки че аз също така завися от Господния Дух, при описването на моите видения, както и при получаването им, не по-малко думите, които аз използвам при описване на видението, се явяват мои собствени, с изключение на тези думи, които са ми били казани от ангела, и които аз всякога представям като пряка реч. (*Пак там., стр. 36*)

Понеже мнозина предприеха да съчинят повест за съвършено потвърдените между нас събития, както ни ги предадоха ония, които отначало са били очевидци и служители на евангелското слово, видя се добре и на мене, който изследвах подробно всичко от началото, да ти пиша наред за това, почтени Теофиле. (Лука 1:1-3)

Когато Божият Дух ми откри великите истини на Своего Слово и картини от миналото и бъдещето, беше ми казано да съобща на другите това, което аз узнах - да напиша историята на борбите от миналите векове и така да ги представя, че да се хвърли светлина относно бързо наближаващата бъдеща борба. Изпълнявайки това повеление, аз се постарях да подбера и групирам събитията, касаещи историята на църквата, по такъв начин, че да проследя, как се е разкривала великата изпитваща истина, дадена на света в различни периоди от време, истини, които са възбуждали яростта на Сатана и ненавистта на обичащата света църква, но за която свидетелстваха тези, които „не обичаха живота си дотолкова, че да бягат от смъртта“ (Откр. 12:11)...

Големите събития, свързани с развитието на Реформацията в миналите векове, това са исторически факти, които са признати от целия протестантски свят. Тези факти са безспорни и не предизвикват никакво съмнение. В такива случаи аз съм се старала да бъда пределно кратка, без да се отклонявам от истинската цел на книгата, и съм прибегвала до подходящи примери само в случай на необходимост. Когато историкът е описвал кратко тези или онези събития или удачно е обобщавал историческите факти, аз направо цитирам неговите думи. В някои случаи не е дадено специфично предпочитание, тъй като цитатите са дадени не с цел цитиране на някой писател като авторитет, а за това, че неговите думи позволяват ясно да се разкрие същността на темата.

Разказвайки опитността и мненията на тези, които са придвижили напред делото на реформа в нашето време, същото се използва и за техните публикувани творби. *(Предговор от Е. Уайт към „Великата Борба“ xi, xii. (Написан в Healdsburg, California, May, 1888.))*

8 август – ОЧЕВИДЦИ: ВДЪХНОВЕНИ, ДА ДАДАТ СВИДЕТЕЛСТВО

Това, което сме видели и чули, него възвестяваме и на вас, за да имате и вие общение с нас; а пък нашето общение е с Отца и с Неговия Син Исус Христос. (1 Йоан. 1:3)

Слабата и малко известна в началото работа на издателския отдел продължаваше да расте и да се укрепва. Издателствата и мисиите в много страни уверено удостоверяваха своя растеж. На мястото на първия издаден наш вестник, носен в чували в пощенското отделение, много стотици хиляди копия с различни периодични издания се изпращат сега всеки месец от офисите на нашите издателства. Божията ръка бе с Неговото дело да просперира и да го изгради.

Дългата история на моя живот тясно се преплиташе с историята на създаването на много църковни институции. За да стане възможно тяхното изграждане, ние със съпруга ми се трудихме с помощта на слово и перо. Ако беше възможно да опиша, даже много кратко, опита на тези години, когато се вършеше голяма и активна работа, то тази повест нямаше да може да се вмести в страниците на този очерк. Усилията на Сатана да попречи на нашата работа и да унищожи Неговите труженици никога не отслабваха. Но Господ всякога нежно се грижи за Своите слуги, трудещи се на Неговата нива.

Спомняйки си всичко това, което ни се е случило до този момент, мога да възкликна: „Слава на Господа!“ Гледайки Господните дела, сърцето ми се изпълва с възторг и получавам увереност в Христос като мой пътеводител. Няма от какво да се страхуваме за бъдещето, освен да не забравим пътя, по който Господ ни е водил, и не оставим наставленията, които са ни дадени в изминалите години.

Ние сме длъжници на Господа, трябва да използваме всяка възможност, дарена ни от Него, за да издигнем наистина святостта на нашия характер, да възвестим вестта на предупреждение, утешение, надежда и любов на всички онези, които до този момент блуждаят в мрак и заблуда. *(Скици от живота, с. 195, 196)*

Защото от голяма скръб и сърдечна тъга ви писах с много сълзи, не за да се наскърбите, а за да познаете любовта, която питая особено към вас. (2 Кор. 2:4)

Заминавайки за Колорадо, аз така силно бях притеснена за вас, че без да гледам на слабото ми здраве, изписах много страници, които се налагаше да прочета на вашето лагерно събрание. Изтощена и разтреперена, събудих се в три часа през нощта, за да ви пиша. Бог говореше чрез немошно човешко същество. Може да кажете, че това послание е само едно обикновено писмо. Да, това беше писмо, но вдъхновено от Божия Дух, за да изложи пред умовете ви показаното ми от Господа. В тези писма, които пиша, в свидетелствата, които нося, аз ви представям това, което Господ е представил на мен. В нашия вестник няма нито една моя статия, която да изразява моите собствени идеи. Това са неща, които Бог ми е открил във видение – скъпоценните лъчи светлина сияещи от трона...

Чий глас вие признавате за Божи глас? Какви още средства има Господ, за да поправи вашите грешки и да ви покаже вашето поведение в истинска светлина? Каква сила трябва да заработи в църквата? Ако не желаете да вярвате дотогава, докато не бъде отстранена всяка сянка на несигурност и всеки повод за съмнение, вие никога няма да повярвате. Съмнението, изискващо перфектно познание, никога не ще придобие вяра. Вярата се основава на доказателства, а не на демонстрации. Господ изисква да се покорим на гласа на дълга, когато около нас се разнася съвсем друг глас, призоваващ ни да ходим в противоположната посока. Изисква се сериозно внимание от наша страна, за да разграничим гласа, който говори от Бога. Трябва да се противим на своите естествени наклонности и да ги побеждаваме, да бъдем послушни на гласа на съвестта без да правим компромиси, за да не престанат нейните подтици и ние да се окажем във властта на своята воля и пориви.

Божие Слово идва до всички, които не се противят на Неговия Дух и вземат твърдо решение да внимават и се покоряват. Този глас се чува в предупреждения, съвети и изобличения. Той е Господната вест на светлина към Неговия народ. Ако ние чакаме за по-гръмки призиви или за по-благоприятни възможности, светлината може да ни бъде отнета, и ние ще останем в тъмнина. *(ИБ, т. 1, с. 27, 28)*

Но ако ви се види тежко да служите на Господа, изберете днес на кого искате да служите, - на боговете ли, на които служиха бащите ви отгатък реката, или на боговете на аморейците, в чиято земя живеете; но аз и моят дом ще служим на Господа. (Ис. Нав. 24:15)

Чувствам специален интерес към движенията и решенията, които ще бъдат извършени на тази конференция (имайки се предвид сесията на ГК 1901 г.), по отношение на нещата, които трябваше да бъдат направени преди години, а именно преди десет години, когато бяхме събрани на конференция, и Духът и Силата Божия бяха върху нашето събрание, засвидетелствайки това, че Господ е готов да работи за този народ, ако те влязат в работен процес...

Светлината, която ми бе дадена тогава, показва, че този народ трябва да се издигне над всички други народи, хората, принадлежащи към този избран народ, трябва да бъдат верни, правилно представящи истината. Освещаващата сила на истината, открита в живота, ще бъде техен отличителен знак от останалия свят. Те трябва да живеят по високи морални принципи, пребивавайки в тесни отношения с Небето, за да може Господ Бог Израелев да им даде място на земята.

Година след година ние признавахме това, но принципите, възвишаващи човека, не бяха вплетени в техния труд. Бог ясно им откри какво трябва да правят и как не трябва да постъпват, но те се отделиха от светлината. И за мен е много изненадващ фактът, че все още процъфтяваме. Това е възможно благодарение на голямата милост на нашия Господ, но не заради нашата праведност, а за това, че Неговото име да не бъде посрамено пред света...

Божие Слово трябва да бъде наш пътеводител. Вслушвате ли се вие в Словото? Свидетелствата по никакъв начин не трябва да заменят Словото. Те трябва да ви доведат до това отхвърлено Слово, за да можете да изядете Христовите слова, да се наситите с тях, та чрез жива вяра да се изгради във вас това нещо, за да бъдете нахранени. Ако пребивавате в послушание към Христос и Неговото Слово, ще вкусите от плодовете на дървото на живота, които могат да излекуват света. *(Бюлетин на ГК, 3 април 1901 г.)*

И Седящият на престола рече: Ето, подновявам всичко. И каза: Напиши, защото тия думи са верни и истинни. (Откр. 21:5)

Сестра Уайт не се явява творец на тези книги. Те съдържат наставления, които Господ и е давал през време на дългогодишния ѝ труд. В тях се отразява скъпоценната светлина на утешението, което Бог в своята милост даде на Своя слуга, за да разкрие на света. Светлината, изхождаща от страниците на тези книги, трябва да огрее сърцата на мъже и жени, насочвайки ги към Спасителя. Господ провъзгласява вест за това, че тези книги трябва да бъдат разнесени по целия свят. В тях се съдържа истина, която за приемащите я души ще бъде благоухание за живот. Те са мълчаливи Божи вестители.

В предишните времена те са били един инструмент в Неговите ръце за убеждаване и обръщане на много души към спасението. Те бяха четени от много хора, обхванати от страстно очакване на бъдещето, и благодарение на това четене, тези хора са успели да видят действието на Божият замисъл в изкуплението, което послужи за постигане на увереност в Неговото могъщество. Влиянието на тези книги се разпространи върху тях по такъв начин, че те предадоха своите души на своя Творец, надявайки се на пришествието на Спасителя, Който ще събере Своите възлюбени чада и ще ги заведе със Себе си у дома. В бъдеще тези книги трябва ясно да представят евангелската вест на много души, откривайки им пътя на спасението.

Господ е давал на Своя народ много наставления, правило след правило, заповед след заповед, тук малко и там малко. Малко внимание се отделя на Библията, и Господ изпраща малко светлина, която да доведе мъже и жени към по-голяма светлина. О, колко повече би могло да се направи, ако книгите, отразяващи на своите страници светлината на истината, биха били прочитани с твърдото убеждение да се възвестят и на другите принципите, които се съдържат в тях! Те биха станали хиляди пъти по-бдителни, себепожертвувателни и твърди в своите действия. И колко повече хора биха се радвали сега, пребъдвайки в светлината на истината за настоящето време!

Мои братя и сестри, сериозно работете за разпространение на тези книги! Вложете сърце в тази работа, и тогава Божието благословение ще бъде над вас. *(PX, 20 януари 1903 г.)*

12 август – ПРИЧИНИТЕ ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА ДАРБИ: ДА СЕ УСТАНОВИ ИСТИНАТА

Когато ти започна да се молиш, заповедта излезе; и аз дойдох да ти кажа това, защото си възлюбен; затова размисли за работата и разбери видението. (Дан. 9:23)

След 1844 година ние търсихме истината, като скрито съкровище. Аз се срещах с братята, и ние заедно изследвахме и се молахме. Често се застоявахме до късна нощ, а понякога и цяла нощ, молейки се за получаване на светлина при изучаване на Словото. Отново и отново братята се събираха заедно за изучаване на Библията, за да разберат нейното значение и да се подготвят за проповядване на библейските истини. Когато в своето изследване те стигаха до моменти, в които казваха: „Повече нищо не можем да направим сами“, Божият Дух ме осеняваше. Беше ми давано видение и представяно ясното тълкование на откъсите, които изучавахме, говорещи за това как трябва да работим и учим плодотворно. По този начин за нас се откриваше светлина за разбиране на казаното за Христос, Неговата мисия и служба като свещеник. Истината, имаща своето начало от онези времена до деня, когато ще влезем в Божия град, ми беше ясно открита. И аз казвах на другите за наставленията, дадени ми от Господа.

През всичкото това време аз нямаше как да разбирам съжденията на моите братя. Моя разум бе затворен, и аз не можех да разбера смисъла на текстовете, които изследвахме. Това бяха едни от най-горчивите моменти в моя живот. Аз се намирах в такова състояние дотогава, докато всичките принципни моменти на нашата вяра не станаха ясни за нас, звучейки в хармония със Божието Слово. Братята знаеха, че ако не се намирах в състояние на видение, аз не разбирах тези въпроси, и тогава те приемаха откровенията, които ми бяха дадени като небесна светлина.

Бяха направени много грешки, и въпреки че тогава бях много млада, Господ ме изпращаше от място на място да укорявам тези, които се придържаха към лъжливи доктрини. Имаше хора, намиращи се в опасност да изпаднат във фанатизъм, и от името на Господа ми бе поръчано да ги предпазя. *(PX, 25 май 1905 г.)*

Дано Бог на нашия Господ Исус Христос, славният Отец, ви даде дух на мъдрост и на откровение, за да Го познаете. (Ефес. 1:17)

Истините, които ни се разкриха в техния ред, както ние известяхме според мярката на получените пророчества, открити в Божието Слово, са истината, святата и вечна истина за настоящето време. Тези, който стъпка по стъпка са преминали по опита на нашите минали години, проследявайки последователността на истините, отразени в пророческото слово, бяха подготвени да приемат и бъдат послушни към всеки лъч светлина. Те оставаха в молитва и пост, изследвайки и търсейки истината, като драгоценно съкровище, и ние знаем, че Святият Дух беше наш учител и пътеводител.

Много различни учения, носещи някакво сходство с истината, бяха създадени, но всички те съчетаваха в себе си невярно тълкование и неправилно прилагане на Писанията, водещи към опасни заблуди. На някой от нас е известно, как се установяваше всяка йота от истината, запечатана със Святия Дух. И всеки път ние слушахме гласа: „Ето истината“, „У Мен е истината, следвайте Ме“. Но след тези думи следваше предупреждение: „Аз не съм изпратил тия пророци, а при все това те се завтекоха“. (Ерем. 23:21)

Ние видяхме ръката на Господа, която ни водеше. И най-прекрасни бяха Неговите откровения относно това, какво е истина. Мисъл след мисъл от Господа Бога на небесата. Това, което беше истина тогава, си остава истина и сега. Но гласовете не замлъкват: „Ето това е истина. Аз имам нова светлина“. Но тези нови лъчи на светлина са само една изява на недоразбиране на Божието Слово. Това е тази светлина, която лишава Божия народ от твърда основа и ги изпраща на опасно плуване без котва. Ако всеки, който изучава божие Слово, приемеше истината, която Бог открива в Своите наставления, би ги приел, усвоил и би живял по техните закони, тогава те биха станали живи съдове за светлина. Но всички тези, които са се нагърбили със задачата да откриват нови теории, да смесват истината със заблуда, а след това се опитват да направят от своите учения нещо по-специално, с това показват, че са запалили свой светилник не от огъня на Божия олтар, блуждайки в тъмнина. (*Ръкописи, т. 17, с. 4, 5*)

Понеже бяхте съградени върху основата на апостолите и пророците, като краеъгълен камък е сам Исус Христос. (Ефес. 2:20)

Никой да не събаря основните истини, които са ни направили такива, каквито сме. Крачка по крачка Господ внимателно е водил Своя народ, без да гледа на опасните мрежи на заблудите, разпръснати навсякъде. Под чудесното водителство на ясните думи „така е писано“ беше провъзгласена истината, издържайки на всички изпитания. Когато някой мъже въстават, за да увлекат други след себе си, отхвърлете техните интриги с истината, която е изпитана като с огън.

„До ангела на църквата в Сардис пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии духове и седемте звезди: „Зная твоите дела, че на име си жив но си мъртъв. Бодърствуй и закрепи останалото, което е било близо до умиране; защото не намерих някои от твоите съвършени пред Моя Бог. Помни, прочее, как си приел и си чул, и пази го и покай се. И тъй, ако не бодърствуваш, ще дойда като крадец; и няма да знаеш в кой час ще дойда върху тебе”. (Откр. 3:1-3)

Тези, които са готови лесно да сменят старите постижения, не са силни в своите убеждения. Те забравят как им е била дадена вестта. Тези, които се опитват да внесат в ученията мисли, които могат да разклатят стълбовете на вярата по въпроса за светилището или за личността на Бог и Христос, са уподобени със слепци. Те се опитват да отклонят Божия народ от верния път и да го изпатрат на плаване без надеждна котва.

Всички тези, които претендират, че са приели вестта, дадена от Бог, трябва да имат остро, ясно духовно възприятие, че да могат да направят разлика между истина и заблуда. Словото, изговорено от Божия вестител, е: „Събуди се, стражо“. Ако хората могат да различат духа на дадената вест и разберат източника, от който е изпратена тази вест, Господ Бог Израелев ще ги запази от заблуждения. (*Ръкопис 760, с. 9, 10*)

Защото, когато ви обявихме силата и пришествието на нашия Господ Исус Христос, ние не следвахме хитро измислени басни, а бяхме очевидци на Неговото величие. (2 Петр. 1:16)

Отново и отново през изминалите години Господ ми е заръчвал да протестирам против причудливите и забранени методи, прилагащи се за едни или други теми. Аз винаги съм казвала: проповядвайте Словото в простота и смирение, излагайте пред хората ясната, ненарушена истина, не отваряйте вратата на фанатични движения, защото те ще хвърлят Божиите деца в смущение и разочарование и в края на краищата, ще доведат до липса на вяра на Божия народ...

Всеки път, когато се случвало да се срещна с разни форми на фанатизъм, аз съм получавала ясни и определени наставления да издигна глас против тяхното влияние. В някой злото се проявява във формата на скалпени методи за определяне на Божията воля, но на мен ми бе показано, че това е лъжа, противоречаща на Божията воля. Ако ние приложим подобни методи, с това ще съдействаме за осъществяване на вражеските планове. В миналото някои вярващи се доверяваха на знаци и знамения, по които се опитваха да определят какво трябва да правят. В резултат на това някои хора започнаха до такава степен да се доверяват на всякакъв род знаци, че тези хора стигнаха до там да сменят жените си, внедрявайки в църквата прелюбодеяство.

Беше ми показано, че съблазни, подобни на тези, с които се срещаме в миналото, ще се повторят и ще се наложи да се борим с тях при завършване на Божието дело. В същото време от нас се изисква да подчиним на Божието ръководство всички свои духовни и физически сили, действайки в съгласие с тази светлина, която Той ни е дал. Прочетете четвърта и пета глава на Евангелието от Матей, изучете внимателно Мат. 4:8-10, а също така Мат. 5:13. Размишлявайте за святата работа, която вършеше Христос. Именно така принципите на Божието Слово ще бъдат внесени в нашата работа. (*Избрани вести*, т. 2, с. 28, 29)

Внимавайте на себе си и на цялото стадо, в което Святият Дух ви е поставил епископи, да пасете църквата на Бога, която Той придоби със Собствената Си кръв. Аз зная, че подир моето заминаване ще навлязат между вас свирепи вълци, които няма да жалят стадото; и от самите вас ще се издигнат човечи, които ще говорят извратно, та ще отвличат учениците след себе си. (Деян. 20: 28-30)

Фанатизъм ще се появи в самото сърце на църквата. Ще дойдат такива измами, че ако е възможно да отклонят от пътя даже избраните. Ако тези явления бяха непоследователни и неправдоподобни, тогава нямаше да има нужда от особените наставления от устата на Великия Учител. Но предупреждението е било дадено поради това, че нас ще ни дебнат многочислени и непредсказуеми опасности.

Аз изпращам сигнал на тревога, доколкото Божият Дух ми е открил, това което е скрито от моите братя. Може би, аз не трябва да соча на всички тези конкретни стадии на измамите, от които те трябва сами да се пазят. Достатъчно е само да кажа, застанете на стража и като верни стражи охранявайте стадото Божие от всичко, за което се твърди, че е дадено от Господа. Ако ние работим, за да създаваме вълнение на чувствата на хората, тогава ще получим всичко, което искаме и даже повече от това, така че ситуацията ще излезе извън нашия контрол. Проповядвайте Словото ясно и спокойно. Да създаваме възбуждение – не е наша задача.

Само Святият Божи Дух може да пробуди силно въодушевление. Нека Бог действа, а хората смирено да ходят пред Него, бодърствайки, очаквайки, молейки се, всяка минута гледайки на Исус, ръководени от драгоценния Дух, Който е светлина и живот. *(ИВ, т. 2, с.16, 17)*

И считайте дълготърпението на нашия Господ като средство за спасение; както любезният ни брат Павел ви е писал, според дадената му мъдрост. Както пише и във всичките си послания, когато говори в тях за тия работи; в които послания има някои неща мъчни за разбиране. (2 Петр. 3:15, 16)

Господ непременно ще извърши велико дело за нас, ако в нас гори жажда за Неговата праведност. Ние сме изкупена Христова собственост. Не трябва да губим духа на ревностно служене и посвещение на Неговото дело. Трябва да се противопоставим на грешките и заблужденията, които трябва да бъдат изтрити от умовете на всички тези, които не живеят съгласно получената вече светлина. Само в библейската истина е нашата безопасност.

Знам и разбирам, че трябва да се утвърдим във вярата, в светлината на истината, открита ни в нашите ранни опитности. Тогава нас ни преследваха грешка след грешка, и проповедници и лекари привеждаха нови доктрини. Тогава започнахме да изследваме Писанието с още повече молитви, и Святият Дух възнагради нашия разум с откровения от истината. Понякога ние посвещавахме по цели нощи за изучаване на Писанието, искрено просейки за Неговото водителство. За тази цел се събираха сериозни и посветени мъже и жени. Божията сила слизаше над мен и тогава аз можех ясно да определя какво е истина и какво заблуда.

Когато точките на нашата вяра се установиха по този начин, краката ни стъпиха на здрава основа. Ние приемахме истината стъпка по стъпка под ръководството на Святия Дух. В такива случаи Бог ми даваше видение, и тогава получавах обяснения. Беше ми открито обяснение на небесни предмети и небесното светилище и по този начин ние се оказвахме в ясните и отличителни лъчи на светлината.

Всички тези истини са увековечени в моите трудове. Господ никога не отхвърля Своего Слово. Хората могат да създават безбройни теории, и врагът няма да се забави да съблазни души относно истината. Но всички тези, които вярват, какво е казал Господ чрез сестра Уайт, ще опазят себе си от опасността да изпаднат в заблуждение, което ще се появи в последното време. (*Ръкопис 760, с. 22, 23*)

Но имало е лъжливи пророци между хората, както и между вас ще има лъжливи учители, които ще въведат тайно гибелни ереси, като се отричат даже от Господаря, Който ги е купил, та ще навлекат на себе си бърза погибел. (2 Петр. 2:1)

В бъдеще ще се появят всякакви видове измами и ние се нуждаем от твърда и силна основа. Трябват ни здрави стълбове за нашето здание. Нито един пирон не трябва да бъде изваждан от това, което Господ е установил. Врагът ще се явява в лъжливи теории, като например, в учението за това, че не съществува никакво светилище. Това е един от моментите, заради които много се отделят от вярата. Къде другаде да намерим убежище, ако не в истините, които са ни дадени от Бога за последните петдесет години?

Искам да ви кажа, че Христос е жив. Той ходатайства за нас и ще спаси всеки, който дойде при Него с вяра и следва Неговите заповеди. Но запомнете, Неговата воля не е в това, да губим сили, критикувайки братя. Съсредоточете се върху спасението на собствените си души. Изпълнявайте работата, която Бог ви е възложил. Вие ще откриете, че трябва да се направи толкова много, така че няма да ви останат сили за критикуване на другите. Използвайте дара на словото, за да помагате и благославяте. Ако правите това, което ви е поръчал Бог, то ще имате вест, която трябва да известите на другите, което означава освещение от Духа.

Не мислете, че Сатана бездейства. Не се лъжете, че неговата армия спи. Сам той и неговата команда са тук на земята днес. Ние трябва да се облечем с Господната броня. Вършейки всичко, което се иска от нас, трябва да се приготвим за среща с началствата и властите и духовните сили на нечестието във високите места. И ако имаме небесните доспехи, ще видим, че вражеската атака ще е безсилна против нас. Господни ангели ще ни обградят, за да ни защитят. Получих уверение от Господ, че точно така ще бъде.

В името на Господа Бога Израелев аз ви моля да поискате Божията помощ, Господното спасение от ръката на Могъщия. Ако постъпите така, то на вашата фронтова линия ще имате Силен Помощник и личен Спасител. Щитът на Провидението ще ви предпази. Сам Бог ще ви посочи пътя, за да не може врага да ви победи. *(PX, 25 май 1905 г.)*

19 август – БОЖИЯТ ПЛАН ЗА РАБОТАТА НА ЦЪРКВАТА: ПРОСВЕЩЕНИЕ

Страх от Господа е начало на мъдростта; и познаването на Светия е разум. (Притчи 9:10)

Истинската цел на образованието се явява подготовката на мъже и жени за служене чрез развитие и активно трениране на всичките им способности. Работата в нашите колежи и училища трябва да се засилва от година на година, понеже в тях нашите млади трябва да бъдат подготвени за служба на Господа като ефективни работници. Господ призовава младежите да постъпят в нашите учебни заведения за бърза подготовка на своите способности за активна работа. Не остава много време. Работници за Христос са нужни навсякъде. Настойчивият призив е отправен към тези, които са длъжни сериозно да започнат да работят за Своя Господ.

Учредител на нашите училища се явява сам Бог; и ако те действат в хармония с Божите цели, то младите хора много скоро ще получат необходимите знания за мисионерска работа в различните ѝ направления. Някой ще придобият навици в медицинското-мисионско направление, други ще разпространяват литература, трети ще станат евангелисти, а други евангелски служители. Част от студентите трябва да получат нужното образование, за да оглавят църковните училища, където децата ще познаят началните принципи на образованието. Това е много важна работа, изискваща висока квалификация и щателна подготовка.

Сатана се стреми да отклони хората от истинските принципи. Врагът на всяко добро желае да види човешките същества така обучени, че да разпространяват влияние на страната на заблудата, вместо да използват таланти си за благословение на своите ближни. А множествата, които претендират, че принадлежат към Божията истинска църква, падат под неговите измами. Те са ги довели дотам да се отвърнат от тяхната вяроност към Царя на небето...

Казвам това, за да укрепя младежите в борбата им с изкушенията на врага. Ние създадохме училища за това, за да могат младите хора да получат знания, които да използват в този живот и в служене на Бога в продължение на цялата вечност. Тези, които гледат на Божията слава, с пълна отговорност ще се приготвят за особено служене. Христовата любов ще има контролиращо влияние върху тях. Тази любов дава повече от ограничена енергия, приготвяйки човешки същества за Божествени постижения. *(Съвети към родители и учители, с. 493-495)*

Именно, Исус от Назарет, - как Бог Го помаза със Светия Дух и със сила; Който обикаляше да прави благодеяния и да изцелява всички угнетявани от дявола; защото Бог беше с Него. (Деян. 10:38)

Нашата работа е ясно очертана. Както Отец изпрати Своя единороден Син в нашия свят, така и Христос изпраща нас, Неговите ученици, като Негови медицински-мисионски работници. В изпълнението на тази висока и свята мисия, трябва да изпълним Божията воля. Нито един човешки ум или преценка не трябва да бъде критерий за това какво представлява истинската медицинска работа...

Медицинско-мисионската работа има своето начало от небето. Нито един човек, живеещ на земята, не я е основал. Но във връзка с изпълнението на тази работа ние виждаме това, което най-много безчести Бога, че на мен ми бе поръчано да кажа: „Медицинско-мисионската работа име своето Божествено начало и на нея е възложена най-славната мисия.“ Във всичките си проявления тя трябва да бъде подчинена на Христовото дело. Тези, които работят заедно с Бога, обезателно трябва да представят Христовия характер така, както Христос представи характера на Своя Отец, когато беше на земята.

На мен ми бе поръчано да кажа, че предстои Бог да очисти медицинско-мисионерската работа от земно опетняване и да я издигне до истинската ѝ висота. Когато програми, които излагат на опасност човешки души, се свързват с тази работа, нейното влияние се губи. Ето защо са възникнали толкова много затруднения в напредъка на медицинско-мисионерската работа, която изисква нашето внимателно отношение...

Нищо няма да ни помогне на този етап на работата, освен разбирането и изпълнението на мисията на най-великия медицински Мисионер, някога ходил по нашата земя. Нищо няма да ни помогне повече, от това да осъзнаем колко свещен е този труд и колко точно той съответства с образа на живота на великия Мисионер. Целта на нашата мисия съвпада с целта на мисията на Христос. Защо Бог изпрати Своя Син на падналата земя? За да възвести и покаже Своята любов към човека. Христос дойде при нас като Спасител. В продължение на цялото Свое служение Той свято съблюдаваше своята мисия – да изкупи грешника. *(Медицинска служба, с. 24)*

Товага ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много люде и народи, езици и царе. (Откр. 10:11)

Нашето издателско дело беше започнато по указание на Бог и се осъществява под Неговия особен надзор. То е предназначено за изпълнение на особени цели. Адвентистите от седмия ден бяха избрани от Бога като особен народ, отделен от света. С голямото длето на истината Той ги е отсякъл от кариерата на този свят и ги е свързал със Себе Си. Той ги е направил Свои представители и ги призова като Негови посланици в заключителното дело на спасението. Най-великото богатство на истината, поверявано някога на смъртни, най-тържественото и страшно предупреждение, което някога е давано на човека от Бога, им бяха връчени, за да ги предадат на света; и в тази работа нашите издателства се намират в числото на най-ефективните средства.

Задачата на тези учреждения е да свидетелстват за Бога и да учат народа на праведност. Истината трябва да свети в тях, както в горящ светилник. Подобно на ярката светлина на маяка, мигаща на опасния бряг, те са призвани постоянно да разсичат тъмнината на света с ярките лъчи на правдата и да предупреждават хората за заплашващата ги опасност и гибел.

Книгите, излизаци от нашите издателства, трябва да подготвят народа за среща с Бог. По целия свят те трябва да извършат същата работа, която извърши Йоан Кръстител за юдейския народ. С помощта на резки предупреждаващи вести Божият пророк пробуждаше хората от светския им сън. Чрез Йоан Бог призоваваше отстъпилия Израел към покаяние. Чрез проповядване на истината пророкът разобличаваше популярните заблуждения. В противовес на лъжливите учения на своето време истината в нейното изложение се представяше като нещо вечно и определено. Йоан известяваше вестта: „Покайте се понеже наближи небесното царство“ (Мат. 3:2). Тази същата вест чрез книгите на нашите издателства трябва да се прогласи на света днес. (СЦ, т. 7, с. 138, 139)

Тогава Исус обикаляше всичките градове и села и поучаваше в синагогите им и проповядваше благовестието на царството; и изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ. А когато видя множествата, смили се за тях, защото бяха отрудени и пръснати като овце, които нямат пастир. (Мат. 9:35, 36)

Господ непрестанно вършеше дела на любов, и така е длъжен да постъпва всеки служител на Евангелието. Той ни е назначил като Негови посланици, че да вършим Неговото дело в света. На всеки верен, себепожертвувателен работник на Евангелието е дадено поръчението: „И рече им: Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар.“ (Марк. 16:15)

Внимателно прочетете указанията дадени в страниците на Новия завет. Работата, която вършеше Великият Учител заедно със Своите ученици, се явява пример, който ние трябва да следваме в медицинско-мисионската работа. Но следваме ли ние този пример? Радостната вест на спасението трябва да бъде провъзгласена във всяко населено място, село и град. Но къде са такива мисионери? В името на Господа Бога питам: „Къде са Господните труженици?“

Обладани само от безкористен интерес към нуждаещите се от помощ хора, ние можем да покажем на практика евангелските истини. „Ако някой брат или някоя сестра са голи и останали без ежедневна храна, и някой от вас им рече: „Идете си с мир, дано бъдете стоплени и нахранени“, а не им дадете потребното за тялото, каква полза? Така и вярата, ако няма дела, сама по себе си е мъртва.“ (Яков 2:15-17) „И тъй, остават тия трите: вяра, надежда и любов; но най-голяма от тях е любовта.“ (1 Кор. 13:13)

Проповядването на Евангелието съдържа в себе си много повече, отколкото едно просто поучение. Невежите трябва да бъдат просветени; разочарованите ободрени; болните изцелени. Човешкият глас трябва да изиграе своята роля в Божието дело. Думи на нежност, съчувствие и любов трябва да свидетелстват за истината. Искрени молитви трябва да приближат ангелите.

Евангелизирането на света е работата, която Бог е поверил на всички, които излизат в Негово име. Те трябва да станат Христови съработници, откриващи на погиващите Неговата нежна, състрадателна любов. (РХ, 4 март 1902 г.)

А като се свечери, учениците дойдоха при Него, и рекоха: „Мястото е уединено, и времето е вече напреднало; разпусни народа да отиде по селата да си купи храна“. А Исус им рече: „Няма нужда да отидат; дайте им вие да ядат.“ (Мат. 14:15, 16)

Имам сериозни думи към тези, които искат да се занимават с бизнес, свързан с продукти за здравословно хранене. В работата на нашите магазини за продукти, ресторанти и други линии на храненето трябва да има една съвсем различна функция. Тази работа трябва да се придвижва като средство за евангелско просветление за тези, които все още не са предали сърцето си на Господа. Тези, които се занимават с продукти за здравословно хранене, се нуждаят от ежедневния съвет на Този, Който нахрани пет хиляди гладни хора. Работата в тези магазини и ресторанти трябва да се води по такъв начин, че да няма финансови загуби. Ние трябва да помним, че такава дейност трябва да съществува. Но всяко покваряващо влияние трябва да бъде отстранено от нея.

Трябва да отстояваме своята позиция. Но каква е ползата от извършването на подобна работа, ако се налага да жертваме принципите на справедливост, милосърдие и Божиата любов? Каква полза от тази работа, ако благодарение на нея нито една душа няма да бъде просветена и няма да узнае за това, че трябва да разчита на Словото, явяващо се нейна духовна храна? Всички които са въввлечени в тази работа, трябва да помнят това, че трябва да обърнат вниманието на обкръжаващите ги хора към истината, която има своето начало на небето.

В работата, свързана със здравословното хранене трябва да бъдат привлечени красноречиви хора, които да могат да просветят умовете на мъже и жени относно вечните истини. Нужна е особена мъдрост за това, че да разберем кога трябва да говорим и кога е по-добре да мълчим. Нека всеки труженик да се моли много за получаване на духовно разбиране за нещата. *(Служене със здравословна храна, стр. 89)*

Да струват добро, да богатееят с добри дела, да бъдат щедри, съчувствителни, да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот. (1Тим. 6:18, 19)

Мисията на Христовата църква се състои в това да спасява загиващи грешници. Да провъзгласи Божията любов на хората и да ги привлече към Христос чрез действието на тази любов. Истината за настоящето време трябва да бъде чута във всички тъмни кътове на нашата земя, и тази работа трябва да започне от дома.

Последователите на Христос не трябва да бъдат обладани от егоистичен дух, но изпълнени с Христовия Дух те са длъжни да се трудят в пълно съгласие с Него.

Той е надарил Своя народ с мъдрост за събиране на средства, достатъчни за това, че предприятието да може да бъде самоиздържащо се. Божият план относно десетичната системата е прекрасен по своята простота и практичност и за него не са нужни задълбочени познания, за да бъде разбран и изпълнен.

Всеки може да почувства своята съпричастност във възвестяването на скъпите истини на спасението. Всеки мъж, жена и юноша може да стане касиер за Бога; и тогава няма да има повече нужда от средства за възвестяване на последната вест на предупреждение на този свят.

Съкровищницата ще бъде напълнена, ако всички приемат тази система, и нито един даващ не ще остане беден. Със всяко свое вложение те ще станат в по-голяма степен причастни към истината за настоящето време. Те ще живеят, „да събират за себе си имот, който ще бъде добра основа за в бъдеще, за да се хванат за истинския живот.” (1Тим. 6:19)

Ако планът за систематично жертване бъде приет от всеки човек и напълно изпълнен от тях, то съкровищницата ще се попълва постоянно. Доходът, като непрекъснат поток, ще се попълва от изобилстващите източници на доброволните приноси. *(Източно-Мичигански вестник, 18 януари 1905 г.)*

Пазете Божието стадо, което е между вас; надзиравайте го, не с принуждение, а драговолно, като за Бога; нито за гнусна печалба, но с усърдие; нито като че господарувате над паството, което ви се поверява, а като показвате пример на стадото. (1 Петр. 5:2, 3)

Беше ми поръчано да кажа на нашите братя служители: Нека вестта, която звучи от вашите уста, бъде заредена със силата на Божия Дух. Ако някога сме се нуждаели от особеното водителство на Святия Дух, то това време е именно сега. Нуждаем се от пълно посвещение. Настана време да покажем на света силата на Господа, проявена в нашия живот и в служене за Него.

Господ желае тройната ангелска вест да бъде провъзгласена с още по-голяма сила. Точно така, както Той се е трудил във всички векове, за да даде на народа Си победа, по такъв начин и в наше време той жадува да ни доведе до триумфално изпълнение на Своите намерения за Своята църква. Той повелява на Своите верни светии да напредват в единство, напредвайки от сила към по-голяма сила, чрез вяра, увеличавайки увереността и доверието си в истинността и правдата на Неговата кауза.

Ние трябва да стоим като скала, когато се касае за принципите на Господното Слово, не забравяйки, че Бог е редом с нас, готов да ни помогне във всяко ново изпитание. Нека винаги да помним стандартите на Божията праведност, за да вървим напред, напредвайки в името на Господа. Ние трябва да пазим като нещо свещено вярата, която се основава на наставленията и доказателствата на Божия Дух от нашия ранен опит до настоящето време. Трябва да ценим като много ценна работата, която Господ върши чрез Своя народ, спазващи закона, и които чрез силата на Неговата благодат ще станат силни и по-ефективни с течение на времето.

Врагът се стреми да замъгли разсъдъка на Божия народ, да отслаби тяхната работоспособност, но ако те започнат да се трудят така, както повелява Божият Дух, то Той ще открие пред тях маса възможности за изграждането на старите запустели места. Техният духовен опит ще се отрази в постоянен ръст, докато Господ не дойде от небесата в сила и голяма слава, за да запечата Своя окончателен триумф пред всички, които са Му верни. (PX, 12 юни 1913 г.)

Писах вам, бащи, защото познавате Този, Който е отначало. Писах вам, младежи, защото сте силни, и Божието слово пребъдва във вас, и победихте лукавия. (1 Йоан. 2:14)

Родителите трябва да разберат, че ако започнат да следват Божието влияние във възпитанието на своите деца, те непременно ще получат помощ свише. Те ще получат много, защото наставлявайки, сами ще бъдат наставени. Техните деца ще достигнат победи благодарение на получените знания, пазейки пътищата Господни. На тях ще им бъде дадена сила да преодолеят естествените и наследствени склонности към зло. Установявайки пример на доброта и търпение, изтъкавайки характера на своите деца по Божествен образец, бащи и майки ще добият навици, за да могат да помогнат на юноши и девойки извън домовете си.

Родители, ваша работа е да развиете в децата дух на търпение, постоянство и истинска любов. При правилна работа с децата, които Бог ви е дал, вие им помагате да положат основата за чисти, добре балансирани характери. Насаждайте в сърцата им принципи, които един ден те ще следват в собствените си семейства. Резултатът от целеустремените усилия ще бъде видян, когато те сами водят дома си в Господните пътища.

Благословени са тези семейства, където бащата и майката са посветили себе си на Бога и изпълняват Неговата воля! Едно порядъчно, благовъзпитано семейство може да направи много повече отколкото всички проповеди, които някога са казани. Такова семейство се явява нагледно свидетелство за това, че следва Господните наставления, родителите ще имат успех, а техните деца ще служат на Господа в църквата. Тяхното влияние ще нараства; защото когато споделяш с някого, в замяна получаваш много повече. Бащите и майките ще имат помощници в своите деца, които на свой ред ще наставляват другите за това, което са чули в родителския дом. Съседите, живеещи близо до тях, също ще бъдат благословени, защото така те са се обогатили за сегашния живот и вечния живот. Цялото семейство се въвлича в служене на Господа и благодарение на техния благочестив пример, други се вдъхновяват, ставайки верни и истинни пред Бога, влизайки в съприкосновение с Неговото стадо, Неговото прекрасно стадо. (РХ, 6 юни 1899 г.)

И известието, което чухме от Него и възвестяваме на вас, е това, че Бог е светлина, и в Него няма никаква тъмнина. Ако речем, че имаме общение с Него, а ходим в тъмнината, лъжем и не действаме според истината. Но ако ходим в светлината, както е Той в светлината, имаме общение един с друг, и кръвта на Сина Му Исуса [Христа] ни очиства от всеки грях. (1 Йоан. 1:5-7)

Половин век съм била вестителка на Господа, и докато продължава живота ми, аз ще продължавам да предавам Божиата вест към Неговия народ. Аз не придобивам слава за себе си; още в младостта ми Господ ме направи Свой вестител, за да известявам на Неговия народ свидетелства на ободрение, предупреждение и укор. В течение на шестдесет години аз общувам с небесните вестители и постоянно познавам същността на Божествените неща и по какъв начин Господ работи над това да върне заблудените души към Божиата светлина.

Много души получиха помощ, защото са повярвали в това, че дадената ми вест е била изпратена от милост към заблудилия се грешник. Когато виждах тези, които трябваше да направят следващата си стъпка в своята християнска опитност, аз им говорих така за тяхното настоящо и бъдещо благополучие. И дотогава, докато Господ опази живота ми, аз ще изпълнявам моят дълг с вяност, независимо от това ще ме чуе ли човек или не, ще приеме ли и последва тази светлина. Моята задача е ясно представена пред мен и аз ще получа благодат в послушание.

Аз обичам Бога. Обичам Исус Христос, Божия Син, и чувствам дълбока заинтересованост за всяка душа, която жадува да стане Божие дете. Моето предназначение е да бъда верен управител дотогава, докато Господ запази живота ми. Аз няма да го предам и няма да се разочаровам...

Аз обичам Господа; обичам Спасителя и целият ми живот без остатък принадлежи на Него. И докато Той ме поддържа, аз трябва да нося решително свидетелство. *(Ръкописи, том 5, стр. 152, 153)*

Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя пътеките ти. (Притчи 3:6)

От Божите синове и дъщери се очакват големи постижения. Аз гледам на днешната младеж и сърцето ми се свива от мъка. Какви възможности се откриват пред тях! Ако искрено започнат да се учат при Христовите нозе, Той ще ги осени със Своята мъдрост, подобна на тази, която Той дари на Даниил. Те могат да получават указания от Този, Който е могъщ в мъдрост. „Началото на мъдростта е страх от Господа.“ (Псалом 110:10) „Изясняването на Твоето слово просвещава, вразумява простите.“ (Псалом 119: 130) Мъдрецът е написал: „Във всичките си пътища признавай Него, и Той ще оправя стъпките ти“. Нека младите се постараят по достойнство да оценят това, че могат да получат безпогрешното ръководство на Божията мъдрост. Нека вземат словото на истината и да се научат да владеят „меча на Духа“. Сатана е мъдър генерал; но кроткият, посветен войник Христов може да го победи. Написано е за победителите, че „те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване;“ (Откр. 12:11)

Ние не трябва да бъдем самонадеяни. Нашата ограничена сила – това е само слабост. Исус казва: „Без Мене не можете да направите нищо“; но Той обещава: „Ако пребъдете в Мене и думите Ми пребъдат във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде“. (Йоан 15:5, 7)

Счита се за голяма чест да бъдете в числото на поканените от някой земен цар. Но нека се поразмислим, колко прекрасни възможности са ни предложени. Ако сме послушни на всички Божии изисквания, ние можем да станем синове и дъщери на Царя на цялата Вселена. Благодарение на разпнатия и възкръснал Спасител ние можем да вкусим от плодовете на правдата, за да сияем в слава в дворците на Царя на царете в безкрайните векове... Ние сме длъжни да се стремим към близък съюз с Божия Син, за да се учим в Неговото училище, за да станем кротки и смирени по сърце, вършейки Христовото дело, приближавайки Неговото царство и ускорявайки Неговото пришествие. (РХ, 28 февруари 1888 г.)

29 август – ЗАКЛЮЧИТЕЛНАТА ВЕСТ, НАСОЧЕНА КЪМ МЛАДИТЕ

Защото аз вече ставам принос, и времето на отиването ми наставя. Аз се подвизах в доброто войнстване, попрището свърших, вярата опазих; отсега нататък се пази за мене венецът (правдата), който Господ, праведният Съдия, ще ми въздаде в оня ден; и не само на мене, но и на всички, които са обикнали Неговото явление. (2 Тим. 4:6-8)

Аз не очаквам, че ще живея дълго. Моята работа вече е почти завършена. Кажете на младежите и девойките какво искам, моите думи да ги вдъхновят да изживеят живота си така, че той да придобие най-привлекателните Божествени черти, и тяхното влияние над другите да бъде най-облагорождащо.

Веднъж през нощта преглеждах и отхвърлях настрана книги, които няма да могат да принесат полза на младите хора. Ние сме длъжни да подбирате за тях книги, които ще ги насърчат към честен живот и които ще ги подтикнат да открият Словото. Това ми беше открито в миналото и аз помислих, че трябва отново да представя това пред вас, за да затвърдим тази мисъл. Ние не можем да позволим на младежите да четат нямащи никаква стойност книги. Нужни са ни книги, които ще бъдат благословение както за разума, така и за душата. Тези неща слабо се взимат под внимание, поради това нашият народ трябва да се запознае с това, което казвам.

Аз не мисля, че ще получа още никакви свидетелства за нашия народ. Нашите мъже с твърди убеждения знаят, какво е добро за възхода и напредъка на делото. Но с любов в сърцето те трябва по-дълбоко и по-дълбоко да проникнат в познанието на Божието Слово. Аз съм много обезпокоена от това, че ако в нашите младежи се намира неподходяща литература за четене, тогава и възрастните хора също ще я получат. Ние трябва да се вираме в религиозната привлекателност на истината. Трябва да отворим разума си за приемане на истините на Божието Слово. Сатана идва тогава, когато човек не го очаква. Ние не бива да се задоволяваме с това, че вестта на предупреждение вече веднъж е прозвучала. Ние трябва да я представяме отново и отново. *(PX, 15 април 1915 г.)*

И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа; Да! казва Духът, за да си починат от трудовете си; защото делата им следват подир тях. (Откр. 14:13)

В тези последни дни на нашия народ е дадена обилна светлина. Дали моят живот ще бъде пощаден или не, моят писмен труд ще звучи постоянно и неговото въздействие ще продължава до края на този свят. Моите писания са подредени и съхранени, и дори мен да ме няма, тези думи, дадени ми от Господа, ще живеят и ще звучат за хората. Но Бог още ми дава сили, и аз се надявам да свърша още много полезни неща. Възможно е да доживея до пришествието на Христос, но ако не, аз вярвам, че и за мен може да бъде казано: „Блажени от сега нататък мъртвите, които умират в Господа; Да! казва Духът, за да си починат от трудовете си; защото делата им следват подир тях“ (Откр. 14:13)...

Аз благодаря на Бога за уверението в Неговата любов, за Неговото ежедневно водителство и за това, че Той ме направлява. Аз изцяло съм потопена в моите писателски трудове. И ден и нощ аз записвам това, което Господ ми открива. Моята работа е да подготвям хората, да устоят в деня Господен. Христовото обещание е непроменимо. Не остава много време. Трябва да се трудим, да бодърстваме и очакваме Господ Исус. Ние сме призвани да бъдем твърди, непоколебими и всякога да работим за Господа. Всичките ни надежди имат своята основа в Христос.

Ще види ли нашият народ миналото, настоящето и бъдещето така, както то се разкрива пред света? Ще обърне ли внимание на вестите на предупреждение, които му се дават? Загрижени ли сме днес за това, че нашият живот да бъде претопен и очистен, за да отразява Божественото подобие? Това трябва да изпита всеки, който се присъединява към умитите и избелени в Кръвта на Агнето. Тези хора трябва да се облекат с Христовата праведност, на челата им трябва да бъде написано Неговото име. *(ИВ, том. 1, стр.55, 56)*

Внимавайте на себе си, да не изгубите онова, което сте изработили, но да получите пълна награда. Никой, който върви напред, и не пребъдва в Христовото учение, няма Бога; тоя, който пребъдва в учението, той има и Отца и Сина. (2 Йоан. 1:8, 9)

Скоро ще се предприемат всевъзможни усилия, за да се игнорира и нарушава истината, съдържаща се в свидетелствата на Божия Дух. Трябва да съхраняваме в готовност тези ясни и прями вести, които са дадени на Божия народ, започвайки от 1846 година.

Ще има такива обединени с нас във вяра, които ще търсят нови, причудливи доктрини, нещо сензационно и необичайно, за да ги представят пред народа. Те ще въведат всевъзможни заблуждения, представяйки ги за вести, излезли от сестра Уайт, за да увлекат души...

Тези, които ще се отнесат към светлината от Господа, като към нещо обикновено, незаслужаващо особено внимание, няма да могат да извлекат необходимата полза от публикуваните наставления.

Други ще тълкуват невярно Божите послания в съответствие със своята духовна слепота.

Ще има и такива, които ще загубят всякаква вяра, и тези хора ще започнат да отричат истинността на вестите, заявявайки, че са лъжливи.

Някой демонстративно ще излагат вести на съмнение и ще застанат против светлината, която Бог дава в продължение на много години; и този, който е слаб във вярата, ще бъде измамен.

Други ще намерят в тези вести голяма подкрепа. Не гледайки на това, че вестите не се отнасят лично към тях, те ще намерят в тях ръководство, което ще им помогне да избегнат тези или онези беди... В тези наставления ще бъде Духа на Господа, и съмненията, промъкнали се в техните умове, ще се разсеят. Самите Свидетелства ще бъдат този ключ, който ще може да обясни дадените от Бога вести, подобно на това, както едни писания помагат да се разбере смисъла на други. Много с готовност ще възприемат посланията, порицаващи злото, за да научат това, което ще доведе до спасение... Тези вести ще намерят място в сърцата на хората и ще се извърши преобразяване. (ИВ, том. 1, стр. 41, 42)

Септември. НАДАРЕНИ СЪС СИЛАТА НА ДУХА

1 септември – ЕНОХ

С вяра Енох бе преселен, за да не види смърт, и не се намираше, защото Бог го пресели; понеже преди неговото преселване беше засвидетелствано за него, че е бил угоден на Бога. (Евр. 11:5)

Енох е бил учител на истината по време на своя живот. Той преподавал истината; живеел в истината; и характера на учителя, който ходил с Бога, е отразявал във всички отношения съгласие с величието и светостта на неговата мисия. Енох е бил пророк, който говорил, движен от Святия Дух. Той бил светлина посред тъмнината, образец за хората, човек, който ходил с Бога, Божи слуга, който бил послушен на Божия закон – на този закон, на който Сатана не бе послушен, който Адам наруши, на когото се покори Авел и поради това послушание беше убит.

И сега Бог иска да покаже на всички небесни жители лъжата на Сатана за това, че човек не може да се покорява на Божия Закон. И не гледайки на това, че човека е съгрешил, той все още може да установи такива взаимоотношения с Бог, благодарение на които неговият разум би се изпълнил с Божия Дух и той да стане представител на Христос. Този свят човек бе избран от Бога за това, да изобличи лукавството на света и да бъде аргумент на света в полза на това, че е възможно за човека да съблюдава целият Божи закон...

Енох не само размишлявал, молел се и бодърствал, но се обръщал към Бог и към своите братя. Той не скривал истината под маската на угаждането на неверните, за да не се пренебрегват техните души. Тази близка връзка с Бога го караше да се труди, изпълнявайки Божието дело. Енох ходи с Бога, и „беше засвидетелствано за него, че е бил угоден на Бога“ (Евр. 11:5).

Това е право на всеки вярващ днес. Това е човек, който пребъдва в Бога, и Бог го взе при Себе си. „Аз в Тях, и Ти в Мен“ (Йоан 17:23) – казва Исус. Да ходиш с Бога и да получиш уверение, че си угодил на Бога – това не е този опит, който трябва да се ограничи само до Енох, Илия, пророците, апостолите и мъчениците. Това не е само право, но и дълг на всеки последовател на Христа внимателно да пази Исус в своето сърце, и да го носи през целия си живот. И тогава те обезателно ще станат плодоносни дървета. *(Поглед нагоре, с. 228)*

Тогава Господ рече на Ной: Влез ти и целия ти дом в ковчега; защото в това поколение тебе видях праведен пред Мене. (Битие 7:1)

В дните на Ной злото дотолкова се беше разпространило по земята, че Бог не можеше повече да търпи това, и каза: „Ще изтребя от лицето на земята човека, когото създадох, - човеци, зверове, влечуги и въздушни птици, - понеже се разкаях, че ги създадох” (Бит. 6:7). Но Той пожали човешкия род, и в Своята любов направи убежище за всички тези, които биха искали да се възползват от него. Той даде на Ной вест, която да даде на хората: „Духът който съм му дал не ще владее вечно в човека“ (стих 3).

На Ной бе поръчано да построи ковчег, и в същото време той е трябвало да възвестява, че Господ ще докара потоп на земята, за да унищожи нечестивите. Всички тези, които повярват в тези думи и се приготвят за идващия потоп, разкайваки се и променяйки живот си, ще им бъде простено и ще бъдат спасени. Но безкрайното противопоставяне на Божиите предупреждения дадени чрез Божия пророк Ной, ги отдели от Господа, и като последствие безграничната милост и любов престана да изпълнява своята застъпническа роля.

Божият Дух продължаваше да се бори за въстаналия човек до тогава, докато определеното време не свърши. Ной, заедно със своето семейство влезе в ковчега, и Господната ръка затвори вратата след него. Милостта се оттегли от златния престол и повече не ходатайстваше за виновния грешник.

Не всички хора от това поколение бяха в пълния смисъл езичници-идолопоклонници. Много знаеха за Бога и Неговия Закон. Но те не само сами отхвърлиха вестта на верния пророк на правдата, но и оказваха такова влияние над другите, че и те да не се вслушат в Божия призив. За всеки идва един случай на изпитание и доверие. Това поколение имаше възможности и преимущества, докато Ной възвестяваше вестта на предупреждение за настъпващото разрушение. Но те предадоха своя ум под контрола на Сатана, а не на Бога. И той ги излъга точно така, както постъпи с нашите прародители. Пред погледа им разпротря тъмнина и лъжи вместо светлина и истина. И те приеха неговата софистика и лъжа, защото бяха приятни за тях, в пълна хармония с извращения им начин на живот, докато истината, която можеше да ги спаси, бе отхвърлена като глупост. *(Знамения на времето, 1 април 1886 г.)*

След тия събития, дойде Господното слово към Аврам във видение и каза: Не бой се, Авраме; Аз съм твой щит, наградата ти е извънредно голяма. А Аврам рече: Господи Иеова, какво ще ми дадеш, като аз си отивам бездетен и тоя Елиезер от Дамаск ще притежава дома ми? Аврам рече още: Ето Ти не ми даде чадо; и, ето, един роден в дома ми ще ми стане наследник. Но, ето, дойде Господното слово и му каза: Тоя човек няма да ти стане наследник; но оня, който ще излезе от твоите чресла, ще ти бъде наследник. Тогава, като го изведе вън, каза: Погледни сега на небето и изброй звездите, ако можеш ги изброи. И рече му: Толкова ще бъде твоето потомство. И Аврам повярва в Господа; и Той му го вмени за правда. (Битие 15:1-6)

Съгласно Божия замисъл Аврам трябваше да стане източник на светлина и благословение за всички тези, които влизаха в съприкосновение с него. Така Господ щеше да има Свой народ на тази земя. Аврам не можеше да живее другояче освен да отразява Христовия характер в този свят. Когато Аврам чу Господния призив, той не беше световноизвестен човек, нито конгресмен, нито прославен завоевател. Той беше обикновен овчар, живеещ в шатри, но не малко хора работиха на неговите скромни пасбища. Честта, която той получи бе благодарение на неговата вярност към Бога, стриктната му почтеност и обикновено държание.

Господ каза за него: „Да скрия ли от Авраам това, което ще сторя, тъй като Авраам непременно ще стане велик и силен народ и чрез него ще се благословят всичките народи на земята? Защото съм го избрал, за да заповяда на чадата си и на дома си след себе си да пазят Господния път, като вършат правда и правосъдие, за да направи Господ да стане с Авраам онова, което е говорил за него“ (Битие 18:17-19).

Безкористният живот на Авраам всъщност представляваше „показ на света, на ангели и на човеци“ (1 Кор. 4:9). И Господ открито заяви, че той ще благослови тези, които благославят Авраам, и ще накаже тези, които се отнасят лошо и нанесат вреда на Неговата работа. Чрез опита на Авраам в религиозния му живот правилното познаване на Йехова е било споделено с хиляди. И Неговата светлина ще озари пътя на всички стремящи се към благочестие, Богопоклонение и послушание, подобно на Авраамовото.

Авраам познаваше Христос, защото Господ го бе просветил за Спасителя на света. И на неговото семейство Господ откри в свещените приношения праобраза на Христа, Божия Агнец, на Когото предстоеше да пострада за греховете на света. Така той придобиваше нови души за единствения истинен и жив Бог. (*Младежки инструктор, 4 март 1897 г.*)

Бог ме изпрати пред вас, за да съхраня от вас остатъка на земята и да опазя живота ви чрез голямо избавление. И тъй, не ме изпратихте вие тук, но Бог, който ме и направи отец на Фараона, господар на целия му дом и управител на цялата Египетска земя. (Бит. 45:7, 8)

В Божия замисъл Йосиф трябваше да стане онзи източник, благодарение на който библиейското учение можеше да проникне в Египет. Този верен свидетел трябваше да представи Христос в царските дворци. В младостта Бог общуваше с Йосиф в сън, разказвайки му за Своите намерения да издигне юношата в неговото обществено положение. Неговите братя, за да предотвратят възможността за изпълнението на сънищата, продадоха Йосиф в робство, но тази жестока постъпка послужи само като начало за изпълнението на всяко слово, предсказано в сънищата.

Хора, които не търсят изпълнението на Господните намерения, въстават против Неговата воля и за известно време могат да преуспеят; но Господ не забавя да изпълни това, което е замислил, и той ще покаже на света кой е управителят на небето и земята.

На Йосиф му се струваше, че това което се е случило с него, е най-голямото нещастие, което може да сполети човека. Но той видя необходимостта да се доверява на Бога така, както никога по-рано не бе Му се доверявал, намиращ се под любящата защита на своя баща. Йосиф взе Бог заедно със себе си в Египет, за това свидетелства неговият не униващ дух сред скръб и печал. Подобно на това, както Божият ковчег носеше със себе си мир и благополучие на израелския народ, точно така се случи и с този богобоязлив, боголюбив юноша, който принесе със себе си в Египет щастieto. Това може да се види в така явното отношение на Петефрий към Йосиф, когато той повери на купения роб всичкото си имане и богатство и го направи повече син отколкото слуга. Божият замисъл се състои в това, че всички, които са възлюбили и прославили Неговото име да имат своята чест и славата Господна да се отразява в тях.

Характерът на Йосиф не се промени, когато беше издигнат. Той се оказа в такова положение, където неговият характер трябваше да възсияе с отличителна светлина, проявена в добри дела. Божиите благословения почиваха над него както в дома така и на полето. Всички отговорности на Петефриевия дом бяха възложени на него. И във всичко това той показва непоколебима почтеност; защото обичаше и се боеше от Бога. *(Младежки настойник, 11 март 1897 г.)*

А Моисей каза на Бога: „Кой съм аз, че да отида при фараона и да изведе израилтяните из Египет?“ Бог му каза: „Аз непременно ще бъда с тебе и ето ти знака, че Аз те изпратих; когато изведеш людеите из Египет, ще послужиш на Бога на тази планина.“ (Исх. 3:11, 12)

Ревностно служене и смирение, ето какви характеристики всякога са отличавали мъжете, на които Бог е доверявал особено важна част от Своята работа. Когато в пустинята Бог призова Моисей, Той призова човек, много съмняващ се в своите сили. Той разбра колко не отговаря на това положение, за което Бог го призоваваше. Но приемайки оказаното му доверие, той стана усъвършенстван инструмент в Божиите ръце, който можеше да реализира най-велика работа, извършвана някога от смъртни.

Ако Моисей разчиташе на своите собствени сили и мъдрост и с нетърпение приемеше големия товар, с това само щеше да докаже пълната си непригодност за такава работа. Фактът, че човек осъзнава своето безсилие, свидетелства за това, че осъзнава величието на определената му задача, а това дава надежда, че той ще направи Бог свой съветник и помощник. Такъв човек ще се движи не по-далеч, нито по-бързо от знанието за това, че Бог го води.

Човек ще получи сила и опит, приемайки отговорността, възложена му от Бога. Той ще се стреми с цялото си сърце да подобри своите способности за нейното правилно изпълнение. Не гледайки на скромното си положение или ограничени възможности, такъв човек ще достигне истински висоти, ако с готовност се захване за делото, доверявайки се на Божията сила и изпълнявайки правилно и точно своя дълг. Ще чувства, че му е възложена свещена поръчка да се бори срещу погрешното, да поддържа правото, да издига, утешава и благославя своите ближни. Леност, егоизъм и любов към светско одобрение трябва да се подчинят на това високо и свято призвание.

Човек, призован в подобна работа, ако е бил слаб, ще стане силен; неуверен – смел; съмняващ се – твърд и решителен. Всеки труженик трябва да осъзнава важността на заеманото положение и своята работа, доколкото небесата са го избрали за изпълнение на особена мисия за Царя на царете. Благодарение на такива хора светът ще стане по-добър, понеже те са живели живота си тук. Влиянието, което те разпространяват около себе си, трябва да възвишава, очисти и облагородява всички тези, с които имат съприкосновение. И така те ще подготвят своите ближни за небесните дворове. *(Знамения на времето, 11 август 1881 г.)*

Никой не ще може да устои против тебе през всичките дни на живота ти; както бях с Моисей, така ще бъда и с тебе; няма да отстъпя от тебе, нито ще те оставя. (Ис. Нав. 1:5)

След смъртта на Моисей водач на Израел стана Исус Навин. Господ му заръча да води народа в обещаната земя. Навин добре се бе подготвил за изпълнението на толкова важното дело. Той бе най-близкия помощник на Моисей през по-голямата част от времето, когато странстваха из пустинята. Той видя чудесата, които Бог извърши чрез Моисей, и добре познаваше нрава на съплеменниците си. Навин беше един от дванадесетте съгледвача, пратени да огледат обещаната земя, и беше един от двамата, дали благоприятен доклад за нейното плодородие и въодушевил народа да тръгне и завладее Ханаан с Божията сила.

Господ обеща на Исус Навин да бъде с него, както бе с Моисей, и да направи Ханаан да бъде лесно завладян при условие, че той вярно ще изпълнява Неговите заповеди. Исус се безпокоеше за това, дали ще може да изпълни това поръчение да въведе народа в ханаанската земя, но Божието уверение разсея всичките му страхове. Той заповяда на синовете Израелеви да се приготвят за тридневен път, а на всички военни да се приготвят за сражение.

„И те в отговор казаха на Исус: „Всичко, каквото ни заповядваш, ще извършим, и където и да ни пращаш ще идем. Както слушахме във всичко Моисей, така ще слушаме и тебе; само Господ твой Бог да е с тебе, както беше с Моисей. Всеки, който би се възпротивил на твоите заповеди и не би послушал думите ти във всичко що му заповядваш, ще се умъртви; само ти бъди силен и смел” (Ис. Нав. 1:16-18)

На Бог бе угодно, израилтяните да извършат чуден преход през Йордан. Исус заповяда на народа да се освети, защото на следващия ден Господ щеше да им яви нещо чудно и непостижимо. В определеното време Исус Навин заповяда на свещениците да вземат ковчега, съдържащ заповедите на Божия закон и да го носят пред народа. „И Господ рече на Исуса: Днес почвам да те възвеличавам пред целия Израил, за да познаят, че както бях с Моисей, така ще бъда и с тебе“ (Ис. Нав. 3:7). (СЦ, т. 4, с. 156,157)

В оня ден Девора и Варак Авиноамовият син пееха, говорейки: За гдето взеха водителството в Израеля военачалниците, за гдето доброволно се предадоха людете, хвалете Господа! (Съд. 5:1, 2)

Израелевият народ отново се отдели от Бога поради идолопоклонство и се намираше под тежкия гнет на своите врагове. Имуществото и даже живота на хората се намираха в постоянна опасност. Селцата и единичните поселения бяха изоставени, а хората се заселиха в защитените със стени градове. Големите пътища не бяха завладени и хората можеха безпрепятствено да се придвижват по тях. В местата където ходеха за вода, хората често бяха ограбвани и даже убивани, защото израилтяните бяха невъоръжени. Всред четиристот хиляди мъже нямаше нито един меч или копие.

В течение на двадесет години израелският народ изнемогваше под гнета на тираните. А след това те изоставиха идолопоклонството и със смирение и разкаяние дойдоха и извикаха към Господа за освобождение. Не напразно проливаха те сълзи. В Израел живееше една жена, известна с чистотата на своите възгледи, и именно чрез нея Господ реши да освободи Своя народ. Тя се наричаше Девора. Тя бе позната като пророчица и поради това, че нямаше съдии, народът идваше при нея за съвет и правда.

Бог разказа на Девора за Своите планове да унищожи враговете на израелския народ и ѝ заповяда да изпрати да доведат човек на име Варак от племето на Нефталим. Тя трябваше да му разкаже всичко, което Господ ѝ каза. Девора изпрати за Варак и му заръча да събере десет хиляди души от племето на Нефталим и Завулон, за да започнат война против армията на цар Явин...

Девора възпя победата на Израел в една от най-възвишените и трогателни песни. Тя отдаде цялата слава на Бога за тяхното освобождение и призова народа да възхваля Господа за Неговите чудни дела. *(ЗВ, 16 юни 1881 г.)*

И Господ погледна към него и му каза: „Иди с тая твоя сила, и ще освободиш Израиля от ръката на мадиамците; не те ли изпратих Аз?“ А той Му рече: „О Господи! с какво ще освободя аз Израиля? Ето, моето семейство е най-долно между Манасия, и аз съм най-малък в бащиния си дом.“ Но Господ му рече: „Непременно Аз ще бъда с тебе; и ти ще поразии мадиамците като един човек.“ (Съд. 6:14-16)

Всички чудеса, които Бог вършеше за Своя народ, ги вършеше с помощта на най-прости средства. Когато Божиите люде посвещават целия си живот на Него, Господ им възлага да изпълняват Неговата работа на тази земя. Но ние трябва да помним, че каквото и успех да ни съпътства, славата и честа принадлежат на Бога; понеже и способностите и силата са дар от Него.

Бог във висша степен изпитва вярата и мъжеството на тези, на които е доверил съответни отговорности за изпълнение на Неговата работа. Тревожната реалност ще бъде застрашителна. Въпреки че Бог не веднъж ни уверява в Своята помощ, вярата едва ли не ще се поколебае. „Така казва Господ“ - трябва да бъде твърда опора, независимо от човешките аргументи или очевидните невъзможности да се извърши това или онова действие.

Примерът на Геден и неговата армия служи като урок за простота и вяра. Човекът, който Бог избра да води Израел, не заемаше нито една от значимите длъжности в Израел. Той не бе управител, левит или свещеник. „Аз съм най-младият в дома на баща ми“, мислеше той за себе си. Човешката мъдрост никога не би спряла своя избор на него. Но Господ видя в Геден чиста, високо нравствена личност. Той не разчиташе на себе си, с готовност слушаше Божиите наставления и с гордост изпълняваше Неговите намерения.

Господ не зависи от хора с високо положение, голям интелект или хора, притежаващи обширни знания. Много често такива хора са горди и самодостатъчни. Те вярват, че са способни да съставят и изпълняват планове, без да се нуждаят от Божия съвет. Отделят себе си от истинската Лоза и така изсъхват и стават безплодни, като изсъхнали клони.

Господ ще посрами човешкото самохвалство. Той дарява успех на най-слабите усилия, на най-необещаващите методи, ако те са постановени от Бог и се изпълняват с кротост и доверие. (ЗВ, 30 юни 1881 г.)

И Самуил растеше; и Господ бе с него, и не оставаше да падне на земята ни една от неговите думи. И целият Израил, от Дан до Вир-савее, позна, че Самуил беше потвърден за Господен пророк. (1 Царе 3:19, 20)

Откакто за първи път Господ се яви на сина на Анна, призванието на Самуил за пророческа служба бе признато от целия народ. Точно предавайки Божите предупреждения на Илийевия дом, колко мъчително и тежко бе за него да върши това. С това Самуил доказва своята вярност като вестител на Йехова. „И Господ бе с него, и не оставаше да падне на земята ни една от неговите думи. И целият Израил, от Дан до Вир-савее, позна, че Самуил беше потвърден за Господен пророк“.

Като нация израилтяните все още продължаваха да стоят в неверие и идолопоклонство и за наказание бяха поробени от филистимците. През цялото това време Самуил пътуваше по градове и села из страната, старейки се да обърне сърцата на народа към Бога на техните отци, и неговите усилия не останаха безполезни. След двадесет годишно тежко угнетение израилтяните „се обърнаха към Господа“. Самуил ги посъветва: „Ако се обръщате от все сърце към Господа, махнете от сред себе си чуждите богове и астартите, та пригответе сърцата си за Господа и само Нему служете.“ (1 Царе 7:3)

Ние виждаме, че в дните на Самуил практическото благочестие, религията на сърцето се проповядваха както и в дните на Христа, когато Той бе на земята. За древния Израел външните форми на религия без Христовата благодат нямаха никаква ценност. Такива те си остават и за съвременния Израел.

И днес, както в дните на древния Израел, има нужда от подобно възраждане на истинската сърдечна религия. Разкаянieto е първата стъпка, която трябва да направят всички, които желаят да се върнат при Бога. Никой не може да направи това вместо друг. Всеки от нас поотделно трябва да смири душата си пред Бога и да остави своите идоли. Когато ние направим всичко, което сме в състояние да направим, тогава Господ ще ни покаже Своето спасение. (*Патриарси и пророци, с. 589, 590*)

А тия са последните Давидови думи: - Давид Есеевият син рече: Мъжът, който бе издигнат на високо, помазаникът на Бога Яковов и сладкият Израилев псалмопевец, рече: Духът на Господа говори чрез мене, и словото Му дойде на езика ми. (2 Царе 23:1, 2)

Кой може да измери резултатите от тези години на труд и скитане сред самотните хълмове? Общението с природата и Бога, грижата за стадото, опасностите и избавлението, горестите и радостите на неговия скромнен жребий не само трябваше да оформят характера на Давид, но и да окажат влияние на останалия му живот. Псалмите на чудесния израелски певец през всички следващи векове щяха да запалват любовта и вярата в сърцата на Божия народ, привличайки ги към вечно любещото сърце на Този, в Когото е заключен живота на всички Негови създания.

Давид в самия разцвет на мъжеството и красотата бе приготвен да заеме високо положение сред благородните хора на земята. Неговите таланти като скъпоценни дарове от Бога послужиха за прослава на Божествения Дарител. Възможностите да размишлява и съзерцава Божията слава обогатиха неговата мъдрост и благочестие, които го направиха възлюбен пред Бога и ангелите. По време на своето размишление относно съвършенството на Твореца в неговата душа се откриваше по-ясна представа за Бога. Непонятните въпроси се разясниха, трудностите се разрешаваха, смущението се обръщаше в хармония, и всеки лъч нова светлина предизвикваше в него нови пориви на възторг и раждаше позвучни мелодии за слава на Бога и Изкупителя.

Любовта, която го движеше, окръжаваше скърбите му, одържаните победи бяха теми за неговия деятелен ум; и когато размишляваше за Божията любов, проявена към него в живота му, неговото сърце се изпълваше с все повече обожание и признателност; неговият глас звънеше, раждайки още по-красиви мелодии, арфата звучеше тържествено и радостно, и детето-пастир преминаваше от сила в сила, от знание към знание, защото Божият Дух почиваше над него. *(Патриарси и пророци, стр. 642)*

И сега, Господи Боже мой, Ти си направил слугата Си цар вместо баща ми Давида; а аз съм малко момче; не зная как да се обхождам. И слугата Ти е сред Твоите люде, които Ти си избрал, люде много, които поради множеството си не могат да се изброят, нито да се пресметнат. Дай, прочее, на слугата Си разумно сърце, за да съди людете Ти, за да различава между добро и зло; защото кой може да съди тоя Твой голям народ. (3 Царе 3:7-9)

В началото на царуването на Соломон неговото име се превъзнасяше на високо. Мъдростта и справедливостта на царя свидетелстваха пред всички народи за величието на Бога, на Когото той служеше. Известно време Израел служеше за светлина на народите, свидетелствайки пред тях за величието на Ехова. Не на изключителната мъдрост, приказните богатства, неограничената власт и величие се дължеше славата на първите години на управлението на Соломон, но на това, че той превъзнесе името на Бога Израилев, мъдро използвайки небесните дарове.

Годините минаваха, и славата на Соломон растеше, той всякога се стремеше да възвиси Бога с всички сили и умствени и духовни, а също така постоянно да споделя получените благословения с другите. Той, както никой друг, съзнавал, че само благодарение на Божиата милост притежавал власт, мъдрост и разбиране и че тези дарове са дадени за това да даде на света истинско познание за Царя на царете.

Соломон проявявал особен интерес към естествената история, но не се ограничавал до някоя конкретна област на познанието. Щателно изучавал всичко сътворено – както одушевено, така и неживо – получавайки представа за Твореца. В природните сили, в многообразието на света, във всяко дърво, храст и цветче той виждал откровение на Божиата мъдрост, а доколкото се стремял да разшири своите знания, то неговото познание за Бога и любовта му към Него постоянно нараствали. *(Пророци и царе, стр. 32,33)*

Тогава Илия дойде при всичките люде та рече: Докога ще се колебаете между две мнения? Иеова, ако е Бог, следвайте Го; но ако е Ваал, следвайте него. А людете не му отговориха ни дума. (3 Царе 18:21)

По времето на Ахав всред галаадските планини, на изток от Йордан, живееше мъж на вярата и молитвата, безстрашното служене на когото бе предопределено да спре бързо разпространяващото се отстъпничество в Израел. Живеейки далече от градовете и не заемайки никакво видно положение, Илия Тесфиецът пристъпи към своята мисия, доверявайки се на Божието намерение да му посочи пътя и да увенчае неговите старания с успех. Вярa и убеждение отличаваха думите му, и целият му живот бе посветен на преобразяването. Неговият глас звучеше, като „глас на викация в пустинята“, изобличавайки греха и опитващ се да прегради потока на злото. Макар той да дойде при народа като изобличител на греха, неговата вест бе като галаадски балсам за съкрушените от греха души, жадуващи изцеление.

Виждайки, че Израил все по-дълбоко и по-дълбоко затъва в идолопоклонство, Илия бе възмутен и изпитваше жестоки душевни мъки. Бог извърши велики дела за Своя народ. Той освободи израилтяните от робство и „им даде земите на народите... за да пазят Неговите повеления, и да изпълняват законите Му” (Пс. 104:44, 45). Намеренията на Йехова бяха забравени. Скоро неверието отдели избрания народ от Източника на неговата сила.

От своето уединено жилище Илия наблюдаваше всичко, което се случваше, и се изпълваше с чувство на скръб. С душевна болка умоляваше Бога да спре някога любимия си народ от нечестивия му път, ако е необходимо, да накаже израилтяните, за да им помогне това да видят в истинска светлина отстъпничеството от небето. Той жадуваше да ги види разкаяни, преди да стигнат до такова състояние, че със своите беззакония да принудят Бог да ги унищожи окончателно. *(Пророци и царе, с. 119, 120)*

И когато преминаха, Илия каза на Елисея: Искай какво да ти сторя преди да бъда отнет от тебе. И рече Елисей: Моля, нека бъде в мене двоен дял от духа ти. (4 Царе 2:9)

Безценни уроци намираме в историята на пророк Елисей. Господ избра Елисей за помощник на Илия и преминавайки през изпитания, той доказа, че е достоен за оказаното му доверие. Той бе готов да стане и да направи всичко, което Господ му заповяда. Той не се стремеше да отбягва скромните задължения, но бе верен както в малкото, така и в голямото. Не гледайки на това колко неприятно можеше да се стори на Елисей Господното поръчение, той неизменно бе готов да послужи във всяко дело. На всяка крачка той получаваше уроци на смирение и служене...

„И когато преминаха, Илия каза на Елисея: Искай какво да ти сторя преди да бъда отнет от тебе. И рече Елисей: Моля, нека бъде в мене двоен дял от Духа ти“. Той не поиска светска слава или високо положение всред хората на земята. Това, което той страстно желаше да получи, бе двойна мярка от Духа, даден на човека, който Бог трябваше да почете с възнесение. Той разбра, че нищо друго, освен двойна мярка от Духа, който бе върху Илия, не можеше да му позволи да заеме мястото, което заемаше сам Илия, тъй като Елисей бе неопитен. Той нямаше още житейска мъдрост, а такива качества по никакъв друг начин не могат да бъдат дадени на младите...

Когато Господ според Своето провидение вижда, че е настанало време да оттегли от работата Си тези, на които е дал мъдрост, Той помага и укрепява техните приемници в случай, че те търсят Неговата помощ и ще ходят по Неговите пътища. Те могат да станат по-мъдри от своите предшественици; понеже те се обогатяват от техния опит и се учат от техните грешки.

Господ особено се грижи за Своята църква. Тези, които търсят Неговата мъдрост, ще станат светлина на света, сияещи по-ярко с всеки час до настъпването на съвършен ден. *(Ръкопис 114, 1901 г.)*

И рече: - Иди кажи на тия люде: С уши непрестанно ще чуετε, но няма да схванете, и с очи непрестанно ще видите, но няма да разберете. Направи да затлъстее сърцето на тия люде, и направи да натегнат ушите им, и затвори очите им, да не би да гледат с очите си, и да слушат с ушите си, и да разберат със сърцето си, и да се обърнат та се изцелят. (Исаия 6:9, 10)

Дългът на пророка бе пределно ясен. Той трябваше да издигне своя глас против разпространяващото се зло. Той се побоя какво ще прави, но получи уверение за това, че има надежда. „Господи, до кога?“ - попита той (Исаия 6:11). Нима никой от Твоя народ никога не ще разбере, няма да се разкае и изцели?

Бремето за душите, което изпитваше Исаия за заблудения Юда, не бе напразно. Неговата мисия не трябваше да остане напълно безплодна. Нечестивци, необичайно умножи ли се в продължение на много поколения, не можеха да бъдат отстранени в неговите дни. В продължение на целия си живот той трябваше да бъде търпелив и мъжествен учител – пророк на надеждата и същевременно предупреждаващ за страшния съд. Божествената цел, в края на краищата, се изпълни, необикновените плодове на труда му и трудовете на всички верни Господни вестители ще станат явни. Остатъкът ще бъде спасен. И за да стане това явно, вест на предупреждение и настойчива молитва трябва да прозвучи пред бунтуващите се. Господ обяви: „Докато запустеят градовете, та да няма жител, и къщите, та да няма човек, и страната да запустее съвсем, докато отдалечи Господ човеците, и напуснатите места всред земята бъдат много“ (ст. 11, 12).

Тежки присъди, които трябва да постигнат неразкайващите се – война, изгнание, угнетение изгубване на власт и престиж сред околните народи – всичко това трябваше да се случи заради това, че тези, които видят в тези действия оскърбената Господна ръка, да могат да се разкаят. Десетте племена на северното царство бързо бяха разпръснати сред народите, а техните градове останаха пусти; съкрушаващите армии на вражеските народи помитаха отново и отново всичко по пътя си; даже Ерусалим скоро падна, и Юда бе отведен в плен; и въпреки това не бе отсъдено обетованата земя да бъде забравена. *(PX, 11 март 1915 г.)*

Прочее, Господното слово дойде към мене и рече: Преди да ти дам образ в корема познах те, и преди да излезеш из утробата осветих те. Поставих те за пророк на народите. (Ерем. 1:4, 5)

Господ даде на Еремия вест на изобличение за Своя народ, която ги изобличи за продължителното отхвърляне на Божията светлина. Той каза: „Аз, обаче, говорих на вас, като ставах рано и говорех; но вие не Ме послушахте. Пратих при вас и всичките Си слуги пророците, като ставах рано и пращах, да казват: Върнете се сега всеки от лошия си път, поправете делата си и не отивайте след други богове да им служите и ще живеете в земята, която дадох на вас и на бащите ви; но вие не преклонихте ухото си и не Ме послушахте”. (Ерем. 35:14, 15)

Бог ги умоляваше да не възбуждат в Него гняв с делата на ръцете си и със сърцата си, но те „не послушаха“. След това Еремия предсказа плена на Юда поради невниманието им към Господното слово. Халдейците бяха инструмент в Божите ръце, чрез които Бог щеше да накаже Своя непослушен народ. Тяхното наказание съответстваше на мярката на тяхното познание и на предупрежденията, които те отхвърлиха. Бог дълго забавяше наказанията, Той не желаше унижението на избрания Му народ; но сега гневът Господен, като последен опит да ги отклони от злите пътища, трябваше да посети народа на Израил.

В наши дни Бог не е утвърдил нови планове за запазване чистотата на Своя народ. Така както и в древните времена, днес Той умолява заблудилия се народ, изповядващ Неговото име, да се покае и да се върне от злите си пътища. Както и тогава, днес Той предсказва чрез устата на Своите избрани слуги за опасностите, които ги дебнат. Той прогласява вест на предупреждение и осъжда греха, точно така както в дните на Еремия. Но Израил на нашето време се намира в същите мрежи на изкушението – да не слуша укори и съвети, както направи древния Израил. Твърде често те обръщат едно глухо ухо към думите, които Бог дава на Своите слуги, за полза на онези, които изповядват истината. *(ЗВ, 12 февруари 1880 г.)*

Идете, допитайте се до Господа за мене, за людетe и за целия Юда, относно думите на тая книга, която се намери; защото голям е Господният гняв, който е пламнал против нас, понеже бащите ни не послушаха думите на тая книга, та да постъпват напълно според както е писано за нас. (4 Царе 22:13)

Йосия, щом стана на възраст, се стремеше да се възползва от заемащото от него положение като цар, за да възвиси принципите на святия Божия закон. И сега, когато Сафан, секретарят, четеше пред тях от книгата на закона, царят забеляза в нея съкровищница на знания, могъщ помощник в реформите, които той така искаше да проведе в своите земи. Той реши да ходи в светлината на чутите наставления и жадуваше да приведе народа, ако е възможно, към благоговейно състояние на духа и любов към закона на небето.

Но възможно ли беше да извърши необходимите реформи? От всичко, което научи от свитъка, той разбра, че народът е изчерпил чашата на Божието търпение; скоро Господ трябваше да се дигне, за да накаже, народа обезчестил Неговото име. Божият гняв вече тегнеше върху народа. Обхванат от горчивина и тревога, Йосия раздра дрехите си и се преклони пред Бога в душевна агония, просейки прощение за греха на неразкаяния народ.

В това време пророчица Олда живееше в Ерусалим близо до храма. Сърцето на царя, изпълнено със зловещи предчувствия, се обърна към нея. И той реши да попита Господа чрез Неговия избран вестител, за да узнае, дали все още е възможно за него по някакъв начин да спаси заблудения юдейски народ, оказал се на границата на унищожението.

Сложността на положението и уважението, което изпитваше към пророчицата, го подтикнаха да изпрати при нея като свои посланици първите хора в царството. „Идете, допитайте се до Господа за мене, за людетe и за целия Юда, относно думите на тая книга, която се намери; защото голям е Господният гняв, който е пламнал против нас, понеже бащите ни не послушаха думите на тая книга, та да постъпват напълно според както е писано за нас” (РХ, 22 юли 1915 г.)

Тогава царят възвеличи Даниил, даде му много и големи подаръци и го постави управител над цялата вавилонска област и началник на управителите над всичките вавилонски мъдреци. (Даниил 2:48)

Да изповядваме Христос значи много повече, отколкото да свидетелстваме за Него на обществени събрания. Даниил представлява за всички вярващи пример за това какво означава да изповядваш Христа, той заемаше отговорно положение във Вавилон. Завиждаха му най-важните хора от царския двор, и те жадуваха да намерят в него нещо, в което да уличат Данаил пред царя. Но той бе верен държавен мъж, и не можаха да намерят в него никакъв порок нито в характера му, нито в живота му.

„И тъй, тия човеци рекоха: Няма да намерим никаква причина против тоя Даниил, освен ако намерим нещо относно закона на неговия Бог” (Дан. 6:5). И така те се договориха да поискат от царя да издаде указ, според който никой да не смее да се обърне към никой друг бог или човек в течение на тридесет дена, освен към царя, и ако някой не спази това повеление, трябва да бъде хвърлен в рова с лъвове.

Но престана ли да се моли Даниил поради този указ? Не, настана време за особена нужда от молитва. „А Даниил, щом се научи, че била подписана писмената забрана, влезе у дома си, и като държеше прозорците на стаята си отворени към Ерусалим, падаше на коленете си три пъти на ден, молещ се и благодарящ пред своя Бог, както правеше по-напред“ (стих 10). Даниил не се опитваше да скрие своите отношения с Бога. Той не се молеше в сърцето си, но неговият глас звучеше силно, и прозорецът му бе отворен към Ерусалим, възнасящ своето прошение към небето...

Ние трябва да знаем, че ако нашият живот е скрит с Христа в Бога, когато ни постигат изпитания заради вероизповеданието ни, Исус ще бъде с нас. Когато ни се наложи да застанем пред управници и велможи, за да отговаряме за вярата си, Господният Дух ще осени нашите мисли, и ние ще можем да свидетелстваме за слава Божия. И ако сме призвани да пострадаме заради Христа, ние можем да отидем в затвора, доверявайки се на Него, като малко дете, което поверява себе си на своите родители. (PX, 3 май 1892 г.)

Тогава Мардохей заръча да отговорят на Естир: Не мисли в себе си, че от всичките юдеи само ти ще се избавиш в царския дом. Защото ако съвсем премълчиш в това време, ще дойде от другадe помощ и избавление на юдеите, но ти и бащиният ти дом ще погинете; а кой знае да ли не си дошла ти на царството за такова време каквото е това? (Естир 4:13, 14)

В древността Господ по чудесен начин вършеше делото Си чрез посветени жени, съединени в работата с мъже, за да бъдат избрани за Негови представители. Той е използвал жени, за да удържи велики и важни победи. Нееднократно в ситуации, които са изглеждали безизходни, Той е поставял жени напред и е вършил делото Си чрез тях за спасението на много живота. Благодарение на царица Естир Господ освободи народа си. Тогава, когато, изглеждаше, че няма сила, която да може да ги спаси, Естир и други жени заедно с нея с пост, молитва и действие спасиха народа.

Изучаването на работата, извършена чрез силата на жени в страниците на Стария завет ни преподава не един урок за това, как трябва да се постъпва в извънредни ситуации в наши дни. Не е задължително да попадаме в такива критични обстоятелства подобно на Божия народ по времето на Естир; но много често посветени жени могат да изиграят важна роля в по-скромни ситуации. Така постъпват много и все още продължават да живеят така. Дълг на жените е да обединят своите усилия със съпруга си във възпитанието и обучението на синове и дъщери, които да се обърнат и посветят себе си в служене на Господа. Има много жени, които могат да помогнат в предвижването на медицинската работа, грижейки се за болни и известявайки им думи на ободрение. А други трябва да получат специално образование, за да изпълняват работата на доктора. *(Специални свидетелства, серия Б 15:1, 2)*

Четоха ясно от книгата на Божия закон, и дадоха значението, като им тълкуваха прочетеното. И Неемия, който бе управител, и свещеник Ездра, книжникът, и левитите, които тълкуваха на хората, рекоха на всичките хора: Тоя ден е свет на Господа нашия Бог; не тъжете, нито плачете; защото всичките хора плачеха като чува думите на закона. (Неем. 8:8, 9)

Неемия и Ездра – мъже на благоприятната възможност. Господ имаше особена работа за тях. На тях им предстоеше да призват народа да се обърне от своите пътища и да видят в какво грешат. Понеже Господ не искаше Неговият народ да страда, той бе отведен в плен, не знаейки причините за своите страдания. Господ особено благослови слугите Си за това, че стояха за правдата. Неемия не бе свещеник или пророк, но Господ го използва за изпълнението на особена задача. Той бе избран за водител на народа. Но неговата преданост на Бога не зависеше от неговото положение.

Господ няма да позволи каквото и да е да попречи на Неговото дело, даже ако работниците се окажат недостойни за доверие. Бог има хора, готови да отговорят на призива по такъв начин, че делото Му да не бъде опетнено. Бог ще бъде възвеличен и прославен. Когато Божественият Дух впечатлява ума на човека, определен от Бога, като способен да изпълни работата, той отговаря, казвайки: „Ето ме, изпрати мен“.

Бог показва на народа, за когото Той направи толкова много, че няма да се помири с техните грехове. Той работеше не чрез тези, които отказваха да Му служат, които бяха извратили своя път пред Него, но чрез Неемия. Бог каза: „защото ония, които славят Мене, тях ще прославя Аз“. (1 Царе 2:30)

Неемия се прояви като човек, който Бог можеше да използва за унищожение на лъжливи правила и възраждане на небесните; и Бог го почете. Господ ще използва хора, които ще бъдат твърди като стомана по отношение на принципите и които няма да се поклонят на мъдруването на човеци, които са изгубили духовното си зрение. (PX, 2 май 1899 г.)

А пророците, пророк Агей, и Захария, Идовия син, пророкуваха в името на Израилевия Бог на юдеите, които бяха в Юда и Ерусалим. Тогава станаха Зоровавел, Салатииловият син, и Исус Иоседековият син, и почнаха да строят Божия дом, който е в Ерусалим; и с тях бяха Божиите пророци та им помагаха. (Ездр. 5:1, 2)

Възстановявайки Господния дом, Зоровавел бе заобиколен от безброй проблеми. В предишните години „людете на земята отслабваха ръцете на Юдовите люде и им пречеа в граденето“, „побързаха да възлязат в Ерусалим при юдеите та ги спряха на сила“ (Ездр. 4:4, 23). Но Господ се застъпи за верните строители, и сега Той говореше чрез Своя пророк Захария, обръщайки се към Зоровавел: „Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на силите; Що си ти, планино велика? Пред Зоровавела - поле! Той ще изнесе връхния камък с възклицание - Благодат! Благодат нему!”

В продължение на цялата история на Божия народ големи планини от проблеми и непреодолими трудности заставаха пред погледа на Божите вестители, известяващи Неговото слово. Такива прегради се допускат от Бога за изпитване на вярата. Когато постоянно се натъкваме на трудности, това е точно времето, за да се доверим на Бога и силата на Святия Дух. Ние не бива да се облягаме на своите собствени сили, но само на силата на Господа Бога Израилев. Глупаво е да разчитаме на човек и да правим плътта свое оръжие. Този, Който в отговор на думи и дела на вяра е отворил пътища пред Своя слуга Зоровавел, е готов да отстрани всички трудности от нашия път, които Сатана натрупва пред нас, за да спре движението напред. С вяра могат да се преместят планини от трудности. Понякога Бог дава уроци на Своите слуги, допускайки в живота им разочарования и явни падения. Неговата цел е да ги научи как да се справят с трудностите. Той желае да ги изпълни с дух на решимост, за да може всички привидни провали да обърне в победи. *(PX, 16 януари 1908 г.)*

На това му рекоха: „Кой си? За да дадем отговор на ония, които са ни пратили. Що казваш за себе си?“ Той рече: „Аз съм „глас на един, който вика в пустинята; Прав правете пътя за Господа“, както рече пророк Исаия.“ (Йоан 1:22, 23)

„Истина ви казвам: от родените от жени няма по-голям от Йоан Кръстител“. Известявайки Захария за рождението на Йоан, ангелът му каза: „Защото ще бъде велик пред Господа“ (Лука 1:15). А какво означава величие от гледна точка на Небето? Нищо общо с това, което светът смята за такова: нито богатство, нито положение, нито благородно потекло, нито ум, разглеждани сами по себе си. Ако е достоен за уважение нечий мощен интелект, независимо от насоката му, то цялото почитание ние трябва да отдадем на Сатана, с разума на когото не може да се сравни нито един човек. Ако този дар е извратен и служи за себеугаждане, то колкото повече е той, толкова по-голямо проклятие става.

Бог цени нравственото достойнство. Любов и целомъдрие за Него е над всичко. Когато пред пратениците на синедриона, пред народа и пред своите ученици Йоан, стоящ в сянка, посочваше на всички Исус като на обещания Месия, той бе велик в Божиите очи. Неговото безкористно служене на Христос – това е най-висшият образец на благородство, което някога е показвано от човек.

След смъртта на Йоан тези, които бяха слушали свидетелството му за Исус, казваха: „И мнозина дойдоха при Него; и казаха: Йоан не извърши никое знамение; но всичко, що каза Йоан за Този беше истинно“ (Йоан 10:41). На Йоан не бе дадено да свали огън от небето или да възкресява мъртви, както това направи пророк Илия, или да простре жезъла на властта в името на Бога, както това направи Мойсей. Той бе изпратен за това, да извести идването на Спасителя и да призове хората да се приготвят за това събитие. Своята мисия той изпълни толкова точно, че спомняйки си неговите думи за Исус, хората можеха да потвърдят: „но всичко, що каза Йоан за Този беше истинно“. И такава свидетелство за Господа е призван да носи всеки Христов ученик. (*Живота на Исус, с. 219, 220*)

Духът на Господа е на Мене, Защото Ме е помазал да благовествам на сиромасите; Прати Ме да проглася освобождение на пленниците, и прогледване на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господна година. (Лука 4:18, 19)

Исус не изговори думи, разкривайки Своята важност или Своего превъзходство; Той не пренебрегваше Своите братя. Той не присвояваше за Себе си власт от отношенията Си с Бога, но Неговите думи и дела свидетелстваха за това, че Той бе обладан от познание за Неговата мисия и характер. Той говореше за небесните неща като Един, на Когото небесните неща бяха напълно познати. За Своята близост и родство с Отец Той говореше така, както едно дете разказва за отношенията със своите родители. Той говореше като Един дошъл да освети света със Своята слава. Той никога не покровителстваше училищата на равините; защото Той беше учител, изпратен от Бог, за да поучава човечеството. Като Един в Когото се намираше цялата възстановяваща сила, Исус говореше, за да привлече всички хора към Себе си и да им даде вечен живот. В Него има сила, която може да излекува всяка физическа и духовна болест.

Христос дойде в нашия свят със съзнанието за повече от човешко величие, за да изпълни задача, безкрайна по своите резултати. Къде Го намираме, изпълнявайки тази работа? В къщата на Петър рибаря. Почиващ при Якововия кладенец, говорейки на Самарянката за живата вода. Обикновено Той поучаваше под открито небе, но понякога и в храма, присъствайки на събиранията на еврейския народ. Но често Той поучаваше седнал на планинския склон или в рибарската лодка. Той влезе в живота на тези скромни рибари. Неговото съчувствие бе предложено на нуждаещите се, страдащите и презрените; и много бяха привлечени към Него.

Когато беше създаден плана на спасението, беше решено, че Христос не ще се яви в Божествения си характер; защото Той не би могъл да се свърже с нещастните и страдащите. Той трябваше да дойде, като беден човек. Той можеше да дойде в съответствие със Своего възвишено място заемано в небесните дворове; но не, Той трябваше да се сниши до най-ниските дълбини на човешкото страдание и бедност, така че гласът Му да бъде чул от обременените и разочарованите. (ЗВ, 24 юни, 1897 г.)

И апостолите с голяма сила свидетелстваха за възкресението на Господа Исуса; и голяма благодат почиваше над всички тях. (Деян. 4:33)

След разпятието на Христос учениците бяха безпомощна, разочарована група от хора, подобно на овце без пастир. Техният Господ бе отхвърлен, осъден и прикован на позорния кръст. С презрение юдейските свещеници и управници обявиха: „Други е избавил, а пък Себе Си не може да избави! Ако Той е израелевият цар, нека слезе сега от кръста, и ще повярваме в Него.“ (Матей 27:42).

Но кръста, този инструмент на позора и мъчението, даде надежда и спасение на света. Учениците се сплотиха; безнадеждността и безпомощността ги напуснаха. Техните характерите се преобрази, те се обединиха в християнска любов. Те бяха прости, скромни хора, несъстоятелни, невъоръжени, с изключение на Словото и Божия Дух, юдеите ги считаха за най-обикновени рибари. Но с Христовата сила те вървяха напред, за да свидетелстват за истината и да удържат славна победа над всяка опозиция. Облечени в Божествени доспехи, те тръгнаха да разказват за чудесната история от яслата до кръста. Не получавайки земна слава или признание, те вече бяха герои на вярата. От техните уста излизаха думи на Божествено красноречие, които разтърсиха света.

Тези, които отхвърлиха и разпнаха Спасителя, мислеха, че ще намерят учениците разочаровани и с унил дух, готови да се откажат от своя Господ. С изумление те слушаха ясното и смело свидетелство на апостолите, произнесено под действието на Святия Дух. Учениците говореха и се трудеха, така както се трудеше и говореше техния Господ, и всички, които ги слушаха, казваха: „Те са били с Исус и са се научили от Него“.

Когато апостолите ходеха и проповядваха Исус навсякъде, те вършеха дела, които не бяха никак угодни на юдейските управители. Хората донасяха болни, измъчвани от нечисти сили по улиците; тълпи се събираха около тях, а получаващите изцеление възклицаваха хвала на Бога и прославяха името на Този, Който юдеите осъдиха, коронясаха с трънен венец и Го предадоха да бъде бичуван и разпнат. *(ЗВ, 20 септември 1899 г.)*

А Стефан, пълен с благодат и сила, вършеше големи чудеса и знамения между хората. (Деян. 6:8)

Стефан бе много активен труженик на Божията нива, смело изявяваше своята вяра. „А Стефан, пълен с благодат и сила, вършеше големи чудеса и знамения между хората. Тогава някои от синагогата наречена синагога на либертинците, и от киринейците и александрийците, и някои от Киликия и Азия, подигнаха се и се препираха със Стефана.” (Деян. 6:8, 9) Учениците на великите равини бяха уверени, че в разговора пред хората те обезателно ще удържат победа над Стефан, според мнението им, невеж човек. Но той говореше не само със силата на Святия Дух – за всички бе очевидно, че Стефан беше изследовател на пророчествата и бе вещ по всички въпроси на закона. Той умело защитаваше истината и свършено разби доводите на своите опоненти.

Свещеници и управници, които станаха свидетели на чудната сила, съпровождаща служението на Стефан, се изпълниха с горчива ненавист. Вместо да се вслушат в обилните аргументи, които им бяха представени, те решиха да заставят неговия глас да млъкне, убивайки го. В някой случаи те подкупваха римските власти, за да не отдават особено значение на делото, и тогава юдеите вземаха закона в свои ръце, измъчваха, осъждаха и превеждаха в изпълнение своите решения над затворените според своите национални обичаи. Враговете на Стефан не се съмняваха, че те могат да вървят по този път, не рискувайки нищо. Те решиха да доведат започнатото дело докрай, затова хванаха Стефан и го доведоха на съд пред съвета на синедриона ...

Когато Стефан стоеше лице в лице със своите съдии, за да отговаря за престъпление за богохулство, свято сияние озари неговото лице. „И всички, които седяха в синедриона, като се вгледаха в него, видяха лицето му, като че беше лице на ангел“ (стих 15). Тези, които възвишаваха Мойсей, можаха да видят в лицето на подсъдимия същото това свято сияние, което някога осени древния пророк. Шекината – това зрелище, което те никога повече нямаше да виждат в храма, славата на който си бе отишла завинаги. Много, които видяха светлината около Стефан, се ужасиха и покриха лицата си; но упоритото неверие и предразсъдъци никога не се провалят. *(Духът на пророчеството, т.3, с. 294-296).*

А Духът рече на Филипа: Приближи се и придружи тая колесница. И Филип се завтече та го чу като прочиташе пророк Исаия, и каза: Ами разбираш ли каквото четеш? (Деян. 8:29, 30)

Намирайки се на престола, Бог гледа на нас и изпраща светите Си ангели на земята, за да помогнат на всички тези, които проповядват Неговата истина. Прочетете разказа за Филип и скопеца. „А ангел от Господа говори на Филип, казвайки: Стани, иди към юг, по пътя, който слиза от Ерусалим през пустинята за Газа.“ И той стана та отиде. И, ето, човек от Етиопия, скопец, велможа на етиопската царица Кандакия, който беше поставен над цялото ѝ съкровище, и беше дошъл в Ерусалим да се поклони, на връщане седеше в колесницата си и четеше пророка Исаия” (Деяния 8:26-28)...

Този случай показва как Господ се грижи за тези, чийто разум остава възприемчив към истината. Виждаме колко тясно е свързано служенето на небесните ангели с работата на Господните служители на тази земя.

Бреме бе възложено на Филип да иде в нови земи и да работи там. Беше насочен от ангела, който внимателно наблюдаваше за всяка благоприятна възможност да свърже този човек с неговия ближен. Бог даде особено поръчение. На Филип бе казано: „Стани, иди към юг, по пътя, който слиза от Ерусалим през пустинята за Газа“ (стих 26). Този път го доведе до човека, обладан от голямо влияние, и след своето обръщане той можеше да възвести на другите за светлината на истината приета от него. Благодарение работата на Господа чрез Своя слуга Филип мъжът етиопянин се убеди в истината, покая се и се кръсти. Той беше високопоставен велможа, човек с добро положение, оказващ силно влияние в полза на истината.

Днес, както и тогава, небесни ангели чакат, да заведат хора при техните ближни. Ангел показва на Филип, къде той може да срещне такъв човек, вече подготвен да приеме истината, и днес Божии ангели ще водят, направляват стъпките на работниците, позволили на Святия Дух да освети техните езици, да очисти и облагороди техните сърца. (РХ, 20 април 1905 г.)

А в Иопия имаше една последователка на име Тавита (което значи Сърна). Тая жена вършеше много добри дела и благодеяния. (Деян. 9 :36)

В Иопия, която се намираше близо до Лидия, живееше жена на име Тавита, добрите дела на която направиха така, че много да я обичат... Нейният живот бе изпълнен с добри дела. Нейните изкусни пръсти се оказаха много по-пъргави от езика ѝ. Тя добре знаеше на кого му бе нужна качествена дреха, а на кого просто думи на съчувствие, и тя с радост служеше на бедните.

„И през тия дни тя се разболя и умря; и като я окъпаха, положиха я в една горна стая” (Деян. 9:37) Църквата в Иопия усети постигналата я загуба. Нищо чудно, че, виждайки живота и служенето на Тавита, те проляха толкова много сълзи за нея.

Чувайки, че Петър се намира в Лидия, вярващите от Иопия изпратиха вестители при него „да го помолят, да не се бави да дойде при тях“ (стих 38).

„И Петър стана и отиде при тях. И като дойде, заведоха го в горната стая; и всичките вдовици стояха около него и плачеха, и му показаха многото ризи и дрехи, които правеше Сърна когато бе с тях.“ (стих 39).

Петър изпрати всички плачещи нейни приятели вън от стаята, а сам преклони нозе и горещо се молеше на Бога да върне Тавита към живот и здраве. Обръщайки се към тялото, той каза: „Тавито, стани. И тя отвори очите си, и като видя Петра, седна“ (стих 40).

Тавита направи много за църквата, и Господ видя възможност да я върне обратно от страната на врага, за да може нейното умение и енергия да служи още за доброто на другите и с такова проявление на Неговата сила Христовото дело да се укрепи. (РХ, 6 април 1911 г.)

Но стани и се изправи на нозете си, понеже затуй ти се явих, да те назнача служител на това, че си Ме видял и на онова, което ще ти открия. (Деян. 26:16)

Тържественото поръчение, дадено на Павел, когато се състоя неговият разговор с Ананий, с все по-голяма сила легна на сърцето му. Отговаряйки на призива: „Брат Савле! Прогледай“, Павел за първи път в живота си видя лицето на посветен човек, и Ананий вдъхновен от Святия Дух, каза: „Бог на бащите ни те е предназначил да познаеш Неговата воля, и да видиш праведника и да чуеш глас от Неговите уста; защото ще бъдеш свидетел за Него пред всичките човеци за това, което си видял и чул. И сега защо се бавиш? Стани, кръсти се и се умий от греховете си, и призови Неговото име“ (Деян. 22:14-16).

Тези думи бяха в съзвучие със думите на самия Исус, Който спря Савел по неговия път за Дамаск, провъзгласявайки: „Но стани и се изправи на нозете си, понеже затуй ти се явих, да те назнача служител на това, че си Ме видял и на онова, което ще ти открия, като те избавям от юдейския народ и от езичниците, между които те пращам, да им отвориш очите, та да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога, и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените, чрез вяра в Мене“ (Деян. 26:16-18).

Размишлявайки над тези думи, Павел все повече и повече разбираше значението на своето призвание да бъде „по Божията воля апостол на Исус Христос“ (Еф. 1:1). Това призвание „не от човеци, нито чрез човек, но чрез Исуса Христа и Бога Отца, Който Го е възкресил от мъртвите“ (Гал. 1:1). Величието на делото, което му предстоеше, го накара щателно да изучи Священото Писание с тази цел, за да проповядва Евангелието „не с мъдри думи, да не се лиши Христовият кръст от значението си“ (1 Кор. 1:17), „но с доказателство от Дух и от сила, за да бъде вярването ви основано не на човешка мъдрост, а на Божията сила“ (1 Кор. 2:4,5). (РХ, 30 март 1911 г.)

Заръчвам ти пред Бога и пред Христа Исуса, Който ще съди живите и мъртвите, и пред вид на явлението Му и царуването му: проповядвай словото, настоявай на време и без време, изобличавай, порицавай, увещавай, с голямо търпение и непрестанно поучаване. (2 Тим. 4:1, 2)

Този тържествен призив към Тимотей, който винаги бе ревностен и верен труженик, убедително свидетелства за важността и отговорността в евангелското служение. Пред лицето на Върховния Съдия Павел повели на Тимотей да проповядва Словото, а не човешки митове и обичаи; повели да използва всяка възможност да свидетелства за Бога - в многолюдни събрания и в тесен кръг, по пътища и огради, на приятели и врагове, в безопасност и рискувайки живота си, търпейки лишения и упреци.

Боейки се, че мекостта и отстъпчивостта на Тимотей могат да му попречат да изпълни важната част от своето дело, Павел го наставляваше смело да изобличава греховете и даже да смъмри с острота тези, които са виновни за големи злини. Но същевременно той трябваше да прави това „с голямо търпение и непрестанно поучаване“, разкривайки Христовото търпение и любов. Обяснявайки и подкрепяйки своите изобличения с истини от Словото.

Трудно е да ненавиждаш и изобличаваш греха и в същото време да жалиш и обичаш грешника. Колкото по-настойчиви са нашите усилия да достигнем вътрешна святост, толкова по-болезнено ще възприемаме греха, толкова по-решително ще започнем да порицаваме всяко отклонение от пътя на правдата и доброто. Ние не бива да допускаме неоправдана суровост към грешника, но не бива да забравяме за извънредната пагубност на греха. Ние трябва да проявяваме христово подобно търпение и любов към заблуждаващия се, но съществува опасност от показването на толкова голяма толерантност към грешките му, че той ще гледа на себе си, като незаслужаващ упрек, и ще го отхвърли като незаслужен и несправедлив. (ДА, стр. 503)

29 септември – АКИЛА И ПРЕСКИЛА: САМОИЗИДЪРЖАЩИ СЕ МИСИОНЕРИ

Поздравете моите съработници в Христа Исуса, Прискила и Акила, които за моя живот си положиха вратовете под нож, на които не само аз благодаря, но и всичките църкви между езичниците; поздравете и домашната им църква. (Римл. 16:3, 4)

Павел със собствения си пример опроверга разпространяващото се по това време в църквата мнение, че Евангелието могат успешно да проповядват само тези, които напълно са освободени от необходимостта да се трудят за обезпечаване на насъщните нужди. Той показва на практика какво могат да постигнат посветените членове на църквата в тези места, където хората не са запознати с евангелските истини. Неговият пример вдъхнови много обикновени труженици да направят всичко възможно за предвижване на Божието дело и заедно с това да продължат да се трудят за насъщния хляб.

Акила и Прескила не бяха призвани да посветят цялото си време на евангелска служба, обаче Бог прибягна към помощта на тези скромни труженици, за да обяснят по-подробно на Аполос пътя на истината. Господ използва различни оръдия за осъществяването на Своите намерения и ако едни хора, притежаващи особени таланти, се посвещават на Бога изключително за проповядване на Евангелието, то много други не ръкоположени членове на църквата също така са призвани да играят важна роля в делото за спасение на души.

Пред евангелския работник, който сам се грижи за своето препитание, се открива голямо поле за работа. Много могат да станат опитни служители, отделяйки част от времето си за физически труд, и по такъв начин могат да бъдат подготвени силни работници за важно служене в тези места, където повече от всичко са необходими.

Самоотверженият Божи служител, трудещ се без умора в слово и поучение, носи в сърцето си тежко бреме. Той не измерва своята работа с часове, него не го вълнува заплата, и той не ще се откаже от изпълнение на своя дълг в неблагоприятни условия. Небето му е поръчало работа и от Небето очаква награда за изпълнения дълг. (ДА, с. 355, 356)

Аз Йоан, ваш брат и съучастник в неволите и в царството и в търпението, които са чрез Исуса [Христа], бях на острова, наречен Патмос, за Божието слово и свидетелството за Исуса [Христа]. (Откр. 1:9)

При повърхностен поглед ни се струва, че враговете на истината тържествуват; но Божията ръка по невидим начин се е повдигала в тъмнината. Господ позволи на Своя слуга да се окаже там, където сам Христос можеше да му даде откровение за Себе си, което никога по-рано не бе му откривано; където той можеше да получи безценна светлина за църквата. Той му позволи да бъде в уединено място, за да може неговото ухо и сърце да могат по-добре да се приготвят за приемането на откровението, което му бе дарено. Обаче човекът, заточил Йоан, не се освобождава от отговорността, която му се пада. Но той стана инструмент в Божиите ръце, за да послужи за изпълнение на Неговите вечни цели; и самото това усилие да се заглуши светлината се оказа силна подкрепа в полза на истината.

Йоан се лиши от обществото на своите братя, но нито един човек не можеше да го лиши от общение с Христа. Голяма светлина трябваше да озари Неговия служител. Господ наблюдаваше Своя служител изгнаник и му даде чудесно откровение за Себе Си. Христос обилно благослови Своя любим ученик. Наред с другите ученици, той ходеше и разговаряше с Исус, учейки се от Него и хранейки се от Неговите думи. Неговата глава често си почиваше върху гърдите на Спасителя. Но на него му предстоеше да се срещне с Него и на остров Патмос.

Бог, Христос и небесните войнства – бяха обществото на Йоан на самотния остров, от тях той получи наставление с безконечно значение. Именно там той записа видения и откровения, получени от Бога, говорещи за последните събития от земната история. Когато неговият глас вече не можеше да възвестява истината, вестта дадена му на остров Патмос, трябваше да звучи като горящ огън. От нея мъже и жени трябваше да узнаят за Божиите намерения, засягащи не само юдейския народ, но всеки народ на тази земя. (ЗВ, 22 март 1905 г.)

Октомври. ГОТОВИ ЗА ПОЛУЧАВАНЕ НА ДУХА

1 октомври – НАЙ-ВЕЛИКАТА НУЖДА

Поръси ме с исоп, и ще бъда чист; гмий ме, и ще стана по-бял от сняг. (Псалм 51:7)

Пробуждане на истинското благочестие между нас е най-голямата и най-належащата от всички наши нужди. Това е необходимо преди всичко. Трябва да положим ревностни усилия за получаване на Господните благословения, не защото Бог не желае да ни даде благословение, но защото, ние не сме готови да го приемем. Нашият небесен Отец много повече желае да даде Святия Дух на искащите от Него, отколкото земните родители са готови да дадат добри неща на своите деца. Но ние сме длъжни посредством изповядване, смирение, покаяние и ревностни молитви да изпълним условията, при които Бог е обещал да дари Своето благословение.

Пробуждане трябва да чакаме само в отговор на молитва. Когато хората са лишени от Святия Божи Дух, те не са в състояние да оценят проповядването на Словото, но когато силата на Духа докосне техните сърца, тогава казаните думи не ще останат без отклик. Оказвайки се под ръководството на учението на Божието Слово, под въздействието на Святия Дух и проявявайки благоразумие, хората, посещаващи нашите събрания, ще придобият скъпоценен опит и когато се върнат в домовете си ще бъдат готови да оказат благотворно влияние на другите.

Предишните знаменосци на истината знаеха какво значи да се борят с Бога в молитва и да се радват на изливането на Неговия Дух. Но тяхното време отмина, а кой ще заеме тяхното място? Как стоят нещата с хората от новото поколение? Обърнати ли са те към Бога? Разбираме ли ние службата, която се върши в небесното светилище, или очакваме, че преди да се събудим, върху църквата ще слезе някаква убеждаваща сила? Да се надяваме ли, че цялата църква ще се събуди? Това време никога няма да настъпи.

В църквата има необърнати хора и те не се присъединяват към ревностна обща молитва. Ние трябва да работим индивидуално. Трябва повече да се молим и по малко да говорим. (*PX, 22 март 1887 г.*)

А този, Който ни утвърждава заедно с вас в Христа, и Който ни е помазал, е Бог, Който ни е запечатил, и е дал в сърцата ни Духа в залог. (2 Кор. 1:21, 22)

Дарът на Святия Дух – това е най-голямото, което Бог може да даде. Към този дар няма какво да се добави. С Него се удовлетворяват всички нужди. Святия Дух е живото присъствие на Бог, и достойно оценено, то ще произведе хвала и благодарност и всякога ще се проявява до настъпването на вечния живот. Възстановяването на дара на Духа е обусловено от завета на благодатта. Обаче много малко оценяват този велик дар, дар с такава цена и едновременно така достъпен за всички, които желаят да го приемат. Когато вярата приеме благословение, човек получава голямо духовно благо. Но много често това благословение не се цени. На нас ни е нужно разширено разбиране, за да оценим неговата важност...

О, каква удивителна любов и снизхождение! Господ Исус насърчава вярващите в Него да молят за Святия Дух. Говорейки за родителската грижа на Бог, Той се стреми да вдъхнови вярата към приемане на дара. Небесният родител повече желае да даде Святия Дух на молящите Го, отколкото земните родители са готови да дадат добри неща на своите деца.

Можеше ли да бъде обещан по-голям дар? Какво още бе необходимо да се направи, за да се събуди отклик във всяка душа, за да ни вдъхнови да жадуваме великия дар? Няма ли най-после нашите равнодушни молби да се обърнат в молитви, изпълнени със страстното желание да получим това велико благословение?

Ние не искаме достатъчно благата, които Бог е обещал. Ако се стремим към по-възвишеното и очакваме повече, нашите молитви ще се изпълнят с животворяща сила, която ще слезе във всяка душа, моляща с непреодолимо желание да бъде чута и да получи отговор. Господ не се прославя от пасивни молитви, които показват, че от Него не се очаква нищо. Той желае, всеки вярващ да се приближи към престола на благодатта с убеденост и увереност. (ЗВ, 7 август 1901 г.)

Направете радостта ми пълна, като мислите все едно, като имате еднаква любов и бъдете единомислени и единомислени. (Филипийци 2:2)

Настанало е време за основна реформа. Когато тя започне, молитвеният дух ще движи всеки вярващ и ще изгони от църквата духа на раздори и вражди. Тези, които не живеят в християнско общение ще се приближат един към друг. Един член на църквата, работещ във вярна посока, ще пробуди другите членове да се обединят с него в молитва за изявление на Святия Дух. Не ще има място за никакъв хаос, всички ще бъдат в хармония с ума на Духа. Преградите, отделящи вярващите едни от други, ще бъдат съборени и Божиите служители ще свидетелстват за единство. Господ ще започне да сътрудничи със Своите слуги. Всички ще се молят разбиращи молитвата, на която Христос научи Своите слуги: „Да дойде Твоето царство; да бъде Твоята воля, както на небето така и на земята” (Мат. 6:10).

Когато слушам за ужасните бедствия, случващи се всяка седмица, питам се: Какво означават тези събития? Най-страшни катастрофи стремително следват една след друга. Колко често слушаме за земетресения и урагани, за разрушения, причинени от пожари и наводнения и съпроводени с големи човешки жертви и загуба на имуществата! На пръв поглед тези бедствия изглеждат своенравни и произволни прояви на неконтролируеми сили, но в тях може да се прочете Божието намерение. Това е едно от средствата, с помощта на които Той се опитва да събуди хората за осъзнаване на грозящата ги опасност.

Пришествието на Христа сега е по-близо, отколкото когато отпърво повярвахме. Великата борба се приближава към края. Божите съдби са по цялата земя. В тях се чува сериозното предупреждение: „Затова бъдете и вие готови; защото в час, когато го не мислите, Човешкият Син иде“ (Мат. 24:44).“ (СЦ т.8, с. 251, 252)

Изпитай ме, Боже, и познай сърцето ми; опитай ме и познай мислите ми; и виж дали има в мене оскърбителен път; и води ме по вечния път. (Псалм. 139:23, 24)

След възнесението на Христа учениците се събраха, за да принесат единодушно и в смирение молитви към Бога. След десет дни на изследване на сърцето и себеизпитване за Святия Дух бе приготвен път, за да влезе в очистения, посветен храм на душата. Всяко сърце се изпълни с Духа, сякаш Бог желаше да покаже на Своя народ, че Той притежава изключителното право да ги благослови с най-добрите небесни благословения.

Какъв бе резултатът? В един ден се обръщаха хиляди. Мечът на Духа ломеше наляво и надясно. Заострен със сила той пронизваше до разделение душата и духа, ставите и мозъка. Идолослужението, смесено с поклонение на хора, бе свалено. Към Божието Царство бяха присъединени нови територии. Безплодните, опустошени места Му провъзгласяваха хвала. Вярващите, отново обърнати, родени от свие, бяха жива сила в ръката на Бога. В техните уста бе вложена нова песен – хвала на Всевишния.

Ръководени от Духа те виждаха Христос в своите братя. Преобладаваше един интерес. Съперничество имаше само в едно - как повече да се уподобят на Христа и да вършат Неговите дела. Ревностният ентузиазъм се изразяваше в любов, готовност да помагат, в добри думи и безкористни дела. Всички се стремяха да направят най-много за разширяване на Христовото царство. „А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа“ (Деян. 4:32).

Великият Учител сложи квасът на истината в дванадесетте ученика. Тези ученици трябваше да бъдат оръдия в Божиите ръце за разкриване на истината на света. На тях им бе дадена Божествена сила, възкръсналият Спасител духна на тях и каза: „Приемете Святия Дух“. Изпълнени с този Дух те излязоха да свидетелстват за истината. Бог желае, че и сегашните Му слуги да вървят с вестта, която Той им е дал. Но докато те не приемат Святия Дух, те няма да могат да носят със сила тази вест. Докато те не приемат Духа, те няма да могат да разберат, какво Бог може да направи чрез тях. (PX, 10 юни 1902 г.)

И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха в единомушие на едно място. (Деян. 2:1)

Обещанието за Духа днес ни принадлежи не в по-малка мярка, отколкото на първите ученици. Бог и сега дарява хората със сила от свихе, както Той направи това за тези, които в деня на Петдесетницата чуха спасителното слово. В същия този час Неговият Дух и Неговата благодат се предлагат на всеки, който се нуждае от тях и желаят да се доверят на Божието слово.

Следва да отбележим, че Духът беше излят след като учениците дойдоха до съвършено единство, когато никой от тях вече не се стремеше да заеме най-високото положение. Те станаха единомислени. Всички разногласия бяха отстранени. И учениците свидетелстваха след изливането на Духа за едно и също. „А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа” (Деян. 4:32). Сърцето и душата на Този, Който умря, за да могат грешниците да живеят, оживотворява цялото общество на вярващите.

Учениците просеяха благословение не за себе си. Те бяха натоварени с бремето на душите. Предстоеше им да занесат Евангелието във всички краища на земята и те имаха нужда от дара на силата, обещана от Христос. Точно тогава се изля и Святия Дух и хиляди се обръщаха в един ден.

Така може да бъде и сега. Нека християните изоставят всички разногласия и предадат себе си на Бога заради спасението на погиващите. Нека те с вяра поискат обещаното благословение, и то ще дойде. Изливането на Духа по време на апостолите бе „ранния дъжд“, и колко чудни бяха неговите плодове! Но „късният дъжд“ ще бъде по-изобилен. Какво обещание за живеещите в това последно време? „Върнете се в крепостта, вие обнадеждени затворници; още днес възвестявам, че ще ти въздам двойно“. „Искайте от Господа дъжд във време на пролетния дъжд; и Господ, който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд, и трева всекиму на полето“ (Зах. 9:12; 10:1). (СЦ т. 8, р. 20, 21)

Не правете нищо от партизанство или от тщеславие, но със смиреномъдрие нека всеки счита другия по-горен от себе си. (Филип. 2:3)

Божиие слуги трябва да се трудят в съвършено съгласие. Разногласията предизвикват отчуждение, борби и раздор. Беше ми казано, че нашите църкви не бива да губят времето си в борби. Когато се опитва да владее духът на разногласието, спрете се и поправете положението, иначе ще дойде скоро Христос и ще вдигне светилника от мястото му. Трябва да бъде извършена сериозна работа на покаяние. Нека Божият Дух щателно да изследва разума и сърцето и да го очисти от всичко, което пречи на необходимото преобразяване. Докато това не бъде направено, Бог не може да ни дари Своята сила и благодат. А без Неговата сила и благодат хората ще се спъват и падат и няма да знаят, в какво са се спънали.

Христовата любов е връзката, свързваща вярващите, ум с ум и сърце със сърце.

Кръвта на Христос бе пролята за цялото човешко семейство. Не се налага никой да загине. Хора ще загинат, защото те са предпочели да се лишат от вечното блаженство заради угаждането на своите пътища. Такъв бе изборът на Сатана и сега неговата работа и неговото царство свидетелстват за характера на неговия избор. Престъпления, нещастия, изпълващи нашия мир, ужасни убийства, случващи се ежедневно, са резултат от подчинението на човека на сатанинските принципи.

Братя мой, прочетете книгата Откровение от начало до край и се попитайте не е ли по-добре да губим по-малко време за борби и разногласия и да започнем да говорим за това, колко бързо се приближаваме към последната велика криза. Тези, които се стремят да покажат, че в съдбите, които сега Господ изпраща на земята, няма нищо особено, скоро ще бъдат принудени да разберат това, което те не са искали да разберат. (PX, 20 август 1903 г.)

А бирникът като стоеше издалеч, не щеше нито очите си да подигне към небето, но удряше се в гърди и казваше: „Боже бъди милостив към мене грешника.“ (Лука 18:13)

Нужно е по-често да се молим. Божият Дух се е изливал в отговор на ревностни молитви. Обърнете внимание на това какво се случи с учениците. В Священото Писание е казано: „И когато настана денят на Петдесетницата, те всички бяха единомушно на едно място. И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, гдето седяха. И явиха им се езици като огнени, които се разделяха, и седна по един на всеки от тях. И те всички се изпълниха със Светия Дух, и започнаха да говорят чужди езици, според както Духът им даваше способност да говорят“ (Деян. 2:1-4).

Те не се събираха, за да споделят клюки. Не се стремяха да изложат на показ всяко петно в характера на брата. Те чувстваха своята духовна нужда и молеха Бога за святото помазание, за да победят собствените си слабости и да се приготвят за работата по спасение на другите. Те се молеха с пламенна ревност, Христовата любов да се излее в техните сърца.

Такава е и нашата най-голяма нужда във всяка църква в нашата страна. „За туй, ако е някой в Христа, той е ново създание; старото премина; ето, всичко стана ново“ (2 Кор. 5:17). Недостатъците в характера се отстраняват от душата чрез Исусовата любов. Всеки егоизъм се прогонва, всяка завист, всяко злословене се изкоренява и в сърцето се извършва коренна промяна. „А плодът на Духа е: любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милост, милосърдие, вяност, кротост, себеобуздание; против такива неща няма закон“. „А плодът на правдата се сее с мир от миротворците“ (Яков 3:18).

Павел казва, че „по правдата на закона“, тоест това, което касае външните постъпки, той е бил „непорочен“, но когато на него му е станал ясен духовния характер на закона, когато той е видял себе си в духовното огледало, осъзнал, че е грешник. От гледна точка на човешките критерии той се е въздържал от грях, но когато погледнал в дълбочината на Божия закон и видял себе си такъв, какъвто Бог го вижда, той се поклонил в смирение и изповядал своята вина. (PX, 22 юли 1890 г.)

Но това, което беше за мене придобивка, като загуба го счетох за Христа. (Филип. 3:7)

Самоотвержената любов на Исус трябваше да бъде изявена на света чрез църквата, но в сегашното състояние на църквата характерът на Христос се представя погрешно и на света се дава лъжлива представа за Него. Себелюбието изгонва любовта на Исус от душата, и поради това в църквата се проявява толкова малко усърдие и ревностна любов към Този, Който изпърво ни възлюби. Собственото Аз се намира на първо място в много сърца. Техните мисли, време и пари се посвещават на себепрослава, докато в същото време душите, за които умря Христос загиват.

Ето защо Господ не може да предаде на Своята църква пълнотата на Своего благословение. Ако Той би почел членовете на църквата по особен начин пред света, това би означавало, че Той поставя своя печат на техните дела, потвърждавайки с това лъжливата представа за Неговия характер, която те носят. Когато църквата излезе от света, откаже се от неговите правила, обичаи и навици, Господ Исус ще работи със Своя народ. Той ще излее върху тях пълната мярка на Своя Дух, и светът ще узнае, че Отец ги обича. Ще продължават ли Божиите деца да се оставят да бъдат измамвани от егоизма? Божието благословение ги очаква, но то не може да се дари в пълнотата му, защото те са покварени от духа и обичаите на света. Сред тях присъства духовна гордост, и ако Господ би подействал, както желае Неговото сърце, това само ще ги утвърди в тяхната самооценка и себевъзвишение.

Ще продължава ли Христос да бъде погрешно представян от Неговия народ? Няма ли Божията благодат, Божественото просвещение да бъде отнето от църквата поради нейната хладкост? Така и ще бъде, ако не последва най-щателно търсене на Бога, отказ от света и смиряване на душите пред Бога. Нашата църква трябва да изпита преобразяващата сила на Бога. *(Домашен мисионер, 1 ноември 1890 г.)*

Аз съм лозата, вие сте пръчките; който пребъдва в Мене, и Аз в него, той дава много плод; защото, отделени от Мене, не можете да сторите нищо. (Йоан 15:5)

Господ желае човек да се намира под Божественото влияние, и за осъществяването на Божите намерения пречи само едно: хората затварят сърцата си за Светлината на живота. Поради отстъплението на човека Святия Дух го е изоставил, но посредством изкупителния план това небесно благословение трябва да бъде възстановено за тези, които искрено го желаят. Господ е обещал да дари всички блага на искащите от Него, но всички тези блага се дават с дара на Святия Дух.

Колкото повече осъзнаваме своята реална нужда и нищета, толкова повече ще жадуваме за дара на Святия Дух. Тогава ние няма да се стремим към удовлетворяване на честолюбието и към самонадеяност, но към ревностна молитва за небесно просвещение. Доколкото не виждаме своите нужди и не осъзнаваме своята нищета, ние не ще изливаме горещи молби, гледайки на Исус, автора и завършителя на нашата вяра, за даруване на благословието...

Исус каза: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори” (Мат. 7:7). Колкото по-високо ценим необходимостта и важността на духовните истини, толкова по-ревностно ще се стремим да ги притежаваме. „Без Мене не можете да сторите нищо“ - казва Исус, и въпреки това, много си мислят, че човек е способен да направи твърде много със свои собствени сили и мъдрост. Сатана е готов да предложи своя съвет, за да отвоюва души в превратностите на живота.

Когато хората не чувстват необходимост от съветите на своите братя, това е лошо; те се опират на своята мъдрост. Нужно е братята да се съветват един с друг. Към това съм била принудена да призовавам през последните четиридесет и пет години. Отново и отново се повтаряше указанието, че хората, заети с важна работа в Божието дело, да не постъпват само в съответствие със своите идеи, но да се съветват един друг. (*Ръкописи, т. 2, с. 333*)

**За да бъдете безукорни и незлобливи, непорочни Божии чада
всред опако и извратено поколение, между които блестите като
светила на света. (Фил. 2:15)**

Преобразяването на характера трябва да свидетелства на света за живеещата в сърцето Христова любов. Господ очаква от Своя народ демонстрация на това как изкупителната сила на благодатта може да работи над порочния характер и да го усъвършенства, правейки го балансиран и принасящ плодове.

Но за да се осъществи Божията цел за нас, трябва да извършим подготвителната работа. Господ ни заръчва да очистим сърцата си от егоизма, който е корен на отчуждението. Господ страстно желае да излее над нас Своя Свят Дух в изобилна мярка, и Той ни заръчва да очистим пътя чрез себеотрицание. Когато нашето Аз се покори на Бога, очите ни ще се отворят и ще видим камъните на препъване, които нашата греховност поставя на пътя на ближните. Бог иска от нас да отстраним всичко това. Той казва: „И тъй, изповядайте един на друг греховете си, и молете се един за друг, за да оздравеете” (Яков 5:16). И тогава ние можем да имаме увереността, която имаше Давид, когато се молеше след изповядване на своя грях: „Избави ме от виновността за кръвта, Боже, Боже на спасението ми; и езикът ми ще пее високо за Твоята правда. Господи, отвори устните ми; и устата ми ще разгласят Твоята хвала” (Пс. 50:14, 15)

Когато Божията благодат царува в сърцето, душата е обкръжена от атмосфера на вяра, мъжество и христоподобна любов, оживяваща духовния живот във всички, пребъдващи в нея. (...) Всеки, съпричастен към прощаващата Христова любов, просветен от Божия Дух и обърнат в истината, ще почувства, че той е в дълг заради тези скъпоценни благословения пред всяка душа, с която общува. Господ използва смирените по сърце за достигане на души, към които не могат да намерят подход ръкоположените служители. Те ще бъдат подбудени да говорят думи, разкриващи спасителната Христова благодат. (СЦ, т. 6, с.41)

За да се обхождате достойно за Господа, да Му угаждате във всичко, като принасяте плод във всяко добро дело и като растете в познаването на Бога. (Кол. 1:10)

Някои със съжаление говорят за ограниченията, които библейската религия налага на хората, които следват нейните учения. Те явно мислят, че ограничението е огромна загуба, но ние имаме основание от все сърце да благодарим на Бога за това, че е издигнал небесни бариери между нас и териториите на врага. В плътското сърце съществуват определени наклонности и мнозина считат, че тяхното следване ще ги доведе към най-доброто развитие на личността. Обаче това, което според човешкото мнение е важно, Бог не го разглежда като благословение за човечеството, въпреки решенията на човека, защото развитието на точно тези черти на характера няма да ги приготвят за небесната обител.

Господ изпитва хората, за да очисти златото от шлаката, но Той не действа с принуждение. Той не налага окови и вериги, не издига бариери, защото те по-скоро увеличават неприязънта, вместо да я намаляват. Средството за избавяне от злото се намира в Христа, Спасителя, обитаващ в сърцето. Но за да бъде душата изпълнена с Христос, тя преди това трябва да се е освободила от своето Аз, и тогава образувалият се вакуум може да бъде запълнен със Святия Дух.

Господ очиства сърцето така, както ние проветряваме стаята. Затова ние не затваряме прозорците и вратите разпръсквайки очистващо вещество, а широко ги отваряме за чистия и свеж въздух. Господ казва: „Но който постъпва според истината, отива към светлината“ (Йоан 3:21). Необходимо е да отворим за небето прозорците на нашите подбуди и чувства, а прахът на егоизма и привързаността към земното да бъде отстранен. Божията благодат трябва да запълни всички ъгли на нашия разум. Нашите мисли трябва да бъдат за небесното, а всяка част на човешкото естество трябва да бъде очистена и оживена от Божия Дух. (*Ръкописи, т. 2, с. 338*)

Като благодарите на Отца, Който ни удостои да участваме в наследството на светите в светлината; Който ни избави от властта на тъмнината и ни пресели в царството на Своя възлюбен Син. (Кол. 1:12, 13)

Всеки искрен търсач на истината и правдата може да се облекне на верните Божии обещания. Господ Исус ясно ни показва, че съкровищата на Божествената благодат са ни дадени напълно на наше разположение, за да можем да станем проводници на светлина. Богатството на Христовата благодат не е възможно да се получи, ако нямаме желание да го предадем на други. Когато Христовата любов изпълни сърцето, ще почувстваме, че да я предаваме е наш дълг и привилегия. Слънцето, сияещо на небето, изпраща своите ярки лъчи на всички пътища и пътечки на живота. Неговата светлина е достатъчна за хиляди светове, подобни на нашия. Точно така стоят нещата и със Слънцето на правдата. Неговите ярки, целителни, приятни лъчи са съвършено достатъчни, за да спасят нашия малък свят; в тях има сила, за да обезпечат безопасността на всички сътворени светове...

Тези, които осъзнават своята нужда от покаяние пред Бога, които вярват в нашия Господ Исус Христос, ще почувстват съкрушение на сърцето, ще се покаят за своето противене на Господния Дух. Те ще изповядат своя грях за отказ от светлината, която небето така милостиво им е изпратило, и ще изоставят греха, който е огорчил и оскърбил Господния Дух. Ще се смирят, ще получат Христовата сила и благодат, приемайки вестите на предупреждение, изобличение и насърчение. Тогава ще се прояви тяхната вяра в Божието дело и ще положат своето упование на изкупителната жертва. Лично ще приемат изобилната благодат и праведност на Христос и Той ще стане за тях реален Спасител, защото ще осъзнаят своята нужда от Него, и с пълно доверие ще си почиват в Него. Те ще пият от водата на живота от Божествения, непресъхващ Източник. Преживявайки нов, благословен опит, те ще поверят себе си на Христос и ще станат съучастници на Божественото естество. *(PX, 26 август 1890 г.)*

Защото нашето гражданство е на небесата, откъдето и очакваме Спасител, Господа Исуса Христа. (Филип. 3:20)

Няма ли вече да скъсаме с греха с помощта на правдата и получим обещанието на небесата, откъдето очакваме нашия Спасител? Няма ли да разказваме за нашия Спасител, докато това не стане за нас свършено естествено? Ако ние не осъществим обещанието, няма да видим Божието спасение. Сатана ще завладее сърцето и ние ще станем низки и плътски хора. Ще възвишим ли мислите си и ще се държим ли за това, което действително е ценно, получавайки тук образование, което ще се цени и в бъдещия свят. Няма ли с усърдие да търсим Господа, не ще ли се покаем за отстъпничеството, не ще ли се опечалим, че сме пренебрегнали Неговото Слово, че не сме познали истината по-добре и не се обръщаме към Него с цяло сърце, за да ни изцели и възлюби Той? Ще направим ли днес крачка по посока на небето?...

Върху Божия народ трябва да слезе Святият Дух. От небето трябва да дойде един мощен ангел и цялата земя да се освети от Неговата слава. Готови ли сме да участваме в славното дело на третия ангел? Явяваме ли се ние съдове, готови да приемат небесната роса? Няма ли осквернение и грях в нашите сърца? Ако това е така, да очистим храма на душата и да се приготвим за потоците на Късния дъжд. Освежението от лицето Господно никога няма да слезе в сърце, което пълно с нечистота. Нека Бог ни помогне да умрем за себе си, за да може Христос, надеждата на славата, да живее вътре в нас.

В моето сърце трябва да живее Святият Дух. Аз никога не пристъпвам към великата Божия работа, ако в душата ми не присъства Святият Дух. „Както еленът пъхти за водните потоци, така душата ми въздиша за Тебе, Боже” (Пс. 42:1). Приближава се денят на съда. О, да бяхме умили дрехите на характера и ги избелили в кръвта на Агнеца! (PX, 21 април 1891 г.)

Дойдете сега та да разискваме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг; ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна. (Исаия 1:18)

Ако помните, че Христос заплати със Своята собствена кръв за вашето изкупление и изкуплението на другите хора, ще се стараете да се осветите с ярките лъчи на Неговата праведност, за да отразявате светлина по пътя на окръжаващите ви. Вие не трябва да гледате в бъдещето и да си мислите, че в някой далечен ден трябва да станете святи. Точно сега трябва да бъдете осветени чрез истината. Пророкът увещава: „Търсете Господа, докле може да се намери. Призовавайте Го докато е близо. Нека остави нечестивият пътя си и неправедният помислите си, нека се обърне към Господа и Той ще се смили за него, и към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро” (Исаия 55:6, 7). И Исус казва: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Святият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята“ (Деян. 1:8)

Ние трябва да приемем Святия Дух. Ние мислехме, че този Божий дар не е за такива, като нас, че дарът на Святия Дух е малко свят за нас. Но Святият Дух е Утешител, Който, както обеща Христос на Своите ученици, трябва да им напомни всичко, което Той им е говорил. Така ще престанем да гледаме на себе си, но ще гледаме на Този, от Когото изхожда цялата сила. Никой не може да направи себе си по-добър, но ние сме длъжни да отидем при Исус такива, каквито сме, искрено желаещи да бъдем очистени от всяко петно и порок и да получим дара на Святия Дух. Не трябва да се съмняваме в Неговата милост и да казваме: „Не зная дали ще бъда спасен или не“. С жива вяра трябва да се облегнем на Неговото обещание, защото Той е казал: „Ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг. Ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна“ (Исаия 1:18)

Ние трябва да бъдем Христови свидетели, отразявайки към другите светлината, с която Господ ни е осиял. Трябва да бъдем верни войни, марширувайки под обагреното с кръв знаме на княз Емануил. (3В, 4 април 1892 г.)

А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен в сватбарска дреха. И каза му: „Приятелю, ти как си влязъл тук без да имаш сватбарска дреха?“ А той мълчеше. (Мат. 22:11, 12)

Махнете обикновените дрехи и се облечете в сватбената одежда, която е приготвил Христос. Тогава ще можете да стоите в небесните обиталища с Исус Христос. Бог приема всички, които идват при Него, такива, каквито са, хора които не се надяват на собствената праведност, които не се стремят да оправдаят себе си, не претендират за заслуги, които се наричат добри дела, не се гордеят със знанията си. Когато живеете и се трудите в кротост и смирение, за вас се извършва работа – работа, която може да извърши само Бог. Именно Бог действа във вас по Своя воля и Свое благоволение. Божие благоволение означава да ви види пребъдващи в Христа и почиващи в Неговата любов.

Нека нищо не отнеме от вашите души мира, покоя, увереността, които сте получили сега. Разчитайте на всяко обещание. Всички те принадлежат на вас, ако изпълните предписаните условия. Пълно себепредаване, приемане на Божиите пътища, ето я тайната на пълен покой в Неговата любов.

Неизменен покой – у кого е той? Този покой се получава тогава, когато всяко самооправдание, всякакви егоистични аргументи се отхвърлят. Преди да изпитаме осъществяването на обещанието: „и ще намерите покой на душите си“ (Мат. 11:29), ние трябва да се научим на кротост и смирение. Собственото Аз се преобразява, когато човек изучава живота на Христа – той взема Неговото иго и е готов да се учи от Него.

Да отдадеш живота си на Христос означава много повече, отколкото мнозина предполагат. Бог призовава към пълно подчинение. Ние не ще можем да приемем Святия Дух, докато не строшим всеки хомот, който ни привързва към неблагоприятните черти на характера. Това е голяма пречка за носене на Христовото иго и възможността да се учим от Него. Няма ни един, който да не се нуждае от учене. Всички трябва да се научим от Христос. *(PX, 25 април 1899 г.)*

Защото Бог е, Който, според благоволенieto Си, действа във вас и да желаете това и да го изработвате. (Филп. 2:13)

Христос е обещал дара на Святия Дух на Своята църква и това обещание ни принадлежи точно така, както на първите ученици. Но подобно на всички други обещания то ни е дадено с условия. Има много вярващи и заявяващи, че притежават Божиите обещания. Те говорят за Христос и за Святия Дух, но без полза. Те не подчиняват душата си на ръководството и водителството на Божествените сили. Ние не можем да използваме Святия Дух. Духът трябва да използва нас. Посредством Духа Бог ще произведе в Своя народ „желание и вършене според благоволенieto си“. Но много не желаят да се съобразят с това. Те искат сами да управляват себе си. Ето защо те не получават небесния дар.

Само тези, които смилено се облягат на Бога, които бодърстват, бдят за Неговото водителство и благодат, ще им бъде даден Духа. Божията Сила очаква изпросване и приемане от тяхна страна. Това обещано благословение, изпросено с вяра, ще донесе със себе си всички други благословения. То се дава от богатството на Христовата благодат, а Той е готов да го дари на всяка душа в зависимост от неговата готовност да го приеме.

Когато Божият Дух завладее сърцето, Той преобразява живота. Греховните мисли се оставят, злите дела се отхвърлят. Вместо раздражение, завист и вражда се възцарява любов, смирение и мир. Вместо печал идва отрада, и на лицето се отразява небесната радост. Никой не вижда ръката, която отнема бремето, и светлината, която идва от небесните дворове. Благословението ще дойде тогава, когато душата с вяра се покори на Бога. Тогава силата, която е невидима за човешкото око, ще създаде ново същество по Божи образ.

Святият Дух е диханието на духовния живот в душата. Изпълнени с Духа означава изпълнени с живота на Христос. Духът надарява приемащи я Го с Христовите качества. *(РХ, 19 ноември 1908 г.)*

То съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамотата на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. (Откр. 3:18)

Божията сила трябва по удивителен начин да се прояви в църквата, но тя няма да засегне тези, които не са смирили себе си пред Господа и не са отворили вратата на сърцето си посредством изповед и покаяние. В своята слепота те ще сметат проявлението на тази сила, която просветлява земята с Божията слава, като нещо опасно, предизвикващо в тях страх, и ще напрягат всичките си сили, за да ѝ се съпротивят. Тъй като Господ не ще действа в съответствие с техните представи и очаквания, те ще започнат да противодействат на Неговата работа. „Нима, казват те, ние не можем да познаем Духа, тъй като сме участвали в служенето толкова много години?“ Защото те не са откликнали на предупрежденията и молбите на Божиите вести, но с упорство са казвали: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо“ (Откр. 3:17).

Талантът и опитът няма да направят хората проводници на светлината, ако не застанат под ярките лъчи на Слънцето на правдата и ако не бъдат призвани, избрани и приготвени посредством дара на Святия Дух. Когато хората, които боравят със свещените истини, се смирят под силната Божия ръка, Господ ще ги възвиси. Той ще ги направи проникателни хора, богати с благодатта на Неговия Дух. Техните резки, егоистични черти на характера, тяхното упорство ще бъдат видени в светлината, сияеща от Светлината на света. „Ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако се не покаеш“ (Откр. 2:5). Ако потърсите Господа с цялото си сърце, Той ще бъде намерен от вас.

Краят е близо! Не трябва да губим нито миг. От Божия народ трябва да се излъчва светлина с ясни, отчетливи лъчи, представяйки Исус пред нашите църкви и пред света. *(РХ, 23 декември 1890 г.)*

Да ви даде, според богатството на славата Си, да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек. (Ефес. 3:16)

Христовото Евангелие върши работа за преобразяване на всеки човек, който посвещава себе си на служене на Господа. Святият Дух овладява човека, който желае това, не за това, че човек да може да използва Святия Дух, а за да може Святият Дух да извърши Своето чудо посредством благодатта, изливаща се на човека. Божията благост става действена сила чрез последователен живот, чрез гореща любов към Исус и чрез вдъхновена от небето ревност. Тези, които се намират в общение с Исус, ще се приобщават към Неговата смекчаваща любов и ще проявяват Неговото чрезмерно състрадание към душите, които са се поддали на измамните сатанински изкушения. Те ще правят планове, ще се учат и проявяват тактичност, за да разкриват успешно безкористната Христова любов, та грешните и неразкаяни сърца да могат да станат верни на Исус, Който даде живота Си за тях...

Не губете време; без забавяне изповядайте Христос. Ето, Святият Дух, Утешителят, Духът на истината свидетелства за Христос. Исус каза: „Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята” (Деян. 1:8).

Да огорчавате Святия Дух, Който иска да ви направи свидетели за Христа, това е ужасно. Вие не знаете, кога ще огорчите Духа за последен път. Работейки над човешкото сърце, Святият Дух не се стреми да ви принуди да отдадете себе си на Христа, да ви застави да покорите вашето съзнание: Духът освещава кътовете на разума, убеждавайки в грях и увличайки към праведност. Ако вие не изповядате Христа сега, ще дойде време, когато, замаяни от съзнаването на това, колко много сте загубили, трябва да решавате. Но защо да не изповядаме Христа сега, когато гласът на милостта ни приканва? (*Младежки инструктор, 1 август 1895 г.*)

Моля ви се, братя, за името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие, и да няма раздори между вас, но да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл. (1 Кор. 1:10)

Всеки човек, обичащ делото на истината, е длъжен да се моли за това. И ние трябва да направим всичко възможно, за да отстраним всяко препятствие за извършване на Неговото дело. Духът няма да се излее до тогава, докато между членовете на църквата цари разногласие и те отправят обиди един на друг. Завист, ревност, подозрение и злословие произлизат от Сатана, и те ефективно преграждат пътя за действието на Святия Дух.

Нищо в този свят не е така скъпо за Бога, както Неговата църква. Нищо освен нея не се пази от Него така грижливо и ревностно. И нищо друго не оскърбява Бога така, както постъпки, отслабващи влиянието на хора, които Му служат. Той ще изисква отчет от всички, помагачи на Сатана в осъждането и обезкуражаването на хората.

Братя и сестри, които са лишени от съчувствие, нежност и любов, не могат да вършат Христовото дело. За да се изпълни пророчеството, че слабият ще бъде като Давид, а домът Давидов, ще бъде като Ангел Господен (виж. Зах. 12:8), Божите деца са задължени да се избавят от всяка подозрителност по отношение на събратята си, техните сърца трябва да бият в унисон, християнската доброжелателност и братолюбие трябва да израства все повече и повече. В ушите ми звучат думите: „Сплотете се, сплотете се“. Тържествената, свята истина за това време трябва да обедини Божия народ. Трябва да изкореним в себе си стремежа към превъзходство. Ние трябва да си съперничим само в едно – кой повече ще се уподоби на Христос по характер и кой най-пълно ще скрие себе си в Исус.

„В това се прославя Отец Ми, - казва Христос - да принасяте много плод; и така ще бъдете Мои ученици“ (Йоан 15:8). Ако някога е имало място, където вярващите са длъжни да пренасят много плод, то това са нашите лагерни събрания. Тук се имат в предвид нашите дела, нашите думи; нашият дух и нашето влияние имат последствия, простиращи се до самата вечност. (СЦ, т. 6, с. 42)

И тъй, възлюбени, като имаме тях обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в светост със страх от Бога. (2 Кор. 7:1)

Господ ни изпраща предупреждение, съвет и изобличение, за да можем да поправим заблудите, преди те да станат наше второ естество. Но ако ние се отказваме от поправяне, Бог няма да се намеси, за да възпрепятства нашия начин на действие. Той няма да направи чудо, така че посетите семена да не поникнат и да дадат плод. Човек, който проявява нагла дързост или безстрастно равнодушие към Божествената истина, нека пожъне жетвата, която сам е посял. Това се случва на мнозина. Те слушат с безразличие истината, която някога вълнуваше техните души. Посели са пренебрежение, безразличие и противене на истината, а сега ще пожънат такава жетва.

Ледена хладкост, желязна твърдост, каменна непробиваемост и невъзприемчивост – всичко това ще станат черти от характера на много, наричащи себе си християни. По този начин Господ ожесточи сърцето на фараона. Бог се обръщаше към египетския цар чрез устата на Мойсей, представяйки му най-поразителните доказателства за Божията сила. Но управителят упорито се отказваше от светлината, която можеше да го доведе до покаяние. Бог не ожесточаваше по свръх естествен начин сърцето на бунтовния цар, но когато Фараонът се възпротиви на истината, Святият Дух се оттегли и той остана в тъмнина и неверие, които сам си избра.

Чрез упорито отхвърляне на влиянието на Духа хората отделят себе си от Бога. В Неговите запаси няма по-силно средство за просвещаване на техния разум. Никакво откровение на Неговата воля не може да ги достигне в тяхното неверие.

Как бих искала, че всеки, наричащ себе си последовател на Христа, да види този въпрос в истинска светлина. Ние всички сеем или за плътта, или за Духа, и ще пожънем жетва в зависимост от посетите семена. В избора на занимание или развлечение ние трябва да се стремим към всичко прекрасно. Дребнавото, суетното, разлагащото не трябва да държат в плен нашите привързаности или нашата воля. (PX, 20 юни 1882 г.)

А ние получихме не духа на света, но Духа, който е от Бога, за да познаем това, което Бог е благоволил да ни подари. (1 Кор. 2:12)

Богатствата на Божията благодат не се изливат върху хората не вследствие на никакви ограничения от Божия страна. Неговият дар е Божествен. Той е даден със щедрост, която хората не оценяват, понеже не желаят да го получат. Ако всички желаеха да го получат, то всички щяха да се изпълнят с Духа. Задоволявайки се с малки благословения, ние правим себе си неспособни да получим Духа в неограничена пълнота. Ние твърде леко се удовлетворяваме с повърхностни въздействия, тогава когато следва да очакваме дълбокото влияние на Божия Дух. Като очакваме малко, ние получаваме малко.

Всички трябва да разберат необходимостта от работата на Святия Дух. Ако Святия Дух не бъде приет и оценен като представител на Христос, задачата на Когото е да обновява и освещава цялото човешко същество, то важните истини, които са били поверени на хората, ще загубят своята сила над разума. Знаенето на истината не е достатъчно. Ние трябва да живеем и да се трудим в любов, съобразявайки волята си с Божията воля. За тези, които вършат това, Господ казва: „Ще положи законите Си в ума им и ще ги напиша в сърцата им” (Евр. 8:10). Бог е могъщо, всесилно средство в това дело на преобразяване. Чрез Духа Си Той записва Своя закон в сърцето.

Между Бога и човека се обновяват Божествените взаимоотношения. „Аз ще бъда техен Бог, - казва Той – а те ще бъдат Мои люде” (виж. Изх. 6:7; Ерем. 31:33). „Няма качества в Моя характер, които Аз да не бих желал щедро да ги дам, та човек да яви Моя образ“. Позволявайки на Бога да извърши в нас Своето дело, ние не ще понасяме греха. В очистващата пещ цялата шлака ще бъде отделена.

Когато Святия Дух слезе в деня на Петдесетницата, беше като силен поривист вятър. Духът беше даден в неограничена мярка, за да изпълни мястото, където стояха учениците. Също така ще бъде даден и на нас, когато сърцата ни са готови да Го получат. *(PX, 10 юни 1902 г.)*

А Бог няма ли да отдаде правото на Своите избрани, които викат към Него ден и нощ, ако и да се бави спрямо тях? (Лука 18:7)

Може дълго да вървим по тесния път, но погрешно да считаме това за доказателство, че ще го следваме до края. Ако ходим с Бога в общението на Духа, това става, защото ежедневно Го търсим посредством вяра. Златният елей, течащ по златните цеви от двете маслини, ни се предава. Но тези, които не развиват молитвен дух и навик да се молят, нямат право да очакват златния елей на благодостърпение, дълготърпение, нежност и любов.

Всеки трябва да внимава да не се слива със света, пълен с беззакония. Ние не трябва известно време да ходим с Бога, след това да се отделим от Него и да ходим по своите си пътища. В действията на вярата трябва да се наблюдава твърда последователност и постоянство. Ние трябва да превъзнасяме Бога, явявайки Неговата слава в праведен характер. Никой от нас няма да удържи победа без настойчиво, непрестанно усилие, пропорционално на стойността на достигаемата цел, а именно вечен живот.

Времето, в което сега живеем, може да бъде за просещите, време на действие на Святия Дух. Молете се за Неговото благословение. Сега нашето посвещение трябва да бъде по-дълбоко. На нас е поверена трудна, но радостна и славна задача - да открием Христос на тези, които се намират в тъмнина. Ние сме призвани да провъзгласим особените истини за настоящето време. За всички изливането на Духа е от съществено значение. Ние трябва да се молим за Духа. Господ очаква от нас да Го поискаме. Не сме предали цялото си сърце в това дело.

Какво да кажа на братята в името на Господа? Колко усилия бяха предприети в съответствие със светлината, която е било угодно на Господ да даде? Няма да ни помогне формална или външна организационна структура. Нашата главна нужда е оживотворяващото влияние на Святия Божи Дух. „Не чрез сила, нито чрез мощ, но чрез Духа ми, казва Господ на Силите” (Зах. 4:6). Непрестанно се молете и бодърствайте, трудейки се в съответствие със своите молитви. Молете се, вярвайте, доверявайте се на Бога. Сега е време за Късния дъжд, когато Господ в изобилие ще излее Святия Дух. Бъдете ревностни в молитва и бодърствайте в Духа. *(PX, 2 март 1897 г.)*

Затова, нека пристъпваме с дръзновение към престола на благодатта, за да придобием милост, и да намерим благодат, която да помага благовременно. (Евр. 4:16)

Господ няма да остави Своите страдащи, изпитвани деца на произвола на сатанинските изкушения. Ние можем да се доверим на Исус. Небесата изобилстват със щедри благословения, и ние имаме благословената възможност да намерим Христовата радост, за да бъде радостта ни пълна. Ние нямаме, защото не искаме или защото не се молим с вяра, разчитайки на особено благословеното влияние на Святия Дух. На истинския търсач, размишляващ за Христос, се предава благословеното влияние на Святия Дух, за да може приемащия да предаде знанието на спасителната истина на други.

Защо не вярваме на ясните думи „Така говори Господ“? Не преставайте да се молите при никакви обстоятелства. Духът е бодър, но плътта е немощна, и Исус знае всичко това. В своята немощ вие не трябва да се терзаете с безпокойство, защото тревогата води до съмнение и недоверие. Просто вярвайте, че Христос може всякога да спасява всички, идващи чрез Него при Бога, знаейки, че Той винаги живее, за да ходатайства за нас.

Какво е посредничество? Как да разбираме това? Посредничеството е златната верига, която свързва ограничения човек с престола на безграничния Бог. Човекът, заради спасението на когото умря Христос, настойчиво вика към Бога, и негова молба се приема от Исус, Който го е изкупил със собствената си кръв. Нашият велик Първосвещеник вменява Своята праведност на искрения молител и Христовата молитва се слива с молитвата на просещия човек.

Христос призовава Своя народ непрестанно да се моли. Това не значи, че ние непрестанно трябва да сме на колене, но че молитвата трябва да бъде дишането на душата. Нашите нечути молитви, където и да се намираме, могат да бъдат възнасяни към Бога, и Исус, нашият Ходатай, се моли за нас, представяйки пред Отец нашите прошения заедно с тамяна на Своята праведност. *(Съботно-училищен работник, 1 февруари 1896 г.)*

Каза им една притча как трябва всякога да се молят, да не отслабват... (Лука 18:1)

На какъвто и етап да се намираме от своя християнски опит ние не можем да направим нищо без това, което ни дава сили да направим първата крачка. Благословието, получено във време на Ранния дъжд, ни е необходимо до края. Въпреки това само това благословение не е достатъчно. Макар да оценяваме благословието на Ранния дъжд, от друга страна, не трябва да губим из предвид факта, че без Късния дъжд, наливащ класа и способстващ да узрее зърното, урожайт не ще бъде готов за жетва, и трудът на сеяча ще се окаже напразен. Божията благодат е необходима в началото, на всяка стъпка от предвижването ни напред и само Божествената благодат може да завърши работата. Не ни подхожда да бъдем нехайни. Никога не трябва да забравяме предупреждението на Христос: „Бодърствайте... и се молете“ (Лука 21:36). За да се движим напред връзката с Божията сила е необходима всеки миг. Ние можем да получим Божия Дух само отчасти, но посредством молитва и вяра трябва да се стремим към по-голяма пълнота на Духа. Не трябва никога да отслабваме усилията. Ако не се движим напред, ако не предположим сърцето към приемане на Ранния и Късния дъжд, то ще загубим своите души и сами ще бъдем виновни за това.

„Искайте от Господа дъжд във време на късния дъжд” (Зах. 10:1). Не се задоволявайте с мисълта, че в своето време дъжда така или иначе ще се излее. Искайте го. Растежът и узряването на семената не зависят от земеделеца. Само Бог може да направи да узрее реколтата. Въпреки това е необходимо сътрудничество от страна на човека. Божието дело, извършвано заради нас, изисква работа на ума и упражняване на нашата вяра. Ние трябва да търсим Неговата милост с цялото си сърце, ако искаме потоците на благодатта да ни освежат.

Трябва да използваме всяка възможност, за да се окажем в руслото на Божите благословения. Христос каза: „Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях” (Мат. 18:20). Събранията на църквата, в това число и лагерните събрания, домашните църкви и всичките случаи, където се върши лична работа за души, всички тези са предназначени от Бога възможности за изливане на Ранния и Късния дъжд. (РХ, 2 март 1897 г.)

И като се помолиха, потресе се мястото, където бяха събрани; и всички се изпълниха със Святия Дух, и с дързост говореха Божието слово. (Деян. 4 :31)

Изливането на Святия Дух в дните на апостолите беше Ранният дъжд, и колко славни бяха резултатите. Обаче Късният дъжд ще бъде още по-изобилен. Какво обещание за живеещите в тези последни дни! „Върнете се в крепостта, вие обнадеждени затворници; Още днес възвестявам, че ще ти въздам двойно” (Зах. 9:12). „Искайте от Господа дъжд във време на късния дъжд; И Господ, който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд, и трева всекиму на полето“ (Зах. 10:1).

Христос провъзгласява, че Божественото влияние на Духа трябва да съпровожда Неговите последователи до края. Но някои не оценяват това обещание по дължимия начин. Неговото осъществяване не се разбира както трябва. Може да получите образование, да развиете способности, красноречие, всички придобити и унаследени дарби, но без присъствието на Божия Дух нито едно сърце не ще бъде докоснато, нито един грешник не ще бъде спечелен за Христос. Когато Христовите ученици са свързани с Него, когато им принадлежат дарбите на Духа, даже най-бедните и най-невежите ще получат сила, въздействаща на сърцето. Бог ще ги направи канали за предаване на възвишено влияние във Вселената.

Като Божествен дар – силата на Святия Дух – бе дадена на учениците, така и днес той ще бъде даден на всички, които Го търсят по правилен начин. Само тази сила е способна да ни умъдри в спасението и да ни приготви за горните дворци. Христос желае да ни даде благословието, което ще ни направи святи. „Това ви говорих, за да бъде Моята радост във вас, и вашата радост да стане пълна“ (Йоан 15:11). Радостта в Святия Дух – това е целебна, животворна радост. Давайки ни Святия Дух, Бог ни дава Себе Си – извор на Божествени влияния, за да даде здраве и живот на света. (ЗВ, 15 март 1910 г.)

Коего и възвестяваме не с думи, научени от човешка мъдрост, но с думи, научени от Духа, като поясняваме духовните неща на духовните човеци. (1 Кор. 2:13)

Непосредствено преди да остави Своите ученици и да се отправи към небесните обители, Исус ги ободри с обещанието за Святия Дух. Това обещание в същата степен се отнася и за нас, и въпреки това колко рядко се споменава в църквата за него и неговото приемане.

Вследствие на мълчанието по тази най-важна тема ще се намери ли някакво друго обещание, за практическото изпълнение на което ние ще знаем по-малко, отколкото за това щедро обещание за дара на Святия Дух, благодарение на което ще бъде успешно всяко наше духовно служене? За обещанието на Святия Дух ние някак си случайно споменаваме в нашите беседи и с това се ограничаваме. Отделяме внимание на пророчествата, подробно излагаме доктрини, но това, което е от съществено значение за църквата, така че тя да може да се изпълни с духовна сила и да бъде успешна, проповедта да бъде съпроводена със силата на убеждението и души да се обръщат към Бога, дълго е било оставено без пасторски усилия.

Тази тема е сложена настрана, като че ли в бъдеще ще се появи време за нейното разглеждане. Църквата известява другите благословения и преимущества, докато в хората не загори желанието да достигнат тези благословения от Бога обещания. Създава се впечатлението, че дарът на Святия Дух не е належащ за църквата сега, и само някога си в бъдеще в църквата ще се появи необходимост да Го приемем.

Това обещано благословение, прието с вяра, ще донесе със себе си всички други благословения, щедро изливани на Божия народ. Чрез коварните хитрости на врага Божите деца сякаш не са способни да постигнат и приемат Божието обещание (...) Който сее светите семена на истината, той ще пожъне с радост. „Онзи, който излиза с плач, когато носи мярата семе, той непременно с радост ще се върне, носейки снопите си” (Пс. 125:6). *(Свидетелства за проповедници., с. 174, 175)*

Всекиму работата ще стане явна каква е; защото Господният ден ще я изяви, понеже тя чрез огън се открива; и самият огън ще изпита работата на всекиго каква е. (1 Кор. 3:13)

Краят на всичко е близо. Бог работи над всеки разум, отворен за влиянието на Святия Дух. Той изпраща вестители, за да занесат вестта на предупреждението навсякъде. Бог изпитва посвещението на Своите църкви и тяхната готовност да се покорят на водителството на Духа. Трябва да се умножи знанието. Тук и там трябва да бързат небесни вестители, използвайки всяка възможност да предупредят хората за бъдещите съдби и да им представят радостната вест на спасението чрез нашия Господ Исус Христос. Мярката на правдата трябва да бъде издигната.

Божият Дух работи над сърцата на хората и тези, които откликнат на Неговото влияние, ще станат светлина на света. Вижда се как те навсякъде се стремят да предадат светлината, която са приели, както стана след изливането на Святия Дух в деня на Петдесетницата. Позволявайки да сияе светлината им, те ще се изпълват повече със силата на Духа. Земята ще се осветли от Божията слава.

Но каква печална картина! Тези, които не се покоряват на влиянието на Святия Дух, скоро ще изгубят благословението, получено тогава, когато са признали истината, изпратена от небето. Те изпадат в хладък, безжизнен формализъм, губят интерес към загиващите души; „оставили са първата си любов“. Христос им говори: „И тъй, спомни си от къде си изпаднал, и покай се, и върши първите си дела; и ако не, ще дойда при тебе скоро и ще дигна светилника ти от мястото му, ако не се покаеш” (Откр. 2:5). Той ще отнеме Своя Свят Дух от църквата и ще го даде на други, които ще Го оценят.

Най-силното доказателство за това, че приелите голяма светлина не са я оценили, е техният отказ да позволят на тази светлина да сияе върху тези, които се намират в тъмнина, и да посвещават своите сили и време на изпълняване на форми и обреди. (PX, 16 юли 1895 г.)

И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога, и печелеха благоволението на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха. (Деян. 2:46, 47)

Всяка наистина обърната душа страстно ще желае да изведе другите от тъмнината на заблудението в чудния свят на Христовата правда. Голямото изливане на Божия Дух, което ще освети цялата земя с Неговата слава, няма да стане, нямаме един просветен народ, който от опит знае какво значи да бъдем съработници на Бога. Когато напълно, искрено посветим себе си на служене на Христос, Бог ще признае този факт чрез изливане на Духа без мярка, но това няма да се случи, докато по-голямата част от църквата не заработи заедно с Бога. Бог не може да излее Своя Дух, докато процъфтява егоизъм и отдаване на собствените ни желания, докато преобладава дух, който може да бъде изразен със думите на Каин: „Страж ли съм аз на брата си?“ (Битие 4:9).

Ако истината за настоящето време и знаменията, умножаващи се от всички страни и свидетелстващи за края на всичко, не са в състояние да пробудят дремещите сили на хората, които претендират, че знаят истината, то техните души ще бъдат обзети от тъмнина, пропорционална на сияещата светлина. В съдния ден те не ще могат да представят на Бог никакво извинение за своето равнодушие. На тях няма какво да им се обясни, защото те не са живели, не са ходили и не са се трудили в светлината на святата истина на Божието Слово и следователно не са разкрили на помрачения от греха свят неоспоримостта на евангелската сила и нейната реалност посредством своето поведение, състрадание и усърдие.

Не само служители, но и редовните членове не вършат всичко, което зависи от тях, че със слово и пример да убедят хората да приемат спасяващата благодат на Христос. С умение, такт и мъдрост, получени от горе, те са длъжни да убеждават хората да гледат на Божия Агнец, Който взема върху Себе си греха на света. (PX, 21 юли 1896 г.)

Тогава ще зовеш, и Господ ще отговаря! Ще извикаш, и Той ще рече: Ето Ме! Ако махнеш наред себе си хомота. Соченето с пръст и нечестивите думи. Ако даруваш на гладния желаното от душата ти, и насищаш наскърбената душа, тогава светлината ти ще изгрява в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладне. (Исая 58:9, 10)

Нека всички онези, които заявяват, че съблюдават Божиите заповеди, добре да вникнат в този текст и да погледнат дали няма причини, които да обясняват защо Святият Дух не се е излял върху тях в по-пълна мярка. Мнозина са тщеславни. Те си мислят, че пребивават в Божието благоволение, но пренебрегват нуждаещите се, глухи са към воплите на угнетените, говорят резки, язвителни думи на тези, които се нуждаят от съвсем друго обръщение. По този начин те ежедневно оскърбяват Бога със своето жестокосърдечие. Тези страдащи имат право на съчувствието и интереса на своите близки. Те имат право да очакват помощ, утешение и христоводна любов. Но получават съвсем друго.

Всяко пренебрежение към Божиите страдалци е записано в небесните книги като проявено към Самия Христос. Нека всеки член на църквата внимателно изследва своето сърце и своя начин на действие, за да види дали е в съгласие с духа и делото на Христос. Ако не, какво ще каже, когато застане пред Съдията на цялата земя? Ще може ли Господ да му каже: „Дойдете вие благословени от Отца Ми, наследете царството, приготвено за вас от създанието на света” (Мат. 25:34).

Христос отъждестви Себе си с интересите на страдащото човечество. И докато Той бива пренебрегван в лицето на Неговите страдащи, всичките ни събрания, срещи, организационна структура, която е приведена в действие с цел да се предвижда Божието дело – всички те ще принесат малка полза. „Но тия трябваше да правите, а ония да не пренебрегвате“ (Лука 11:42). „Претеглен си на везните, и си бил намерен недостатъчен“ (Дан.5:27).

Всички, които ще бъдат светии на небето, първо ще се осветят на земята. Те не ще отдадат себе си на това да работят заради слава, да говорят оскърбително, да вдигат пръст за осъждане и угнетяване, но ще следват Святия в живот, отдавайки светлина, утешение, надежда и ободрение на нуждаещите се от помощ, а не осъждане и порицание. (РХ, 4 август 1891 г.)

Признаваме, Господи, нечестиято си, и беззаконието на бащите си, защото сме Ти съгрешили. Заради името Си недей се погнусява от нас, не опозорявай славния Си престол; спомни си, не нарушавай завета Си с нас. (Ерем. 14:20, 21)

Нека се възнасят молитви към Бога за Неговата обръщаща, преобразяваща благодат. Във всяка църква трябва да се провеждат срещи за сериозни молитви и ревностно изследване на Словото, за да знаем, какво е истина. Хванете се за Божиите обещания и с жива вяра молете Бога за изливане на Неговия Свят Дух. Когато върху нас се излее Святият Дух, ще разберем същността и пълнотата на Божието Слово...

Когато църквите станат живи и действащи, Святият Дух ще им бъде даден в отговор на техните искрени молитви. Тогава истината на Божието Слово ще се разглежда с нов интерес, тя ще се разглежда като откровение, изпратено от небесните обиталища. Всяка боговдъхновена вест относно Христос дълбоко ще проникне в душите на обичащите Го. Завист, ревност, зли подозрения ще изчезнат. Библията ще стане за вярващия небесна конституция. Разумът ще бъде погълнат от нейното изучаване, а нейните истини ще наслаждават душата. Божиите обещания, повтаряни сега така, сякаш душата никога не е вкусвала от Неговата любов, ще засияят на олтара на сърцето и горящи слова ще падат от устата на Божиите вестители. Тогава те ще умоляват душите с неопровержима убеденост. И небесните прозорци ще се отворят за потоците на Късния дъжд. Христовите последователи ще се обединят в любовта.

Истината в нейната чистота и святост може да бъде представена на света само по един начин: хора, заявяващи своята вяра в нея, трябва да бъдат изразители на нейната сила. Библията изисква от Божиите синове и дъщери да застанат на една възвишена платформа, понеже Бог ги призовава да представят Христос на света. Представяйки Христос, те представят Отец. Единството на вярващите свидетелства за тяхното единство с Христос, и това единство се дължи на светлината, която сияе на пътя на Божите чада. *(PX, 25 февруари 1890 г.)*

Господи, послушай; Господи, прости; Господи, дай внимание и подействай; да не закъснееш, заради Себе Си, Боже мой; защото с Твоего име се наричат града Ти и людете Ти. (Дан. 9:19)

Небесни Отче, Ти си казал: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори” (Мат. 7:7). Отче, ние се нуждаем от Твоя Свят Дух. Ние не желаем да действаме за себе си, но само в единство с Теб. Ние желаем да бъдем такива, че Святият Дух да прояви в нас Своята възбуждаща, осветяваща сила. Яви ни Себе Си в това утро! Премахни всяко покривало и мрак!

Ние идваме при Теб, наш милостиви Изкупителю, и Те молим заради Христос – заради Твоя собствен Син, мой Отче, яви Твоята сила на Твоя народ тук. Ние имаме нужда от мъдрост, нуждаем се от праведност, нуждаем се от истина, имаме нужда от Святия Дух.

Ти си ни поверил велико дело, което трябва да бъде извършено за тези, които се намират в истината, и заради тези, които не знаят за нашата вяра. О, Господи, така както Ти си дал на всеки човек неговата работа, ние Те умоляваме, Святият Дух да покаже на всяка душа нейното служене, предназначено от Теб за нея. Ние се нуждаем да бъдем изпитани, искаме да бъдем осветени, нуждаем от това се, да бъдем приготвени за работа. И тук, точно сега, на тази сесия на конференцията, ние желаем да видим откровението на Святия Божи Дух. Ние искаме светлина, Господи – Ти си Светлината. Ние искаме истина, Господи – Ти си Истината. Ние искаме верен път – Ти си Пътят.

Господи, аз Те моля, дай на всеки от нас достатъчно мъдрост да разберем, че ние трябва всеки лично да отворим своето сърце за Исус Христос, че чрез Святия Дух Той да може да влезне в сърцето и отново да ни оформи по Божия образ. О, Отче мой, мой Отче! Стопи и покори нашите сърца. *(Бюлетин на ГК, 2 април 1903 г.)*

Ноември. ИЗПЪЛНЕНИ С ДУХА

1 ноември – ВЪЗРАЖДАНЕ НА ПЕТДЕСЯТНИЦА

И чрез ръцете на апостолите ставаха много знамения и чудеса между хората, и те всички бяха единодушно в Соломоновия трем. (Деян. 5:12)

Христос е предвидил всичко необходимо за това, Неговата църква да бъде преобразена, осветена с небесна светлина и да притежава славата на Емануил. Неговата цел се състои в това, че всеки християнин да бъде окръжен с духовна атмосфера от светлина и мир. Този, който отхвърля своето Аз, предоставя в сърцето място за Святия Дух и живее посветен на Бога живот, пренасяйки безгранична полза.

Какво стана в резултат на изливането на Святия Дух в деня на Петдесетницата? Благата вест за възкръсналия Спасител бе занесена до краищата на обитавания свят. Сърцето на учениците толкова се изпълни с любов, че те почувстваха подбуждение да отидат до края на земята, свидетелствайки: „А далеч от мене да се хваля освен с кръста на нашия Господ Исус Христос“ (Гал. 6:14). Когато те провъзгласяваха истината, както тя бе явена в Христа, сърца се покоряваха на тази вест. Църквата виждаше как от всички страни към нея прииждат обрънати. Отстъпници отново се обръщаха. Грешници заедно с християни търсеха скъпоценния Бисер.

Най-силните противници на Евангелието станаха неговите защитници. Изпълни се пророчеството за това, че слабите ще станат „като Давид“, и домът Давидов „като ангел Господен“. Всеки християнин виждаше в своя брат Божествено подобие на любов и доброжелателност. Всички бяха движени от една цел. Всички се стараеха да подражават на един образец. Единственото желание на вярващите бе да изявят подобие на Христовия характер и да работят за разширяване на Неговото царство.

Забележете, че само след като учениците дойдоха до съвършено единство, Святия Дух се изля над тях и те престанаха да се стремят към превъзходство над другите. Тях ги обединяваше единството на възгледите. Разногласията бяха отхвърлени настрана. И след като им бе даден Святия Дух, те носеха едно свидетелство. *(РХ, 30 април 1908 г.)*

И още по-голямо множество повярвали в Господа мъже и жени се прибавяха, така щото даже изнасяха болните по улиците и ги слагаха на постелки и на легла, та като заминаваше Петър, поне сянката му да засегне някого от тях. (Деян. 5:14, 15)

Последните думи на Христос, които Той произнесе пред Своите ученици, бяха: „Идете по целия свят и проповядвайте Евангелието на всяка твар“ (Марк 16:15). И вдигайки ръце, Христос благослови учениците и се възнесе на небето в обкръжението на голямо множество небесни ангели, които специално излязоха, за да Го придружат до Божието обиталище. Последното поръчение на Христос към Своите ученици ги направи тези съдове, чрез които благата вест трябваше да бъде разпространена всред всички народи на земята. Тези думи бяха последното желание и завета, който Христос остави на Своите последователи, тези, които ходиха с Него през цялото време на Неговата земна служба, а така също на всички онези, които ще повярват в Него поради тяхното свидетелство. Първото действие на Христос на небесата бе в пълна хармония с Неговото последно поръчение, оставено на земята; понеже Той им изпрати обещаното от Отца. В деня на Петдесетницата Святият Дух бе излят в обилна мярка на молещите се апостоли, и те свидетелстваха за Изпратилия ги навсякъде, където отиваха.

Мисионерският дух бе излят без всяко ограничение, и апостолите свидетелстваха за разпятието и възкресението на Спасителя, а също така изобличаваха света за греха, за правдата и бъдещия съд. Те постъпваха точно така, както им бе заповядал техния възкръснал Спасител да постъпват, затова те започнаха да проповядват Евангелието от Ерусалим, в който съществуваха сериозни предубеждения и където в отношението към Исус, разпнат като престъпник, доминираха най-нелепи идеи. Три хиляди души приеха вестта и се обърнаха. Апостолите не се страхуваха от преследвания, тъмници и даже от самата смърт, но те с цялата си смелост продължиха да говорят думите на истината, излагайки пред юдеите работата, мисията и Христовото служене, Неговото разпятие, възкресение и възнесение; и вярващи ежедневно се прибавяха към Господа – както мъже, така и жени. (РХ, 6 ноември 1894 г.)

И Божието учение растеше, и числото на учениците в Ерусалим се умножаваше твърде много; и голямо множество от свещениците се подчиняваха на вярата. (Деян. 6:7)

Както учениците, изпълнени със сила от Святия Дух, тръгнаха да проповядват Евангелието, така и Божите слуги днес са призвани да отидат в света със същата вест. Изпълнени с безкористното желание да занесем благодатната вест до тези, които се намират в тъмнината на заблудата и неверието, ние сме призвани да продължим работата, започната от Господ. Той ни дава възможност да изпълним своята част от работата в сътрудничество с Него, и Той ще докосне сърцето на невярващите, които ще изпълняват Неговата работа в отделни кътчета на земята. Вече много са получили Святия Дух и пътя не ще бъде повече препречван от апатично безразличие.

Защо бе записана историята на служенето на апостолите, които ревностно се трудиха, вдъхновени и оживотворени от Святия Дух, не ли затова, че от тези записи Божият народ, живеещ в съвременния свят, да черпи вдъхновение за искрено служене в Божията нива? Това, което Бог правеше за Своя народ в това време, е толкова важно, както и това, което Той прави днес за Своя народ. Всичко, което направиха апостолите тогава, днес е призван да направи всеки член на църквата. И ние трябва да работим толкова усърдно, ние се нуждаем от присъствието на Святия Дух в толкова по-голяма мярка, колкото постоянно увеличаващото се беззаконие в света изисква по-решителен призив към покаяние.

Всеки, който днес се намира под влиянието на истинската светлина за настоящето време, трябва да бъде пропит със състрадание към тези, които още се намират в тъмнина. От всички вярващи светлината трябва да се отразява в ясни отчетливи лъчи. Господ днес очаква изпълнението на същата задача, която Той някога изпълни чрез Своите вестители след Петдесетницата. И днес, когато края на всичко е наблизил, нима не трябва ревността на съвременната църква да надмине даже тази ревност, която имаше раната църква? Ревността за Господната слава движеше учениците в тяхното желание да бъдат могъщи свидетели за истината. Нима не трябва същата ревност да запали и нашите сърца в стремежа ни да разкажем историята за спасителната любов, историята за Христос, и то разпнат? Нима не трябва Божията сила днес да бъде проявена по още по-могъщ начин, отколкото по време на апостолите? *(РХ, 13 януари 1903 г.)*

И тъй, тия, които приеха поучението му, се покръстиха; и в същия ден се прибавиха около три хиляди души. И те постоянстваха в поучението на апостолите, в общението, в преломяването на хляба и в молитвите. (Деян. 2:41, 42)

Истина е, че във края на времето, когато Божието дело на земята бъде завършено, ревностните усилия и труда на посветените вярващи под водителството на Святия Дух трябва да бъдат съпроводени с особени знамения на Божието благоволение. В предсказанията на еврейските пророци раните и късните дъждове, които падат в страните на Изток по време на сеитба и жетва, символизираха изобилното изливане на духовна благодат над Божията църква. Изливането на Духа в дните на апостолите бе началото на Ранния, или първия дъжд, и плодовете на това изливане бяха славни. До края на времето присъствието на Духа пребъдва с истинската църква.

Но в края на земната жетва е обещано особено проявление на духовна благодат, което ще приготви църквата за пришествието на Човешкия Син. Това изливане на Духа е оприличено на късния дъжд; именно за тази сила християните трябва да молят Господаря на жетвата „в благоприятно време“. В отговор „Господ, който прави светкавици, ще им даде изобилен дъжд“; „Той ще ви даде дъжд... ранен и късен“ (Зах. 10:1; Йоил 2:23).

Но ако членовете на Божията църква днес нямат жива връзка с Източника на всяко духовно растение, те няма да съумеят да се подготвят за времето на жетва. Ако те не се погрижат за това, че техните светилници да бъдат приготвени и да горят, то те не ще дочакат благодатта, когато възникне особена нужда от нея. *(Деяния на апостолите, стр. 54, 55)*

И внезапно стана шум от небето като фученето на силен вятър, и изпълни цялата къща, където седяха. (Деян. 2:2)

Когато Святия Дух слезе на Петдесетницата, това можеше да бъде сравнено с бърз, могъщ вятър. Духът бе даден без всякакво ограничение, понеже Той изпълни със Себе си цялото място, където се намираха учениците. Точно в същата мярка Той ще ни бъде даден и на нас, когато нашите сърца бъдат готови да Го приемат.

Нека всеки член на църквата да коленичи пред Бога и настойчиво да се моли за получаването на Святия Дух. Възкликнете: „Господи, умножи вярата ми. Помогни ми да разбирам Словото Ти; понеже Твоето Слово дарява светлина. Обнови ме със Своето присъствие. Изпълни сърцето ми с Твоя Дух, за да обичам братята си, както Христос обича мен!“

Господ ще благослови тези, които по такъв начин приготвят себе си за служба Нему. Те ще разберат, какво значи да имат увереност от Духа, понеже са приели Христос с вяра. Христовата религия предполага повече, отколкото едно просто прощение на грехове. Тя означава, че грехът завинаги е отстранен, а образуването се място е запълнено със Святия Дух. Христовата религия означава, че човешкият разум сега се освещава с Божествена светлина, че сърцето е освободено от егоизъм и изпълнено с присъствието на Духа. Когато тази работа за членовете на църквата бъде завършена, църквата ще се превърне в жива, трудеща се църква.

Ние трябва постоянно да се стремим към единство на ума, към единство на целите. Само кръщението със Святия Дух може да ни приведе в такова състояние. Нека по пътя на себеотрицанието да приготвим сърцата си за получаването на Святия Дух, за да може да бъде извършена велика работа чрез нас и нашите думи да бъдат не „виж, какво правя“, но „погледнете на Божията благост и любов!“...

Ние можем много да говорим за благословенията на Святия Дух, но ако не се приготвим за Неговото приемане, каква е ползата от делата ни? Правим ли всичко възможно от своя страна, за да достигнем пълния ръст на мъже и жени в Христа? Търсим ли Неговата пълнота, стремейки се да достигнем поставените пред нас цели – съвършенството на Неговия характер? (PX, 10 юни 1902 г.)

Внимавайте, бдете и молете се; защото не знаете кога ще настане времето. (Марк 13:33)

Да благослови Господ, така че Неговата преобразяваща сила да се усети от всички присъстващи на това голямо събрание! О, ако Божията сила бъде върху хората! Това от което се нуждаем е ежедневно благочестие. Ние трябва ежедневно да изследваме Писанията и настойчиво да се молим за това, че чрез силата на Своя Дух святият Бог да направи всеки от нас годен за работата, която Той е приготвил за всеки в Своето лозе. Никой не може да бъде готов за просвещение и укрепване на църквата, ако самият той не е получил дара на Святия Дух. Нито един служител не е готов за работа на полето за спасение на души, ако самият той не е приел Святия Дух, ако самият той не се храни от Христос и не изпитва постоянна ненавист към греха.

Аз не знам кога точно ще се излее Святият Дух. Това ще стане тогава, когато могъщият ангел слезе от небето и се съедини с третия ангел в делото за завършване на мисията в този свят. Моята вест се състои в това, че ние можем да се чувстваме в безопасност само в случай, ако бъдем готови за небесното обновление, ако приготвим своите светилници и ги съхраним горящи. Христос ни заповяда да бодърстваме: „Затова бъдете и вие готови; защото в час, когато го не мислите, Човешкият Син иде” (Мат. 24:44). „Бодърствайте и се молете“ - именно това ни е завещал нашия Спасител. Ден след ден ние трябва да търсим просвещение от Божия Дух, за да извърши Той необходимата промяна в нашата душа и характер. О, колко време е изгубено напразно, отдавайки извънредно внимание на дреболии. Покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви и да дойдат освежителни времена от лицето на Господа.

Сега ние ви призоваваме напълно да се отдадете в служба на Бога. Доста дълго вие сте използвали своите сили за служене на дявола и сте били роби на неговата воля. Бог ви призовава да гледате на Неговата слава на характера, та, гледайки, да можете да се преобразите в Неговия образ... Исус дойде, за да изяви на света любовта и благодатта Божия. (PX, 29 март 1892 г.)

И тъй, веднъж, като се събраха, те Го питаха, казвайки: Господи, сега ли ще възвърнеш на Израил царството? Той им рече: Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в собствената Си власт. (Деян. 1:6, 7)

Апостолите страстно желяха да узнаят точното време за явяването на Божието царство; но Исус им каза, че те не могат да знаят времена и срокове, които Отец не им е открил. Това знание кога именно ще бъде възстановено Божието царство, в този момент не бе за тях най-важният въпрос. От тях се очакваше да следват своя Учител в молитва, в очакване, в бодърстване и служене. Те трябваше да представят на целия свят характера на Христос.

Това, което беше жизнено необходимо за успешен християнски опит в дните на апостолите, е необходимо и днес. „Той им рече: Не е за вас да знаете години или времена, които Отец е положил в собствената Си власт, но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух“. И какво бе нужно да направят след като получиха силата на Святия Дух? „И ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята“ (Деян. 1:7, 8).

Това е тази работа, в която и ние трябва да вземем участие. Вместо да живеят в очакване на някакво особено време на възбуда, ние трябва разумно да използваме и преумножаваме дадените ни възможности, вършейки това, което трябва да бъде направено за спасението на души. Вместо да изтощаваме своя разум със всевъзможни спекулации относно времена и срокове, които Господ е положил в Своята власт и е скриел от хората, ние трябва да се отдадем на ръководството на Святия Дух, да изпълняваме ежедневните си задължения и да разделяме хляба на живота, в който няма примеси от човешко мнение, с душите, които погиват за истината.

Сатана, както никога по-рано, е готов да изпълни ума ни с всевъзможни теории и изчисления, които са способни да отклонят хората от настоящата истина и по този начин да ги направят непригодни за прогласяване на света вестта на третия ангел. (PX, 22 март 1892 г.)

**И те всички се смаяха и в недоумение си думаха един на друг:
Какво значи това? (Деян. 2:12)**

Необходимо е да молим Бог за това, че Той да ни дари с Духа като лекарство против греха. Църквата трябва да се обърне и защо ние като представители на църквата не паднем ниско пред трона на благодатта и с разбити сърца и съкрушен дух да просим Святия Дух да бъде излят върху нас свише? Ще се молим ли за това, че когато Той бъде обилно излят, нашите сърца да се оживят и в нас да има достатъчно мъдрост за това, че да разберем, че Той изхожда от Бога и да Го приемем с радост.

Някой се отнасят към Духа като към неканен гост, отказват се от богатия дар, отказвайки да Го признаят, отвръщайки се от Него и порицавайки Неговото проявление като фанатизъм. Когато Святия Дух се засели в душата на човека и го ръководи, Той не се допитва до нас по какъв начин трябва да действа. Много често Той използва най-неочаквани пътища. Христос не дойде така, както го очакваха юдеите. Той не дойде по такъв начин, че да ги прослави като нация. Неговият предшественик дойде, за да приготви пътя за Него, призовавайки хората да се покаят от греховете си, да се обърнат и след това да се кръстят. Христовата вест се заключаваше в следното: „Времето се изпълни и Божието царство наближи; покайте се и повярвайте в благовестието” (Марко 1:15).

Юдеите отказаха да приемат Христос, понеже Неговото идване не отговаряше на техните очаквания. Представите на ограничените хора се считаха за непогрешими само защото техните коси бяха побелели. В това е опасността на църквата днес – в това, че идеите на ограничени хора с точност определят по какъв начин трябва да слезе на земята Святия Дух. Някои днес имат такива представи, макар да са далече от признаването на това. И понеже Духът идва, не за да се хвалят хората или да градят погрешни теории, но да обвини света за грях, за правда и съд, много се отвръщат от Него... Святия Дух не ласкае никой човек, нито работи според човешки планове.

Ограничените, грешни хора не могат да учат Святия Дух. Когато, чрез тези хора, които ще избере Господ, Той ще дойде в качеството на съдия, задачата на човека ще се заключава в едно: да слуша и се покорява на Неговия глас. (*Материали 1888 г., т. 4, стр. 1540, 1541*)

А Петър, като се изправи с единадесетте, издигна гласа си и им проговори, казвайки: Юдеи, и всички вие, които живеете в Ерусалим, нека ви стане знайно, това, и внимавайте в моите думи. Защото тия не са пияни, както вие мислите, понеже е едвам третият час на деня; но това е казаното чрез пророк Иоил. (Деян. 2:14-16)

Кръщението със Святия Дух, както в деня на Петдесетницата, ще доведе до възраждане на истинската религия и до вършенето на много чудесни дела. Небесни същества ще бъдат сред нас и хората ще започнат да говорят под влиянието на Святия Божий Дух. Но ако Господ въздейства на хората днес така, както в деня на Петдесетницата и след него, много от тези, които вярват истината, толкова малко ще узнаят за работата на Святия Дух, че ще възкликнат: „Пазете се фанатизъм!“ Те биха казали за тези, които са изпълнени с Духа: „Тези хора са се напили със сладко вино“.

Не е далеч времето, когато хората ще искат да бъдат в по-близки отношения с Христа и в по-тесен, отколкото преди, съюз с Неговия Свят Дух, но за това е нужно да се откажат от своеволията, да оставят своите пътища, да се подчинят на Божиата воля и да застанат на Неговия път. Хора, считащи себе си за християни, вършат голям грях, ако не отворят сърцата си за приемане на Святия Дух. Когато души се привличат към Христос и се стремят към единство с Него, тогава тези, които се задоволяват само с вид на благочестие, възкликват: „Бъдете внимателни, не изпадайте в крайности!“ Когато небесни ангели дойдат сред нас и работят чрез човешки инструменти, грешници ще се обръщат към Бога сериозно, задълбочено, както се обръщаха хората в деня на Петдесетницата.

И все пак братя бъдете внимателни и не се опитвайте да създавате нездравословно възбуждение сред хората. Но макар и да не е необходимо да се стремим към излишно възбуждение, ние не трябва да бъдем между тези, които се съмняват в работата на Святия Дух и сеят съмнение в душите на другите, въпреки че винаги ще се намерят хора, които ще се съмняват и осъждат, виждайки как Божият Дух овладява братята и сестрите. Причината за това е, че сърцата на тези хора не са се съкрушили, но са хладки и безразлични. (ИВ, том.2, стр. 57)

Никодим в отговор Му рече: Как може да бъде това? Исус в отговор му каза: Ти си Израилев учител и не знаеш ли това? Истина, истина ти казвам, това, което знаем, говорим, и свидетелствуваме за това, което сме видели, но не приемате свидетелството ни. Ако за земните работи ви говорих и не вярвате, как ще повярвате, ако ви говоря за небесните? (Йоан 3:9-12)

Бе заплатена безгранична цена, за да се даде на човека възможност да достигне съвършенство на християнския характер. Тези, които възприемат Свещеното Писание като гласа на самия Бог и желаят да следват Неговото учение, трябва ежедневно да го изучават, ежедневно да получават духовен заряд и духовна сила, които са били предоставени за всеки истински вярващ в дара на Святия Дух.

Святият Дух се явява свободен, действащ, независим посредник. Небесният Господ използва Духа така, както Му е угодно: и човешкият ум, човешките разсъждения и човешките методи не са в по-добро състояние да ограничат Неговата дейност или да му посочат канали, които да използва, отколкото да заповядат на вятъра: „Аз ти заповядвам да духаш в тази или в онази посока и да се държиш по този или онзи начин“. Също както вятъра се движи в своето могъщество, накланяйки и изкоренявайки всякакви дървета по пътя си, така и Святият Дух оказва влияние на човешкото сърце и нито един човек не може да ограничи работата Му...

Никодим не желаше да приеме истината само заради това, че той не можеше докрай да разбере всичко, което бе свързано с действието на Божията сила; въпреки, че той приемаше явленията на природата, не можеше да ги обясни или даже разбере. Подобно на други хора от всички възрасти, Никодим гледаше на формите и безупречните церемонии като по-важни елементи на религията в сравнение с дълбоките проникновения на Божия Дух...

Преди да се очистят потоците, изхождащи от сърцето, трябва да се очисти изворът на сърцето. Тези, които изповядват законническа религия и имат вид на благочестие, не могат да се чувстват в безопасност. Животът на християнина се подразбира не като видоизменение или подобряване на предишния живот, а като преобразяване на характера. На греха и себелюбието е сложен край, започнал е нов живот. Подобни промени могат да бъдат резултат само от работата на Святия Дух. *(ЗВ, 8 март 1910 г.)*

А те, като гледаха дързостта на Петър и Йоан и бяха вече забелязали, че са неграмотни и неучени човеци, чудеха се; и познаха, че са били с Исуса. (Деян. 4:13)

Ако ние отворим вратата за Исус, Той ще влезе и ще пребъдва в нас. Нашата сила ще се обновява постоянно от Неговия представител, Святия Дух.

Истината е жив принцип. Чрез своята светлина тя отчетливо указва пътя към разбирането ѝ, и тогава настъпва времето да говорим за живия Христос. „Ние сме Божии съработници.“ (1 Кор. 3:9)

По време на изливането на Късния дъжд човешките изобретения или човешките приспособления понякога ще бъдат безполезни, а човешкият авторитет може да бъде сравнен само с пречупена тръстика. Святия Дух ще говори убедително и властно чрез живи хора. Тогава никой няма да обръща внимание на това, правилно ли са построени изреченията или не, имали граматически грешки. Живата вода ще потече по Божиите канали (...) Не се съмнявам в това, че небесата са пълни с най-богати, непреходни съкровища, които даром ще се дават на всички тези, които ще бъдат готови да ги приемат, а след това, обогатени с готовност да ги предадат на други. Ето какво е истина според моето разбиране.

Нуждаем се всекидневно да придобиваме богат опит в молитва; ние трябва да се уподобим на настоящата вдовица, която имайки нужда, постигна своето от несправедния съдия само чрез силата на своите настоятелни молби. Трябва да молим Бог да ни помогне по тези въпроси; защото по този начин нашият опит ще придобие дълбочина и твърда основа. Душата, търсеща Господа, трябва да прави това с цялото си усърдие. Той няма да остави без награда никой, който усърдно Го търси (...)

Нужно е, истината да достигне до човешките сърца с помощта на хора, които са били кръстени със свята любов към Христос и към душите, придобити с цената на Неговата кръв, хора, които сами се намират под влияние на истината, която проповядват на другите; хора, които изповядват в своя ежедневен живот тези същите принципи на истината. (*Бюлетин на ГК, 15 февруари 1895 г.*)

Прочее, те ги повикаха, та им заръчаха да не говорят никак нито да поучават в Исусовото име. А Петър и Йоан в отговор им рекоха: Право ли е пред Бога да слушаме вас, а не Бога, разсъдете; защото ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули. (Деян. 4:18-20)

Обещанието за Святия Дух бе най-голямата надежда и най-силното утешение, което можеше да остави Христос на Своите ученици, възнасяйки се на небето. Истините на Божието слово по това време бяха погребани под извратени тълкования; човешки правила и изказвания на ограничени хора бяха издигнати над Словото на живия Бог. Под влиянието на просвещаващите сили на Святия Дух апостолите разграничаваха истината от лъжливи теории и предлагаха на хората словото на живота.

Святият Дух често е отхвърлян, понеже идва по неочакван начин. Юдейските свещеници и управници получаваха доказателство след доказателство, които чрез думи и дела представяха апостолите, бидейки движими от Божественото вдъхновение, но те все така упорито отхвърляха вестта на истината. Христос не дойде по начина, по който те Го очакваха, и понякога ги изпълваше чувството на увереност в това, че Той е Божи Син, те спотайваха в себе си това чувство и по този начин, ставаха още по-слепи и ожесточени, отколкото преди. Те разпънаха Христос и въпреки това Христос в Своята милост и чрез службата на учениците им даде допълнително доказателство за Своята Божественост. Той изпрати Своите слуги, за да им кажат за това какво всъщност са направили; но даже след страшното обвинение в разпъване на Княза на живота, Той още веднъж ги призова към покаяние. Но чувствайки се сигурни в своята праведност, еврейските учители не бяха готови да признаят, че мъжете, които ги изобличават в разпъването на Христос, са под ръководството на Святия Дух...

Божият гняв не се излива върху хората само по причина на греха, който те са извършили; но защото те вземат решение да упорстват в своя бунт, понеже повтарят предишните грехове, не гледайки на цялата светлина и на всички доказателства, които им се дават. Ако юдейските ръководители се бяха покорили на Бог, тях ги очакваше прощение, но те бяха изпълнени с решимост да не правят това. По подобен начин упорстващия в своя бунт грешник поставя себе си там, където не знае нищо, освен бунт. *(ЗВ, 27 септември 1899 г.)*

И те го послушаха: и като повикаха апостолите, биха ги, и заръчаха им да не говорят в Исусовото име, и ги пуснаха. А те си отидоха от синедриона, възраждани заедно се удостоиха да претърпят опозоряване за Исусовото име. (Деян. 5:40, 41)

Когато Бог въздейства върху човешките сърца така, че да ги доведе до Христос, се създава такова впечатление, че те се намират под влиянието на непреодолима сила, и тогава хората започват да вярват и напълно да се отдават във властта на Святия Дух. Но ако те не поддържат в себе си резултата от тази победа, която им е дарил Бог; ако те позволят на своите стари привички и постъпки да вземат връх и отново да се въргалият в насладите на светските удоволствия, ако те се отнасят с пренебрежение към молитвата и не противостоят на злото, тогава изкушенията на Сатана ще достигнат своята цел и хората ще започнат да се съмняват в истинността на предишния си опит. Те ще разберат, че тяхната нравствена сила е нищожна, а Сатана им обявява, че е свършено безполезно да се опитват да живеят християнски живот. Той казва: „Този опит, който, както си мислехте вие, че е от Бога, всъщност беше плод на прекомерни емоции и пориви“.

Едва когато човек започне да обръща внимание на подобни нашепвания на лукавия, такива мисли вече няма да им се струват като лишени от смисъл и тогава тези, които трябва да знаят повече, които са имали продължителен опит в общението с Бога, поддържат идеите на Сатана и Святия Дух с печал напуска душата. Има такива хора, които почти без да осъзнават този доклад, приемат подобни идеи и по-късно, когато разберат, на кой път се намират, незабавно се опомнят; но има и други, които ще упорстват в противенето на Святия Дух дотогава, докато не започнат да считат това упорство за добродетел.

Да се съмняваш в изявите на Святия Дух не е безопасно; понеже, ако Неговото действие предизвиква съмнение, вече не остават сили, с помощта на които да се въздейства върху човешкото сърце. Тези, които приписват на човек работата на Святия Дух, казвайки, че са се намирали под прекомерно емоционално влияние, просто прекъсват всякакви връзки с източника на благословието. *(PX, 13 февруари 1894 г.)*

Затуй, като имаме това служение, както и придобихме милост, не се обезсърчаваме; но се отрекохме от тайни и срамотни дела, и не постъпваме лукаво, нито изопачаваме Божието слово, но като изявяваме истината, препоръчваме себе си на съвестта на всеки човек пред Бога. (2 Коринт. 4:1, 2)

Мой братко, съществува опасност, че намиращите се в нашите редове да направят грешка по отношение на приемането на Святия Дух. Мнозина вярват, че никакви емоции или пориви са свидетелство за присъствието на Святия Дух. Съществува опасност истинските чувства да не бъдат разбрани и думите на Христос: „Като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал” (Мат. 28:20) да загубят своята значимост. Съществува също опасност, необичайни измислици и свръхестествени прояви да заемат мястото на Писанията. Нека нашият народ не се стреми да принесе в живота си това, което не е написано в Словото. Дръжте се по-близо до Христос. Помнете Неговото слово: „Като ги учите да пазят всичко що съм ви заповядал; и ето, Аз съм с вас през, всичките дни до свършека на века“. (стих 20).

Той е с нас, когато ние предаваме на другите думите, които Той е казал в Стария и Новия Завет. Този, Който остави повеления в Новия завет, също така даваше наставления, съдържащи се в Стария завет. И Стария и Новия завет – и двата са свещени; защото и в двата се съдържат думите на Христос. От времето на грехопадението на Адам всяко общение на небето със земята става чрез Христос. В този, който вярва в наставленията, съдържащи се както в Новия, така и в Стария завет, и постъпва така, както изисква Господ, винаги живее Спасителя. (СК, с. 126)

Апостолите, пророците и святите Божии хора в миналото не достигнаха съвършенство на своя характер с помощта на чудеса, с помощта на никакви ярки и необичайни прояви; но те използваха дадените им от Бог способности, и основаваха своята вяра само върху Христовата правда. И всички, които вземат решение да използват това средство, могат да бъдат обезпечени със същия резултат. (*БГК, 1 юли 1900 г.*)

Сатана се стреми да направи така, че всеки, който престъпва Божия закон, да провъзгласява себе си за свят. Именно така постъпва и той самият. Той се радва, когато хората основават вярата си на лъжеучения и религиозен ентусиазъм, понеже тогава той може да използва тези хора с цел измамване на души. (*Евангелизъм, стр. 597*)

Във всичко показвай себе си пример на добри дела; в поучението си показвай искреност, сериозност, здраво и безукорно говорене, за да се засрами противникът, като няма какво лошо да каже за нас. (Тит 2:7, 8)

Господ е приготвил работа за вас, и ако вие слушате Неговия глас, няма да бъдете оставени в тъмнина. Спасителят казва: „Моите овце слушат гласа Ми и Аз ги познавам, и те Ме следват“ (Йоан 10:27). „А подир чужд човек няма да следват (...) защото не познават гласа на чуждите“ (ст. 5). Аз съм убедена, че Господ ви открива съвършенството и пълнотата на изкупителното дело, за да може цялото ви сърце да се изпълни с любов и благодарност и да донесете до другите това, което Господ ви открива. Христовият образ, запечатан в сърцето, се отразява в характера и в практическия ежедневен живот, защото ние лично представяме Спасителя.

Святият Дух е обещан на всеки, който Го иска. Когато изследвате Писанията, Святият Дух присъства до вас, представяйки Исус Христос. Истината – това е жив принцип, със своята светлина тя ясно посочва пътя за разбиране, и тогава наставя време да говорим за живия Христос. „Защото сме съработници на Бога“ (1Кор. 3:9). Христос каза на жената от Самария: „Ако би знаела Божия дар и Кой е Онзи, Който ти казва: „Дай Ми да пия“, ти би поискала от Него и Той би ти дал жива вода (...) извор на вода, която извира за вечен живот“ (Йоан 4:10-14).

Тези, в които тече потокът на Евангелието на Христос, изхождащ от сърца, изпълнени с Неговия Свят Дух, ще донесат светлина, успокоение и надежда на тези сърца, които жадуват и гладуват за правдата. Ние се стремим не към чувствено възбуждане, но към дълбоко, сериозно размишление, та слушащите да извършат задълбочена работа; истинна, разумна, продължителна работа, резултатите от която ще се простират във вечността. Ние жадуваме не за чувствено възбуждане, не за сензации; колкото по-малко изпитваме нещо подобно, толкова по-добре. Спокойното, сериозно размишление над Писанията има непреходна стойност и ще принесе плодове. Ето във какво е тайната на успеха – в проповядване на живия, личния Спасител в такава простота и в същото време с такава сериозност, че да може хората да се утвърдят чрез вяра в силата на живото Слово. (*Събрание в Полсен, с. 101, 102*)

Но ти говори това, което приляга на здравето учение. (Тит. 2:1)

Ние се намираме в постоянна опасност да се откажем от простотата на Евангелието. От страна на много се наблюдава силно желание да удивят света с нещо оригинално, с нещо такова, което ще доведе хората до състояние на духовен екстаз и да променят днешния опит. Несъмнено, съществува насъщна необходимост да се промени съвременния опит, понеже святостта на истината не се съблюдава, така както трябва. Но промените, от които днес се нуждаем, трябва да настъпят в сърцето и с тях можем да се сдобием само тогава, когато всеки поотделно търси Бога и Неговото благословение, когато всеки настойчиво се моли за това, че Неговата благодат да дойде върху нас и нашият характер да се преобрази. Именно от такива промени днес се нуждаем, и за да получим такъв опит, трябва да упражняваме своята воля и да проявяваме искрена сериозност. Ние трябва да запитаме от цялото си сърце: „Какво да направя, за да се спася?“ Трябва да знаем какви стъпки ни предстои да направим по пътя към небесното царство.

Христос откри на учениците Си такива истини, ширината, дълбочината и ценността на които те недостатъчно високо оцениха, или дори постигнаха, и същото състояние е свойствено за Божия народ днес. Ние по същия начин не сме в състояние да разберем величието и да възприемем красотата на тази истина, която Бог ни е поверил днес. Ако се развивахме в духовно познание, ние щяхме да видим, как истината се развива и разпространява в направления, които даже и не сме си представяли. Но тя никога няма да се развива по такъв начин, който би ни довел да си мислим, че можем да знаем времена и срокове, които Бог е положил в Своята власт.

Отново и отново получавам предупреждения относно определянето на времена. В бъдеще никога повече не ще бъде дадена вест за Божия народ, която да е свързана с време. На нас не ни е дадено определено да знаем нито времето за изливане на Святия Дух, нито времето за Второто пришествие на Христа. (PX, 22 март 1892 г.)

Който да държи вярното слово според както е било научено, за да може и да увещава със здравото учение, и да опровергава ония, които противоречат. (Тит 1:9)

Постоянно съществува опасност, от това да пуснем в нашите среди нещо такова, което да ни се стори проявление на Святия Дух, но в действителност да бъде само плод на духа на фанатизъм. До тогава, докато позволяваме на врага на истината да ни води по неверни пътища, ние не можем да се надяваме на това, че вестта на третия ангел ще достигне до искрени сърца. Ние трябва да бъдем осветени чрез послушание към истината. Аз се опасявам от всичко, което може да отклони ума от истинното свидетелство, открито в Божието Слово. Мен това много ме безпокои.

Ние винаги трябва да се придържаме към здравия разум, за да не може врага да ни заведе в заблуждение. Срещат се много лесно възбудими хора, които не е трудно да бъдат доведени до състояние на фанатизъм; и остава само в църквите ни да допуснем грешки, които да хвърлят тези хора в заблуждение, и те веднага ще доведат нашите грешки до крайно опасни размери; а после в резултат на неправилното поведение на тези хора, проклятие ще падне върху цялата църква на адвентистите от седмия ден.

Мисля за това как да преиздадем материали за някой по-ранни опитности, за да може колкото се може повече хора да узнаят за тях, защото на мен отдавна ми е известно, че фанатизмът отново ще се прояви в различни форми. Ние трябва да се укрепваме с размишление над Словото и да се откажем от всички пречудни и странни духовни практики, които ще бъдат започнати и приложени в живота на много наши събратя. Ако допуснем хаос в нашите редове, то не бихме могли да изпълним както трябва поръчаната ни работа...

Как се страхувам, че в нашия народ ще се появят симптоми на нов фанатизъм! Много трябва да се осветят, но само чрез послушание към истинната вест. *(ИБ, т. 2, с. 43, 44)*

Обаче, всичко нека става с приличие и ред. (1 Коринт. 14:40)

Запознах се с една съпружеска двойка. Те ми казаха, че следват Божието Слово и вярват в свидетелствата, и че в последните две-три години са изпитали необичайни преживявания. Те изглеждаха честни и искрени хора...

Аз казах на този брат и неговата жена, че преживените от мен в младостта ми събития, последвали скоро след определеното време в 1844 година, ме накараха много и много внимателно да се отнасям към всичко, приличащо на това, с което тогава ние се сблъскахме и присмехите, които преживяхме в името на Господа.

Най-големият ущърб, който ние можем да нанесем на Божието дело в наше време, е да позволим духът на фанатизма да проникне в нашите църкви и погрешно да приписваме всякакви странни явления на действието на Божия Дух.

Когато моите събеседници разказаха за своите опитности, които те считаха за резултат от слезлия върху тях Свети Дух в апостолска сила, това ми се показва, че е точно копие на това, с което ние се сблъскахме и се борихме в началото на адвентното движение.

В края на нашата беседа брат Л. предложи да се съединим в молитва, надявайки се, че по време на молитвата, върху жена му ще слезе силата, която те ми описаха, и аз да определя от Бога ли е това или не. С такова предложение не можех да се съглася, доколкото съм получила наставление, че ако някой иска да демонстрира пред мен някакви необичайни явления, то с това доказва, че това не е от Бога.

Ние не трябва да позволяваме тези явления да ни карат да се чувстваме обезкуражени. От време на време ще се сблъскаме с подобни опитности и ние сме длъжни да ги пресечем, тъй като те ни отвличат от дълбокото влияние на Светия Дух. Божието дело всякога се характеризира със спокойствие и достойнство. Ние не можем да търпим тези, които водят към хаос и отслабват нашата деятелност във великото дело, което Бог ни е заръчал да изпълняваме в този свят, за да го приготвим за второто пришествие на Христа. *(Избрани вести, т. 2, стр. 41, 42)*

А още всичко считам като загуба заради това превъзходно нещо - познаването на моя Господ Христос Исус, за Когото изгубих всичко и считам всичко за измет, само Христа да придобия. (Филип. 3:8)

Чрез Христос човек се изпълва с нравствена сила, която може да промени всички негови чувства и да го направи способен, да отдаде цялата си воля, трудейки се на Божията нива. Там, където по-рано всички сили на ума и тялото са били съсредоточени с цел вършене на зли дела, сега със силата на Святия Дух се извършва обръщане. Святият Дух просвещава, обновява и освещава душата. Ангелите с неизразим възторг наблюдават работата, която Святият Дух извършва в човека.

Посредством разкриване на Христовата любов, чрез познаването на Неговата любов, която е била проявена към нас, когато ние сме били още грешници, упоритото сърце се смекчава и се покорява, а грешникът се преобразява и става Божие дете. Любовта е това средство, с помощта на което Бог отделя греха от човешкото сърце. Посредством любовта Той обръща гордостта в кротост, враждебността и неверието в любов и вяра. Господ не използва принудителни мерки; Исус се открива на душата, и ако човек погледне с вяра към Божия Агнец, ще живее...

Христос се яви на човечеството, за да могат да видят Неговия характер, Неговото съвършенство; и така както образа е пълен и съвършен във всичко, така и човекът, преобразяващ се в Божи образ, става съвършен в Него; понеже извън Христа в човешкото сърце никога не може да пребивава праведност.

Когато Духът бе излят от свише, църквата се изпълни със светлина, но тази светлина беше Христос. Когато Духът се излее върху Божия народ в наше време, Христовото име ще бъде на всеки език, Неговата любов ще изпълни всяко сърце; и когато сърцето приеме Исус, то приема Бога, понеже Божията пълнота обитава в Христос. Когато лъчите на Христовата правда осветят душата, радост, благоговение и слава се обединяват с опитността. (ЗВ, 9 юни 1890 г.)

А Бог на надеждата да ви изпълни с пълна радост и мир във вярването, тъй щото чрез силата на Светия Дух да се преумножава надеждата ви. (Рим. 15:13)

Много се говори за даряването на Святия Дух и някой тълкуват това така, че нанасят вреда на църквата. Вечният живот се състои в приемането на живителните елементи от Писанията и в изпълняване на Божията воля. Това е яденето на плътта и пиенето кръвта на Божия Син. Тези, които постъпват така, чрез евангелието им се открива живот и безсмъртие, защото Божието слово е правда и истина, дух и живот. За всички вярващи в Исус Христос като свой личен Спасител голямо преимущество се явява храненето от Божието Слово. Със своето влияние Святият Дух разтълкува Словото, Библията, нетленната истина, която дава духовна поддръжка и сила на моления се търсач.

„Вие изследвате писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене” (Йоан 5:39). Тези, които копаят дълбоко, ще намерят скъпоценните бисери на истината. Святият Дух присъства с всеки настойчив търсач. Неговата светлина осветява Словото и представя на човека важността на истината от друга, нова страна. Изследователят тогава се изпълва с чувство на мир и радост, които той никога по-рано не е изпитвал. Той осъзнава ценността на истината така, както никога до тогава. Нова, небесна светлина се излива над Словото, осветявайки Го така, като че ли всяка буква е украсена със злато. Сам Бог говори на разума и сърцето, правейки Словото дух и живот.

Всеки искрен търсач на Словото с помощта на Святия Дух ще издигне сърцето си към Бога. И той скоро ще открие за себе си това, което ще го издигне над всички фалшиви твърдения на така наречени учители, чиито слаби, нямащи основа теории, не се поддържат от Словото на живия Бог. (*Ръкопис, том. 21, стр. 131, 132*)

Радвайте се всякога в Господа; пак ще кажа: Радвайте се. (Филип. 4:4)

Молете се, молете се усилено и непрестанно, но не забравяйте да прославяте Господа. На всяко Божие дете подобава да възвеличава Неговия характер. Вие може да славословите Бога и да явявате в себе си силата на Неговата подкрепяща благодат. Много хора не оценяват по достойнство великата Божия любов и Божественото състрадание на Исус. Хиляди хора се отнасят с нескрито презрение към несравнимата благодат, изявена в плана на спасението. Всички, ползващи се от плодовете на това велико спасение, са виновни за подобно отношение. Те не развиват благодарност в своите сърца. Но в тайната на изкуплението желаят да надникнат ангели, тя ще бъде темата за изучаване и възпяване от изкупените през нескончаемите векове. И нима не заслужава това дълбоко размишление и изследване в настоящето време? Нима не трябва да прославим Бог от все сърце, душа и глас „за Неговите удивителни дела за човешките чада“? (Пс. 107:8)

В нашите богослужения има твърде много формализъм. Господ желае, Неговите служители, проповядващи Словото, да бъдат възпламенени от Неговия Свят Дух; а присъстващите не трябва да слушат със сънливо равнодушие или да се оглеждат разсеяно, не реагирайки никак на произнесеното от амвона слово. В невярващите никога няма да се създаде благоприятно впечатление за Христовата религия, ако те видят равнодушно отношение на хората към проповедта. Тези вяли, невнимателни християни проявяват огромно честолюбие и ревност, когато става въпрос за земни неща, но въпросите, засягащи вечното благополучие, не ги затрогват достатъчно дълбоко. Божият глас, обръщаш се към тях чрез Своите вестители, може да бъде приятна песен, но Неговите святи предупреждения, изобличения и насърчения остават без внимание. Светският дух сковава сърцата на слушателите и истините на Словото Божие се произнасят на оловни уши и закоравели, невпечатлителни сърца. Църквата трябва да се пробуди и да стане деятелна, за да се въодушевят и поддържат Христовите служители и да им се помага в делото за спасението на души. Където църквата ходи в светлина, там винаги ще има сърдечен отклик и думи на радостна хвала и благодарност. (СЦ, т. 5, с. 317, 318)

А множеството на повярвалите имаше едно сърце и душа; и ни един от тях не казваше, че нещо от имота му е негово, но всичко им беше общо. (Деян. 4:32)

Писанието свидетелства, че „между тях нямаше нито един нуждаещ се“, и по нататък се разказва за това, как се задоволяваха техните нужди. Тези вярващи, които имаха пари и имущество, с радост ги жертваха в помощ на тези, които бяха в неравностойно положение. Продавайки своите домове и земи, те донасяха спечелените пари и ги слагаха в нозете на апостолите, „и на всеки му се даваше, според нуждата“.

Тази щедрост на вярващите бе резултат от изливането на Духа. У обърнатите в евангелската вяра имаше „едно сърце и една душа“. Тях ги обединяваше обща цел – да съдействат за успеха на повереното им дело; и сребролюбието нямаше място в техния живот. Те обичаха своите братя и делото, на което се бяха посветили, повече от парите и именията. Постъпките на тези хора свидетелстваха за това, че за тях човешките души бяха по-скъпи от земните богатства.

Така става винаги, когато Божият Дух ръководи живота на човека. Хора, чиито сърца са изпълнени с Христовата любов, ще следват примера на Този, Който, бидейки богат, стана беден заради нас, та да можем ние да се обогатим чрез Неговата нищета. Пари, време, положение и всички други дарби, получени от Бог, са ценни дотолкова, доколкото съдействат за разпространение на евангелието. Така беше в първата църква; когато членовете на съвременната църква чрез силата на Святия Дух престанат да обичат богатата на този свят и започнат на драго сърце да жертват в името на това, техните близки да чуят евангелието, проповядваните истини ще окажат могъщо влияние върху слушателите. *(ДА, стр. 70, 71)*

Защото свидетелствам, че те дадоха доброволно според силата си, и даже във от силата си, като ни умоляваха с голямо настояване, относно това даване, дано да участват и те в служенето на светиите. (2 Коринт. 8:3, 4)

Разпространявайки се и разширявайки се евангелието изисква повече ресурси, за да се поддържа борбата, която то е водело от деня на смъртта на Христос, и това направи закона за жертването по-насъщен и необходим, отколкото във времето на юдейското управление. Днес Бог изисква не по-малко дарове, а напротив, повече, отколкото в който и да е друг период на земната история. Принципът, изложен от Христос, се заключава в това, че даровете и приношенията трябва да се намират в пряка зависимост от светлината и благословието, което получават хората. Той каза: „И от всеки, комуто много е дадено, много и ще се изисква“ (Лука 12:48)

На благословиенията на християнския век апостолите отговориха с дела на благотворителност и щедрост. Изливането на Святия Дух, което стана след като Христос остави Своите ученици и се възнесе на небето, доведе до себеотрицание и самопожертвувателност заради спасението на други. Когато светиите в Ерусалим бяха в бедствено положение и в отчаяние, Павел пише на християните, които бяха от езичниците, относно делата на милосърдие и казва: „И тъй, както изобилвате във всяко нещо, - във вяра, в говорене, в знание, в пълно усърдие и в любов към нас, - така да преизобилвате и в това благодение“ (2 Коринт. 8:7). Тук благотворителността е сложена редом с такива добродетели като вяра, любов, и християнско усърдие.

Тези, които считат, че могат да бъдат добри християни, и едновременно запушват своите уши и сърца пред призивите на Бога за проявяване на щедрост, се намират в страшно заблуждение. Има такива, които гръмко изповядват своята велика любов към истината, и що се отнася до думите, са заинтересовани за това, че истината да напредва, но на дело не правят нищо за нейния напредък. Вярата на такива е мъртва, защото не се усъвършенства от дела. Господ никога не е правил такива грешки, като например да обърне някоя душа, а след това да остави [тази душа] във властта на сребролюбieto. (PX, 25 август 1874 г.).

Понеже всички вие, които сте се кръстили в Христа, с Христа сте се облекли. Няма вече юдеин, нито грък, няма роб, нито свободен, няма мъжки пол, ни женски; защото вие всички сте едно в Христа Исуса. (Гал. 3:27, 28)

Бог не признава национални, расови или социални различия. Той е Творецът на цялото човечество. Всички хора се явяват едно семейство както по сътворение, така и по изкупление. Христос дойде, за да разруши всички разделителни стени, да открие всички отделения на храма, за да получи всяка душа свободен достъп до Бога. *(ПХ, стр. 386)*

Библейската вяра не разделя хората по кастови признаци или цвят на кожата. В такава религия няма значение положението в обществото, богатството на човека или светската му слава. Бог оценява хората, като хора. Пред Неговото лице достойнството на хората се определя от техния характер. Ние трябва да разпознаваме Христовия Дух във всеки човек, в който Той се проявява. *(СЦ, том.9, стр. 223)*

Христос се опитваше да предаде на учениците истината за това, че в Божието царство няма ни граници, нито касти, нито аристократи, че те трябва да отидат до всички народи и да им занесат вестта за любовта на Спасителя. *(ДА, стр. 20)*

Бяха издигнати стени между бели и черни. Тези стени на предубеждението падат от само себе си, както това стана с ерихонските стени, когато християните са послушни на Божието слово, което е способно да ги надари с величествена любов по отношение на техния Творец и безпределна любов към своя ближен. *(Пак там, 17 декември 1895 г.)*

След изливането на Святия Дух, човечността ще възтържествува над предразсъдъците в стремежа да спаси душите на хората от разни националности. Умът на хората ще бъде под Божие водителство. Човешките сърца ще започнат да обичат така, както обичаше Христос. И тогава всичко свързано с цвета на кожата на човека ще бъде разглеждано съвсем различно, отколкото сега. Ако човек обича така, както обича Христос, неговият ум ще се възнесе в чиста, небесна, безкористна атмосфера. *(СЦ, том. 9, стр. 209)*

И страх обзе всяка душа; и много чудеса и знамения ставаха чрез апостолите. И всичките вярващи бяха заедно, и имаха всичко общо; и продаваха стоката и имота си, и разпределяха парите на всички, според нуждата на всекиго.(Деян. 2:43-45)

Причината за недостига на Святия Дух в нашите църкви трябва да се търси не в пестеливостта на Бога. Този недостатък може да бъде ликвидиран само от самите църкви. Бог говори на Своя народ: „Станете и се обърнете към святите неща“. Къде е вярата ни? На какво основаваме нашите отношения с Исус Христос? Следваме ли Го в дух на себеотрицание и постоянство? Проповядваме ли истината с разбиране? Когато Бог излее Своя Свят Дух на църквите, те ще пренесат плод за Негова слава. Мечът на Духа, отново заточен от Неговата сила, ще бъде двуостър.

В Божието лозе има много сериозна работа, която трябва да се извърши. Вестта на третия ангел трябва да бъде провъзгласена с висок глас над цялата земя. Всяко дело, което и в най-малка степен поощрява нечестност, а също и всякакъв егоизъм, подлежат на унищожение от Късния дъжд. Всякакво идолопоклонство трябва да бъде унищожено. Да бъде изхвърлен всеки жертвеник, освен този, който освещава дара и дарителя – Голготския кръст.

Нови територии трябва да бъдат присъединени към Божието царство. Нови участъци от нравственото лозе трябва да се обработват като Господна градина. Честта на Божия закон трябва да бъде защитена пред непадналите светове, пред небесната вселена и пред падналия свят. Ще дойдат най-страшни преследвания, но когато Сион се въздигне и се облече в своите чудесни дрехи, законът ще сияе в красотата на святостта. Господ създава в нас повече живот и повече сила, понеже Божията слава се е спуснала над църквата. Когато човек приема истината, идва края на уродливото безплодие. За приемащия Словото на Христос то става вечен живот. *(Школа за изучаване на Библията, 1 декември 1903 г.)*

Строго ви запретихме да не поучавате в това име; но ето напълнили сте Ерусалим с учението си, и възнамерявате да докарате върху нас кръвта на този човек. А Петър и апостолите в отговор рекоха: Подобава да се покоряваме на Бога, а не на човеците. (Деян. 5:28, 29)

Чух тези облечени с бронята да проповядват истината с голяма сила. Това имаше огромен ефект. Видях тези, които бяха свързани; някои жени бяха свързани с мъжете си и някои деца с родителите си. Искрени хора, които по-ранно бяха възпрепятствани или които бяха задържани да не чуят истината, сега с желание възприемаха провъзгласяването на истината. Всичкият им страх от роднините изчезна. Само истината ги въздигаше. Тя беше за тях по-ценна и по-скъпа от живота. Те вече дълго време жадуваха и гладуваха за правдата. Аз попитах, какво доведе до такава голяма промяна? Ангелът отговори: „Това е резултат от Късния дъжд. Освежаваща влага от присъствието на Господа. Високият вик на третия ангел“.

Голяма сила придружаваше тези избрани. И ангелът ми каза: „Погледни!“ Вниманието ми беше обърнато към грешниците или невярващите. Те всички се намираха във възбудено състояние. По-голямата ревност и сила, която присъстваше сред Божия народ, ги дразнеше и ги водеше до ярост. Бъркотия, бъркотия цареше навсякъде. Аз видях, как се предприемаха мерки по отношение на тази група хора, които имаха Божията сила и светлина. Около тях се съгъстяваше тъмнината, но те стояха твърдо, получавайки Божието одобрение и доверявайки Му се напълно. Видях ги в недоумение.

След това чух, как те настойчиво викаха към Бога. И техния вопъл не преставаше ни ден, ни нощ. Аз чух следните думи: „О Господи! Да бъде волята Ти! Ако така ще се прослави името Ти, то спаси Твоя народ! Избави ни от езичниците, които ни обкръжиха! Те ни осъдиха на смърт; но Твоята ръка може да ни даде спасение“. Това са всичките думи, които сега мога да си спомня. Изглеждаше, че тези хора напълно осъзнаваха своето недостойнство и демонстрираха пълно подчинение на Божията воля. И всички без изключение настойчиво се молиха за избавление, борейки се подобно на Яков. *(PX, 31 декември 1857 г.)*

И всяка ваша грижа възложите на Него, защото Той се грижи за вас. Бъдете трезвени, будни. Противникът ви, дяволът, като рикаещ лъв обикаля, търсейки кого да погълне. (1Петр. 5:7, 8)

Ако земните жители трябва да бъдат обвинени в грех като нарушители на Божия закон, то това трябва да извърши Святият Дух, използвайки хора като инструменти за изпълнение на своята работа. Църквата се нуждае от това - да отхвърли от себе си съня, който е подобен на смърт; защото Господ чака, за да благослови Своя народ, който ще приеме това благословение, когато то бъде излято, и ще го разпръсне в чисти и мощни лъчи светлина. „Тогава ще поръся върху вас чиста вода, и ще се очистите (...) И ще вложa Духа Си вътре във вас, и ще ви направя да ходите в повеленията Ми“ (Езек. 36: 25-27).

Ако църковната пустиня трябва да се превърне в плодосно поле, а плодосното поле трябва да стане подобно на гора, то това ще стане само с помощта на Святия Божия Дух, излят над Неговия народ. Небесните същества отдавна чакат възможност да си сътрудничат с хора, членове на църквата, в тази работа, която трябва да изпълнят. Те чакат вас. Толкова необятни са нивите, толкова широк е замисълът, че всяко осветено сърце ще бъде задействано в служене в качеството на инструмент на Божествените сили.

В същото време ще действа сила, привеждаща в движение всичко отдолу. Действието на злите ангели ще се прояви в измами, лъжи, в бедствия, смърт и престъпления с необичаен характер. Докато Бог използва ангелите на милосърдието да извършат свята служба чрез хора, Сатана привежда в действие своите инструменти, отдавайки дължимото на всички сили, които му се покоряват. Ще има множество претенденти, наричащи себе си Господ, и ще има много богове. Ще се разнесе вика: „Ето, тук е Христос“ или „Ето, Той е там“. Навсякъде ще се проявява измамната сила на Сатана с цел да се отвлече вниманието на хората от настоящия дълг. Явяването на лъжехриста ще пробуди лъжливи надежди в ума на тези, които са позволили да бъдат измамени. Бодърстващите членове на църквата в това време ще бъдат на висота, и проявите на сатанинските сили ще бъдат представени пред хората в истинската им светлина. (*Бюлетин на ГК, 28 февруари 1893 г.*)

И чух друг глас от небото, който казваше: Излезте от нея, люде Мои, за да не участвувате в греховете ѝ и да не споделяте язвите ѝ. (Откр. 18:4)

Не гледайки на всеобщия упадък на вярата и набожността, има все още в тези църкви истински последователи на Христа. Преди последните Божии съдби да посетят нашата земя, сред Божия народ ще се извърши такова възраждане на благочестието и святостта, каквото не е било от времето на апостолите. На Божите деца ще бъде излят Неговия Дух и сила. Тогава много ще оставят църквите в които любовта към света е изместила любовта към Бога и Неговото слово. Много проповедници и народ с радост ще приемат тези велики истини, които по Божията воля се известяват по това време, за да приготвят хората за второто пришествие на Господа.

Но врагът на човешките души с всички сили се старае да попречи на такава работа; той ще се опита да не допусне възникването на това движение, подменяйки го със своите фалшификати. В тези църкви, които му се отдава да съблазни, той създава впечатление, сякаш вече са се излели особените Божии благословения; и ще се създава впечатлението, че възниква голямо религиозно пробуждане. Множество хора ще се радват на чудесното въздействие на Бог върху тях, като в същото време това ще се върши от съвсем друг дух. Прикривайки се под маската на религиозност, сатана ще се опита да разпростре своето влияние върху целия християнски свят.

В много религиозни движения, произлезли за последния половин век, в по-голяма или в по-малка степен се вижда действието на тази същата сила, която ще се прояви в по-широки движения в бъдещето. Ние виждаме, че хората изпитват емоционален подем, истината се смесва с лъжа, и че много са въведени в заблудение. Но измамата може да бъде избегната. В светлината на Словото Божие не е така трудно да се определи естеството на тези движения. *(ВБ, стр. 464)*

И в онова време великият княз Михаил, който се застъпва за твоите люде, ще се подигне; и ще настане време на страдание, каквото никога не е бивало откак народ съществува до онова време; и в онова време твоите люде ще се отгърват, - всеки, който се намери записан в книгата. (Дан. 12:1)

Когато членовете на Христовото тяло се приближат до заключителната борба, „времето на Яковата скръб“, те ще израснат до мярката на Христовата пълнота и ще бъдат водени от Неговия Дух. Когато третата вест прерасне във висок вик и когато голяма сила и слава ще придружава това заключително дело, верните Божи деца ще участват в тази слава. Именно Късния дъжд ще ги възроди и укрепи в това, да преживеят времето на скръбта. Техните лица ще сияят със славата на тази светлина, която съпровожда третия ангел.

Аз видях, че Бог по чудесен начин ще запази Своя народ във времето на скръбта. Както Исус мъчително изливаше Своята душа в Гетсиманската градина, така и Неговите чада ще викат искрено и отчаяно към Него ден и нощ за избавление. В това време ще излезе указ, съгласно който те трябва или да се откажат от съботата на четвъртата заповед и да почитат първия ден неделя, или да изгубят живота си. Но те няма да отстъпят и пренебрегнат Господната събота и да почитат постановленията на папството. Сатанинските войнства и нечестивите хора ще ги обкръжат и ще ликуват, понеже те няма къде да избягат. Но в самия разгар на нечестивото шумно веселие и сатанинското тържество ще отекват силни гръмове – един след друг. Небето ще потъмнее и ще бъде залято от ослепителна светлина и страшна слава от Божия престол. Бог ще издаде глас от свято Свое жилище.

Основите на земята се разтърсват; зданията се люлеят и падат с ужасен грохот. Морето кипи, като котел, и цялата земя е обхваната от ужасно объркване. Праведните са върнати от плен и с радостен шепот говорят един на друг: „Ние сме спасени, това е Божия глас“. С тържествено благоговение те се вслушват в думите на Бога. (СЦ, т. 1, с. 353, 354)

Но бдете всякога, и молете се, за да сполучите да избегнете всичко, което предстои да стане, и да стоите пред Човешкия Син. (Лука 21:36)

Тези мними вярващи, които подхождат към времето на скръбта неподготвени, в отчаяние и думи, изпълнени с изгаряща болка, ще изповядват греховете си пред света, а грешниците в това време ще ликуват над тяхната душевна скръб. За тези хора няма бъдеще. Във времето, когато Христос се повдига и напуска Светая светих, времето на скръбта вече настъпва, делото на всеки ще бъде разгледано, и вече не ще има изкупителна кръв, която ще може да очисти от грях и порок. Когато Христос излиза от Светая светих, Той решително и с власт произнася: „Който върши неправда, нека върши и за напред неправда; и който е нечист, нека бъде и за напред нечист; и праведният нека върши и за напред правда, и светият нека бъде и за напред свят. Ето, ида скоро и у Мене е наградата, която давам, да отплатя на всекиго, според каквито са делата му” (Откр. 22:11, 12).

Тези, които отлагат подготовката за деня на Господа, няма да могат да се приготвят във време на скръбта или когато и да било след това. Праведните не ще прекратят настойчивите, мъчителни вопли за избавление. Те не могат да си спомнят никакви конкретни грехове; но, преглеждайки своя живот, те виждат малко добро. Техните грехове вече са разгледани в съда и са били оправдани. Техните грехове са отстранени в земята на забравата, и те не могат да си ги спомнят. Тях ги застрашава унищожение и подобно на Яков тяхната вяра не отслабва от това, че на молитвите им не се отговаря веднага. Въпреки, че изпитват страдание, намират се в плена на глада, това не спира възнасянето към Небето на застъпнически молитви. Те здраво се държат за Божията сила, подобно на начина, по който Яков се държеше за ангела; и езикът на душата им е: „Няма да те пусна докато не ме благословиш“ (Битие 32:26).

Това време на отчаяние и мъка изисква настойчива и твърда вяра, която е способна да понесе забавяне и глад, която не ще угасне под влияние на слабостта, макар да е подложена на сурови изпитания. Периодът на изпита е времето, което се дава на всички, за да се подготвят за Господния ден. (*Знамения на времето, 27 ноември 1879*).

Декември. ТЪРЖЕСТВУВАЩИ В ДУХА

1 декември – ДУХОВНА БИТКА

Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията във високите места. (Еф. 6:12)

Животът на християнина е борба. Но „нашата борба не е срещу кръв и плът, но срещу началствата, срещу властите, срещу духовните сили на нечестията във високите места”. В това противоборство между праведност и нечестие победата може да бъде удържана само с помощ от горе. Нашата ограничена воля трябва да се подчини на волята на Безграничния; човешката воля трябва да се съедини с Божествената. По такъв начин Светият Дух ще ни дойде на помощ; и резултатът от всяка победа ще бъде връщане на принадлежащото на Бога, изкупено на висока цена. Резултатът ще бъде възстановяване на Божия образ в душата.

Господ Исус работи чрез Светия Дух, понеже Духът Го представя на земята. Чрез Него Господ изпълва душата с духовен живот, направлява способностите ѝ за вършене на добро, очиства нейното морално разположение и я прави годна за Своего царство. Исус е приготвил за хората обилни благословения и богати дарове. Той се явява чуден съветник, безграничен в мъдрост и сила; и ако ние признаем властта на Неговия Дух и се подчиним на Неговата направляваща ръка, ще съхраним своята пълнота в Него. Каква чудна мисъл! В Христос „обитава телесно всичката пълнота на Божеството; и вие имате пълнота в Него” (Кол. 2:9, 10).

Човешкото сърце не изпитва истинско щастие, ако не се покори на Светия Дух. Духът извършва обновяване на душата в съответствие с образа, Исус Христос. Благодарение влиянието на Духа враждата против Бога се променя във вяра и любов, а гордият става смирен. Човек приема красотата на истината и Христос се възвеличава в превъзходството и усъвършенстването на неговия характер. Когато стават подобни промени, се разнасят възторжените песни на ангелските хорове, а Бог и Христос се радват на душите, придобили сходство с Божественото. (PX, 10 февруари 1903 г.)

Затова вземете Божието всеоръжие, за да можете да противостоите в злия ден, и, като надвиете на всичко, да устоите. (Ефес. 6:13)

Воините, въввлечени в битка, трябва да се срещнат с трудности и несгоди. Те получават груба храна, да и много често в ограничено количество. Те се отправят на дълги походи, ден след ден вървят по труднопроходими пътища под палещото слънце, разпъвайки лагер през нощта. Спят на голата земя и само небесният свод им служи за покрив, предвижват се през проливни дъждове, студени мразове, гладни, отслабнали, изтощени, ту служейки за мишени на врага, ту влизайки с него в смъртна схватка. По този начин те ще узнаят какво значи изпитание. От тези, които са постъпили на служба в армията на Христа, се очаква, че ще изпълняват трудна работа и търпеливо ще понасят мъчителни изпитания заради Христос. Но тези, които страдат с Него, ще и царуват с Него.

Така, кой от нас е постъпил на служба, разчитайки да живее в удобства, да си почива, когато си поиска, да слага на страна войнишкото снаряжение и да облича цивилни дрехи, да спи на служебния пост, излагайки, по този начин Божието дело на укор? Тези, които обичат покоя, няма да ограничават себе си и търпеливо да понасят всичко; и когато хората са призовани да извоюват велики победи за Бога, те не са готови да отговорят: „Ето ме, изпрати мене“. Трябва да бъде проведена тежка и трудна работа, но благословени са тези, които са готови да я изпълнят, когато назоват техните имена. Бог няма да награди мъже и жени в бъдещия свят за това, че искат комфорт в този.

Ние се намираме сега на бойното поле. Нямаме време за почивка, няма време за покой, няма време за егоистични удоволствия. Победили веднъж, вие трябва да се сражавате отново. Трябва да печелите победа след победа, събирайки сили за нови битки. Всяка спечелена победа дава прилив на сили, вяра и решимост. Благодарение на Божествената сила вие ще бъдете по-силни от своите врагове. *(Знамения на времето, 7 септември 1891 г.)*

Подвизавай се в доброто войнстване на вярата; хвани се за вечния живот, на който си бил призван, като си направил добрата изповед пред мнозина свидетели. (1 Тим. 6:12)

Когато ние сериозно и решително се упражняваме като верни воители, слушайки заповедите на Началника на нашето спасение, в това ще намираме истинско удоволствие, което не можем да получим от никакво друго занимание. Христовият мир ще пребивава в сърцето на верния воин. Носейки Христовото иго и Неговото бреме, душата намира покой. Изказването, че за душата няма покой освен в непрестанното и предано служене, изглежда противоречиво. Но това действително е така. Щастие то се състои в усърдно, послушно служене, когато всички сили на нашето естество се намират в щастливо, здраво, хармонично действие, слушайки заповедите на нашия Водач. Колкото по-отговорно се явява заданието, възложено на Христовите воители, толкова повече душата тържествува в любовта и одобрението на Спасителя. Човек получава свобода, изпълнявайки най-тежки и напрегнати задължения.

Но това изпълнение на дълга на воителя означава труд. Това не винаги е точно тази работа, която бихме си избрали. Христовите воители трябва да понасят външни неудобства, трудности и изпитания. Трябва да се води постоянна война против пороците и наклонностите на нашата природа. Ние не трябва да бъдем претенциозни, избирайки най-приятната за нас работа, понеже сме Христови воители, под Негово ръководство, и не трябва да се грижим за своето собствено удоволствие. Трябва мъжествено да се сражаваме в битките на Господа. Ние имаме врагове, които трябва да победим, което ще ни даде контрол над всичките ни сили.

Своеволието в нас трябва да умре, трябва да се подчиняваме само на Христовата воля. Воителят в армията на Христа трябва да се научи да понася несгоди, да се отрече от себе си, да вземе кръста и да върви там, където го води неговият Водач. Трябва да се извършат много неща, които са тежки за човешката природа и болезнени за кръв и плът. Този труд за смиряване на собственото Аз изисква решителни, непрекъснати усилия. Сражавайки се в добрите битки на вярата, спечелвайки скъпоценни победи, ние се хващаме за вечния живот. *(Младежки наставник, 22 декември 1886 г.)*

4 декември – ИЗПИТАНИЯТА И СЪПРОТИВАТА ЩЕ ДОНЕСАТ ПОЛЗА

Възлюбени, не се чудете на огненото изпитание, които идва върху вас, за да ви опита, като че ви се случва нещо чудно; но радвайте се за гдето с това вие имате общение в Христовите страдания, за да се зарадвате премного и когато се яви Неговата слава. (1 Петр. 4:12, 13)

Изпитанията, с които се сблъскваме, могат да ни донесат полза в много отношения. Ако сме издържали изпитанието, това развива достоинства, които никога не биха се появили, ако християнинът няма какво да претърпява. Вяра, търпение, въздържание, стремеж към небесното, доверие в Провидението и искрено съчувствие към заблудените също са резултат от удържаното изпитание. Ето милостта на Духа, която се разпуква, цъфти и принася плод всред изпитания и нещастия. Кротост, смирение и любов всякога растат на християнското дърво. Ако словото е посято в добри и честни сърца, упоритата душа ще бъде покорена, и вярата, хващаща се за обещанията и облягайки се на Христос, ще се окаже победителка. „Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тази победа, която е победила света, е спечелила нашата вяра” (1 Йоан. 5:4).

Този, който разтваря Писанието и се храни с небесна манна, ще стане съпричастен на Божественото естество. За него няма живот или опитност отделно от Христа. Той слуша гласа на Бога, говорещ от Небесата: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“ (Матей 3:17). Този глас е за него уверение, че е приет от Възлюбения. И той знае, че по характер трябва да бъде, като Този, в Когото обитава Божието благоволение. Бог напълно прие Христос в качеството на наш заместник, наш поръчител. Тогава нека всеки, който призовава името на Христос, да се отдели от всяко зло и да стане един характер с Христос, за да не се срамува Исус да ни нарича братя.

Този, на Когото се доверяваме, е изявил Себе Си като своевременен помощник във всяка нужда. И пребъдвайки в Него, ние все повече се оприличаваме на Него. „А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен“. (2 Кор. 3:18) *(PX, 28 юни 1892 г.)*

Затова, веселете се, небеса и вие, които живеете в тях. Но горко на вас, земя и море, защото дяволът слезе у вас много разярен, понеже знае, че му остава малко време. (Откр. 12:12)

Тези, които напълно посвещават себе си на Бога, няма да бъдат оставени на мира от врага на човешките души. Сатана ще дойде пред тях със своите благовидни изкушения, замисляйки да ги отвлече от предаността им към Бога. Той ще им предложи своя подкуп, както направи с Христос в пустинята на изкушението, казвайки: „Всичко това ще ти дам, ако паднеш и ми се поклониш“ (Мат. 4:9).

Но какъв трябва да бъде отговорът на християнина на всички изкушения на нечестивия? Трябва да му кажем: „Аз не използвам влиянието си за нищо друго освен Христовото дело. Аз не принадлежа на себе си. Аз бях купен за определена цена. Не трябва да живея в своите си удоволствия, защото бях преобразен, изкупен с кръвта на Христос. Не мога да дам на Христос повече, от това което Му принадлежи, понеже всеки миг от моя живот Му принадлежи. Аз съм негова собственост, слуга, когото са наели да изпълни волята на своя Господар“.

Това е единствената безопасна позиция, която ние можем да заемем. И ако отделните членове на църквата също мислеха така, каква сила щеше да се изяви в църквата, за да привлече и обърне души към Христос! Именно работа без ентусиазъм, опитът да служим и на Бога, и на дявола едновременно прави църквата толкова нуждаеща се от Божия Дух.

Ако членовете на църквата бяха посветени, ако бяха едно в Духа, свързани с връзките на мира, ако бяха организирани с цел да дадат на другите добър пример, църквата действително щеше да бъде светлината на света. Ако отделните членове на църквата се стремяха да представят Христа на света чрез характер и живот, хиляди от тези, които сега имат причина да критикуват чрез слово и дело изповядващите името на Христос, биха били привлечени към Спасителя.

„Понеже Бог, Който е казал на светлината да изгрее из тъмнината, Той е, Който е огрял в сърцата ни, за да се просвети света с познаването на Божията слава в лицето Исус Христово. А ние имаме това съкровище в пръстни съдове, за да се види, че превъзходната сила е от Бога, а не от нас“ (2 Кор. 4:6,7) (*Домашен мисионер, 1 октомври 1892 г.*).

Най-после, заяквайте в Господа и в силата на Неговото могъщество. (Ефес. 6:10)

Като народ ние очакваме пришествието на Господа на небесните облаци; и колко щателно трябва да изследваме своите сърца, за да знаем, пребъдваме ли във вярата или не. Като че ли очите на много са затъмнени от мрак, понеже не могат да разграничават духовните неща и да разбират действията на Сатана, насочени към това да улови техните души. Християнинът не бива да бъде роб на страстите; те трябва да бъдат контролирани само от Божия Дух. Но много стават играчки в ръцете на врага, защото, когато идват изкушения, те не си почиват в Христос, но позволяват на безпокойството да ги откъсне от Неговите ръце и срещайки се с препятствието, губят цялата си вяра и мъжество. Те не помнят, че Исус им е помагал в трудности в миналото, че Неговата благодат е достатъчна за ежедневните изпитания, и че Той може да помогне в настоящата беда.

Ние търпим неудачи в нашите малки ежедневни трудности и им позволяваме да ни раздразняват и да ни досаждат. Падаме под тяхната тежест и по този начин създаваме камъни за препъване за самите себе си и за другите. Но благословение от най-голяма важност се явява в резултат на това, ако търпеливо понасяме тези ежедневни огорчения, понеже трябва да съберем сили, за да издържаме на по-големи трудности. Сатана ни предлага най-силните изкушения и трябва да се научим да идваме при Бога във всяка обикновена или извънредна ситуация...

Ние обявяваме себе си за библейски християни и не трябва да правим неуверени стъпка след стъпка в мрака. Трябва да знаем накъде отиваме. Няма да ходим в тъмнина, ако следваме Христос, нашия водач, тъй като Той е казал: „Аз съм светлината на света; който Ме следва няма да ходи в тъмнината, но ще има светлината на живота” (Йоан 8:12). Когато пътят ни се струва осеян с трудности и покрит с тъмнина, трябва да вярваме, че напред има светлина и да не се отклоняваме наляво или на дясно, но да вървим напред, като не гледаме на всичките ни изпитания и изкушения. *(PX, 19 май 1891 г.)*

Защото не сте приели дух на робство, та да бъдете пак на страх, но приели сте дух на осиновение, чрез който и викаме: Авва Отче! (Римл 8:15)

Процесът на освещение започва в сърцето и ние трябва да дойдем до такива отношения с Бога, че Исус да може да оформи нашия характер в съответствие със своя Божествен образец. Трябва да бъдем изпразнени, избавени от нашето Аз, за да освободим място за Исус, но колко много са тези, чиито сърца са толкова запълнени с идоли, че в тях няма място за Изкупителя на света. Светът държи сърцата на хората в плен. Те съсредоточават своите мисли и привързаност към своите дела, положение, семейства. Държат се за своите мнения и мисли и ги подхранват като идоли в душите си. Но ние не можем да си позволим да отстъпим и да служим на нашето Аз, като държим на нашите пътища и идеи и не обръщаме внимание на Божията истина.

Вие може да чувствате, че не сте в състояние да получите одобрението на Небето. Може да казвате: „Аз се родих с естествена склонност към злото и не мога да преодолея това“. Но нашият небесен Отец се е погрижил за всичко, за да можете да победите всяка порочна наклонност. Вие сте длъжни да победите, както и Христос победи заради нас. Той казва: „На този, който победи ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ (Откр. 3:21). Именно грехът изложи на опасност човешкото семейство. И преди човекът да бъде сътворен, Бог се погрижи за това, че ако човек не издържи на изпитанието, Исус сам ще стане жертва и посредник. Така че чрез вяра в Него човек да може да се помири с Бога, тъй като Христос беше Агнеца, „заклан от създанието на света“ (Откр. 13:8). Христос умря на Голгота, че човек да може да получи сила да превъзмогне своите естествени наклонности към зло.

Но някои казват: „Нима аз не мога да постъпвам по своему, да действам сам?“ Не, вие не можете да постъпвате по своему и да влезете в небесното царство. Никакво „по своему“ там не ще има. Никакви човешки пътища не ще намерят място в небесното царство. Нашите пътища трябва да станат Божите пътища. *(PX, 23 февруари 1892 г.)*

Защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра. (1 Йоан. 5:4)

Докато Исус, нашият Ходатай, ни защитава на небето, Святият Дух работи в нас, за да желаем и действаме според Неговото благоволение. Цялото небе е заинтересовано за спасението на души. Защо тогава, поради каква причина ние се съмняваме, че Господ ще ни помогне и че вече ни помага? Ние, които учим хората, трябва сами да поддържаме жизнено необходима връзка с Бог. В дух и слово трябва да бъдем за хората извор, тъй като Христос в нас е извор на вода, течаща за вечен живот. Скърби и болки могат да изпитват търпението и вярата, но сиянието на присъствието на Невидимия е с нас и ние трябва да скрием своето Аз в Христос.

Говорете на църквите за кураж. Повдигнете ги в молитва към Бога. Кажете им, че когато чувстват, че са съгрешили и не могат да се молят, точно тогава настъпва времето за молитва. Много чувстват себе си унижени от своите неуспехи, че са били победени от врага вместо да победят. Суетност, егоизъм и похот са ги направили слаби и те мислят, че е безполезно да се обърнат към Бога. Но тази мисъл е едно от внушенията на врага. Те могат да бъдат засрамени и дълбоко унижени, но трябва да се молят и да вярват. Когато изповядат своите грехове, Този, Който е верен и праведен, ще им прости греховете и ще ги очисти от всяка неправда (виж 1 Йоан. 1:9). Макар разумът да блуждае в молитвата, не се смущавайте, върнете го назад, към престола и не напускайте мястото на благодатта, докато не удържите победа.

Мислите ли, че вашата победа ще бъде придружена от силни емоции? Не; „и тази победа, която е победила света е спечелила нашата вяра”. Господ знае вашето желание, с вяра се дръжте близо към Него и очаквайте получаването на Святия Дух.

Функцията на Святия Дух се заключава в това да контролира всичките ни духовни прояви. Отец отдаде своя Син за нас, че чрез Сина Святият Дух да може да дойде при нас и да ни заведе при Отец. Благодарение на Божията сила в нас има посреднически дух, с помощта на който ние можем да умоляваме Бога, както човек моли своя приятел. *(ЗВ, 3 октомври 1892 г.)*

Зная твоите дела. Ето, поставих пред тебе отворени врата, които никой не може да затвори, понеже, имайки само малко сила, пак си опазил Моето слово, и не си се отрекъл от името Ми. (Откр. 3:8)

Тези, които ще станат победители, ще бъдат възвеличени пред Бога и пред Неговите ангели. Христос обеща, че ще изповяда нашите имена пред Своя Отец и пред святите небесни ангели. Той ни даде повече от достатъчно обещание, за да ни поощри към победа. Верният Свидетел ни уверява, че е отворил пред нас врата, която никой човек не може да затвори.

Тези, които се стремят да останат верни на Бога, могат да се лишат от много светски привилегии. По пътя си могат да срещнат препятствия, а на тяхната работа да пречат неприятелите на истината, но няма такава сила, която да затвори вратата на общение между Бог и техните души. Християнинът сам може да затвори тази врата, вършейки грях или отхвърляйки небесната светлина. Той може да си запушва ушите, за да не слуша вестта на истината и по този начин да прекъсне връзката между Бог и душата си.

Вие ще имате уши, но няма да чувате. Ще имате очи и не ще виждате светлината или не ще получите онова просвещение, което Бог е предвидил за вас. Вие можете да затворите вратата за светлината така пълно, както и фарисеите затвориха вратата за Христа, когато Той поучаваше сред тях. Те не получиха светлината и знанието, което Той милостиво им донесе, това би ги довело до спасение, но те отхвърлиха Святия Израилев.

Христос каза за тях, че са „обикнали тъмнината повече от светлината, защото делата им бяха зли. Понеже всеки, който върши зло, мрази светлината, и не отива към светлината, да не би да се открият делата му” (Йоан 3:19,20). Той каза: „и пак не искате да дойдете при Мене, за да имате живот“ (Йоан 5 :40). Пътя бе открит, но чрез своя начин на действие те затвориха вратата и прекъснаха своята връзка с Христа. Ние можем да направим същото, отхвърляйки светлината и истината. *(РХ, 26 март 1889 г.)*

Не знаете ли, че които тичат на игрището, всички тичат, а само един получава наградата? Така тичайте, щото да я получите. И всеки, който се подвизава, се въздържа от всичко. Те вършат това за да получат тленен венец, а ние нетленен. (1 Коринт. 9:24, 25)

Колко години ние сме в Господната градина? И каква полза сме принесли на Господаря? Какво чувстваме, срещайки изпитващия поглед на Бога? Растем ли в уважение, любов, смирение, увереност в Него? Изказваме ли благодарност за всичките Му милости? Стремим ли се да благославяме тези, които са около нас? Проявяваме ли духа на Исус в собствените си семейства? Учим ли децата си на Неговото слово и разкриваме ли им чудесните дела на Бога? Християнинът е длъжен да представя Исус в характер и постъпки. И тогава в живота му ще присъства благоухание, красота на характера, които ще покажат, че той е Божие дете, небесен наследник.

Братя, не бъдете повече лениви слуги. Всяка душа е длъжна да се бори против наклонностите. Христос не дойде за това да спаси хората в техните грехове, но от греховете им. Той направи възможно за нас получаването на свят характер. За това не се удовлетворявайте с прегрешения и израждане. Но докато сериозно се стремим към съвършенство на характера, трябва да помним, че освещението не става за един ден, а през целия живот. Павел каза: „Аз всеки ден умирам“ (1 Коринт. 15:31). Ден след ден работата по преодоляването трябва да върви напред. Всеки ден ние трябва да се противопоставяме на изкушението и да удържаме победа над егоизма във всичките му форми.

Ден след ден трябва да подхранваме любов и смирение и да развиваме в себе си тези превъзходни качества на характера, които ще доставят удоволствие на Бог и ще ни направят годни за благословенията на небесното общество. За всички, които се стремят да изпълнят тази работа, много ценно се явява обещанието: „Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели“ (Откр. 3:5). *(Исторически очерк, стр. 181)*

Не; във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил. (Рим. 8:37)

Трябва е да използваш остатъка от живота си, за това да промениш и облагородиш своя характер. Нов живот започва в обновената душа. Христос – това е Спасител, живеещ вътре в нас. Необходимо е да оставим даже това, от което на пръв поглед е много трудно да се откажем. Трябва да се откажем от властни, деспотични слова и тогава ще бъде удържана ценна победа. Следствието от пълно самоотричане и разпъване на нашето Аз ще бъде истинско щастие. Ако удържим една победа, то следващата ще бъде спечелена по-лесно. Ако Мойсей беше пренебрегнал възможностите и преимуществата, дарени му от Бог, той щеше да се откаже от небесната светлина и щеше да остане разочарован, жалък човек. Грехът е отдолу, и когато всячески му се предаваме, Сатана се възцарява в душата на човека и запалва в нея пъклен огън. Бог е дал закона Си не за да попречи на спасението на души, напротив, Той желае всички да се спасят. На човека са дадени светлина и възможности и ако той се възползва от тях, ще излезе победител. Удържайки в живота си победа за Бога, ти можеш да демонстрираш силата на Божията благодат. Сатана се опитва да постави своя престол в храма на душата. Когато той се възцарява в сърцето, това се проявява в зли страсти, в горчиви думи, които огорчават и нараняват. Както светлината няма нищо общо с тъмнината, и в Христа не може да има никакво общение с Велиал, то човекът е длъжен да застане на едната или другата страна. Отстъпвайки на себеугаждането, алчността, лъжата, мошеничеството или на някой друг грях, той поощрява сатанинските принципи в своята душа и затваря за себе си небесните врата. Сатана беше изгонен от небето поради греха и нито един човек, участващ в греха, не може да влезе в рая, понеже Сатана отново ще оскверни това свято място.

Когато човек от ден на ден искрено се стреми да победи недостатъците на своя характер, той съхранява Христос в храма на своята душа и Неговата светлина пребъдва в него. Под ярките лъчи на светлината, изхождаща от лицето на Христос, цялото естество на човека се очиства и облагородява. (СЦ т. 4, с. 345, 346)

Сега прочее, няма никакво осъждане на тия, които са в Христа Исуса, които ходят, не по плът но по Дух. (Рим. 8:1)

Беше обещано, че Святият Дух ще пребъдва с тези, които се борят за победа, и ще прояви могъщество, надарявайки човешкия инструмент със свръх естествена сила и наставлявайки невежите в тайните на Божието царство. Святият Дух ще бъде наш помощник. Каква стойност би имало за нас това, че Единородният Божи Син смири Себе Си, понесе изкушенията на коварния враг, бори се с него през целия си живот на земята и умря, праведния за неправомерните, за да не загине човечеството, ако Духът не бе даден като постоянно работещ, че това, което придоби Изкупителят на света, да бъде ефективно в нашия случай?

Святият Дух слезе върху учениците, даде им сила твърдо да стоят срещу идолопоклонството и да възвеличат само Господа.

Святият Дух направляваше перото на свещените историци, за да може записът за скъпоценните думи и дела на Христос да бъде представен на света. Святият Дух постоянно работи, стремежи се да привлече вниманието на хората към великата жертва, принесена на голготския кръст, да изяви на света любовта на Бога към човека и да открие на осъдената душа скъпоценните обещания в Писанието.

Именно Святият Дух носи на помрачения ум ярките лъчи на Слънцето на правдата. Именно Святият Дух кара човешкото сърце да гори от пробуждащата вест за вечните истини. Именно Святият Дух представя на разума духовния образец на праведност и осъжда греха. Именно Святият Дух произвежда скръб, водеща до покаяние, за което няма разкаяние, и вдъхновява вярата в Този, който може да спаси от всеки грях. Именно Святият Дух работи над преобразяване на характера, премахвайки привързаността на хората към временните и тленни неща и съсредоточавайки ги към безсмъртното наследство, вечната същност на което е нетленна. Именно Святият Дух пресъздава, усъвършенства и осветява човешките същества, за да могат да станат членове на царското семейство, деца на Небесния Цар. *(ЗВ, 17 април 1893 г.)*

И тъй, покорявайте се на Бога, но противете се на дявола, и той ще бяга от вас. Приближавайте се при Бога, и ще се приближава и Той при вас. Измивайте ръцете си, вие грешни, и очиствайте сърцата си, вие колебливи. (Яков 4:7, 8)

Когато ни нападнат изкушенията, ние се нуждаем от духовна проникателност, за да разкрием действията на Сатана и да се приближим до Исус. Приближете се към Бога и Той ще се приближи към вас. Противете се на дявола и той ще бяга от вас. Във всеки момент е нужно да се борим в добрата борба на вярата; за да се окаже съпротива на съмнението и да бъде насърчена вярата. В изкушението чувствата трябва да бъдат управлявани от разума. Егоистичната същност ще изисква снизхождение, но трябва да се съпротивим на наклонността и да преодолеем изкушението.

Господ ни е предупредил, Той е показал принципи, към които всеки християнин трябва да бъде внимателен и да възплъти в практическия си живот. Тези, които подминават с безразличие светлината и предупреждението, което Бог е благоволил да даде, ще стават все по-егоистични и себедостатъчни. Тези, които не възлагат своето доверие на Бога, ще бъдат победени от врага. Сатана използва всички възможни прийоми, за да задържи в редиците си тези, които заявяват, че стоят на страната на Господа. Той ще ги заслепява дотогава, докато не нарекат светлината тъмнина, а тъмнината светлина...

Макар Божията светлина да сияе все по-отчетливо, отколкото когато и де преди, и ще сияе все по-явно, според нашето приближаване към края на земната история, тези, които могат да различат истината от заблудата, ще бъдат хора, които често прекарват времето си на колене, търсейки мъдрост от Бога. Само ярките лъчи на Слънцето на правдата могат да разкрият многочислените и разнообразни замисли на врага. Нечестивият ще работи с всякакви несправедливи съблазни, и докато пазим погледа си от силите на тъмнината, няма да останем в неведение относно техните действия.

Но нашата вяра трябва да бъде съсредоточена в Исус Христос. Когато гледаме на Него, държим се за силата Му като достатъчна във всяка извънредна ситуация, сърцето ни се съединява с Неговото сърце, животът ни се свързва чрез скрити нишки с Неговия живот и понеже Той живее, ние също ще живеем. Това се нарича практическа религия, понеже Божията сила ни пази чрез вяра към спасение. Никой от нас не може да бъде в безопасност, освен когато се обедини с Господа във вечен завет, който няма да бъде забравен от нас. *(PX, 14 март 1893 г.)*

Казвам ви, че също така ще има повече радост на небето за един грешник, който се кае, нежели за деветдесет и девет праведници, които нямат нужда от покаяние. (Лука 15:7)

Сатанинските сили винаги се сражават за господство над човешкия разум, но Божите ангели постоянно работят, за да укрепят слабите ръце и да утвърдят отслабналите колена на тези, които викат към Бога за помощ. Обещанието за всяко Божие чадло гласи: „Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори, защото всеки, който иска, получава; който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори” (Мат. 7:7, 8)...

Господ има искрени мъже и жени, които са сключили с Него завет посредством жертви. Те не са се отклонили от своите принципи. Те са опазили себе си неопетнени от света и светлината на живота ги е водила, за да разрушат коварните намерения на врага. Ще изпълнят ли сега човешките същества своята част, противейки се на дявола? Ако те направят това, той ще бяга от тях. Ангелите, които правят за вас това, което вие не можете да направите за себе си, чакат вашето сътрудничество. Те чакат, да отговорите на Христовото привличане. Приближете се към Бога и един към друг. С желание, тиха молитва и съпротивление на сатанинските сили обърнете волята си на страната на Божията воля. Докато във вас има едно единствено желание да противостоите на дявола, искрено се молете: „Избави ме от изкушения“, вие ще получите сила в същия ден.

Работата на небесните ангели е да се приближават до понасящите изпитания, изкушения, страдащите. Те работят дълго и неуморно, за да спасяват души, за които Христос умря. И когато хората оценяват своите преимущества и небесна помощ, която им се изпраща, откликват на работата на Святия Дух за тях, когато покорят волята си на волята на Христос, ангели занасят тези вести към небесата. Връщайки се в небесните дворове, те съобщават за своите успехи в работата с душите, на които са служили, и цялото небесно войнство се радва. (РХ, 4 юли 1899 г.)

Но благодарение Богу, Който ни дава победата чрез нашия Господ Исус Христос. (1 Коринт. 15:57)

Християнският живот – това е живот на постоянна борба. Това е сражение и постоянна готовност да се отправиш на път. Всеки акт на покорство, всяка себеотрицателна постъпка, всяко храбро понасяне на изпитание, всяко отблъснато изкушение, всяка удържана победа – това е крачка напред към вечното тържество.

За човека има надежда. Христос казва: „На този, който победи ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол“ (Откр. 3:21). Но нека никога да не забравяме, че усилията които правим със собствени сили, са абсолютно безполезни. Нашата сила е слабост; нашата мъдрост глупост. Само в името и силата на Победителя ние можем да победим. Когато сме притиснати от изкушения, когато нехристиянски желания викат за господство, нека произнесем гореща молитва към Небесния Отец в името на Христос. Това ще ни даде Божествена помощ. В името на Спасителя ние ще удържим победа.

Когато виждайки греховността на греха, ние паднем безпомощно пред кръста, просейки прощение и сила, нашата молитва бива чута и на нея се отговаря. Тези, които представят своите прошения на Бога в името на Христос, никога не ще бъдат отхвърлени. Господ казва: „И който дойде при Мене, никак няма да го изпъдя“ (Йоан 6:37). „Той е погледнал благосклонно на молитвата на лишените“ (Пс. 102:17). Нашата помощ идва от Този, Който държи всичко в Своите ръце. Мирът, който Той изпраща е уверение за Неговата любов към нас.

Нищо не може да бъде по-безпомощно и същевременно толкова непобедимо, както душата, която чувства своята нищожност и изцяло се обляга на заслугите на разпнатия и възкръснал Спасител. Бог ще изпрати всеки небесен ангел на помощ на този, който възлага цялото си доверие на Христос, вместо да позволи да бъде победен.

Ако приемем Христос като наш наставник, Той благополучно ще ни приведе по тесния път. Пътят може да е труднопроходим и трънлив, а изкачването му сурово и опасно; отдясно и отляво може да има пропасти. Уморени и жадни за почивка, е възможно, да бъдем принудени да вървим напред, когато сме отслабнали; може да се наложи да се сражаваме. Но с Христос в качеството на наш наставник ние непременно ще достигнем небесата. (3В, 29 октомври 1902 г.).

И Господ рече на Сатана: Господ да те смърти, Сатано; Да! Да те смърти Господ, Който избра Ерусалим. Не е ли този една главня изтръгната из огън? (Захария 3:2)

Исус нарича народа Си „главня изтръгната от огъня“ и Сатана знае, какво значи това. Безграничните страдания на Божия Син в Гетсимания и на Голгота бяха понесени от Него, за да може Той да освободи Своя народ от властта на нечестивия. Трудът на Исус заради спасението на погиващите души се явява такъв, сякаш Той е протегнал ръката Си и ги е спасил от огъня. Исус, представляващ Божия народ, е облечен в оцапани дрехи и стоящ пред ангела; но когато хората се покаяват пред Бога за нарушаването на Неговия закон и с ръката на вярата се хващат за Христовата правда, Исус казва: „Съблечете от него нацапаните дрехи. А нему рече: Ето, отнех от тебе беззаконието ти, и ще те облека в богати одежди“ (виж Зах. 3:4).

Само чрез Христовата правда ние можем да пазим закона. Тези, които се покланят на Бога в искреност и истина и се съкрушават пред Него като във великия съден ден, ще умият дрехите на своя характер и ще ги избелят в кръвта на Агнеца. Сатана се стреми да завладее човешкия разум с лъжи така, че хората да не се покаят и да не повярват, че могат да се избавят от изцапаните си дрехи. Защо се държите за недостатъците на своя характер и по този начин препречвате пътя, за да не може Исус да работи за вас?

Във време на несгоди положението на Божия народ ще бъде подобно на положението на Исус. Те няма да бъдат оставени в невидение относно работата, извършвана на небето заради тях. Те ще разберат, че срещу имената им ще бъде записан грях, но те също така ще знаят, че греховете на всички, които се покаяват и държат за заслугите на Христос, ще бъдат премахнати (...) Имената на тези, които са проявили истинско покаяние спрямо греха и жива вяра в Христос послушни на Божиите заповеди, ще се запазят в книгата на живота и имената им ще бъдат изповядани пред Отец и святите ангели. Исус ще каже: „Те са Мои. Аз ги придобих чрез собствената си кръв“. (ЗВ, 2 юни 1890 г.)

Аз им предадох Твоето слово; и светът ги намрази, защото те не са от света, както и Аз не съм от него. Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия. (Йоан 17:14, 15)

Християнинът има задължения, които той трябва да изпълнява в света, и Бог го държи отговорен за тяхното съвестно изпълнение. Християнинът не трябва да се затваря в манастирски стени или да избягва всякакво общение със светски хора. Неговите принципи, несъмнено, ще бъдат подложени на жестоко изпитание и него ще го боли от това, което вижда и чува. Но той не е длъжен да свиква с тези картини и звуци, научавайки се да ги обича. Общувайки със света, ние сме склонили да приемем светския дух и техните обичаи, вкусове и предпочитания. Но на нас ни е заповядано: „Излезте изсред тях и отделете се, казва Господ, и не се допирайте до нечисто; и Аз ще ви приема, и ще ви бъде Отец, и вие ще Ми бъдете синове и дъщери, казва всемогъщият Господ” (2 Коринт. 6:17, 18).

Никога не позволявайте на света да говори, че светските хора и Христовите последователи имат същите вкусове и цели, понеже Бог е сложил черта между Своя народ и света. Тази разграничителна черта е широка и дълбока, и отчетлива. Тя не е така смесена със света, че да не можеш да я различиш. „Господ познава Своите Си“ (2 Тим. 2:19). „По плодовите им ще ги познаете“ (Мат. 7:20).

Самосбодърстване в молитва и упражняване на жива вяра, християнинът може да съхрани своите принципи сред изкушенията, които Сатана му поднася. Но „защото всичко, що е родено от Бога, побеждава света; и тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра“ (1 Йоан. 5:4). Непрестанно говорете на сърцето си с езика на вярата: „Исус е казал, че Той ще ме приеме, и аз вярвам на Неговото слово. Аз Го възхвалям. Аз ще прославя Неговото име“. Сатана ще бъде редом до вас, внушавайки ви, че вие не чувствате никаква радост. Отговорете му: „И тази победа, която е победила света е спечелила нашата вяра“. В мен има всичко, за да бъда доволен, понеже съм – Божие дете. Аз вярвам в Исус. Божия закон е в сърцето ми, няма да се поклатя“. (ЗВ, 15 май 1884 г.)

Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите: На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е всред Божия рай. (Откр. 2:7)

Тази вест касае всички наши църкви. Вие никъде по-добре няма да можете да използвате вашите способности да изслушвате, отколкото когато слушате какво говори Божия глас в Своето Слово. За тези, които побеждават, има славно и неизменно обещание. Не е достатъчно да започнем тази война, ние трябва да я доведем до край. Не трябва да правим никакви отстъпки. Ние трябва да се сражаваме в битката на вратата до самия край. На побеждаващия е обещана тържествена победа. „На този, който победи, ще дам да яде от дървото на живота, което е всред Божия рай“. Всичко, което беше изгубено във времето на грехопадението на Адам, е напълно възстановено в изкуплението. Този, който седи на трона, казва: „Ето, подновявам всичко“ (Откр. 21:5).

Нека да погледнем по-внимателно и критично на самите себе си. Не сме ли нарушили обещанията, които сме дали при кръщението? Мъртви ли сме за света и живи ли сме в Христа? Стремим ли се към горното, където Исус седи от дясната страна на Бога? Срязано ли е въжето, което ни свързва с вечната Скала? Носени ли сме по течението към гибел? Ще направим ли някакви усилия, за да бъде плаването ни нагоре по течението? Нека не се колебаем повече, но енергично да натиснем веслата, и нека да вършим най-важната си работа, за да не претърпим непоправимо крушение във вратата.

Наша работа е да знаем особените си падения и грехове, които водят до мрак и духовна слабост и задушават първата ни любов. Суетност ли е? Егоизъм ли е? Себелюбие ли е? Дали е стремеж да бъдем първи? Или това е грехът на сладострастието, който е крайно активен? Дали това е грехът на николаитите, обръщащ Божията милост в похот? Или това е неправилно използване и злоупотреба с голямата светлина, възможности и привилегии, самохвално отбелязващи притежаването на мъдрост и религиозни знания, докато животът и характерът се явяват противоречиви и аморални? Каквото и да е от това, подхранвано и култивирано дотогава, докато не стане силно и неопределимо, положете решителни усилия, за да го победите, или ще загинете. (РХ, 7 юни 1887 г.)

**Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите:
Който победи, няма да бъде повреден от втората смърт. (Откр. 2 :11)**

Думите „Който има ухо, нека слуша, що говори Духът към църквите“ се повтарят след тези обещания с пълна важност за Божиите деца. В наш вечен интерес е да знаем и да помним какво Духът говори на църквите, и ние трябва щателно да търсим светлина и знание, за да не останем в невидение относно това, което Бог е заповядал и обещал в Своето скъпоценно Слово. Нашите души могат или да се спасят, или да погинат, и с най-голяма сериозност трябва да попитаме: „Какво да направя, за да получа вечен живот?“ Даже в най-добрия случай животът е кратък, и ние трябва да преживеем този недълъг живот в хармония с Божия закон, който се явява закон на вселената. Ние трябва да имаме уши, за да слушаме и сърца, за да разбираме какво Духът говори на църквите.

Най-висшето знание, към което се стремят Божите ангели, е да узнаят Божията воля, и за тях е най-голямо удоволствие да изпълнят съвършената воля на небесния Отец. Падналият човек има привилегията да стане изкусен, що се отнася до Божията воля. По време на изпитателния срок ние трябва с най-голям успех да използваме своите способности, за да направим всичко, което можем. И докато се стараем да достигнем високо ниво на интелекта, трябва да чувстваме своята зависимост от Бога, понеже без Неговата благодат нашите усилия няма да принесат трайна полза. Само благодарение на Христовата благодат ние ще станем победители, благодарение на заслугите на Неговата кръв ще бъдем в числото на тези, чиито имена няма да бъдат изтрети от книгата на живота.

Тези, които окончателно победят, ще получат живот, сравним с живота на Бога, и ще носят короната на победителя. В това време, когато такава велика и вечна награда ни очаква, ние трябва да извървим своя път с търпение, гледайки на Исус, началника и завършителя на нашата вяра. *(ЗВ, 15 юни 1891 г.)*

Но имаш няколко души в Сардис, които не са осквернили дрехите си и ще ходят с Мене в бели дрехи, защото са достойни. (Откр. 3:4)

Благодарим на Бога за това, че Той може да запази Своя народ там, където няма да осквернят своите дрехи. Ако ние се подчиняваме на Христос, Той ще ни опази неопетнени от света. „Да! нека познаем Господа, нека следваме да Го познаваме; Той ще се появи сигурно, както зората”. (Осия 6:3). Ние трябва да вървим напред. Не трябва да се успокояваме, удовлетворени от днешните способности и знания. Всички жители на вселената наблюдават как в тези последни дни Бог приготвя един народ, който да устои в съда. Нека да помолим Бог да ни облече в дрехата на Христовата правда, за да бъдем готви за пришествието на Човешкия Син.

На тези, които не са осквернили дрехите си, Христос казва: „Те ще ходят с Мен в бели дрехи защото са достойни“. Благодарение на огромната жертва, принесена заради нас, ние имаме благодат в изобилие. Бог даде за нас цялото небе. Всичко, което Той иска е чрез жива вяра ние да получим Неговите обещания, казвайки: „Аз наистина вярвам. Аз наистина приемам благословенията, които Ти си приготвил за тези които Те любят“.

„Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели“ (Откр. 3:5). Когато портите на Божиия град се разтворят на своите сияещи панти и народът, който пази истината влезе, Христос ще бъде там, за да приветства нас, за да ни нарече благословени пред Отца, понеже сме победили. Той ще ни приветства пред Отца и пред Неговите ангели. Когато влезем в Божието царство, за да преживеем там вечността, всички изпитания, трудности, и препятствия, преживяни от нас, няма да бъдат толкова важни. Нашият живот ще бъде съизмерим с Божия живот. *(Бюлетин на ГК, 6 април 1903 г.)*

Който победи, ще се облече така в бели дрехи; и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели. (Откр. 3:5)

Думата „побеждаващи“ показва, че всеки един от нас има какво да побеждава. Победителят ще бъде облечен в белите одежди на Христовата правда, и за него ще се напише: „и Аз никога няма да излича името му от книгата на живота, но ще изповядам името му пред Отца Си и пред Неговите ангели“. О, каква привилегия е да бъдем победители, за да може нашите имена да бъдат изповядани пред Отца на Самия Спасител! И когато като победители се „облечем в бели дрехи“, Господ ще признае нашата правда така истинска, както в дните на ранната християнска църква. Той призна „няколко човека“ даже в Сардис, които „не са осквернили дрехите си“ (Откр. 3:4). И ние ще ходим с Него в бяло, защото, благодарение на Неговата изкупителна жертва, ние ще бъдем сметени за достойни.

Скъпи приятели, в светлината на тези ободряващи обещания, колко сериозно трябва да се стремим към съвършенство на характера, което ще ни даде право да застанем пред Божия Син! Само тези, които са облечени в дрехата на Неговата правда, ще могат да издържат славата на Неговото присъствие, когато Той се яви в „сила и голяма слава“.

Да бъдеш победител означава много. Трябва твърдо да се съпротивляваш на измамите на врага и неговите зли сили. Всеки момент ние трябва да бъдем бдителни. Нито за момент не трябва да губим из предвид Христос и Неговата сила да спасява в час на изпитания. Нашата ръка трябва да бъде в Неговата, за да можем ние да се утвърдим в силата на Неговото могъщество...

Верният Свидетел прогласява: „Ето, поставих пред тебе отворени врата“ (Откр. 3:8). Нека да благодарим на Господа със сърце, душа и уста; и нека се научим да идваме към Него, както през отворена врата, вярвайки, че можем свободно да дойдем с нашите прошения, и че Той ще чуе и отговори. Именно чрез жива вяра във Неговата способност да помага ние ще получим сила да се сражаваме в битките на Господа с увереност в победата. *(РХ, 9 юли 1908 г.)*

Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята. (Откр. 3:10)

Постоянно продължава битката между силите на доброто и силите на злото, между Божиите ангели и падналите ангели. Ние сме обкръжени отпред и отзад, отдясно и от ляво. Борбата, на която се явяваме свидетели, е последната, която се провежда на нашия свят. Намираме се в самия център. Две партии се стремят към превъзходство. Не можем да запазим неутралитет в тази борба. Ние трябва да застанем или на едната или на другата страна. Ако заемем положение на страната на Христос, ако Го признаем пред света словом и делом, ще носим живо свидетелство за това, кого сме избрали, за да му служим и да го почитаме. В този важен период на земната история ние не можем да позволим на никого да остане в неяснота относно това, на коя страна сме...

„Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята“. В този стих се обръща внимание на времето на изпитанието, което ще дойде, за да изпита живеещите на земята. Сега ние живеем в този час на проба. Никой не ще може да избегне тази борба. Ако във вас има несъвършени черти на характера, които вие не се стремите да преодолеете, можете да бъдете сигурни, че врагът ще се постарее да се възползва от тях, понеже той не спи, стремежки се да погуби вярата на всеки.

За да постигнем победа над всяко изкушение на врага, ние трябва да се хванем за силата, която е извън нашите сили. Ние трябва да поддържаме постоянна жива връзка с Христос, у Когото има сила да дари победа на всяка душа, поддържаща отношение на вяра и смирение. Ако ние сме самонадеяни и мислим, че можем да живеем, както на нас ни е угодно, и в същото време да се надяваме в края на краищата да се окажем на вярната страна, ще открием, че сме направили ужасна грешка. В бъдеще тези, които се надяват да получат награда на победители, трябва да се придвижват напред в християнската битка, макар на всяка крачка да срещат съпротива. (РХ, 9 юли 1908 г.)

Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог; откъдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име. (Откр. 3:12)

Може да ни се струва чудно, че Христос трябваше да яви Себе Си на Йоан такъв, какъвто Той е, странно, че Той по такъв начин трябваше да се обърне към църквите. Но трябва да помним, че църквата, колкото слаба и несъвършена да е била, е предмет на най-голямо внимание от страна на Христос. Той постоянно се грижи за нея с нежна грижа и я укрепва със Святия Си Дух. Ще позволим ли ние, като членове на Неговата църква, Той да направи впечатление на нашия ум и да работи чрез нас за Своя слава? Вслушва ме ли се във вестите, с които Той се обръща към църквата? Нека да решим твърдо да бъдем в числото на тези, които ще Го посрещнат с радост при Неговото пришествие, а не сред тези, които „ще възридаят пред Него“ (Откр. 1:7). Нека да осигурим нашето спасение послушни на вестите, които Той дава на Своята църква.

Христос предава на църквата думи на утешение: „Понеже си опазил Моята заповед да търпиш, то Аз ще опазя тебе от времето на изпитанието, което ще дойде върху цялата вселена да изпита ония, които живеят по земята. Ето ида скоро; дръж здраво това, което имаш, за да ти не отнеме никой венеца. Който победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог; откъдето няма вече да излезе вън; и ще напиша на него името на Моя Бог, и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слиза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново име“ (Откр. 3:10-12).

Нека се стремим да получим свободен вход в царството на нашия Господ. Нека прилежно да изучаваме евангелието, което Христос лично дойде да представи на Йоан на остров Патмос – евангелие, което се нарича „Откровението от Исуса Христа, което му даде Бог, за да покаже на слугите Си онова, което има да стане скоро“ (Откр. 1:1). Нека да помним, че „Блажен, който прочита пред другите, и ония, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него; защото времето е близо“ (Откр. 1:3). *(ЗВ, 4 февруари 1903 г.)*

На този, който победи ще дам да седне с Мене на Моя престол, както и Аз победих и седнах с Отца Си на Неговия престол. (Откр. 3:21)

Ние можем да победим. Да, окончателно и безвъзвратно. Исус умря, за да пригответи за нас път към спасението, за да можем да преодолеем всеки недостатък, да противодействаме на всяко изкушение и в края на краищата, да седнем с Него на престола Му. Да получим вяра и спасение е наша привилегия. Божията сила не е намаляла. Тя ще бъде свободно дарявана и сега, както и преди, но църквата е изгубила своята вяра да изиска своята енергия, за да се бори, както това направи Яков, викайки: „Няма да те пусна, докато не ме благословиш“ (Битие 32:36). Побеждаващата вяра умира. Тя трябва да бъде съживена в сърцата на Божия народ. Те трябва да настояват за благословение. Вяра, жива вяра, всякога води нагоре, към Бога и слава; неверието – надолу, към тъмнина и смърт.

Много са толкова погълнати от земни грижи и трудности, че на тях им остава малко време да се молят, и проявяват не много голяма заинтересованост към молитвата. Те могат да съблюдават формата на поклонението, но истинският молитвен дух отсъства. Такива хора са отстъпили далече от образаца. Исус, нашият пример, много се молеше, и, о, как сериозни, как горещи бяха Неговите молитви! Ако Той, възлюбеният Божий Син, беше подбуден към такава сериозност, към такова страдание заради нас, колко повече ние, чиито сили зависят от Небето, се нуждаем от това, цялата наша душа да се развълнува да се бори с Бога.

Не трябва да се успокояваме, докато всеки известен грях не бъде изповядан. Тогава наша привилегия и дълг ще бъде да вярваме, че Бог ни приема. Не трябва да чакаме някой друг да се бори с тъмнината и да получи победата вместо нас, за да ѝ се насладим. Такова удоволствие няма да бъде трайно. На Бог трябва да служим заради принципа, а не заради чувства. Сутрин и вечер трябва да печелим победа за самите нас, в нашите собствени семейства. Нашият всекидневен труд не трябва да ни пречи на това. Ние сме задължени да отделяме време за молитва и да се молим, вярвайки, че Бог ни слуша. Не винаги можем да почувстваме незабавен отговор, но по този начин се изпитва вярата. Изложени сме на изпитания, за да разберем, дали се доверяваме на Бога, имаме ли жива и неизменна вяра. *(РХ, 4 септември 1883 г.)*

И тъй, понеже децата са същества от общата плът и кръв то и Той, подобно на тях, взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, сиреч, дявола, и да избави всички ония, които, поради страха от смъртта, през целия си живот са били подчинени на робство. (Евр. 2:14, 15)

Грехопадението на човека изпълни цялото небе с печал и сърцето на Исус бе трогнато от безкрайно съчувствие към обречения на гибел свят, към падналата раса. Той видя човека натоварен с грях и страдание, и знаеше, че в него няма духовни сили самостоятелно да победи властта на не дремещия враг. Изпълнен с любов и съчувствие Той дойде на земята, за да се сражава в нашите битки за нас, понеже само Той можеше да победи противника. Той дойде да обедини човека с Бога, за да сподели Божествената сила с каещата се душа, и от яслите до Голгота да измине пътя, който човека трябваше да измине, на всяка крачка давайки съвършен пример на човека за това, което трябва да прави, показвайки чрез характера Си какво може да стане човечеството в единение с Божественото.

Но мнозина казват, че Исус не прилича на нас, че Той не е бил такъв, както ние в този свят, понеже притежавал Божествена природа, и заради това ние не можем да побеждаваме, както Той е побеждавал. Но това не е вярно, „Защото, наистина, Той не помогна на ангелите, но помогна на Авраамовото потомство... Понеже в това дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага“. (Евр. 2:16, 18). Христос познава изпитанията на грешника, Той познава неговите изкушения. Той взе на себе си нашата природа, беше във всичко изкушен, така както и ние. Той плака, беше човек на скърби, на Когото е позната печалта.

Той живя на земята като човек. Като човек се възнесе на небесата. Като човек Той се явява заместник на човечеството, като човек живее, за да ходатайства за нас. Той ще дойде отново като човек с царска сила и слава, за да приеме тези, които Го обичат и за които Той сега приготвя място. Ние трябва да се радваме и да благодарим на Бога за това, че „е назначил ден, когато ще съди вселената справедливо чрез човека, когото е определил; за което и е дал уверение на всички, като го е възкресил от мъртвите“ (Деян. 17:31). *(Библейско ехо, 1 ноември 1892 г.)*

А те го победиха чрез кръвта на Агнето и чрез словото на своето свидетелстване; защото не обичаха живота си до толкоз, щото да бягат от смърт. (Откр. 12:11)

Нека да размислим за живота и страданието на нашия скъп Спасител и да помним, че ако не желаем да понасяме изпитания, усърдно да се трудим и борим, ако не желаем да бъдем с Христа съучастници в Неговите страдания, ние няма да бъдем намерени достойни да стоим на Неговия трон.

Ние притежаваме всичко необходимо, за да победим в борбата с могъщия враг и не трябва нито за миг да се поддаваме на неговите изкушения. Знаем, че със собствени сили е невъзможно да победим, но както Христос смири Себе Си и взе нашето естество, Той е запознат с нашите нужди, и сам понесе тежки изкушения, които човек трябва да понася, победи врага, като не се поддаде на неговите предложения, за да може човек да се научи да побеждава. Той бе облечен в тяло подобно на нашето и във всяко отношение претърпя същото, което човек трябва да претърпи, и много повече. Ние никога няма да бъдем призвани да страдаме така, както страда Христос. Той претърпя унижение, упреци, мъчения и смърт, за да може ние, следвайки Неговия пример, да можем да наследим всичко.

Христос е наш образец, съвършен и свят пример, който ни бе даден, за да го следваме. Ние никога не ще можем да станем равни на образа, но ние можем да му подражаваме и да приличаме на Него в съответствие със своите способности. Когато падаме, абсолютно безпомощни, страдайки в резултат на осъзнаването на греховността на греха, когато смиряваме себе си пред Бога, съкрушавайки душата си с истинско покаяние и съкрушение, когато възнасяме горещите си молитви към Бога в името на Христос, ние, несъмнено, ще бъдем приятни на Отец, и когато искрено предадем всичко, което имаме на Бога, ще осъзнаем в дълбочината на душата си, че всичките ни усилия - и външни, и вътрешни - ще бъдат съвършено безполезни, защото ще бъдем победители само в името и със силата на Победителя. *(PX, 5 февруари 1895 г.)*

Защото и на това сте призовани; понеже и Христос пострада за вас, и ви остави пример да последвате по Неговите стъпки. Който сам понесе в тялото Си нашите грехове на дървото, тъй щото, като сме умрели за греховете, да живеем за правдата; с Чиято рана вие оздравяхте. (1 Петр. 2:21, 24)

Исус понесе всички скърби, които ние търпим, и Началникът на нашето спасение стана съвършен благодарение на страданието. Ние ще бъдем изпитани в този живот, за да се види ще издържим ли на Божиата проверка. Изкушенията на Сатана ще дойдат върху нас и ние ще бъдем изпитани, но най-важният въпрос за нас е: ще бъдем ли победени или ще бъдем победители? (...) Подобно на нашият велик Пример, ние ще можем да срещнем врага с оръжието на Божието Слово, казвайки му, когато ни изкушава да извършим зло: „Писано е“ (Мат. 4:4).

Сатана знае много по-добре от много мними християни за това, което е писано, защото той прилежно изучава Библията и работи върху това, да изврати истината и да доведе хората в пътя на непослушанието. Той се стреми да доведе хората до там, да пренебрегнат изучаването на Божието Слово, защото знае, че то свидетелства против него, че делата му са зли. То го описва като отстъпил ангел, който е паднал от небето и е завлякъл много от небесните създания със себе си по време на своя бунт против техния Творец.

Сатана постоянно се стреми да отвлече разума на хората от Бог и Неговото Слово. Той знае, че ако може да накара хората да пренебрегнат Божието Слово, той много бързо може да ги подбуди да отстъпят от предписанията, съдържащи се в тях, и в края на краищата, да забравят своя Създател. След това те ще приемат предложенията и наставленията на врага на Бога и хората, и злите хора и злите ангели ще образуват съюз против Бога на небесата.

Тези, които ще останат верни на Бога, ще бъдат предмет на изпитания и изкушения, но ако те наистина са живи в Бога, и живота им е скрит с Христос в Бога, те също ще знаят, че това е необходимо, за да получат благословието, което Бог излива на верните и послушните. (3В, 28 август 1893 г.).

Това ви казах, за да имате в Мене мир. В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света. (Йоан 16:33)

Живеейки на земята, ние няма да можем да избегнем борбите и изкушенията, но във време на всяка буря ние имаме сигурно убежище. Исус ни казва: „В света имате скръб; но дерзайте Аз победих света“. Силите на Сатана са насочени против нас и ние трябва да се срещнем с неуморим враг, но ако се вслушаме в Христовото наставление, ще бъдем в безопасност: „Бдете и молете се, за да не паднете в изкушение. Духът е бодър, а тялото – немошно“ (Мат. 26:41). Ние имаме врагове, на които предстои да се противопоставим и да ги победим, но Исус е редом до нас, готов да ни укрепи за всяко настъпление. „И тая победа, която е победила света е спечелила нашата вяра“ (1 Йоан 5:4).

Вярата вижда Исус, стоящ в качеството на наш посредник до дясната ръка на Бога. Вярата гледа на обиталищата, които Исус отиде да приготви за тези, които Го обичат. Вярата вижда дрехите и короната, приготвени за победителя. Вярата чува песента на изкупените и донася до нас звуците на небесните славословия. Ние трябва да се приближим към Исус в предано послушание, ако искаме да видим Царя в цялата Негова красота.

Във вярата има мир и радост в Святия Дух. Вярвайте! Вярвайте! Душата ми се моли: „Вярвайте!“ Успокойте се в Бога. Той е способен да съхрани това, което ще Му предадете, и да ви признае за повече от победители благодарение на Този, Който ви възлюби.

Но помнете, че всеки, който ще бъде облечен в сватбената дреха, ще дойде от голямата скръб. Мощни вълни на изкушения ще се стоварят върху всеки. Недългата нощ на бодърстване, тежък труд и изпитания почти е минала. Христос идва скоро. Бъдете готови! Божиите ангели се стремят да ви откъснат от самите вас и от земните неща. Не позволявайте те да се трудят напразно. Вяр, жива вяра е това, от което се нуждаете, вяра, която действа чрез любов и очиства душата. Помнете Голгота и внушаващата благоволение безкрайна жертва, принесена там заради човека. Исус сега ви кани да дойдете при Него такива, каквито сте, и да го направите Своя сила и свой вечен приятел. (PX, 17 април 1894 г.)

Ето, иде с облаците; и ще Го види всяко око, и ония, които го прободоха; и всички земни племена ще възридаят за Него. Така е. Амин. Аз съм Алфа и Омега, казва Господ Бог, Който е, и Който е бил, и Който ще бъде, Който иде, Всемогъщият. (Откр. 1:7, 8)

Божият път е да направи деня на малките работи начало на триумфа на истината и правдата. Ето защо, никой не би трябвало да се вдъхновява от успешното начало, нито да прикрива очевидната слабост. Бог е за Своя народ богатство, пълнота и сила. Намеренията за Неговите избрани са като вечните планини, твърди и неизменни.

Помнете, че човек не може да установи Божията църква, така както човек не може да я разруши. От век на век Святият Дух е бликащия източник на живот. (...) За всеки, който се бори законно в хармония с Божия закон, има победа. Те ще възтържествуват над всички противници. Изпълнявайки Божието дело пред лицето на врага, те получават защитата на небесните ангели.

Христос сам ще стане наш поръчител, за да помогне на всеки, които е застанал под Неговото знаме, за да сътрудничи с Него в борбата против видимите и невидими врагове. Той е обещал, че те ще бъдат сънаследници с Него в нетленното наследство, ще бъдат като царе и свещеници пред Бога. Тези, които желаят да споделят в този живот смирението на Спасителя, ще споделят и славата Му. Тези, които предпочитат да понесат скърби с Божия народ, отколкото временно да се наслаждават на греховните удоволствия, ще получат място с Христос на Неговия престол.

Здраво да се държим за Божието Слово. Бурята на съпротивлението ще се изтощи в своята ярост. Шумът ще утихне. Изпълнявайте занапред Божието дело храбро и жизнерадостно. Небесният Отец, който се грижи за Своите избрани с нежна грижа, ще благослови усилията, предприети в Негово име. Неговото дело няма да престане, докато завършващите го не възкликнат: „Благодат! Благодат нему! (Захар. 4:7). (ЗВ, 14 ноември 1900 г.)

Който побеждава, ще наследи тия неща; Аз ще му бъда Бог, и той ще Ми бъде син. (Откр. 21:7)

Не падайте духом. Бъдете смели, Макар върху вас да дойдат изкушения, макар да сте обкръжени от коварния враг, въпреки това, ако във вас има страх Божи, ангели, имащи огромна сила, ще ви бъдат изпратени на помощ и вие ще преодолеете силите на мрака. Исус е жив. Той умря, за да приготви пътя към спасението за падналата раса, и Той живее днес, за да ходатайства за нас, за да можем да се извисим и да застанем до дясната Му страна. Надявайте се на Господа! Светът върви по широкия път и вие, ходейки по тесния път, борейки се с власти и сили и срещайки съпротива, помнете, че за вас вече са се погрижили. Задачата да ви помогне е възложена на Този, Който е велик и благодарение на Него, вие може да победите.

„Излезте от сред тях и отделете се“, казва Бог, „и Аз ще ви приема, и вие ще бъдете синове и дъщери на Всемогъщия Господ.“ Какво обещание! То е залог за вас, че ще станете членове на царското семейство, наследници на небесното царство. Ако някой земен управник окаже чест на някого, или помежду им се установят някакви взаимоотношения, това събитие ще намери отклик във всички периодични издания и ще предизвика завистта на тези, които не се считат за толкова щастливи. Но пред нас е Този, който е цар над всички, Владетелят на вселената, Създателят на всичко хубаво, и Той ни казва: „Аз ще ви направя Мои синове и дъщери, Аз ще ви направя едно с Мен, вие ще бъдете членове на царското семейство и деца на небесния Цар“.

И Павел казва: „И тъй, възлюбени, като имаме тия обещания, нека очистим себе си от всяка плътска и духовна нечистота, като се усъвършенстваме в светост със страх от Бога” (2 Кор.7:1). Защо да не направим това, имайки такъв стимул, привилегия да станем деца на Всевишния Бог, привилегията да назовем небесния Бог свой Баща? (РХ, 31 май 1870 г.)

Защото още твърде малко време и ще дойде Този, Който има да дойде, и не ще се забави. А който е праведен пред Мене, ще живее чрез вяра; но ако се дръпне назад, няма да благоволи в него душата Ми. (Евр. 10:37, 38)

Скъпи пилигриме, ние все още се намираме всред сянката и суетата на земните занимания, но скоро ще се яви нашия Спасител, за да ни дари освобождение и покой. Нека да видим чрез вяра благословението на бъдещия живот, както е описано от Божията ръка. Този, Който умря за греховете на целия свят, широко ще отвори вратата на рая за тези, които вярват в Него. Скоро битката ще бъде завършена, победата спечелена. Скоро ние ще видим Този, в Когото са съсредоточени нашите надежди за вечен живот. И в Неговото присъствие всички изпитания и страдания в този живот ще ни се сторят като нищо. Предишните дела „няма да се спомнят, нито ще дойдат на ум” (Исая 65:17). „И тъй, не напускайте дръзновението си, за което имате голяма награда. Защото ви е нужно търпение, та, като извършите Божията воля, да получите обещаното. „Защото още твърде малко време и ще дойде Тоя, Който има да дойде, и не ще се забави” (Евр. 10:35-37)

Повдигнете очите си, повдигнете очите си, и нека вашата вяра постоянно нараства. Нека вашата вяра да ви упъти към тесния път, който води през вратата на града в безкрайната шир, в безграничното бъдеще на славата, приготвено за изкупените. „И тъй, братя, останете твърди, до Господното пришествие. Ето земеделецът очаква скъпоценния плод от земята и търпи за него докле получи и ранния и късния дъжд. Останете и вие твърди, и укрепете сърцата си; защото Господното пришествие наближи” (Яков 5:7, 8).

Спасените народи не ще познават друг закон, освен небесния. Всички ще бъдат щастливо, единно семейство, облечени в дрехите на хвалението и благодарението. Над тях във висините ще пеят утринните звезди, и Божиите синове ще възклихват от радост, когато Бог и Христос заедно провъзгласяват: „Повече не ще има ни грях, ни смърт“. (РХ, 1 юли 1915 г.)